DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

SHERRILYN

KENYON

KARANLIK TUTKULAR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https:

Karanlık Tutkular

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - kitap.kafkey.org

Pegasus Yayınları: 734
Bestseller Roman: 320

KARANLIK TUTKULAR
SHERRILYN KENYON
Özgün Adı: Night Embrace

Editör: İlker Sönmez
Düzelti: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarım: Meral Gök
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2013
ISBN: 978-605-343-168-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Copyright © Sherrilyn Kenyon, 2003

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Trident Media Group'tan Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracığılıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SHERRILYN KENYON

KARANLIK TUTKULAR

İngilizceden Çeviren:
GİZEM ONAT

PEGASUS YAYINLARI

Seminerlerde, imza günlerinde, e-postalarımı okuduğumda yüzümde tebessüm oluşmasını sağlayan ve beni hep destekleyen hayranlarıma.

Varlıkları her zaman içimi ısıtan RBL Romantica ve DH müdavimlerine.

Hayatımı değerli kılan aileme ve dostlarıma. Bana inanan, yüreğimde ve zihnimde yaşayan kişileri dünyaya tanıtma imkânı sağlayan Kim ile Nancy'ye.

Hepinize teşekkür ederim! Umarım hepiniz hak ettiğiniz o en büyük mutlulukları yaşarsınız. Sevgiler!

Önsöz

M.S. 558, GLIONNAN

Kükreyen alevler siyah bir kadifenin üzerinde kıvrılan yılanlar gibi karanlık göğü yalayarak köyün üzerinden yükseliyordu. Ölüm ve intikamın kekremsi kokusuna sahip dumanlar puslu karanlıkta sürekleniyordu.

Bu manzara ve koku Talon'a keyif vermeliydi.

Vermedi.

Artık hiçbir şey ona keyif veremezdi.

İçinde büyüyen acı elden ayaktan düşüren, yaralayan cinstendi. Dayanabileceğinden çok daha fazla... Bu düşünce onu neredeyse güldürecekti.

Ya da lanet ettirecekti.

Evet, çekilmez acılarının ağırlığı altında lanet etti.

Değer verdiği insanları birer birer kaybetmişti.

Hem de hepsini.

Yedi yaşında öksüz kalmış ve küçük kız kardeşine bakmanın ağır sorumluluğu da üzerine yüklenmişti. Bebeğe tek başına bakamazdı, gidecek yeri de yoktu. Bu yüzden bir zamanlar annesi tarafından yönetilen klana dönmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Doğumundan önce anne ve babasını sürgüne göndermiş olan klana.

Talon zorla yanına girdiğinde dayısı krallığın başına geçeli bir yıl olmuştu. Kral isteksizce de olsa onu ve kardeşi Ceara'yı kabullenmişti ama klanı bunu asla yapmamıştı.

Ta ki Talon onları bunu yapmaya zorlayana kadar.

Ebeveynlerine saygı duymayabilirlerdi ama Talon onların kılıcı ve öfkesine saygı duymalarını sağlamıştı. Ona hakaret etmeye kalkışan herkesi sakat bırakmaya ya da öldürmeye dair verdiği karara saygı duymayı öğrenmişlerdi.

Erkekliğini ispat etme dönemine geldiğinde artık hiç kimse kökeni, annesinin anısı ya da şerefiyle ilgili küçültücü tek söz edebilecek cesarete sahip değildi.

Savaşçıların arasında hızla yükseldi. Silahlar, mücadele ve liderlik hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrendi.

Sonunda bir zamanlar onunla alay eden insanların oybirliğiyle dayısının vârisi olarak seçildi.

Bir vâris olarak onun yanında durdu ve dayısı günün birinde hain bir pusuya düşene kadar gözünü sakınmadan onu korudu.

Idiag ölürken yaralı ve acılar içinde olan Talon onu kollarının arasında tuttu.

"Karımı ve Ceara'yı koru, evlat," diye fısıldadı dayısı ölmeden önce. "Beni sakın seni klana aldığıma pişman etme."

Talon söz verdi. Maalesef bu olaydan birkaç ay sonra yengesini düşmanları tarafından tecavüze uğradıktan sonra öldürülmüş olarak buldu. Cesedi parçalanmış ve vahşi hayvanlara yem olsun diye bırakılmıştı.

Bunun üzerinden bir yıl bile geçmeden kıymetli karısı Nynia'yı son nefesini verirken göğsüne bastırmıştı. Nynia onu sonsuza dek okşayışlarından mahrum bırakarak gitmişti.

O dünyasıydı.

Yüreğiydi.

Ruhuydu.

Onsuz yaşamak istemiyordu.

Ölü doğan oğullarını onun cansız kollarının arasına yerleştirdikten sonra ikisini birden bir zamanlar çocuklar gibi oynadıkları gölün kenarına gömmüştü.

Sonra annesiyle dayısının ona öğrettiği şeyi yapmıştı.

Klanı için yaşamıştı.

Kederini elinden geldiğince bir kenara bırakarak klanının refahı için yaşamını sürdürmüştü.

Klan reisi olarak azgın denizleri dolduracak kadar kan dökmüş, halkı adına sayısız yaralar almıştı. Klanı tüm yerliler ve kuzey klanlarıyla yaptığı savaşları kazanmıştı. Ailesinin çoğunu kaybetmiş biri olarak her şeyini klanına vermişti. Sadakatini. Sevgisini.

Onları tanrılardan korumak için kendi hayatını bile tanrılara sunmuştu.

Ve hiç beklenmedik bir anda kendi klanı hayatındaki son sevdiği şeyi de elinden alıvermişti.

Ceara'yı.

Annesine, babasına ve dayısına her ne pahasına olursa olsun koruyacağına dair söz verdiği, el üstünde tuttuğu küçük kardeşi. O altın saçlı, kehribar gözlerinin içi gülen Ceara. Çok gençti. Son derece nazik ve vericiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sadece bir kişinin bencil tutkularını tatmin etmek uğruna klanı, Talon'u yere yatırarak bağladıktan sonra Ceara'yı gözlerinin önünde katletmişti. Onları durduramamıştı.

Ceara yardım çığlıkları atarken ölmüştü.

O korkunç çığlıklar hâlâ Talon'un kulaklarında çınlıyordu.

Kardeşinin idamından sonra klanı onun da hayatını sona erdirmişti. Talon'un ölümü ona huzur getirmemişti. Sadece suçluluk hissediyordu. Suçluluk ve ailesine karşı yapılanları düzeltme isteği.

Bu intikam ihtiyacı her şeyin, ölümün bile önüne geçmişti.

"Tanrılar hepinizi lanetlesin!" diye kükredi Talon yanan köye bakarak.

"Tanrılar bizi lanetlemez. Biz kendimizi kendi söz ve eylemlerimizle lanetleriz."

Talon son hızla arkasından gelen sese dönünce baştan ayağa siyahlar giyinmiş bir adamla karşılaştı. Ufak tepeye tırmanan bu adam daha önce karşılaştıklarına hiç benzemiyordu.

Rüzgâr geniş adımlarla yürümekte olan adamın özenle dokunmuş pelerinini havalandırınca sol elinde bir şey olduğu ortaya çıktı. Siyah, eski meşe sopanın üzerine birtakım semboller kazılıydı, üst kısmında deri ile bağlanmış tüyler vardı.

Ay ışığı adamın üç örgüyle topladığı hiç de dünyevi görünmeyen simsiyah saçlarının üzerinde dans etti.

Gümüşi ışıltılı gözlerinde sanki hayalet sisler dönüyordu.

Bu parlak gözler esrarengiz ve rahatsız ediciydi.

Bir dev kadar büyük olan Talon bugüne kadar hiç kimseye başını kaldırarak bakmak zorunda kalmamıştı ama bu yabancı dağ gibiydi. Adam iyice yaklaşana kadar onun aslında kendisinden sadece birkaç santim daha uzun olduğunu ve başlangıçtaki kadar

yaşlı olmadığını fark edemedi. Adamın yüzü tam tersine ergenlikten olgunluğa geçmekte olan bir insanın pırıltısına sahipti.

Onu daha yakından görene kadar böyle düşündü Talon. Yabancının gözlerinde yılların bilgeliğinin ışıltısı vardı. O toy bir delikanlı değil, çok savaşmış, görmüş geçirmiş bir savaşçıydı.

"Kimsin?" diye sordu Talon.

Adam, "Acheron Parthenopaeus," dedi Talon'un dili Keltçeyi kusursuz ama oldukça garip bir aksanla kullanarak. "Seni yeni hayatına hazırlamak üzere Artemis tarafından gönderildim."

Yunan tanrıçası ezelden beri dünyada gezinmekte olan bu adamdan Talon'a bahsetmişti. "Peki, bana ne öğreteceksin, Büyücü?"

"Sana bahtsız insanlardan beslenen Daimonları yok etmeyi öğreteceğim. Sana güneş ışıklarının seni öldürmemesi için gün boyunca güneşten saklanmayı öğreteceğim. Sana dişlerini göstermeden insanlarla nasıl konuşabileceğini ve hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğun her şeyi öğreteceğim."

Talon hâlâ kanayan yarası içini yakarken acı bir kahkaha savurdu. Canı o kadar acıyordu ki nefes bile alamıyordu. Tek isteği huzurdu.

Ailesi.

Hepsi gitmişti.

Onlar olmadan hayatta kalmak istemiyordu. Hayır, yüreğindeki bu ağırlıkla yaşamaya devam edemezdi.

Acheron'a baktı. "Söyle bana Büyücü, bu acıyı içimden söküp atacak herhangi bir büyü var mı?"

Acheron ona sertçe baktı. "Evet, Kelt. Sana o acıyı seni artık rahatsız etmeyeceği bir yere gömmeyi öğretebilirim. Ama şunu hiç unutma hiçbir şey karşılıksız değildir ve sonsuza dek sürmez. Günün birinde bir şey karşına çıkar ve yeniden hissetmeni sağlayabilir, o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zaman da acıların geri döner. Tüm içinde sakladıkların yüzeye çıkar, hem seni hem de yanında bulunanları mahveder."

Talon sözlerin son kısmıyla ilgilenmedi. Şu an için tek isteği kalbi kırık olmadan bir gün geçirebilmekti. Bir anlığına da olsa çektiği azaptan kurtulmak. Bedeli neyse ödeyecekti.

"Hiçbir şey hissetmeyeceğimden emin misin?"

Acheron başıyla onayladı. "Dinlersen sana öğretebilirim."

"O zaman öğret bana, Büyücü. Öğret bana."

Birinci Bölüm

GÜNÜMÜZ, NEW ORLEANS

"Talon, sen de biliyorsun ki ruh emen bir Daimonu iyice dövüşmeden öldürmek ön sevişmesiz sekse benzer. Zaman kaybıdır ve asla tatmin etmez."

Talon Café Du Monde'un köşe masasında oturmuş, garson kızın hindibalı kahvesini ve benyelerini getirmesini beklerken Wulf'un sözlerini onayladı. Karanlık sokaktan geçen turist ve şehirlileri izlerken sol elindeki eski Sakson parasını parmaklarının arasında çevirip duruyordu. Bin beş yüz yıl önce duygularının çoğundan arınmış biri olarak Talon kendine sadece üç şeyden keyif almak için izin veriyordu: hafifmeşrep kadınlar, sıcak hindibalı kahve ve Wulf ile yaptığı telefon konuşmaları.

Tam da bu sıralamayla.

Dürüst olmak gerekirse Wulf'un sohbetlerinin kahveden kıymetli olduğu zamanlar da vardı.

Bu gece onlardan biri değildi.

Gün karardıktan hemen sonra uyanmış ve yoğun bir kafein eksikliği hissetmişti. Ölümsüz varlıkların bağımlılıkları olamayacağına dair bir teori vardı ama Talon bu konuda bahse girmezdi.

Kafein tanrıçasına bir an önce kavuşabilmek için pantolonunu ve deri ceketini son hızla giymişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Soğuk New Orleans gecesi alışılmadık derecede sakindi.

Sokakta çok fazla turist yoktu, Mardi Gras[1] bu kadar yakınken bu gerçekten garipti.

Yine de Daimon açısından New Orleans'ın yüksek sezonuydu.

Çok yakında vampirler turistleri takibe alacak ve kendilerine açık büfe ziyafeti çekeceklerdi.

Talon şu an için ortalığın sakin olmasından memnundu. Böylelikle Wulf'un meselesiyle ve beklemeye tahammülü olmayan kriziyle ilgilenebilecekti. "Tam bir Norveçli gibi konuştun," dedi Talon cep telefonundan. "Dostum, ihtiyacın olan tek şey Valhalla'ya savaşa gitmek üzere olan Vikingler ve servis yapan kızlarla dolu bir yerde olmak."

"Bilmez miyim!" diye onayladı Wulf. "Daimonların eğitimli savaşçı oldukları o eski güzel günleri nasıl özlediğimi anlatamam. Bu gece bulduklarım savaşmak konusundan bihaberdi ve ben 'silahım bu işi halleder' zihniyetine tahammül edemiyorum."

"Yine mi vuruldun?"

"Dört kez. İnan ki... Bir Daimonu Desiderius gibi alıp yukarı çıkarabilmeyi çok isterdim. Bir kereliğine de olsa adam gibi bir kavga yaşamış olurdum."

"Ne dilediğine dikkat et, her an gerçekleşebilir."

"Evet, biliyorum. Yine de lanet olsun! Bir kez olsun bizden kaçmak yerine atalarının yaptığı gibi kavgaya tutuşamazlar mı? Eskiden yaşadıklarımı çok özlüyorum."

Talon sokakta yürümekte olan bir grup kadını izlerken siyah Ray-Ban Predator gözlüğünü düzeltti.

İşte şimdi dişlerini ortaya çıkarabileceği bir görev oluşmak üzereydi...

---

1 New Orleans'taki, kutlamaları ünlü olan bir festival. (ç. n.)

Mavilere bürünmüş olan güzel sarışını izlerken kapalı dudaklarının ardında dilini uzun sol köpek dişinin üzerinde gezdirdi. Bin beş yüz yaşındaki bir adama kendini ergen hissettirecek kadar baştan çıkarıcı bir yürüyüşü vardı.

Onun tadına bakmak istiyordu.

Mardi Gras'ya lanet olsun.

Sezonda olmasalar telefonu Wulf'un suratına kapatacak ve ilk keyif unsurunu rahatlatmanın peşine düşecekti.

Görev. Ne sıkıcı.

İçini çekerek aklını yeniden sohbete verdi. "Ben en çok Talpinaları özledim."

"Onlar hangileriydi?"

Talon görüş alanından hızla çıkmakta olan kadınlara dalgınlıkla baktı. "Doğru ya, onlar senden önceydi. Karanlık çağlarda kaldılar, o zamanlar tek amacı cinsel arzularımızı tatmin etmek olan bir Yardımcı klanı vardı."

Talon Talpinaları ve bir zamanlar onunla Karanlık Avcı kardeşlerine yaptıkları muameleyi hatırlayınca nefesini tuttu. "Dostum, mükemmellerdi. Ne olduğumuzu biliyorlardı ve bizimle yatağa girmekten son derece mutluydular. Tanrım, Yardımcıler onlara karşılarındakileri nasıl hoşnut edeceklerini çok iyi öğretmişti."

"Ne oldu onlara?"

"Sen doğmadan yüz yıl kadar önce Karanlık Avcılardan biri hata yaparak kendi Talpina'sına âşık oldu. Kız maalesef Artemis'in sınavını geçemedi. Artemis çok sinirlendi ve Talpinaları bize yasakladı ve şu, onlarla sadece bir kez yatabilirsiniz, kuralını getirdi. Acheron da buna karşılık olarak 'asla Yardımcı yasasına dokunma' dedi. Yedinci yüz yıl İngilteresi'nde tek gecelik düzgün bir ilişki yaşamak için uğraşmamışsan sana yaşamışsın diyemem."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Wulf homurdandı. "Bu benim için hiç problem olmadı."

"Evet, biliyorum. Bu konuda seni kıskanıyorum. Biz varlığımıza ihanet etmemek için kendimizi sevdiklerimizden uzak tutmak zorundayken sen korkusuzca her şeyi yapabiliyorsun."

"İnan bana Talon bu çok da matah bir şey değil. Yalnız yaşamak sizin seçiminiz. Sen seviştiğin birinin yanından ayrıldıktan beş dakika sonra hatırlanmamanın ne kadar sinir bozucu olduğunu tahmin edebiliyor musun?"

Wulf oldukça uzun ve bıkkın bir nefes verdi. "Christopher'ın annesi oğlunun kiminle çalıştığını öğrenmek için sadece geçen hafta üç kez geldi. Oysa ben onu kaç yıldır tanıyorum? Otuz mu? Ayrıca on altı yıl önce eve geldiğimde kendi evime zorla girdiğimi düşünerek polisi çağırmış olduğunu da unutmayalım."

Talon, Wulf'un sesindeki acıyı duyunca yüzünü ekşitti. Bu durumu, neden fiziksel haz dışında hiçbir şey hissetmemeye karar verdiğini ona bir kez daha hatırlattı.

Duyguların hayata hiçbir katkısı olmuyordu ve onlar olmadan Talon son derece iyiydi.

"Üzgünüm küçük kardeşim," dedi Wulf'a. "En azından seni hatırlayan bizlere ve bir Yardımcıye sahipsin."

"Evet, biliyorum. Modern teknoloji için tanrılara şükrediyorum. Aksi takdirde çoktan delirmiştim."

Talon katlanabilir iskemlesinde kaykıldı. "Konuyu değiştirmek için değil ama Artemis'in New Orleans'a Kyrian'ın yerine kimi yerleştirdiğinden haberin var mı?"

"Valerius olduğunu duydum," dedi Wulf duyduğuna inanamamış gibi. "Artemis ne düşünüyordu acaba?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Kyrian biliyor mu?" diye sordu Wulf.

"Haliyle Acheron ve ben onu çarmıha gerip ailesini mahveden adamın birebir kopyası olan torununun şehre, hem de onun sokağına taşındığını ona söylememeye karar verdik. Yine de çok yakın bir zamanda bunu öğreneceğinden eminim."

"Dostum, insan olsun olmasın Kyrian onu karşılaştığı anda öldürecektir, senin de yılın şu döneminde böyle bir şeyle ilgilenmeye hiç ihtiyacın yok."

"Bana mı söylüyorsun?"

"Bu yıl Mardi Gras görevini kim üstlendi?" diye sordu Wulf.

Talon her yıl bu zamanda yaşanan Daimon patlamasında kendisine yardımcı olmak için geçici olarak şehre gelen eski Greko-Romen köleyi düşünürken elindeki parayı düşürdü. Zarek insan kanıyla beslenen tanınmış bir Besleyici idi. En iyi durumda dengesiz en kötü durumda ise psikotikti. Kimse ona güvenmezdi.

Bir dişi Karanlık Avcı'nın gelmesini beklerken Zarek'in gelmesi de Talon'un şansıydı işte. Bir başka Karanlık Avcı'nın varlığı güçlerini azaltabilirdi ama yine de Zarek'in psikotik tavırlarıyla ilgilenmektense çekici bir kadına bakmayı tercih ediyordu.

Hem aklından geçenler için onun ve dişisinin Karanlık Avcı güçlerini kullanmalarına hiç gerek yoktu zaten…

"Zarek'i gönderiyorlar."

Wulf küfretti. "Acheron'un onun Alaska'dan çıkmasına izin vereceğini hiç sanmıyordum."

"Evet, biliyorum ama Artemis onu burada istediğini söyledi. Sanırım bu hafta tüm psikopatlar burada buluşuyor… Ah tabii ya Mardi Gras. Tüh!"

Wulf yeniden güldü.

Sonunda garson kız kahvesini ve üzeri bol pudra şekeriyle kaplı benyelerini getirdi. Talon keyifle iç geçirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kahven mi geldi?" diye sordu Wulf.

"Ah, evet."

Talon kahvesinden bir yudum aldıktan sonra fincanı kenara koyarak benyelerden birine uzandı. Tam o sırada Jackson Meydanı'nın sağındaki trafiğe kapalı bölgede bir şey gördü. "Ah, dostum."

"Ne?"

"Fırtına alarmı."

"Hey, sen de onlardan farklı değilsin, sarışınım."

"Hadi oradan, Viking."

İşin zamanlamasından hiç de hoşnut olmayan Talon gecenin içinde ilerleyen dört Daimonu inceledi. Uzun boylu, altın sarısı saçlı Daimonlar ırklarının tanrısal güzelliğini gözler önüne seriyordu. Süslü *punk*'lar gibi aç gözlerle ortalıkta salınıyor ve öldürecek turist arıyorlardı.

Doğaları gereği Daimonlar korkaktı. Karanlık Avcılarla sadece gruplar halindeyken ve son çare olarak savaşa girerlerdi. İnsanlardan çok güçlü oldukları için onlardan beslenmeyi tercih ediyorlardı ama bir Karanlık Avcı'nın yanlarına bile yaklaşmasına izin vermezlerdi, arkalarını dönerek son hızla kaçarlardı.

Bir zamanlar böyle değildi aslında ama bu genç nesiller atalarından çok daha dikkatliydi. Ayrıca onlar kadar iyi eğitimli ya da becerikli de değillerdi.

Buna rağmen onlardan on kat daha züppeydiler.

Talon gözlerini kıstı. "Negatif bir kişiliğim olsaydı şimdi canım sıkılacaktı."

"Sesin canın sıkılmış gibi geliyor."

"Hayır, bu can sıkıntısı değil. Hafif bir huzursuzluk. Ayrıca bu çocukları görmen lazım." Talon Kelt aksanını bir kenara bırakarak Daimonlar adına kendi kendine bir sohbet yarattı. Sesini iyice tiz-

leştirdi. "Hey, Yakışıklı George, sanırım bir Karanlık Avcı kokusu alıyorum."

"Ah, hayır Dick," dedi sesini iki ton kalınlaştırarak, "dik kafalılık etme. buralarda Karanlık Avcı falan yok."

Talon yeniden sesini tizleştirdi. "Bilemiyorum..."

"Dur," dedi yeniden sesini kalınlaştırarak. "Turist kokusu alıyorum. Oldukça büyük bir ruha sahip bir turist..."

"Keser misin şunu?"

"Mürekkeplilerden bahsedelim," dedi Talon, Karanlık Avcılar bu aşağılayıcı terimi Daimonlar için kullanıyorlardı. Daimonların basit birer Apollit iken insan katiline dönüştükleri anda göğüslerinde beliren garip kara lekeden esinlenmişlerdi. "Lanet olsun, tek isteğim kahvemi içip benyemi yemekti."

Talon özlemle içeceğine bakarken hangisinin öncelikli olduğuna karar vermeye uğraştı. "Kahve... Daimonlar... Kahve... Daimonlar..."

"Sanırım bu durumda kazanan Daimonlar olacak."

"Evet ama bu da hindibalı kahve."

Wulf dilini şaklattı. "Talon insanları koruyamadığı için Acheron tarafından kızartılmak istiyor."

"Biliyorum," dedi Talon nefretle içini çekerek. "Gidip şunları yok edeyim. Sonra konuşuruz."

Talon ayağa kalktı, telefonunu motosiklet ceketinin cebine koyarak fermuarını kapadıktan sonra özlemle benyelerine baktı.

Daimonlar bunun bedelini ödeyecekti.

Dilini yakan kahveden iri bir yudum aldı, masaların arasından geçti ve Presbytere binasına doğru ilerlemekte olan vampirlerin peşine düştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karanlık Avcı içgüdüleriyle meydanın diğer tarafına doğru yürümeye başladı. Onların karşısına çıkacak ve ruh çalmalarının bedelini ödetecekti.

Yiyemediği benyelerinin de.

İkinci Bölüm

Şu gecelerden biriydi. Sunshine Runningwolf'a neden çatı katından çıktığını düşündürenlerden biri.

"İnsan tüm hayatını geçirdiği şehirde kaç kez kaybolabilir ki?"

Sonsuz kez belki.

Odaklanabilse bu sorunu yaşamayacaktı ama hasta bir pirenin odaklanma süresine sahipti.

Hayır, hayır işin aslında ara sıra bir şeylere odaklanmayı başarabilen bir ressamın odaklanma süresine sahipti. Düşünceleri kontrolden çıkmış bir sapan gibi bir konudan diğerine geçiyor, sonra yeniden diğer konuya dönüyordu. Zihni sürekli olarak bir yerlerde dolanıyor, dünyanın gelişimini takip etmek ve en iyi şekilde yakalamak için yeni fikir ve teknikler üretiyordu.

Ona göre her yerde, en ufak şeyde bile bir güzellik vardı. Bu güzelliği diğerlerine fark ettirmek de göreviydi.

Ayrıca şu iki, üç ya da dört sokak ötede yapılmakta olan zarif bina tüm dikkatini dağıtmıştı ve Sunshine, Fransız Mahallesi'nden geçip St. Anne'de bulunan en sevdiği kafeye doğru giderken bir anda yeni çömleklerini tasarlamaya başlamıştı.

O zararlı şeyi içmiyordu. Hatta nefret ediyordu ama Coffee Stain'in duvarlarında retro-beatnik karışımı sanat çalışmaları vardı ve arkadaşlarının çoğu o zifte benzeyen sıvıyı litrelerce içmeyi seviyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu gece Trina ile gözden geçirecekleri…

Aklı yine binaya kaydı.

Eskiz defterini çıkarıp notlar aldıktan sonra sağdaki dar sokağa döndü.

İki adım attı ve bir duvara çarptı.

Aslında bu bir duvar değildi çünkü iki kol onu düşmekten kurtarmıştı.

Başını kaldırdığı anda dondu.

Vay canına! Öyle mükemmel bir şekle sahip olan bir yüze bakıyordu ki Yunanlı bir heykeltıraşın bile bu yüzün hakkını verebileceğinden emin olamadı.

Buğday sarısı saçları gecenin içinde parlayarak yüzünün etrafında uçuşuyordu.

Mükemmel. Kesinlikle mükemmel. Tamamen simetrik. Vay.

Hiç düşünmeden elini uzatarak çenesini yakaladı ve yüzünü değişik açılardan görebilmek için çevirmeye başladı.

Hayır, bir ışık oyunu falan değildi. Açı ne kadar değişirse değişsin o yüz hatları mükemmelliğini koruyordu.

Bir vay daha. Kesinlikle kusursuz.

Bunu çizmesi gerekiyordu.

Hayır. Yağlı boya. Yağlı boya daha iyi olurdu.

Ya da pastel!

"İyi misin?" diye sordu adam.

"İyiyim," dedi Sunshine. "Özür dilerim. Orada durduğunu görmedim. Yüzünün saf bir ritmik düzene sahip olduğunu biliyor musun?"

Adam, genç kadının kırmızı pelerininin omzunu okşarken dudaklarını gererek gülümsedi. "Evet, biliyorum. Peki ya sen, Kır-

mızı Başlıklı Kız, Kötü Kalpli Kurt'un bu gece aç olduğunu biliyor muydun?"

O sanattan bahsediyordu adamsa…

Adamın yalnız olmadığını fark edince düşünmeyi bir kenara bıraktı.

Onun dışında dört adam ve bir kadın vardı. Hepsi delicesine güzeldi. Bu altı çift göz ona çok lezzetli bir lokmaymış gibi bakıyordu.

Eyvah.

Boğazı kurudu.

Bedenindeki her bir hücre kaçmasını emrederken Sunshine bir adım geri çekildi.

Daha da yaklaşarak onu aralarına aldılar.

"Hadi ama Kırmızı Başlıklı Kız," dedi ilki.

"O kadar çabuk gitmek istemezsin değil mi?"

"Hım, evet," dedi kavgaya hazırlanarak. Bugüne kadar motosikletçilerle çıkmayı âdet edinmiş bir kadının gerektiğinde mükemmel bir tekme savurabileceğini elbette bilmiyorlardı. "Sanırım bu oldukça *iyi* bir fikir."

Adam ona uzandı.

O sırada dairesel bir hareketle yanından geçen bir şey yüzünü yalayarak uçtu ve adamın ona uzanan kolu kesildi. Adam kanayan kolunu göğsüne çekerken bir küfür savurdu. Zeyna'nın kullandığı diske benzeyen bu şey yeniden dönerek sokağın başına gitti ve bir gölge onu tuttu.

Adamın ana hatlarına bakan Sunshine'ın ağzı açık kaldı. Adam baştan aşağı siyahlara bürünmüştü, bacakları tam bir savaşçı duruşuyla iki yana açılmıştı ve silahı karanlıkta pırıl pırıl parlıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzünü göremiyordu ama sürekli olarak değişen aurası muazzamdı, hem güçlü hem de şaşırtıcıydı.

Bu yeni yabancı tehlikeliydi.

Ölümcül.

Her an saldırmaya hazır bir gölge.

Saldırganlarına bakarak sesini çıkarmadan durdu, sol elindeki silahı lakayt ama her nasılsa son derece tehditkâr bir tavırla tutmayı başarıyordu.

Etrafını saran adamlar yeni gelene doğru koşmaya başladığı anda bir kaos patlak verdi.

Talon *srad*'ının[2] düğmesine bastı ve üç bıçağını katlayarak tek bir hançer haline getirdi. Kadını almaya çalıştı ama Daimonlar üzerine toplu halde saldırdı. Normal şartlar altında onları yok etmesi hiç de zor değildi ama Karanlık Avcı Kanunları güçlerini durumdan bihaber olan insanların önünde kullanmasını yasaklıyordu.

Kahretsin.

Bir an onları örtmek için bir sis oluşturmayı düşündü ama bu Daimonlarla savaşmasını daha da güçleştirecekti.

Hayır, onlara herhangi bir kolaylık sağlamayacaktı. Kadın orada durduğu sürece insanüstü güçlerinden vazgeçerek elleri arkasında bağlıymış gibi mücadele etmesi gerekecekti ve bu da Daimonları daha güçlü kılacaktı. Hiç iyi değildi. Neden saldırıya geçtikleri ortadaydı. İlk kez Talon'a karşı bir şansları vardı.

"Kaç," diye emretti insan kadına.

Genç kadın sözünü dinlemek için harekete geçtiği sırada Daimonlardan bir tanesi onu yakaladı. Kız onun kasıklarına sıkı bir tekme geçirdi, Daimon iki büklüm olunca ondan kurtularak kaçmaya başladı.

2 Dairesel bir hançer; hem atılabilen hem de elde kullanılabilecek eski bir Kelt silahı. (ç. n.)

Talon kızın bu hareketine kaşını kaldırarak cevap verdi. Mükemmel, çok akıcı... Kendini korumayı başaran kadınları her zaman takdir etmişti.

Karanlık Avcı güçlerini kullanarak kızın ardından sisten bir duvar yaratarak Daimonlara karşı bir kalkan oluşturdu, Daimonlar artık tamamen Talon'a odaklanmıştı.

"Sonunda," dedi Talon. "Yalnız kalabildik."

Liderleri gibi duran Daimon, Talon'a saldırdı. Talon telekinezi gücünü kullanarak onu yerden yükseltti, baş aşağı çevirdi ve duvara çarptı.

İki kişi daha üzerine geldi.

Talon bir tanesini *srad* hançeriyle yakalarken diğerine dizini savurdu.

İkisini de kolayca saf dışı bıraktıktan sonra bir diğerine uzanırken en uzun boylularının kızın peşinden koştuğunu gördü.

Bu anlık dikkat dağılması yeni bir Daimon saldırısının karın boşluğuna denk gelmesiyle sonuçlandı. Darbenin gücü ayaklarının yerden kesilerek geriye doğru fırlamasına sebep oldu.

Talon yumruğun etkisiyle yerde yuvarlandı ve hemen ayağa kalktı.

"Şimdi!" diye bağırdı dişi Daimon.

Talon dengesini tam olarak bulamadan önce başka bir Daimon onu belinden kavrayarak arkaya, sokağa doğru itti.

Sokağa, kocaman bir araca doğru. Araç ı kadar hızlıydı ki Talon ne olduğunu bile çıkaramamıştı.

Sağ bacağına çarpıp kıran şeyin aracın ızgarası olduğunu tahmin etti.

Araç onu kaldırıma fırlattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Talon yaklaşık elli metre yuvarlandıktan sonra siyah araç yoldan aşağıda kaybolduğu sırada sokak lambasının altında durmayı başardı. Sol yanağı sert asfaltın üzerindeydi, elleri iki yana açılmıştı.

Tüm vücudu zonkluyordu ve hissettiği acıyla kıpırdaması oldukça zordu. Daha kötüsü başına darbe almış olmasıydı. Bilincinin açık kalması için uğraşıyordu.

Çok zordu.

Bilincini yitirmiş bir Karanlık Avcı ölüdür. Acheron'un el kitabındaki beşinci kuralı hatırladı. Uyanık kalmalıydı.

Hissettiği acıdan dolayı güçleri azalınca sis kalkanı dağılmaya başladı.

Talon bir küfür savurdu. Ne zaman negatif bir duygu hissetse güçleri azalıyordu. Bu da onları baskı altında tutması için diğer bir nedendi.

Duygular onun için pek çok açıdan ölümcüldü.

Talon ağır ağır ve dikkatle ayağa kalkarken Daimonların diğer bir dar sokağa doğru kaçtıklarını gördü. Yapabileceği bir şey yoktu. Şu haliyle onları yakalayamazdı, yakalasa bile yapabileceği en kötü şey üzerlerine kanını akıtmak olurdu.

Elbette, Karanlık Avcı kanı Daimonlar için zehir demekti...

Lanet olsun. Daha önce hiç başarısız olmamıştı.

Dişlerini gıcırdatarak onu tüketmekte olan baş dönmesiyle savaştı.

Kurtardığı kız ona doğru koşuyordu. Yüzündeki ifadeye bakan Talon onun kendisine nasıl yardım edebileceğine bir türlü karar veremediğini anladı.

Onu artık daha iyi görebiliyordu, bir periye benzeyen yüzü çok ilgisini çekti. O iri kahverengi gözlerinden ateş ve zekâ fışkırıyordu. Talon'a Morrigán'ı hatırlattı, yüzyıllar önce henüz insanken kılıcını ve sadakatini sunduğu kuzgun tanrıçayı.

Uzun, siyah saçları çeşitli boylarda örülmüş ve yüzünü çevrelemişti. Bir yanağında kömür lekesi vardı. Talon içgüdüsel bir hareketle parmağını ona sürterek lekeyi yüzünden sildi.

Kızın teni yumuşak ve sıcaktı, paçuli ile terebentin karışımı garip bir kokuya sahipti.

Ne garip bir birleşim...

"Tanrım, iyi misin?" diye sordu kadın.

"Evet," dedi Talon usulca.

"Ambulans çağıracağım."

"*Nae*!" dedi Talon kendi dilinde, bedeni yaptığı harekete karşı koydu. "Ambulans yok," diye ekledi İngilizce.

Kadın kaşlarını çattı. "Ama yaralısın..."

Sert bakışlarını kadına dikti. "Ambulans yok."

Kadın zeki gözlerinde durumu idrak etmiş gibi bir ışık belirene değin kaşlarını çatmaya devam etti. "Kaçak göçmen misin?" diye fısıldadı.

Talon bu bahaneye dört elle sarıldı. Genç kadının, Talon'un o yoğun Kelt aksanını duyunca böyle bir tahmin yürütmesi doğaldı. Başıyla onayladı.

"Tamam," diye fısıldadı kadın kolunu hafifçe okşarken. "Ben de sana ambulans çağırmadan bakarım."

Talon hassas gözlerinin içine parlayan sokak lambasından uzaklaşmaya çalıştı. Kırık bacağı ona karşı koydu ama Talon pek umursamadı.

Bacağındaki baskıyı azaltacak şekilde topallayarak arkadaki tuğla binaya yaslandı. Dünya yeniden döndü.

Lanet olsun. Güvenli bir yer bulmalıydı. Henüz gecenin erken saatleriydi ama ihtiyacı olan son şey güneş yükseldikten sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şehirde kısılıp kalmaktı. Karanlık Avcılar yaralandıklarında hiç de doğal olmayan bir uyuma ihtiyacı hissederlerdi. Bu ihtiyaç bir an önce evine gitmezse onu son derece savunmasız bir hale düşürecekti.

Nick Gautier'e yaralandığını bildirebilmek için cep telefonunu çıkardı ve cep telefonunun kendisi gibi ölümsüz olmadığını öğreniverdi. Paramparçaydı.

"Dur," dedi kadın yanına gelerek. "Sana yardım edeyim."

Talon ona baktı. Bugüne kadar hiçbir yabancı ona bu şekilde yardım etmemişti. O kendi mücadelesini verip sonra da ortalığı temizlemeye alışıktı.

"İyiyim," dedi. "Sen gidip..."

"Seni bırakmayacağım," dedi kadın. "Benim yüzümden yaralandın."

Talon tartışmak istiyordu ama bedeni öylesine zonkluyordu ki bunu yapamadı.

Talon kadından uzaklaşmaya çalıştı. İki adım attığı anda dünya yeniden ayaklarının altından kaymaya başladı.

Sonra hatırladığı tek şey ortalığın karardığıydı.

Sunshine adamı yere düşmeden hemen önce tutmayı başardı. İriliği ve ağırlığı altında sendeledi ama her nasıl olduysa yere düşmesini engelledi.

Mümkün olduğunca yavaş hareketlerle onu kaldırıma yatırdı.

Mümkün olduğunca *yavaş* olmaya çalışmıştı en azından.

Talon yere çarparken tüm vücudu yeniden baştan aşağı sızladı ve başını da yere vurdu.

"Özür dilerim," dedi kadın doğrulduktan sonra ona bakarak. "Lütfen bana beyin sarsıntısı geçirmediğini söyle."

Yardım etmeye çabalarken onu daha fazla incitmediğini umdu.

Şimdi ne yapacaktı?

Bu motosikletçiye benzeyen baştan aşağı siyahlar giymiş olan kaçak göçmen çok iriydi. Onu sokak ortasında sahipsiz bırakamazdı. Ya saldırganlar geri dönerse? Ya sokak serserilerinden biri ona zarar verirse?

Burası New Orleans'tı ve insanın bilinci yerindeyken bile başına her şey gelebilirdi.

Baygınkense...

Kötü insanların ona neler yapabileceğini söylemeye bile gerek yoktu. Bu da onu yalnız bırakmak gibi bir seçeneği olmadığı anlamına geliyordu.

Yaşadığı panikten yavaş yavaş kurtulurken birinin adını seslendiğini duydu.

Etrafına bakınınca Wayne Santana'nın mavi, külüstür Dodge Ram'ini kenara çektiğini gördü. Otuz üç yaşındaki Wayne yakışıklı ama onu daha yaşlı gösteren bir yüze sahipti. Siyah saçlarına kır düşmüştü.

Sunshine onu görünce rahat bir nefes aldı.

Wayne arabanın camını sonuna kadar açarak dışarı sarktı. "Hey, Sunshine, ne oluyor?"

"Wayne, bu adamı pikabına bindirmeme yardım eder misin?"

Wayne bu konuya kuşkuyla yaklaştı. "Sarhoş mu?"

"Hayır, yaralı."

"O zaman ambulans çağırmalısın."

"Çağıramam." Yalvaran gözlerle ona baktı. "Wayne, lütfen. Onu evime götürmem gerekiyor."

"Arkadaşın mı?" diye daha da kuşku dolu bir sesle sordu Wayne.

"Hayır. Burada karşılaştık diyebiliriz."

"O zaman onu orada bırak. Şu an ihtiyacın olan son şey yine bir motosikletçiyle ilişkiye girmek. Ona ne olacağı seni ilgilendirmez."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Wayne!"

"Adam bir suçlu olabilir, Sunshine."

"Nasıl böyle bir şey söylersin?"

Wayne on yedi yıl önce kasıtsız adam öldürme suçundan hüküm giymişti. Cezasını tamamladıktan sonraki birkaç ayını iş bulmaya çalışarak geçirmişti. Parası yoktu, kalacak yeri yoktu ve kimse eski bir mahkûmu işe almak istemiyordu. Yeni bir suç işleyerek yeniden hapse dönmenin eşiğine geldiği sırada Sunshine'ın babasının kulübünde bir iş bulmayı başarmıştı.

Babasının tüm itirazlarına rağmen Sunshine onu işe almıştı.

Beş yıl boyunca Wayne işe bir gün bile geç kalmamış ya da gelmemezlik etmemişti. Artık babasının en iyi çalışanıydı.

"Lütfen, Wayne," dedi Sunshine ona erkeklerin asla karşı koyamadığı yavru köpek bakışlarıyla bakarken.

Wayne pikabından ona yardım etmek için inerken bir dizi homurdandı. "Bir gün o koca yüreğin başını büyük derde sokacak. Bu adam hakkında herhangi bir şey biliyor musun?"

"Hayır." Tek bildiği kimse ilgilenmezken bu adamın hayatını kurtardığıydı. Böyle birinden zarar gelmezdi.

Wayne'le birlikte meçhul adamı ayağa kaldırmaya çalıştılar ama bu hiç kolay değildi.

"Tanrım," diye mırıldandı Wayne adamı aralarına alıp sendeleyerek ilerlemeye başladıklarında. "Çok iri ve bir ton çekiyor."

Sunshine onayladı. Bu adam en az iki metre boyundaydı ve kastan ibaretti. Deri motosiklet ceketi gövdesini örtüyordu ama bedeninin son derece şekilli ve kaslı olduğu yine de anlaşılıyordu.

Sunshine hayatında hiç bu kadar sert, çelik gibi bir bedene yaslanmamıştı.

Biraz uğraştıktan sonra onu pikaba sokmayı başardılar.

Babasının kulübüne doğru ilerlemeye başladıklarında Sunshine yabancının başını omzuna yasladı ve dalgalı, sarı saçlarını yontulmuş gibi duran yüzünden geriye itti.

Bu adamda Sunshine'a eski savaşçıları hatırlatan vahşi, evcilleşmemiş bir şeyler vardı. Altın sarısı saçları arkaya doğru taranmış ve omuzlarının üzerine serbestçe düşmeleri sağlanmıştı, görüntüsüne özen gösteriyordu ama takıntılı değildi.

Kapalı gözlerinin üzerindeki kaşları koyu kahverengiydi. Bayginken bile son derece çekici, göz kamaştırıcı, hatta muhteşemdi, yakınlığı Sunshine'ın içindeki bir şeyleri titretti.

Bu yabancıda en çok sevdiği şey ise erkeksi sıcaklığı ve deri kokusuydu. Burnunu boynuna yaslayıp bu baş döndürücü karışımı sarhoş olana kadar içine çekmek istiyordu.

"Pekâlâ," dedi Wayne pikabı sürerken. "Ne oldu ona? Biliyor musun?"

"Bir Mardi Gras gösteri aracı çarptı."

Pikabın loş ışığında bile Wayne'in yüzündeki "kafayı mı yedin?" bakışını görebildi. "Bu gece gösteri yok. Nereden gelmiş olabilir?"

"Bilmiyorum. Tanrıları falan kızdırmış olmalı ya da öyle bir şey işte."

"Ha?"

Elini adamın dağınık sarı saçlarında gezdirdi ve sol şakağından sarkan ince iki örgüsüyle oynamaya başladı. "Oldukça büyük bir Bacchus[3] aracıydı. Bu zavallı adam aşırılık tanrısını ona çarpacak kadar kızdırmış olmalı."

Wayne mırıldandı. "Bu da okul çocuklarından birinin şakası olmalı. Her yıl bir tanesi bir araç çalıp ortalıkta geziyor. Bakalım bu kez nereye park edip bırakacaklar."

---

3 Adını şarap tanrısı Bakkhos'tan alan, New Orleans'taki Mardi Gras kutlamalarında düzenlediği geçit törenleriyle tanınan kurum. (ed.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aslında buradaki dostumuzun üzerine park etmeye çalıştılar. Onu öldürmemelerine sevindim."

"Uyandığında adamın da buna sevineceğinden eminim."

Şüphesiz. Sunshine yanağını yabancının başına yaslayarak yavaş ve oldukça derin olan nefesini dinledi. Onda bu kadar karşı konulmaz olan şey neydi?

"Bak," dedi Wayne kısa bir sessizliğin ardından. "Baban buna çok kızacak. Meçhul bir adamı senin evine götürdüğümü öğrendiğinde cevizlerimi çerez niyetine kıracaktır."

"O zaman ona söyleme."

Wayne ona parlamaya hazır bir suratla baktı. "Ona söylememezlik edemem. Sana bir şey olursa bu benim suçum olur."

Sunshine yabancının eğimli kaşlarını incelerken sinirle içini çekti. Neden bu kadar tanıdık geliyordu? Onu daha önce hiç görmemişti ama yine de bir dejavu hissediyordu. Sanki onu bir yerden tanıyordu. Garip. Çok garip.

Gerçi bu garipliğe alışıktı. Annesi garipliğin kitabını yazmış, Sunshine da bunu yeniden betimlemişti.

"Ben koca kız oldum, Wayne, kendi başımın çaresine bakabilir."

"Elbette ama ben de on iki yıl boyunca senin gibi kendi başlarının çaresine bakabileceklerini sanan küçük kızları yemeklerine ara öğün yapan kıllı adamlar sürüsüyle bir arada yaşadım."

"Tamam," dedi Sunshine. "Onu benim yatağıma yatırırız ve ben ailemle kalırım. Sonra sabah olunca annem ya da erkek kardeşlerimden biriyle onu kontrol etmeye giderim."

"Ya sen geri dönmeden uyanır ve seni soyarsa ne olacak?"

"Ne çalacak?" diye sordu. "Kıyafetlerim ona uymaz ve değerli hiçbir şeyim yok. Peter, Paul, Mary albüm koleksiyonumdan hoşlanırsa bilemem tabii."

Wayne gözlerini devirdi. "Pekâlâ ama bana seni incitmesine izin vermeyeceğine dair söz vermelisin."

"Söz."

Wayne durumdan pek hoşnut değildi ama sessizliğini koruyarak Canal Caddesi'nde bulunan çatı katına doğru ilerlemeye devam etti. Yine de yol boyunca küfürler mırıldanmayı ihmal etmedi.

Neyse ki Sunshine etrafında bunu yapıp duran adamları ciddiye almamaya alışmıştı.

Babasının barının üzerinde yer alan dairesine vardıklarında yabancıyı pikaptan çıkarıp eve sokmaları on beş dakikalarını aldı.

Sunshine, Wayne'i çatı katında yatak odasını bir tele astığı pembe pamuklu kumaşla ayırmış olduğu tarafa geçirdi.

Meçhul misafirini özenle yatağa yerleştirdiler.

"Hadi gidelim," dedi Wayne onu kolundan çekerek.

Sunshine usulca omuz silkerek ondan kurtuldu. "Onu böyle bırakamayız."

"Nedenmiş?"

"Her yeri kanla kaplı."

Wayne'in yüzü bıkkınlığını ortaya koyuyordu. Etrafındaki herkesin yüzünde er ya da geç bu ifade beliriyordu. Çoğu zaman bu ifade gecikmiyordu aslında. "Git koltuğa otur ve onu soymamı bekle."

"Sunshine..."

"Wayne yirmi dokuz yaşında, okulda çıplak bedenlerin resmini çizmiş dul bir ressamım ve benden büyük olan iki erkek kardeşle yetiştim. Çıplak erkeğin neye benzediğini çok iyi biliyorum. Tamam mı?"

Wayne genizden gelen bir ses çıkardıktan sonra odasından çıkarak koltuğa oturdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sunshine siyahlar giyinmiş kahramanına dönerek derin bir nefes aldı. Yatağında yatarken daha da büyük görünüyordu.

Felaket bir haldeydi.

Canını acıtmamak için dikkatle üzerindeki motosiklet ceketinin fermuarına uzandı, bu hayatında gördüğü en şık ceketti. Biri üzerine kırmızı ve altın renklerle Kelt süslemesi yapmıştı. Çok güzeldi. Gerçek bir antik sanat çalışmasıydı, Sunshine bundan anlardı. Kelt kültürü onu hep çekmişti. İlk araştırdığı kültür onlarınkiydi.

Ceketin fermuarını açtığı anda Sunshine şaşkınlıkla durakladı. Adam ceketin altına hiçbir şey giymemişti. Ağzını sulandıran ve vücudunun bir anda sızlamasına sebep olan bir bronz tenle karşı karşıyaydı. Gerçek hayatta bu kadar sıkı ve şekilli bir erkek bedeniyle hiç karşılaşmamıştı. Her kası belliydi ve en gevşek hallerinde bile ne kadar güçlü olduğunu ortaya koyuyorlardı.

Bu adam bir tanrıydı!

Bu mükemmel oranlara bakarken gördüğünü ölümsüzleştirmek için içi gidiyordu. Böylesine bir beden kesinlikle koruma altına alınmalıydı. Ceketi usulca çıkararak yatağın üzerine bıraktı.

Komodinin üzerinde duran eşarpla örtülü gece lambasını açtı ve onu dikkatle inceledi bu inceleme onu iyice mahvetti.

Vay ca-nı-na!

Ona saldıranlardan çok daha muhteşemdi. Dalgalı sarı saçları ensesinde kıvrılarak toplanmıştı ve incecik iki örgüsü çıplak göğsünün üzerine düşmüştü. Gözleri kapalıydı ama koyu renkli kirpikleri insanı günaha sokacak kadar uzundu. Yüzü yüksek duran eğimli kaşlarıyla iyice belirlenmişti, son derece onurlu ve yabani bir havası vardı.

Yine garip bir dejavu yaşadı, zihninde onu uyanmış ve üzerine doğru eğilirken gördü. Ona gülümsüyor ve ağır hareketlerle içine girip çıkıyordu.

Bedeni hissettiği ihtiyaçla sızlarken dudaklarını yaladı.

Bir yabancıdan etkilenmeyeli uzun zaman olmuştu ama bu adamda gerçekten çok farklı bir şey vardı. Sunshine onun tadına bakabilmeyi sahiden çok istiyordu.

Kızım, uzun zaman erkeksiz kaldın.

Maalesef bu doğruydu.

Sunshine adamın boynundaki kolyeyi incelerken kaşlarını çattı. Kalın ve altındandı, üzerinde yüzleri birbirine dönük iki Kelt ejderhası başı vardı.

Yıllar önce okuldayken aynı deseni çizmiş ve böyle bir kolye yapmak istemiş olması garip değil miydi? Gerçi sonuç tam bir felaket olmuştu. Bu ayarda bir şey yapabilmek için metal işçiliğinden iyi anlamak gerekiyordu.

Adamın kolu da dâhil olmak üzere gövdesinin sol tarafını kaplayan tribal dövme daha da etkileyiciydi. Bu dövme Sunshine'a *Book of Kells*[4] adlı kitabı hatırlatan muhteşem bir Kelt sanat eseriydi. Yanılmıyorsa Kelt savaş tanrıçası Morrigán'ı onurlandırmak için tasarlanmıştı.

Hiç düşünmeden elini dövmenin karmaşık deseninin üzerinde gezdirdi.

Sağ kolunda da tam pazısının etrafında yine bu dövmeyle uyumlu yaklaşık sekiz santim genişliğinde bir Kelt süslemesi vardı.

İnanılmaz. Bu dövmeleri kim yaptıysa Kelt tarihini çok iyi biliyordu.

Parmağı göğüs ucuna dokunduğu anda sanatçı takdiri sona erdi.

4 M.S. 800 yıllarında yazıldığı tahmin edilen, *Yeni Ahit*'in dört bölümünü içeren, çizimleriyle ünlü el yazması. (ç. n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O yağsız, kaslardan oluşmuş bedene, vücut geliştirme gösterisinden fırlamış gibi duran sımsıkı karına bakarken içindeki kadın ön plana çıkıverdi.

Ah evet, bu kesinlikle çok güzel bir adamdı.

Pantolonunda bol miktarda kan olmasına rağmen görünürde buna sebep olacak herhangi bir yarası yoktu. Başka herhangi bir yara olmaması da tuhaftı. Bacchus kamyonunun çarptığı bölgede bile bir şey yoktu.

Ne kadar tuhaf!

Boğazı kurudu, pantolonunun fermuarına uzandı.

Bir yanı bu pantolonun altında ne olduğunu görebilmek için sabırsızlanıyordu.

Boxer mı slip mi?

Şu ana kadar her şey mükemmeldi, sonrası ancak daha da iyi olabilirdi...

Sunshine!

Bu ilgisinin sadece sanatçılığından kaynaklandığına inandırmaya çalıştı kendini.

Ne demezsin!

Bu düşünceyi umursamayarak fermuarı açtı ve altında hiçbir şey olmadığını gördü.

Çırılçıplak!

Karşısında ona bahşedilmiş olan ve koyu renkli tüylerin arasında uzanan erkekliği seyrederken yüzü yanmaya başladı.

Hadi ama Sunshine, ilk defa çıplak erkek görmüyorsun. Tanrım! Altı yıl sanat okulunda tonla çıplak adam gördün. Pek çoğuyla da çıktın. Ayrıca o dev Jerry'ninki de küçük sayılmazdı.

Evet ama hiçbiri *bu kadar* güzel görünmüyordu.

Dudağını ısırarak adamın ağır, siyah Harley çizmelerini çıkardı ve sonra pantolonu uzun, kaslı bacaklarından aşağı kaydırdı. Eli sarı, kısa tüylerle kaplı tenine değince istemsizce iç geçirdi.

Ah, evet, adam kesinlikle seksi ve güzeldi.

Pantolonu katlarken durdu ve elini kumaşın üzerinde gezdirdi. Dokunduğu en yumuşak malzemeden yapılmıştı. Güderiye benziyordu ama farklıydı. Garip bir dokuydu. Gerçek deri olamazdı. Çok ince ve çok...

Yataktaki görüntüye takılan gözleri düşüncelerine bir son verdi.

Ah, evet bebek. Bu her kadının fantezisiydi. İnsafına kalmış çıplak, muhteşem bir erkek.

Pembe yorganın üzerinde bronz kolu karnının üzerine kıvrılmış, bacakları hafifçe aralık yatıyordu, sanki Sunshine'ın ona katılmasını ve ellerini yukarı aşağı o güçlü bedeninde gezdirmesini bekliyordu.

Gerçekten bakılacak bir adamdı.

İçi o güçlü ve muhteşem bedenin üzerine tırmanıp bedenini ona örtü yapma özlemiyle yanıp tutuşurken dişlerinin arasından bir nefes aldı. O büyük, güçlü elleri gecenin geri kalanında deliler gibi sevişirken teninde hissetmek istedi.

Mmmm!

O altın teni tatmak için dudakları yanmaya başladı. *Her* yeri altın rengiydi. Hiç beyaz kalan yeri yoktu.

Yerler böylesini!

Sunshine bu düşüncelerden kurtulmak için başını salladı. Aman Tanrım, bu adama karşı hayatında hiç erkek görmemiş gibi bir tavır takınmıştı.

Ama yine de...

Bu adamda özel bir şeyler vardı. Onu bir deniz kızının şarkısı gibi çeken bir şey.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sunshine."

Wayne'in sabırsız çağrısı yerinden sıçramasına sebep oldu. Onu tamamen unutmuştu. "Bir dakika," dedi.

Bir kez daha bakmak istiyorum. Kadınlar zaman zaman böyle manzaralara bakmayı severdi. Hem böylesine yakışıklı bir tanrıyı baygın şekilde yakalama imkânı insanın eline kaç kere geçerdi ki?

Misafirini okşama isteğine karşı koyarak üzerine bir battaniye örttü, ceketini yataktan aldı ve odadan çıktı.

Koltuğa yürürken kanlı pantolona baktı. Kan nereden gelmişti?

Pantolonu tam olarak inceleyemeden Wayne onu elinden çekerek arka cebinden cüzdanı çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Sunshine.

"Kontrol ediyorum. Bu adamın kim olduğunu öğrenmek istiyorum." Wayne cüzdanı açınca kaşlarını çattı.

"Ne?"

"Nakit olarak yedi yüz otuz üç doları var ve kimliği yok. Ehliyeti, kredi kartı ya da banka kartı da yok." Wayne pantolonun diğer cebinden kocaman bir hançer çıkardı ve üzerindeki düğmeye bastı. Hançerin dairesel formda ölümcül bir silah haline gelişini izledi ve bir küfür savurdu. "Lanet olsun, Sunshine! Galiba bir uyuşturucu satıcısı bulmuşsun."

"O uyuşturucu satıcısı değil."

"Öyle mi? Nereden biliyorsun?"

Çünkü uyuşturucu satıcıları kadınları tecavüzcülerin elinden kurtarmaz. Bunu Wayne'e söyleme cüretini gösteremedi. Bu sadece Wayne'in durumu içine sindiremeyerek ona yeni bir söylev çekmesini sağlardı.

"Biliyorum işte. Şimdi şunu yerine koy."

"Ee?" diye sordu Camulus, Dionysos otel odasına adımı atar atmaz.

Styxx bu sesi duyunca başını okumakta olduğu dergiden kaldırdı. Kelt tanrısı Camulus haberleri bekledikleri otel süitinde, karşısındaki kanepede oturuyordu.

Siyah deri pantolon ve gri bir kazak giymişti, Dionysos gittiğinden beri elindeki kumandayla sürekli olarak kanal değiştirip duruyor, Styxx ise kumandayı elinden alıp sehpaya fırlatarak kırmak istiyordu.

Fakat sadece bir aptal, bir tanrının elinden kumandayı alırdı.

Styxx ölümüne susamış olabilirdi ama yine de bu gerçekleşmeden önce acımasızca işkence görmek istemiyordu.

Styxx dişlerini sıkmış ve Camulus'u görmezden gelmeye çalışarak Dionysos'u beklemeyi başarmıştı.

Camulus uzun siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Onda son derece şeytani, kötücül bir hava vardı ama bir savaş tanrısı olduğu düşünüldüğünde anlaşılabilir bir şeydi bu.

Dionysos içeri girer girmez durdu. Uzun kaşmir paltosunu ve kahverengi deri eldivenlerini çıkardı.

Şarap ve aşırılık tanrısı bir seksen beşlik boyuyla insanlara korkutucu bir manzara oluşturabilirdi ama ondan sadece birkaç santim daha kısa olan Styxx bir kral oğlu ve ölümü arzulayan bir adam olarak çok az kişiyi korkutucu bulurdu.

Dionysos ne yapacaktı? Onu o cehennem yalnızlığına geri mi gönderecekti?

Styxx bunu çoktan yaşamıştı, üzerindeki Ozzy tişörtü de bunun kanıtıydı.

Dionysos tüvit bir ceket, lacivert balıkçı yaka bir kazak ve pileli kahverengi pantolon giymişti. Kısa, koyu kumral saçlarında sarı perçemler vardı, keçi sakalı da pırıl pırıldı. Başarılı, milyarder bir kodamana benziyordu, aslında gerçekten öyleydi. Uluslararası bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şirketi yönetiyor, küçük rakiplerini devre dışı bırakarak veya ele geçirerek yaptığı işin tadını çıkarıyordu.

Yıllar önce emekliliğe zorlanmış olmasına rağmen vaktini Olympos ile ölümlü dünya arasında gidip gelerek geçiriyor ve bu işten en az Styxx kadar nefret ediyordu.

"Soruma cevap ver Bakkhos," dedi Camulus. "Senden bir cevap gelmesini bekleyen o çüksüz Yunanlılarından değilim."

Dionysos'un gözlerinde bir öfke belirdi. "Benimle daha uygar bir tonlamayla konuşsan iyi edersin, Cam. Ben de senin gazabından korkan o iktidarsız Keltlerden değilim. Kavga istiyorsan hemen gel, evlat."

Camulus ayağa fırladı.

"Hop, bir saniye durun," dedi Styxx onları sakinleştirmeye çalışarak. "Kavganızı dünyayı ele geçirdiğiniz zamana bırakalım, tamam mı?"

İkisi de aralarına girmeye kalkıştığı için ona deliymiş gibi baktılar.

Şüphesiz delirmişti. Fakat onlar birbirlerini öldürürse Styxx asla ölemeyecekti.

Cam, Dionysos'a baktı. "Köpeğin haklı," dedi. "Tanrılığa geri döndüğümde seninle hesaplaşacağız."

Dionysos'un gözlerindeki ışıltı bunu dört gözle beklediğini bildiriyordu.

Styxx derin bir nefes aldı. "Kadın, Talon'la birlikte mi?" diye sordu Dionysos'a.

Dionysos soğuk bir tavırla gülümsedi. "Her şey tıkırında." Camulus'a baktı. "Bunun onu hareketsiz kılacağından emin misin?"

"Asla hareketsiz olacağını söylemedim. Bu onu etkisiz hale getirecek dedim."

"Ne fark eder ki?" diye sordu Styxx.

"Acheron için daha büyük bir mesele haline gelecek ve dikkatini daha çok dağıtacak, fark bu. Atlantisli böylece daha fazla zayıflayacak."

Styxx bunun kulağa hoş geldiğini düşündü.

Bundan sonra Karanlık Avcı ile kadının birlikte kaldıklarından emin olmaları gerekiyordu. En azından Mardi Gras'nın sonuna yani bu dünya ile Kolasis arasındaki eşik geçilebilecek kadar incelene ve onlar Atlantisli Yokedici'yi serbest bırakana kadar.

Bu olay en son altı yüz yıl önce gerçekleşmişti ve yeniden olması için bir sekiz yüz yıl daha beklemeleri gerekiyordu.

Styxx bir sekiz yüz yıl daha yaşaması gerektiğini düşününce korkuyla irkildi. Hiç son bulmayan monotonluk, acı ve yalnızlıkla dolu bir sekiz yüz yıl daha. Nöbetçileri aile ve dostlarıyla ölümlü hayatlarını yaşarken yaşlanmalarını, ölmelerini ve yerlerine geçenlerin de aynı yollardan geçmesini izlemekle geçecek sekiz yüz yıl daha.

Ne kadar şanslı olduklarının farkında bile değillerdi.

İnsanken ölümden bir kez korkmuştu ama bu da sonsuzluk kadar uzun bir süre önceydi.

Şu an Styxx'i korkutan tek şey varlığının dehşetinden asla kurtulamamaktı. Yaşamaya devam etmek, yüzyılların dünya patlayana kadar art arda geçip gitmesi.

Bu durumdan kurtulmak istiyordu ve otuz yıl öncesine kadar böyle bir umudu bile yoktu.

Şimdi vardı.

Dionysos ile Camulus tanrılıklarını yeniden ilan etmek istiyorlardı ve bunu yapmak için Yokedici ve Acheron'un kanına ihtiyaçları vardı. Styxx'in Atlantisli kanına sahip olmaması büyük şanssızlıktı, böyle olsa kendini mutlulukla kurban olarak sunardı.

Yokedici'nin serbest kalması Acheron'a bağlıydı.

Styxx ise Acheron'u onlara getirebilecek olan yegâne varlıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sadece birkaç gün daha gerekiyordu ve her şey yoluna girecekti. Eski güçler dünyaya yeniden hükmetmeye başlayacak ve o da...

Sonunda özgür kalacaktı.

Styxx bu mutlu beklentiyle iç geçirdi. Tek yapması gereken Karanlık Avcıların birbirinin boğazına sarılmalarını sağlayarak dikkatlerini dağıtmak ve tanrıların da bu arada birbirlerini öldürmelerini engellemekti.

Talon ya da Acheron ne olduğunu fark ederse buna hemen bir son verirdi. Bu güce sadece onlar sahipti.

Bu kez karşılarında Styxx vardı ve bu kez on bir bin yıl önce başlamış olduğu şeyi sona erdirecekti.

Buradaki işi sona erdiğinde Karanlık Avcılar lidersiz kalacaktı.

Styxx özgür olacaktı ve dünya da bambaşka bir yere dönüşecekti.

Styxx gülümsedi.

Sadece birkaç gün daha...

Üçüncü Bölüm

Talon uyandığında kolunun yandığını gördü.

Tıslayarak kolunu pencereden gelen gün ışığından korumak için aşırı derecede pembe olan yatağın diğer tarafına çekti. Kendini vücudunun diğer taraflarının da öldürücü güneş ışıklarından korunabilmesi için hasır yatak başına doğru çekti. Eline soğuk hava üfledi ama hâlâ yanıyor ve sızlıyordu.

Hangi cehennemdeydi?

Yüzyıllardan beri ilk kez içini bir belirsizlik dalgası sarmıştı.

Talon hiç şuurunu yitirmemişti. Hiç kontrolünü kaybetmemişti. Tüm yaşamı son derece dengeli ve ölçülü geçmişti.

Karanlık Avcı hayatı boyunca bugüne değin hiç kendini şaşkın ya da bir bilinmezin içine düşmüş durumda bulmamıştı.

Şu anda ise nerede, hangi tarihte ya da pembe perdelerin ardında sesini duyduğu kadının kim olduğunu bilmiyordu.

Gözlerini onlara acı veren güneşe karşı kısarak etrafına bakındı ve iki açık pencere arasında kapana kısılmış olduğunu gördü. Kalbi hızla atmaya başladı. Yataktan kalkabilmenin güvenli bir yolu yoktu. Tek kaçış yolu sol tarafındaki pembe komodine doğru kaçmaktı.

Lanet olsun.

Başındaki acı veren zonklamaya rağmen bir gece öncesini inanılmaz bir netlikle hatırladı. Saldırı.

Kadın...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Devasa bir şeyin, her neyse artık, ona çarpması.

Tüm bedeni hâlâ ağrıyordu ama Karanlık Avcı güçleri onu uykusunda iyileştirmişti. Birkaç saat sonra acı da yok olacaktı.

O zamana kadar ölümcül gün ışığından korunması gerekiyordu. Talon gözlerini yumarak bir bulutun güneşi örtmesini ve görüşünü altüst eden bu işkencenin bitmesini diledi.

İstese güçlerini kullanarak günü gece kadar karanlık yapabilecek kadar bulutu oraya toplayabilirdi ama bunun ona bir faydası olmazdı.

Gün ışığı gün ışığıydı işte.

Eşsiz Karanlık Avcı güçleri ona elementleri kontrol etme imkânı veriyordu, havaya ve iyileşmeye hükmedebiliyordu ama Apollon'nun alanına asla karışamıyordu. Apollon teknik olarak emekli olmasına rağmen Karanlık Avcıların işlerine karışmasına asla tahammül göstermiyordu.

Apollon onu gündüz dışarıda ya da pencerenin önünde gördüğü anda Talon ızgara pirzolaya dönerdi.

Dumanı tüten bir Kelt olmak hiç de ilgisini çekmiyordu.

Gözleri artık yanmayan Talon yataktan kalkmaya hazırlandığı sırada durdu. Paçuli ve terebentin kokulu çarşaflarla arasında hiçbir şey yoktu.

Giysilerime ne oldu? Dün gece giysilerini çıkarmadığından emindi.

Onları…

Kaşlarını çatarak hafızasını zorladı. Hayır, bu mümkün değildi. Onunla sevişecek halde olsaydı güneş çıkmadan yataktan çıkmış olurdu.

"Neredeler?"

Yatağın önünde bir duvar oluşturmak üzere asılmış olan pembe kumaşın ardından gelen bu hiç de tanıdık olmayan sesi duyunca başını kaldırdı.

İki saniye sonra perde kayarak açıldı ve otuzlu yaşlarının sonlarında olan çekici bir kadın karşısında belirdi. Uzun siyah saçlarını kalın bir örgü yapmıştı, uzun siyah bir etek ve üzerine de bir tunik giymişti.

Dün gece karşılaştığı kadına çok benziyordu. İlk bakışta genç versiyonuyla karıştırmak son derece kolaydı.

"Hey, Sunshine, arkadaşın uyanmış. Adı neydi?"

"Bilmiyorum, Starla. Sormadım."

Ah, durum gittikçe daha da garipleşiyor.

Kadın varlığından hiç de rahatsız olmadan içeri girdi ve komodinin bulunduğu tarafta durdu. "Steve gibi duruyorsun," dedi eğilip pembe eşarbı kaldırıp altında gizlenmiş olan dergileri karıştırmaya başladığında. "Aç mısın Steve?"

Adam cevap veremeden içeriye seslendi. "Burada değil."

"*Art Papers* dergilerinin altında."

"Burada yok."

Sunshine odaya girdi. Bir Peri prenses asaletiyle yürüyordu, üzerindeki uzun kollu mor elbise o kadar parlaktı ki Talon gözlerini kısmak zorunda kaldı. Kız pencerenin önünden geçerken kumaşın hafifçe saydam olduğunu fark etti, onun hoş kıvrımlarını ve içine hiçbir şey giymemiş olduğunu ortaya koyuyordu.

Genç kadının sadece bronz teni görülüyordu.

Talon'un boğazı kurudu.

Ona hiç bakmadan komodine yaklaşırken ellerini bir havluya siliyordu.

"Tam burada," dedi bir dergiyi alıp yaşça büyük olan kadına uzatarak.

Sonunda Sunshine yatağa baktı ve bakışları buluştu. "Aç mısın?"

"Giysilerim nerede?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kız şaşkın gözlerle Starla'ya baktı. "Adını sordun mu?"

"Steve."

"Steve değil."

Sunshine, Starla'ya dönerken Talon'la ilgilenmedi, sonra iki kadın gözlerini dikip ona bakmaya başladılar.

Talon pembe çarşafı belinin üzerine doğru çekti. Sonra bilinçli ve hızlı hareketlerle bacağını oynattı ve dizini kırarak vücudunun orta bölümünün ince kumaşın altından belli olmamasını sağladı.

İki kadın yine de ona bakmaya devam etti.

"Sana anlattığımı anladın mı şimdi?" diye sordu Sunshine. "Bugüne kadar rastladığın en inanılmaz auraya sahip, değil mi?"

"Kesinlikle yaşlı bir ruh. Druid kanına sahip. Bundan eminim."

"Öyle mi diyorsun?"

"Evet. Onu geçmiş yaşamlarına dönmeye ikna edelim, bakalım neler çıkacak."

Tamam, ikisi de çılgındı.

"Hanımlar," diye söylendi Talon sertçe. "Giysilerime ihtiyacım var, hem de *hemen*."

"Gördün mü?" dedi Sunshine. "Aurasının nasıl değiştiğini gördün mü? Kesinlikle canlı."

"Böylesini daha önce hiç görmedim. Gerçekten çok değişik." Bu sözlerin ardından Starla dergiyi inceleyerek odadan çıktı.

Sunshine ellerindeki boyaları hâlâ havluya siliyordu. "Aç mısın?"

Bunu nasıl yapıyordu? Nasıl bir konudan diğerine atlayıp sonra geri dönmeyi başarıyordu?

"Hayır," dedi onun ana konudan uzaklaşmasını engellemeye çalışarak. "Giysilerimi istiyorum."

Kadın ezilip büzüldü. "Pantolonun etiketine ne oldu?"

Talon bu garip soru karşısında kaşlarını çattı. Huzursuzluğunu ve öfkesini dizginlemeye çalışıyordu ama bu kadın ortalıktayken bunu yapmak oldukça zordu. "Anlamadım?"

"Pekâlâ, bildiğin gibi kanlanmışlardı..."

İçine kötü bir his doğmaya başladı. "Ve?"

"Onları temizlemek istedim ve..."

"Hay lanet, onları yıkadın mı?"

"Esas hasarı veren yıkama kısmı değildi, kurutmaydı."

"*Deri* pantolonumu kurutma makinesine mi attın?"

"Ee, deri olduğunu bilmiyordum," dedi usulca. "Son derece değişik ve yumuşak bir dokuya sahipti, ben de suni deri ya da ona benzer bir şey olduğunu düşündüm. Kendi suni deri elbisemi sürekli olarak yıkıyorum ve o asla senin pantolonun gibi parçalanıp küçülmüyor."

Talon alnını sıvazladı. Bu hiç iyi değildi. Günün ortasında üzerinde giysileri olmadan bu kadının dairesinden nasıl çıkacaktı?

"Biliyorsun ki," diye devam etti kız, "giysilerinin etiketlerini kesmemelisin."

Oldukça uzun bir zamandan beri çileden çıktığını hissetmemişti ama şimdi çıkmak üzereydi. "O özel, el yapımı, deri bir pantolon. Etiketi hiç olmadı."

"Ya?" dedi kız daha da mahcup olarak. "Sana yenisini alacaktım ama içinde etiketi olmadığı için bedenini de bilemedim."

"Harika. Tanımadığım bir yerde çırılçıplak kısılıp kaldım."

Kız önce ona gülümsedi sonra daha iyi bir şeyler düşünüyormuşçasına dudaklarını birleştirdi. "Pembe bir eşofmanım var ama sana olmaz, hem olsa da giymek isteyeceğini hiç sanmıyorum, giyer miydin?"

"Hayır. Cüzdanımı da yıkadın mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır. Onu cebinden çıkarmıştım."

"Güzel. Nerede?"

Kız yeniden sessizleşince içini bir korku sardı.

"Bilmek istiyor muyum?" diye sordu.

"Pekâlâ..." Bu kelimenin ardından giysileri ve eşyaları hakkında bir felaket haberi alıyordu ve bundan nefret etmeye başlamıştı. "Onu çamaşırhanede anahtarlarınla birlikte makinenin üzerine koymuştum, sonra makine için bozuk paramın olmadığını fark ettim ve bozdurmaya gittim. Aslında sadece bir saniyeliğine oradan uzaklaşmıştım ama döndüğümde cüzdanın orada yoktu."

Talon yüzünü ekşitti. "Ya anahtarlarım?"

"Pekâlâ, sen de bilirsin ki yıkama sırasında makineye tek parça çamaşır atarsan dengesini yitirerek sarsılır. Anahtarların makinenin üzerinden gider borusuna düştü."

"Onları oradan almadın mı?"

"Denedim ama onlara ulaşamadım. Benim dışımda deneyebilecek üç kişi daha vardı ama onlar da işe yaramadı."

Talon hayretler içinde kalmıştı. Kız ona yardım etmeye çalıştığı için sinirlenemiyordu ama çok hem de çok sinirlenmek istiyordu.

"Param yok, pantolonum yok, anahtarlarım da yok. Ceketim duruyor mu bari?"

"Evet, o sağlam. Ayrıca Snoopy şekilli Pez şeker kutunu da makinenin filtresinden kurtardım. Çizmelerin ve bıçağın da burada," dedi onları yatağın yanından kaldırarak.

Talon başını salladı, dün gece üzerinde bulunan her şeyi yok etmemiş olması içine bir huzur vermişti. Tanrı'ya şükür motosikletini birahanenin önünde bırakmıştı. Kızın ona neler yapabileceğini düşünmek ürpermesine sebep oldu. "Kullanabileceğim bir telefon var mı?"

"Mutfakta."

"Bana getirebilir misin?"

"Kablolu. Ben o tür şeyleri ya kaybediyorum ya da düşürüp kırıyorum. Sonuncusu klozete düşmüştü."

Talon önce kadına sonra da odaya giren gün ışığına baktı. Hangisinin kendisi için daha ölümcül olduğuna karar veremedi.

"Jaluzileri kapatmanın senin için bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Kız kaşlarını çattı. "Güneş ışığı rahatsız mı ediyor?"

"Alerjim var," diyerek Karanlık Avcıların bu gibi durumlarda söyledikleri ortak yalana başvurdu.

Tabii bu arada onunla aynı duruma düşen bir Karanlık Avcı olup olmadığını da düşünmeden duramadı.

"Sahi mi? Daha önce güneş alerjisi olan birini hiç duymamıştım."

"Benim var işte."

"Yani vampirler gibisin."

Gerçeğe oldukça yakın olan bu kelime irkilmesine sebep oldu. "Tam olarak değil."

Sunshine pencereye giderek jaluzinin ipini çektiği anda perde yere düştü.

Gri güneş olduğu gibi yatağın üzerine süzüldü.

Talon bir küfür savurarak köşeye kaçtı, güneş ışığı almayan dar köşeye sığındı.

"Sunshine ben..." Onu çırılçıplak köşede dururken gören Starla'nın sesi odaya girdiği anda kesiliverdi. Garip bakışlarla onu bir mobilya incelermiş gibi inceledi.

Talon ile tevazu pek tanışmazlardı ama kadının bakışları onu rahatsız etti.

Güneş ışığına rağmen yatağa uzanarak pembe battaniyeyi aldı ve önünde tuttu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sunshine, evlenmek için bunun gibi bir adam bulmalısın. Baksana, attan farksız adam."

Talon'un ağzı açık kaldı.

Sunshine güldü. "Starla, onu utandırıyorsun."

"Ah, inan bana utanılacak hiçbir şey yok. Bununla gurur duymalısın. Hatta kasıla kasıla yürümelisin. İnan bana genç adam, senin yaşındaki kadınlar bundan çok hoşlanır."

Talon açık kalan ağzını kapadı. Bunlar yanlarında bulunma şanssızlığına eriştiği en tuhaf kadınlardı.

Tanrılar onu buradan çıkarmalıydı.

Starla pencerenin önünde duran Sunshine'a baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Güneşe alerjisi var."

"Dışarısı çok bulutlu, neredeyse gece gibi."

"Biliyorum ama yetmediğini söyledi."

"Sahi mi? Demek eve bir vampir getirdin. Hoş."

"Vampir değilim," diye tekrarladı Tolan.

"'Tam olarak değilim,' dedi daha önce de," diye belirtti Sunshine. "Tam olarak vampir olmayan nedir?"

"Kurtadam," dedi Starla. "Aurasına bakınca mantıklı. Vay, Sunny, kendine bir kurtadam buldun."

"Kurtadam değilim."

Starla bu haberi hayal kırıklığıyla karşıladı. "Ne acı. İnsan New Orleans'ta yaşayınca arada bir ölümsüz ya da lanetlenmiş birileriyle karşılaşmak istiyor." Yeniden Sunshine'a baktı. "Sence taşınmalı mıyız? Belki de Anne Rice'ın oralara taşınsak bir vampir ya da kurtadam görme şansına erişiriz."

Sunshine jaluziyi yerine takmayı başardı. "Ben bir zombi görmek isterdim."

"Ah, evet," diye onayladı daha yaşlı olan kadın. "Biliyorsun baban biz evlenmeden hemen önce bataklığın orada bir tane gördüğünü söylemişti."

"O muhtemelen bir kaktüstü, anne."

"Ah. Mantıklı."

Talon'un bakışları ikisinin arasında gidip gelirken ağzı yine şaşkınlıkla açılmaya başlamıştı. Anne ve kız mı? Hiç öyleymiş gibi davranmıyorlardı ve Starla, Sunshine'dan annesi olabilecek kadar büyük görünmüyordu. Gerçi aralarındaki benzerlik ya da gariplikleri de göz ardı edilemezdi.

Evet, delilik bu ailenin içine işlemişti.

Sunshine diğer pencerenin de jaluzisini indirdi.

Talon battaniyeyi bedenine sararak dikkatli adımlarla perdenin diğer tarafına geçtiğinde buranın açık bir çatı katı olduğunu görerek biraz rahatladı.

Solunda Sunshine'ın kendine resim atölyesi oluşturmuş olduğu yerde bir dizi daha pencere vardı. Çatı katının geri kalanı mutluluk verecek derecede karanlıktı ve güneş ışığı almıyordu. Battaniyeyi kalçasına sarılı tutmaya devam ederek mutfaktaki telefona doğru ilerledi.

"Pekâlâ, Sunshine, adam uyandı ve hiç de bir tehdit unsuru olduğunu düşünmüyorum..."

Talon bu yorumu duyduğunda kaşlarını kaldırdı. Hayatında tehdit unsuru olmadığı bir an bile olmamıştı! O bir Karanlık Avcı'ydı. Bu terim bile kötülerin içinde dehşet uyandırırdı.

"... Ben kulübe inip birtakım faturaları ödeyeceğim ve gereken siparişleri vereceğim, yani gerçek işe dönüyorum."

"Tamam, Starla, sonra görüşürüz."

Talon buradan çıkmalıydı. Bu kadınlar sadece mantıksız değil, kelimelerle anlatılamayacak kadar gariplerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Starla, Sunshine'ı yanağından öptükten sonra gitti.

Talon birkaç dakika etrafına bakındıktan sonra telefonun kablosunu gördü ve onu takip ederek içinde çeşitli kurumuş boya fırçalarıyla akrilik boya tüplerinin bulunduğu bir mutfak çekmecesinin içinde duran, eski moda, çevirmeli telefona ulaştı.

Çılgın renklere boyanmış telefonu çekmeceden çıkararak tezgâhın üzerinde duran, içinde tarçın kokulu pirinçli kurabiyelerin bulunduğu, pembe domuz şeklindeki kurabiye kavanozunun yanına koydu.

Ahizeyi kaldırarak bir zamanlar Trakyalı Kyrian'ın insan yardımcısı olan Nick Gautier'in numarasını çevirdi. Kyrian birkaç ay önce Amanda Devereaux ile evlenmiş ve resmî Karanlık Avcı görevini bırakmıştı, Nick'se Talon'un gayriresmî yarı zamanlı Yardımcısı olmuştu. Talon'un bir Yardımcıya sahip olmak gibi bir isteği yoktu. Etrafındaki insanlar çok berbat şekillerde ölüveriyorlardı ve Nick'in o çeneyle öleceği kesindi. Yine de bir Yardımcının işe yaradığı zamanlar da olabiliyordu. İşte bu durum onlardan biriydi.

Telefon aranan kişiye ulaşılamadığını belirten uyarı sesi duyulana kadar çalmaya devam etti.

Kahretsin. Artık bir kez daha aramaktansa ölmeyi yeğleyeceği kişiyi aramak durumundaydı. Diğer Karanlık Avcılar durumunu öğrenirse dillerinden asla kurtulamazdı. Yardımcılar gizlilik yemini etmişlerdi. Karanlık Avcıları küçük düşürecek ya da onları tehlikeye sokacak şeyleri açıklamaları yasaklanmıştı.

Maalesef Yardımcı olmayan diğer insan refakatçiler böyle bir yemin etmemişlerdi.

Ah, evet, Nick Gautier eline geçer geçmez onu öldürecekti.

Kendini başına geleceklere hazırlayarak ilk çalışta telefonu açan Trakyalı Kyrian'ı aradı.

"Talon?" dedi Kyrian sesini duyar duymaz. "Vakit öğlen, sorun nedir?"

Talon mutfağa giren ve yanından geçerken *Puff the Magic Dragon* adlı şarkıyı söylemekte olan Sunshine'a baktı. "Ee... Ah... Senden bir iyilik istiyorum."

"Ne gerekiyorsa."

"Benim eve gidip yedek anahtarlarımı, yeni bir cep telefonu ve para alman gerekiyor."

"Evet, pekâlâ. Motosikletini bırakmak zorunda mı kaldın?"

"Evet, birahanenin önündeki otoparkta. Onu bu gece bana getirmen lazım."

"Tamam, nereye getireceğim?"

"Bekle bir saniye." Talon telefonu kulağından uzaklaştırdı. "Sunshine."

Kız dönüp ona baktı.

"Ben hangi cehennemdeyim?" Omzunda duran ahizeden bile Kyrian'ın alaycı kahkahasını duyabiliyordu.

"Canal Caddesi'ndeki Runningwolf gece kulübünü biliyor musun?"

Başıyla onayladı.

"Onun tam üstündeyiz."

"Teşekkürler." Bu bilgiyi Kyrian'a iletti.

"Talon, yemin ederim ölümün hormonlarından olacak."

Kyrian'ı düzeltmek için uğraşmadı. Birbirlerini bin yıldır tanıyorlardı ve Talon daha önce hiç bu şekilde yakalanmamıştı. Kyrian bu çatı katına nasıl geldiğini duysa da inanmazdı. Lanet olsun, kendi bile zor inanıyordu. "Bana giysi de getirmen gerekiyor."

Kulağındaki sessizlik sağır ediciydi.

Ah, Nick'i ele geçirdiğinde onu kesinlikle öldürecekti.

"Ne?" diye sordu Kyrian tereddütle.

"Giysilerimi kaybettim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kyrian güldü. Hem de çok.

"Kes şunu, Kyrian. Hiç komik değil."

"Bana çok komik geldi doğrusu."

Talon kalçasında pembe battaniyeyle dururken olanlar ona hiç komik gelmiyordu.

"Tamam," dedi Kyrian ciddileşerek. "En kısa sürede orada olmaya çalışacağız."

"Çalışacak mısınız?"

"Ben ve Julian."

Talon yeniden ezilip büzüldü. Eski bir Karanlık Avcı ve bir kâhin. Harika. İşte bu harika. Bunu kesinlikle aralarında tutmazlardı. Daha akşam olmadan tüm hikâye karanlik-avci.com'daki yerini alacak ve herkes ona gülecekti.

"Pekâlâ," dedi Talon öfkesini dizginleyerek. "En kısa zamanda görüşürüz."

"Biliyorsun ki," dedi Sunshine, Talon telefonu kapatırken, "gidip yeni giysiler alabilirim. Sana borçluyum."

Talon etrafına bakındı. Pepto-Bismol şişesi patlamış ve etrafa saçılmış veya Şapkadaki Kedi ziyarete gelmiş gibi her yer pembeydi. Onu en çok etkileyen kısım ise harap mobilyalar ve kısım kısım döşeli olan yerlerdi. Sunshine kesinlikle aç bir ressamdı. Bu kadının yapabileceği son şey ona iki bin dolarlık bir pantolon almaktı ve Talon dünya yıkılsa bir kot pantolon giymezdi.

"Sorun yok," dedi ona. "Arkadaşlarım o işi halledecek."

Sunshine bir tabak dolusu küçük kek ve ota benzeyen bir şeyler getirdi. "Bu da ne?"

"Kahvaltı… ya da öğle yemeği." Talon tabağı almayınca devam etti: "Yemen lazım. Sana iyi gelecek. Kızılcıklı, keten tohumlu, kepekli kek ve yonca filizi."

Bu tabakta yemeğe benzer bir şey yoktu. Özellikle de Kelt klan reisi olmak üzere doğmuş ve yetiştirilmiş bir adama göre bir şey.

Tamam, Talon bununla başa çıkabilirsin. "Kahven var mı?"

"Iyyk! Hayır, o şey seni öldürür. Bitki çaylarım var."

"Bitki çayı mı? Onlar sadece kuru ot, içecek falan değil."

"Bay Mızmız bu sabah ters tarafından kalkmış."

Bugüne kadar hiçbir insan ona böylesine arsız bir tavırla yaklaşmamıştı. Nick bile böyle davranmazdı. Talon kendini son derece memnuniyetsiz hissederek işin peşini bıraktı.

"Tamam. Banyon nerede?"

Bu soruyu sorar sormaz zihninde bir düşünce belirdi. *Lütfen bana arkadaki otoparkta değil bu çatıda olduğunu söyle.*

Sunshine çatının karanlık bir köşesini işaret etti. "Hemen orada."

Burası da bir perde ardına gizlenmiş başka bir köşeydi. Bu ne kadar da harikaydı böyle!

Ortaçağın sona erdiğini düşünmek gibi bir yanılgıya kapılmıştı.

Ah, ne güzel anılar… değillerdi.

Talon oraya girdi, perdeyi kapadı, üzerindeki battaniyeyi yere attığı anda Sunshine içeri girdi. Çıplak olduğunu görünce elinde pembe bir havlu ve bezle öylece kalakaldı.

Havluyu lavabonun kenarına bıraktıktan sonra etrafında gezinerek baştan ayağa onu süzdü. "En basit tanımıyla mükemmel erkeksin, biliyorsun değil mi?"

Ona bir arabayı ölçüp biçermiş gibi bakmasaydı kendini pohpohlanmış hissedecekti. Ona bu sözleri söyleten kendisine duyduğu arzu değildi. Tonlaması oldukça mesafeliydi, tıpkı annesininki gibi.

Sunshine sıcak, yumuşak elini sırtındaki dövmenin üzerinde gezdirdi. "Bu dövmeyi yapan son derece yetenekli bir sanatçıymış."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kızın eli omurgasının üzerinden kalçasına doğru kayarken ürperdi. "Dayım yaptı," dedi ne söylediğini hiç düşünmeden. Yüzyıllardan beri kimseye dayısından bahsetmemişti.

"Sahi mi? Vay." Elini yukarı kaydırarak omuzlarına kadar çıkardı ve sağ kürek kemiğinin üzerindeki Karanlık Avcı ok ve yayının üzerine getirdi. "Bu nedir böyle?"

Talon omuz silkerek dokunuştan kurtuldu. Bu konudan bihaber bir insanla konuşacağı bir işaret değildi. "Bir şey değil."

O zaman kızın gözleri erekte olmuş penisine ilişti ve yüzü havlu kadar pembeleşti. "Özür dilerim," dedi hızla. "Harekete geçmeden önce düşünmek gibi bir eğilimim yok."

"Fark ettim." Durumu daha da kötüleştiren şey kızın hâlâ oraya bakıyor olmasıydı. Başka bir yere bakmalıydı.

"Gerçekten iri bir adamsın."

Bin yıldan daha uzun bir süreden sonra yanaklarının ısındığını hissetti. Talon havluyu alarak önünü kapadı.

Kız o zaman başka bir tarafa baktı. "Dur, sana bir tıraş bıçağı vereyim." Dizlerinin üzerine çökerek lavabonun altında bulunan derme çatma hasır dolabı karıştırırken Talon'a mükemmel bir manzara sundu. Araştırmasına devam ederken kalçaları kışkırtıcı bir şekilde kıpırdıyor ve Talon'un arzusu daha da kamçılanıyordu.

Dişlerini sıktı. Bu kadın gördüğü en seksi popoya sahipti. O şeffaf eteği kaldırıp içine girme isteğiyle yanıp tutuşurken kasıkları da alev almaya başladı. Onun o nemli sıcaklığına ikisi de terleyip nefessiz kalana kadar girip çıkmak istiyordu.

Ah, evet kesinlikle bir adamı tatmin edecek türden bir kadındı. Her zaman kıvrımlı kadınlardan hoşlanmıştı ve...

Sunshine pembe bir tıraş bıçağı ile diş fırçası çıkardı.

Talon böyle kızlara has şeyleri kullanmak zorunda kaldığını düşünerek dudaklarını büktü. "Pembe olmayan bir şeyin var mı?"

"İstersen mor tıraş bıçağı da var."

"Lütfen."

Sunshine daha koyu pembe olan tıraş bıçağını çıkardı.

"Bu mor değil," dedi Talon. "O da pembe."

Sunshine gözlerini devirdi. "Kretuar bıçaklarımı istemiyorsan elimde sadece bunlar var."

Aslında son derece cazip bir teklifti ama Talon tıraş bıçağını ondan aldı.

Küvetin içine girip perdeyi çekene kadar Sunshine bulunduğu yerden kıpırdamadı. Perde kapandıktan sonra Talon'un arkadan görünüşünün mükemmelliği karşısında elini ısırmak zorunda kaldı. Onu kesinlikle çizmeliydi.

Bu adam ateşliydi. Yakıyordu. O vahşice erotik aksanıyla konuşmaya başladığı anda Sunshine eriyiveriyordu. İngiliz ile İskoç aksanlarının karışımı gibi geliyordu kulağa.

Yüzünü eliyle yelleyerek kendini banyodan çıkmaya zorladı ve mutfağa doğru ilerledi. Esas isteği ise giysilerinden arınmak, peşi sıra duşa girmek, o mükemmel, uzun ve kaslı bedeni Talon merhamet etmesi için yalvarana kadar sabunlamaktı.

O esnek ve sıkı teni ellerinin altında hissetmek. Cennet. Tam bir cennet.

Pantolonuna sinirlenmemişti bile! Bunu nasıl o kadar iyi karşılamış olduğunu hâlâ anlayamıyordu. Normalde erkekler ona şu ana kadar çoktan bağırmaya başlardı ve Sunshine da onları kapı dışarı etmekle meşgul olurdu.

O ise bu konuyu çok da umursamamıştı. Sunshine, bunu sevmişti.

Bu konuyu düşününce onun duygularını çok da göstermediğini fark etti. Sabırlı biriydi ve bu çok hoştu.

"Hey, Steve?" diye seslendi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Adım Steve değil," diye seslendi duştan. "Talon."

"Talon, ne?"

"Sadece Talon."

Sunshine gülümsedi. Ona uyuyordu.

"Ne istedin?" diye seslendi Talon.

"Ne?"

"Bana bir şey soracakmış gibi seslendin. Neye ihtiyacın var?"

Sunshine hatırlamaya çalışırken dudağını ısırdı. Eyvah! "Unuttum."

Onun kahkaha attığını duydu. Vay. Bu ilkti. Başka kim olsa ona çoktan kızmış olurdu.

Sunshine sonraki beş dakikayı her nasılsa bir kez daha buzdolabına koymuş olduğu eskiz defterini aramakla geçirdi. Kahvaltısını ettiği tezgâhın önündeki iskemleye oturarak son buluşunu çizmeye başladı.

Talon'u.

Yüzünün mükemmel hatlarını ve vücudundaki karmaşık dövmeyi çizmek biraz zamanını aldı. Daha önce bu kadar mükemmel oranlara sahip birisini görmemişti. Farkında olmadan çizimin içinde kayboldu. Yaratıcılığını serbest bırakırken başka her şeyi unuttu ve duştaki adamın inanılmaz büyüleyiciliğe sahip bedenini yeniden yaratmaya başladı.

Sunshine aradan ne kadar zaman geçtiğinin farkında bile değildi. Talon duşu kapadı ve bir gram bile yağ bulunmayan kalçasına sarılı nemli bir havluyla perdenin arkasından çıktı.

Ah, Tanrım.

Sunshine yine takdirle elini ısırmak istiyordu. Hareket ederken sallanan iki ince örgüsü dışında kalan altın sarısı saçları geriye doğru yapışmıştı, kapkara gözlerinde gizemli bir güç ve zekâ parıl-

tısı vardı. Özellikle sarı saçlı bir adamda hiç bu kadar koyu renkli gözler görmemişti.

Sadece ona bakarak nefesinin kesilmesini sağlayabilen güçlü bir varlığa sahipti. Çevresini gücü ve enerjisiyle dolduruyordu, Sunshine bunun büyük bir bölümünü resmine taşıyabilmeyi diledi.

Fakat kimse aurası bu kadar yoğun bir şeyi kopyalamayı ya da yaratmayı başaramamıştı bugüne kadar. Bu sadece gerçek hayatta yaşanabilecek bir deneyimdi.

Ona doğru attığı her adım Sunshine'ın yüreğinin daha güçlü çarpmasına sebep oluyordu. Bu adam ezici bir erkekliğe sahipti.

Yoğunluğu, hayvani çekiciliği... kanını alevlendiriyordu.

Dün gece yatağında yatarken de çok yakışıklıydı ama ayakta ve bilinci yerindeyken yıkıcıydı.

Sunshine, "Biliyor musun, Talon?" dedi mükemmel kaslarını bakışlarıyla tararken. "Havlu sana çok yakışıyor. Dışarı bu şekilde çıksan yeni bir moda çılgınlığı başlatırsın."

Talon'un dudaklarında eğlenen bir tebessüm belirdi. "Aklından geçen her şeyi söyler misin?"

"Çoğunlukla. Kendime sakladığım birtakım düşüncelerim de var. Eskiden ağzımdan çıkan şeyleri hiç umursamazdım ama üniversitedeki oda arkadaşım rehabilitasyon birimini benim için çağırınca vazgeçtim. Gerçekten deli gömlekleri olduğunu biliyor muydun?"

Talon kaşlarını kaldırdı ama kızın samimi olduğunu hissetti. Bu gerçek bir hikâyeydi. Bu kadının eksantrik olduğu kesindi ama deli değildi.

Belki biraz öyleydi.

Sunshine, Talon'un dokunulmamış "kahvaltısına" uzanarak küçük kek diye adlandırdığı, Talon'un ne olduğunu dahi tanımlayamadığı parıltılı parçacıklar olan keklerden birini aldı. "Hâlâ kekini yemedin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evet, doğru. Talon çizmelerini de yememişti ve kızın elindekini yemektense onlardan birini yemeyi tercih ederdi.

"Aç değilim."

En azından yemek için.

Sunshine keki tezgâha düşürdü, Talon küt diye bir sesin çıktığına yemin bile edebilirdi. Sunshine alnını kırıştırarak elini uzattı ve tasmaya benzeyen kolyesine dokundu. Genç kadının parmakları ensesinde kayarken Talon'un tüyleri ve vücudundaki diğer yerler dikildi.

"Bu çok güzel. Hep böyle bir kolyem olsun istedim ama hiç bana uyan bir şey bulamadım." Başparmağını ejderha başının üzerinde gezdirdi. "İskoç musun?"

"Tam olarak değil," dedi yengesinin düğün gününde ona hediye ettiği kolyeye bakarak. Nynia'ya ve ona bir örnek kolye vermişti. Bunu neden hâlâ taktığını bilmiyordu gerçi. Çıkarmak içinin kaldıramayacağı kadar acıyla dolmasına sebep olabilirdi. O kolyeyi çıkarmak nedense Nynia'yı yeniden kaybetmek gibi garip bir his yaratıyordu içinde.

İradesi dışında Nynia'nın kolyeyi boynuna taktığı o ana döndü. Tebessümü göz kamaştırıcıydı ve onu dudaklarından öperken yüzü sevgi doluydu.

Tanrılar adına, onu nasıl da özlemişti. Bunca yüzyıla rağmen.

Hâlâ saçlarının kokusunu hissettiği anlar vardı. Ya da dokunuşlarını. Kopan bir uzvu yıllar geçmesine rağmen hissetmek gibiydi.

Sunshine'da ona karısını hatırlatan bir şeyler vardı. Bu sadece iki kadının da onu delirtme yeteneğine sahip olmasıyla tanımlanamazdı.

Sunshine garip bir şekilde etkileyiciydi. Tıpkı Talon gibi olayları başka bir açıdan görüyordu, bu varlık düzleminde gizlenmiş olan şeyleri fark ediyordu.

Zihni bir yerden bir yere yıldırım hızıyla gidiyordu. Bu hem etkileyici hem kafa karıştırıcıydı. Bu huya sahip olan tanıdığı diğer kadınsa Nynia'ydı.

Ölümlü bir erkek olarak, Nynia'nın eşsiz mantığı karşısında şaşkınlığa kapılırdı.

"Biliyor musun?" dedi yine Sunshine. "'Tam olarak değil' sözünü çok kullanıyorsun. Tam olarak İskoç değilsin, tam olarak gün ışığına alerjik değilsin. Başka ne var?"

"Kepekli kek ve çimden nefret ederim."

Sunshine buna güldü, bu genizden gelen dolu dolu ses içini ısıttı. Uzun, zarif parmaklarındaki kömür lekelerini elindeki beze silerken onu hayranlıkla seyretti. "Arkadaşlarının buraya varması ne kadar zaman alır?"

"En az birkaç saat. Şehir dışında oturuyorum."

Sunshine kalçasını saran havluya baktı. Eğer burada bu kılıkla kalmaya devam edecekse neler olabileceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Aslında vardı. Ona bir an önce giyecek bir şeyler bulması gerekiyordu... Son hızla.

Talon derin bir nefes alınca bu hareket karın kaslarını daha da ortaya çıkardı.

Ah, evet bu günahı hemen örtbas etmeliydi. "Bak ne diyeceğim, soyadı olmayan Talon. Neden ben dışarı çıkıp arkadaşların gelene kadar üzerine giyebileceğin bir şeyler almıyorum?"

Çünkü gitmeni istemiyorum. Talon bu garip düşüncesini fark edince gözlerini kırpıştırdı.

Bu da nereden çıkmıştı?

Bu kadında merakını uyandıran bir şeyler vardı. Oldukça güçlü aynı zamanda da kırılgan bir şeyler. Genç kadının ona yaptıklarını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

telafi etme ihtiyacı duyduğunu hisseti. Nedenini bilmiyordu. Zaten hayatını kurtarmıştı.

Onu sokakta bırakmış olsaydı şu ana kadar çoktan ölmüştü. Kaldırımda kızarmış bir kalıntıydı.

"Bunu yapmana gerek yok, biliyorsun."

"Biliyorum ama ısrar ediyorum. Pantolonunu mahvettikten sonra en azından bunu yapabilirim."

Talon onun siyah düz saçlarıyla çevrelenmiş zarif, merak uyandıran yüzüne bakarken dudaklarının aldığı şekle daha da bir hayranlık duydu. Gevşediği zamanlarda orada gizlenen tebessümü ele veriyordu. Sunshine sadece adı değildi, tavırları da gün gibi ışıyordu. Mutlu ve sıcaktı.

Karşı konulmazdı. Onu tatmayı öyle çok istiyordu ki bunu neden yapmamış olduğunu anlayamıyordu.

Onu tatmak istiyordu. *Hissetmek.*

Talon dudaklarını incelerken Sunshine onu izledi.

Talon'un kömür karası gözlerinde bir buzulu eritecek kadar ısı vardı. Ona dokunduğu anda bu ısı ve ihtiyaç ile her yanını sarmalayacağından emindi.

Sunshine ortamın cinsellikle yüklendiğini fark etti. Erotizm ve özlem kıvılcımları ortalıkta uçuşuyordu. Daha önce böyle bir şeyi hiç hissetmemişti.

Talon insanlık dışı bir cinsel çekime sahipti. Hiçbir adama çekilmediği bir şekilde ona doğru çekildiğini hissediyordu.

Talon'un gözleri kısıldı, başını eğdi, dudaklarını usta bir öpücükle ele geçirdiğinde Sunshine başının gerçekten döndüğünü hissetti. Bedeni eriyiverdi.

Dili tutkuyla ağzına girerken aldığı tatla inledi. Talon onu bar taburesinden kaldırarak güçlü kollarının arasına çekti, ellerini sırtında gezdirirken, elbisesinin kumaşını avuçlayarak çekiştirdi.

Talon'un kolları bedenini sardığında o saf erkeksi kokusu her yanını istila etti. Gücü Sunshine'ın tahammül edebileceğinden çok daha fazlaydı.

Bir kadın bedenine ne yapılması gerektiğini çok iyi bilen son derece dünyevi bir adamdı. Bunu onun usta öpücüğünde hissediyordu, ellerini nereye koyacağını, nereleri okşayacağını da çok iyi biliyordu.

Sunshine'ın bedeni arzuyla yanıyordu, kollarını çıplak omuzlarına sararken karnıyla onun daha da sertleştiğini hissetti.

Böyle bir şeye hiç tanık olmamıştı. Adam ona açtı sanki.

Sadece ona.

Talon geri çekildiğinde Sunshine tüm ağırlığıyla ona abanmış olduğunu fark etti, adam bu ağırlığı tek kası bile oynamadan yüklenmişti. Tanrım, bu adam çok güçlüydü.

Başparmağıyla şişen dudaklarını okşadı, gözleri sıcacık ve şefkat doluydu, Sunshine bakışların öpücükten çok daha fazla nefesini kestiğini hissetti. "Bel seksen dört santim, bacak boyu yüz santim."

Sunshine, "Hı hı," diye soludu söylediklerini duymadan. Yeni bir öpücük için ona doğru eğildi.

Talon onun sersemlemiş ve hayranlık dolu bakışlarını görünce içinde garip bir çalkantı hissetti.

"Beni bir daha öp," diye fısıldadı Sunshine dudaklarını dudaklarına dokundurmadan önce.

Talon onun başını avuçlarının arasına alarak ağzını araştırmaya başladı. Kızın dilini köpek dişlerine değdirerek hakkındaki gerçeği öğrenmemesi için son derece dikkatli davranıyordu.

Onu çılgına çeviren bu tadı aldıktan sonra geri çekilmek son derece zordu. Paçuli ve terebentin karışımı kokusu onu kendinden geçirmişti, elbisesini yukarı çekip elini o kıvrımlı uylukların arasına sokmak için...

Sunshine'ın dili tehlike arz eden bir şekilde dişlerine yaklaştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geri çekilerek onu bıraktı.

Biraz huzura kavuşmuştu ama ondan almak istediğinin henüz çok azını almıştı. Bakışları elbisesinin hatlarını ortaya çıkardığı vücuduna indi. Tam bir kadındı, ufak tefek ya da zayıf değildi. Göğüsleri de büyük ve güzeldi, Talon'un her zaman ilgilendiği bir konuydu bu.

Dişlerini sıkarak onu kollarının arasına alıp o göğüslerin tadına bakma dürtüsüyle savaşmaya çalıştı. Dudaklarıyla. Elleriyle.

Diliyle.

Daha da güzeli, dişleriyle...

"Tamam," dedi Sunshine oldukça tiz bir sesle. "Bu güzeldi." Ellerini çırparak bir adım geri çekildi. Bakışları havluya düşünce o koyu kahverengi gözlerine yeniden ışık geldi. "Giysi. Pişman olacağım bir şeyler yapmaya kalkışmamam için sana giysi bulmalıyız. Beden ölçülerin neydi, Steve?"

"Talon."

"Talon. Ölçüler. Giysiler. Örtünmeli."

Talon onun arzu dolu bakışlarını üzerinde gezdirirken bir yandan da zihnini odaklamaya çalışmasını gülümseyerek izledi.

Bu kadını sevmişti. Tüm garipliklerine rağmen son derece ferahlık veren, saf bir şeylere sahipti.

"*Talon'a* giysi alacağım." Gitti, birkaç saniye sonra geri döndü. "Anahtar," dedi, mutfak tezgâhının üzerinde duran pembe kutuya doğru yürürken. "Araba için anahtar gerekiyor." Yine gitti ve geri döndü. "Çanta. Giysi için para."

Talon elini ıslak saçlarının arasından geçirirken unuttuğu başka bir şey daha var mı diye merak etti.

Vardı.

"Ayakkabılar," dedi bir sonraki seferde. "Alışverişe gitmek için ayakkabı giyilmeli ve ayaklar üşümemeli." Ayaklarını kapının yanında duran sokak terliklerine soktu.

"Peki ya palto?" diye sordu Talon onun yeniden kapıya yöneldiğini görünce. "Kıştayız."

"Palto gerekli gerçekten," diyerek kapının yanındaki askılığa döndü, Talon bunun kızın dolabı olduğunu varsaydı. Hiç de onun tarzı olmayan eski kahverengi bir paltoyu oradan çekti. "Hemen döneceğim."

"Dur."

Sunshine ona bakmak için durdu.

Talon dudaklarını büzerek ona doğru ilerledi ve yanlış iliklediği paltosunun düğmelerini açıp düzgünce tekrar iliklediği.

"Teşekkür ederim," dedi Sunshine gülümseyerek, bu tebessüm Talon'un kasıklarında ve karnında oldukça garip hisler uyandırdı.

Tek isteği onu kucaklayıp yatağa götürmek ve tüm öğleden sonrayı sevişerek geçirmekken sadece başıyla onaylamayı başarabildi.

"Döneceğim," dedi Sunshine dışarı çıkarken.

O gider gitmez gülümsemesinin genişlemesine izin verdi. Bu kız kesinlikle bambaşka bir şeydi.

Ona zorlu bir kışın ardından gelen sıcak bahar gününü hatırlatıyordu. Uzun zamandır hiç kimse ona bu kadının dokunduğu gibi dokunmamıştı. Uzun zamandır kimse düşüncelerine girmemişti.

"Ondan hoşlandın."

Talon başını çevirerek orada beliren ruha baktı. "İlginç biri," dedi Ceara'ya.

Ceara ilerleyerek yanına geldi. Bu varlık düzlemi ile diğeri arasında titreşirken solgun yanaklarında uhrevi bir pembelik oluşmuştu.

Aslında yüzyıllar öncesinde sonsuz istirahatine çekilmiş ya da yeniden doğuşu gerçekleşmiş olmalıydı ama Talon'u yalnız bırakmayı reddetmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu bencillikti ama Talon onun kendisine eşlik etmesinden memnundu. Özellikle de Karanlık Avcı kardeşleriyle modern teknoloji aracılığıyla iletişime geçemediği o eski zamanlarda ona şükran duymuştu. O zamanlar yaşadığı yalnızlık cehennem gibiydi. Günlerini yalnız geçiriyor ve lanetinden korktuğu için yanına hiçbir insanın sokulmasına izin vermiyordu. Hiçbir şey için hiç kimseye başvuracak cesareti kendinde bulamıyordu.

Onu rahatlatan tek şey kız kardeşinin seyrek ziyaretleriydi.

Ceara'ya her bakışında ise onu kurtarmayı başaramamış olmanın acısını yaşıyordu. Öldüğü gün ona yardım edebilmiş olmalıydı. Bir aptal olmasaydı kız kardeşi hak ettiği yaşamı sürmüş olacaktı. Kocası ve çocuklarıyla birlikte.

Oysa Talon salak, kibirli pisliğin teki olduğu için kız kardeşi kurban edilmişti.

Ölümlerinin ardından ilk görünüşünde Talon paramparça olmuştu. Hak etmiş olduğu halde kardeşi onu suçlamamış, ondan nefret etmemişti.

Ona sadece sevgi ve şefkat göstermişti.

"Sana seni asla yalnız bırakmayacağıma dair söz vermiştim, ağabeyim ve bırakmayacağım. Her zaman yanında olacağım."

Varlığı Talon'un yüzyıllar boyunca ayakta kalmasını ve görevlerini yerine getirmesini sağlamıştı. Dostluğu ve sevgisi yeryüzündeki her şeyden çok daha önemliydi.

Ceara elini Talon'un sağ uyluğundaki berenin üzerinde gezdirdi. Bunu bir dokunuş olarak hissetmedi ama hareket teninin karıncalanmasına sebep oldu. "Artık rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır, iyiyim."

"Speirr," dedi kardeşi yerel Kelt dilindeki adını söyleyerek. "Bana karşı dürüst olman gerektiğini biliyorsun değil mi, ağabeyim?"

Talon onun yanağına düşen saçı düzeltmek üzere uzandı ama sonra ona dokunamayacağını hatırladı.

Geçmişi hatırlarken gözlerini kapadı.

Klanları onu on altıncı yaşına birkaç gün kala katletmişti.

"Liderimizin işlediği günahların affedilmesi için onu tanrılara kurban etmeliyiz..."

Talon içinde yükselen suçluluk ve acıyla dişlerini sıktı. Kardeşinin ölümü kesinlikle kendi hatasıydı. Onu öldürmüştü, bıçağı onun tutup tutmaması önemli değildi.

Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırarak ihtiyaç duyduğu hissizliğe sığındı.

Artık bir insan değilim ve geçmiş diye bir şey yok. Acheron'un öğretisi zihnini doldurdu ve her şeyi baskılamayı başardı.

Şu an ve gelecek de yoktu. İnsan hayatı çok gerilerde kalmıştı, o artık tüm varlığını kendilerini ele geçirecek olan karanlığı fark etmeyen insanlarla beslenen kötülükleri bulup yok etmeye adamış olan Karanlık Avcı'ydı.

"Bacağım," yüreğinin aksine, "çok az acıyor."

Kardeşi başını iki yana salladı. "Burası senin için güvenli bir yer değil, Speirr. Çok fazla ışık var. Burada olmandan hoşlanmıyorum."

"Biliyorum, en kısa zamanda gideceğim."

"Pekâlâ, o zaman gideyim. İhtiyacın olduğunda yine gelirim."

Görüntüden silinerek onu yalnız bıraktı. Yine.

"Talon'un bakışları biraz önce Sunshine'ın oturmakta olduğu tezgâha kaydı. Üzerinde çalıştığı eskizi görünce kaşlarını çattı.

Çizimi eline aldı ve benzerliği nasıl yakalamış olduğunu görerek etkilendi.

Kadın çok parlak bir ressamdı. En basit çizgilere bile duygu ve anlam katabiliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Talon ne yazık ki bu çizimi burada bırakamazdı.

Sayfayı yırttı ve güçlerini kullanarak yanmasını sağladı. Karanlık Avcıların herhangi bir şekilde resmedilmelerine izin vermeleri yasaktı. Ölümsüzlüklerinin kanıtı olmamalıydı. Bu tür kanıtlar hiç birinin istemediği karmaşıklıklara ve birtakım sorular sorulmasına yol açardı.

Buradan ayrıldıktan sonra Sunshine'ın onu yeniden çizmeye kalkışmayacağını umdu.

Talon çatı katını gözden geçirdi ve her yerin çerçeveli ya da çerçevesiz resimlerle dolu olduğunu fark etti. Yerde uzun bir masanın ve üç sehpanın üzerinde bitirilmemiş projeler vardı.

Odada gezinerek hepsini daha yakından incelemeye başladı. Bu inceleme sırasında ne kadar vakit geçtiğini bilmiyordu, yatak odasının duvarına dayanmış resimler de buldu. Sunshine çalışmalarında canlı renkler kullanmayı seviyordu, tuval üzerindeki fırça darbeleri kendisi gibi hafif ve zarifti.

Çömlek işçiliğine ise hayran olmuştu. Tüm parçalar karışık renklerden oluşuyordu ve tasarımları modern sanattan çok uzaktı. Bu otantik eserleri üretebilmek için Yunan ve Kelt kültürlerini çok iyi incelemiş olmalıydı. Geçmişle uyumları inanılmazdı. Gözleriyle görmüş olmasa onların bir Avcı Adam tarafından geçmişten getirilmiş olduğuna yemin dahi edebilirdi.

Kapı vuruldu.

Talon o sırada bakmakta olduğu kâseyi kapının yanında bulunan rafın üzerine koydu. Kapıya gitti ve açtığında karşısında Kyrian ile Julian'ı gördü.

İkisi de onu çıplak görünce bakakaldılar.

Talon kapıyı hızla kapadı.

Kyrian kocaman bir kahkaha attı. Talon utandı.

"Yapma, Pen," diye eğlendi kapının diğer yanından Kyrian. "Giysilerini ve anahtarlarını istemiyor musun? Ah, dur, biraz onura ne dersin?"

Talon kapıyı açtı, Kyrian'ı gömleğinden yakaladığı gibi içeri çekti. "Sen tam bir pisliksin."

Julian Alexander içeri girerken Kyrian daha da gürültülü bir kahkaha attı.

Talon yüz ifadesinden Julian'ın da gülmek istediğini ve kendini tutmaya çalıştığını anladı. Bunu takdir etti.

Kyrian o kadar kibar değildi. "Güzel dizlerin var dostum ama o kıllı bacakların çim biçme makinasına ihtiyacı var."

"Kes sesini." Talon giysi torbasını Kyrian'ın elinden alarak deri pantolonunu çıkardı. "Julian sana olgunluğun ve durumumla dalga geçmediğin için teşekkür ederim."

Elleri pantolonunun cebinde duran Julian başıyla onayladı. "Senin yerinde olabileceğimi düşündüm. Gerçi öyle bir durumda havlum en azından pembe değil, koyu yeşil olurdu."

Talon homurdanırken iki adam da kahkahalarla güldüler.

Kyrian havlunun ucunu tuttu. "Bu da ne? Dantel mi?"

"Hayır," dedi Julian, "buna tığ işi diyorlar."

Talon ikisine de dişlerini gösterdi. "Dikkatli olsanız iyi olacak ey *insanlar*, her an sizinle beslenmeyi düşünebilirim."

"Hah, yarı insan," diye hatırlattı Julian. "Benden beslen de sana yeryüzünün en büyük karın ağrısını yaşatayım."

Talon ikisine de hırlayarak havluyu pantolonuyla değiştirdi.

"Pekâlâ," dedi Kyrian. "Artık Ravyn mi oldun? Nick'i her an giysisiz kalabileceğin konusunda uyarmam gerekiyor mu?"

Talon Katagari Karanlık Avcısı'ndan bahsedilince gözlerini devirdi. Ravyn güneş yükseldikten sonra genellikle çıplak yakalanan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir şekil değiştirendi. "Hayır, bu sadece bir seferlik bir durum." *Umarım.* "Nick'ten bahsetmişken, o nerede? Bu işi yapması için önce onu aradım."

"Derste."

"Pekâlâ, ona hâlâ Karanlık Avcı'dan maaş aldığını ve telefonunu açık tutmasını söyle."

"Ooo," dedi Kyrian. "Çıplakken pek sinirli oluyorsun."

Talon siyah tişörtünü giyerken onu umursamadı.

Sunshine, Jackson Meydanı'nda bulunan Selena Laurens'ın tarot standının yanında durdu. Selena'nın kabarık, kıvırcık saçları leopar desenli bir eşarpla arkadan toplanmıştı, siyah beyaz pötikare bir ceket giymişti.

"Hey, Sunny," diyerek selamladı Selena onu. "Ben de eserlerinle buraya gelmediğini görünce hasta mısın diye merak etmeye başlamıştım."

"Yok, yok. Biri geldi."

Selena tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Eski biri mi, yeni biri mi?"

"Yeni."

Selena'nın gözlerinde küçük bir kuşku belirdi. "Umarım bu son çıktığın ahmaktan çok daha zariftir."

Sunshine, Greg'i hatırlayınca burun kıvırdı. Kaba motosikletçi, zaten çok arzulanır bir adam değildi ve onu eski sevgilisi Sara ile karıştırıp duruyordu. Biriyle sevişirken yanlış isimle anılmak kadar kötü bir şey yoktu.

Sunshine onu kapının önüne koymadan bir gün önce ona üç yüz dolar borç vermiş olduğu kısmı söylemiyordu bile. Olsun, üç yüz dolar ondan kurtulmak için ödenmiş ağır bir bedel değildi.

"Öyle görünüyor." İçinde Talon'un giysilerinin bulunduğu torbayı okşadı. "Evet, gerçekten ona dönmem gerekiyor..."

"Sunshine," diye terslendi Selena. "Bana yapmadığını söyle."

"Neyi yapmadığımı?"

"Onu dairende tek başına bırakmadığını."

"Sorun yok. Güvende."

Selena inledi. "Kadın, o cömert kalbin başını daha da büyük dertlere sokacak. Bu adamı tanıyor musun?"

Sunshine derin bir nefes aldı. Herkesin ona ders vermesinden yorulmuştu. "Sonra görüşürüz, Madam Selena." Selena arkasından söylenmeye devam ederken hızla arabasına doğru ilerledi.

Of! Neden kimse ona güvenemiyordu? İki yaşında değildi ki. Dalgın olmak da aptal olmak anlamına gelmiyordu. Kibarlığı ve ince düşünceli olması yüzünden ölmeyi, tüm duygularını ve eşyalarını duygusuz bir şekilde korumaya uğraşarak ölmeye tercih ediyordu.

Ayrıca Talon diğer erkeklere benzemiyordu. Bunu biliyordu. O tanıdığı pek çok erkekten çok daha yürekliydi.

Heyecan vericiydi. Tehlikeliydi. Gizemliydi.

En güzeli de onu çatı katında çıplak bekliyordu.

Arabasına binerek eve doğru ilerledi.

Babasının kulübüne ulaşıp arabayı her zaman yaptığı gibi arka tarafa park etmesi çok zamanını almadı.

Sunshine siyah bir Lamborghini ile yanına park edilmiş olan dev Harley motosikleti görünce kaşlarını çattı.

Talon'un arkadaşları olabilir miydi?

Hımm, belki Wayne haklıydı. Belki de Talon bir uyuşturucu satıcısıydı.

Bundan pek emin olamayarak arabasından indi ve arka kapıdan boş kulübe girdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çelik ve beton merdiveni kullanarak hızla dairesine çıktı.

Kapıyı iterek açtı ve üç adamı görünce olduğu yerde dondu, hepsinin testosteron seviyesi Richter ölçeğinin de üzerindeydi. Üçü de yıkıcıydı.

Eskiz defteri gerekiyordu. Hemen.

Talon siyah deri bir pantolon ve insanı öldüren mükemmel erkeksi hatlarını ortaya koyan dar bir tişört giymişti.

Mutfağında durmuş diğer iki adamla konuşuyordu—son derece yakışıklı olan adamlarla. Adamlar birer profesyonel gibi giyinmişti, eski işsiz motosikletçiler gibi değil.

Ne ferahlatıcı bir görüntü.

"Merhaba Sunshine," diye karşıladı onu Talon. "Bunlar arkadaşlarım."

Talon'un boyunda olan elini uzattı. "Kyrian Hunter," dedi Talon'unkiyle alakası olmayan, büyüleyici bir aksanla.

Sunshine adamın güçlü ve nasırlı elini sıkarken bu ismi hatırladı. "Sen Selena'nın eniştesisin. Hep seni ve Amanda'yı anlatıyor."

Kyrian, Talon'dan biraz daha inceydi, yeşil gözleri ve hoş bir tebessümü vardı. Sarı saçları Talon'unkinden bir ton daha koyuydu ve son model bir kesime sahipti. "Sanırım hakkımda söylediklerinden korkmam gerekiyor. Onu tanıdığım için söylüyorum."

Sunshine gülümsedi. "Hepsi çok güzel şeyler, inan."

"Bu da Dr. Julian Alexander," dedi Talon gece mavisi bir kazak ve hâkî pantolon giymiş olan diğer adamı tanıştırırken.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Julian elini uzatarak.

Sunshine aynı nezaketle cevap verdi. Julian diğer iki adamdan beş santim daha kısaydı ve aurası onlar kadar güçlü ve etkileyiciydi. Gözleri inanılmaz güzellikte bir maviydi ve saçları Kyrian'ın saçıyla aynı renkti. Üçünün arasında en sönük olandı ama bakışları onlarınki kadar dostçaydı.

"Doktor mu?" diye sordu Sunshine.

"Loyola'da klasik edebiyat dersleri veriyorum."

"Ah. Sen de Selena Laurens'ı tanıyor musun?"

Julian başıyla onayladı. "Çok iyi tanırım. Karımın en iyi arkadaşıdır."

"Grace mi?" diye sordu Sunshine. "Grace'le mi evlisin?"

Bir anda hatırladı.

"O sendin!" dedi bakmak için arkasına dolaşırken. Evet, *şimdi* hatırlamıştı işte. "Sen Bay Seksi Popo'sun!"

Julian'ın yüzü utançla kızardı.

"Seksi Popo mu?" diye sordu Talon. "Bunu kesinlikle duymam lazım."

"Ah, evet," dedi Kyrian.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi Julian, Kyrian'ı kapıya doğru iterek.

"Hadi canım," dedi Kyrian. "Bunu duymadan hayatta olmaz."

"Seni yeniden gördüğüme sevindim, Sunshine," dedi Julian, Kyrian'ı itmeye devam ederek.

"Üzülme Kyrian," diye seslendi Talon. "Sana tüm detayları anlatacağım."

Kapı kapanırken Sunshine giysi torbasını tezgâhın üzerine koydu. "Sanırım artık bunlara ihtiyacın yok."

"Üzgünüm." Tezgâha yaslanarak onu seyretti. "Şimdi bana Julian'la nasıl tanıştığını anlat."

Sunshine omuz silkti. "Eserlerimi Jackson Meydanı'nda satıyorum, Selena'nınkinin yanında yerim var. Birkaç yıl önce bu dikkat çekici adamı üzerinde şort ve dar kolsuz tişörtüyle getirdi. Julian'ın saçları o zaman gerçekten de uzundu. Her neyse, bir anda çok sayıda kadın etrafına toplanarak onu seyretmeye başladı. Selena bunun bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

felaket olduğunu düşündü ama ben onun resimlerini yapıp satarak çok para kazandığım için pek umursamadım."

Talon içini garip bir kıskançlık dalgası sararken kaşlarını çattı ve kendini tutamadan sordu. "O çizimlerden hâlâ duran var mı?"

"Bir tane kalmıştı, onu da geçen sene Grace'e verdim."

Talon kabul etmek istemese de rahatlayarak kendini izlemekte olan Sunshine'a baktı. Sunshine'ın gözleri dudaklarındaydı, bir anda onu bir kez daha öpmek için öldüğünü hissetti.

"Gülümsediğinde gerçekten çok yakışıklı olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Öyle miyim?" diye sordu büyük bir tatmin yaşarken.

"Evet, öylesin."

Sunshine onun artık orada kalması için bir sebep olmadığını hatırlayarak yutkundu. Çok umurunda değildi; işine dönmesi gerekiyordu ama aynı zamanda da gitmesini hiç istemiyordu. "Giyindiğine göre sanırım gideceksin."

Talon güneşe baktı. "Korkarım güneş batana kadar gidemeyeceğim."

"Ah." Sunshine içindeki mutluluğu bastırmaya çalıştı.

Talon boğazını temizledi. "Eğer yapman gereken şeyler varsa..."

"Ah, hayır," dedi son hızla ve durdu. "Yani. Ben... Eee... Seni burada yalnız bırakmak kabalık olur. Özellikle de seni oyalayabilecek bir televizyonum ya da ona benzer bir şeyim yokken." Dudaklarını yaladı. "Seni bırakamayacağıma karar verdiğimize göre, öğleden sonrayı ne yaparak geçirmek istersin?"

"Dürüstçe söyleyeyim mi?"

"Evet."

"Seninle sevişmekten daha iyi bir şey düşünemiyorum."

Dördüncü Bölüm

Sunshine, Talon'un samimiyetinden ürkerek geri çekildi. İşin aslında hiç tanımadığı bu adamdan aynı şeyi ne kadar çok istediğini fark etmek onu şaşırtmıştı. Onunla sevişmek istediğini reddetmeye kalkışmanın bir anlamı yoktu.

O ilahî vücudun her bir santimini okşama isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

Bu arzusu ona hiç de yanlış gelmedi. Tam tersine son derece doğru ve doğaldı. Garip bir şekilde onu tanıdığını hissediyordu. Karanlığın ortasında sokakta tesadüf eseri rastlaşan iki yabancıdan çok daha samimi olmaları gerekiyordu sanki.

Onu aklın alamayacağı derecede istiyordu.

"Sözü hiç dolandırmıyorsun, değil mi?" diye sordu hoppaca.

"Hayır," dedi Talon. Simsiyah gözleri aralarında oluşan cinsel çekimin ateşiyle yanıyordu. "Dolandırmam."

Arzusunun gücü Sunshine'ı ele geçirerek yerle bir etti. Çok yoğun, çok büyüleyiciydi. Açıklanamaz bir şekilde bu adama çekildiğini hissetti.

Talon uzanarak saçlarına dokundu.

İhtiras tüm damarlarında gezinmeye başladı, her yanı zonkluyordu.

Daha bedenlerinin hiçbir yeri birbirine değmediği halde Sunshine onu her bir hücresinde hissettiğine yemin edebilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İhtiyaçla titredi.

Ateşle.

Arzuyla.

Talon eğilerek kulağına fısıldadı, nefesi tenini gıdıkladı. "Her zaman anın tadının çıkarılması gerektiğine inanırım. İstediğimi istediğim anda almaya inanırım ve şimdi seni istiyorum, Sunshine. Bedeninin her bir santimini tatmak istiyorum. Seninle sevişirken nefesini boynumda hissetmek istiyorum. Dilimi her yerinde gezdirmek ve sen durmam için yalvarana kadar her yerini keşfetmek istiyorum."

Sunshine bu sözlerle bir kez daha titredi. "Hayat kısa, sanırım."

Talon dudaklarını yanağına sürterken küçük bir kahkaha attı. Hafif uzamış sakalları yanağına dokunurken onun erkekliğini daha çok hissederek titredi. "Bazıları için daha kısa."

Sunshine ciddiyet ikisinin de üzerine çökerken derin bir nefes aldı. Odada sadece ciddiyet yoktu, soludukları hava şehvetle doluydu.

Cinsel elektrikle.

Talon dudaklarını tehlike arz edecek şekilde dudaklarına yaklaştırdı.

Ağır ağır.

Baştan çıkararak.

Sunshine dudaklarının ele geçirilmesini beklerken zaman durdu. Tutkusunu yeniden tatmayı bekledi.

Sonra Talon onu kollarının arasına aldı ve öylesine sahiplenerek öptü ki Sunshine'ın nefesi kesildi.

Sunshine dudakları ve tüm kalbiyle onu yudumlarken inledi. Talon sahip olduğu her duyuyu ele geçirmişti. Dilleri buluşurken ellerinin altındaki kasları kasılıp gevşiyordu. Onun kafesinden salıverilmiş vahşi bir canavar gibi hırladığını duydu.

Yeniden titredi.

Parmak uçlarını sıcak ensesinde, o yumuşacık tende gezdirdikten sonra yukarı kaydırarak altın sarısı saçlarına götürdü ve onların tenine yapışmasına izin verdi.

Bu adamın kollarının arasında olmayı nasıl da sevmişti? Deri kokusu ve Talon zihnini ele geçirmiş, başını döndürmeye başlamıştı. Onu vücudunun güçlü sertliğiyle çevrelemişti.

Erekte olmuş organı karnına dokununca onun arzusunu daha da çok hissetti ve bir anda tutuşarak bedeni ve dokunuşları için hasret çekmeye başladı. Hayatında hiçbir erkeği böylesine istememişti.

Talon öpüşünü derinleştirirken onu kollarının arasında yükseltti. Güçlü elleriyle hiç çaba harcamadan poposunu tuttu ve kalça hizasına getirerek sertliğini ona doğru bastırdı. Sunshine deri ve adamla bu mahrem temasın sonucunda inledi.

Onu var gücüyle öperken bacaklarını beline sardı.

Talon'un bedeninin tatmin olmuş bir kahkahayla gürlediğini hissetti. Karnı bacak arasını okşadı, göğsü göğsüne sürtünerek içindeki ateşi daha da körükledi.

Ah, hayatım ne yapıyorsun?

Sunshine zihnindeki mantığın çağrısını duydu. Üniversiteden bu yana tek gecelik ya da şu anki durumda tek günlük bir ilişki yaşamamıştı. Bunu bir kez yaşadıktan sonra kendini son derece ucuz hissetmiş ve bir daha asla yapmayacağına dair yemin etmişti.

Şu anda aynı fiyaskoyu yaşamanın eşiğindeydi.

Maalesef bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Soyadını bile.

Fakat her nedense umursamıyordu. Odaklanabildiği tek şey onu tutmasının ne kadar hoş olduğuydu. Yatağına ne kadar yakışacağı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İhtiyaçla titredi.

Ateşle.

Arzuyla.

Talon eğilerek kulağına fısıldadı, nefesi tenini gıdıkladı. "Her zaman anın tadının çıkarılması gerektiğine inanırım. İstediğimi istediğim anda almaya inanırım ve şimdi seni istiyorum, Sunshine. Bedeninin her bir santimini tatmak istiyorum. Seninle sevişirken nefesini boynumda hissetmek istiyorum. Dilimi her yerinde gezdirmek ve sen durmam için yalvarana kadar her yerini keşfetmek istiyorum."

Sunshine bu sözlerle bir kez daha titredi. "Hayat kısa, sanırım."

Talon dudaklarını yanağına sürterken küçük bir kahkaha attı. Hafif uzamış sakalları yanağına dokunurken onun erkekliğini daha çok hissederek titredi. "Bazıları için daha kısa."

Sunshine ciddiyet ikisinin de üzerine çökerken derin bir nefes aldı. Odada sadece ciddiyet yoktu, soludukları hava şehvetle doluydu.

Cinsel elektrikle.

Talon dudaklarını tehlike arz edecek şekilde dudaklarına yaklaştırdı.

Ağır ağır.

Baştan çıkararak.

Sunshine dudaklarının ele geçirilmesini beklerken zaman durdu. Tutkusunu yeniden tatmayı bekledi.

Sonra Talon onu kollarının arasına aldı ve öylesine sahiplenerek öptü ki Sunshine'ın nefesi kesildi.

Sunshine dudakları ve tüm kalbiyle onu yudumlarken inledi. Talon sahip olduğu her duyuyu ele geçirmişti. Dilleri buluşurken ellerinin altındaki kasları kasılıp gevşiyordu. Onun kafesinden salıverilmiş vahşi bir canavar gibi hırladığını duydu.

Yeniden titredi.

Parmak uçlarını sıcak ensesinde, o yumuşacık tende gezdirdikten sonra yukarı kaydırarak altın sarısı saçlarına götürdü ve onların tenine yapışmasına izin verdi.

Bu adamın kollarının arasında olmayı nasıl da sevmişti? Deri kokusu ve Talon zihnini ele geçirmiş, başını döndürmeye başlamıştı. Onu vücudunun güçlü sertliğiyle çevrelemişti.

Erekte olmuş organı karnına dokununca onun arzusunu daha da çok hissetti ve bir anda tutuşarak bedeni ve dokunuşları için hasret çekmeye başladı. Hayatında hiçbir erkeği böylesine istememişti.

Talon öpüşünü derinleştirirken onu kollarının arasında yükseltti. Güçlü elleriyle hiç çaba harcamadan poposunu tuttu ve kalça hizasına getirerek sertliğini ona doğru bastırdı. Sunshine deri ve adamla bu mahrem temasın sonucunda inledi.

Onu var gücüyle öperken bacaklarını beline sardı.

Talon'un bedeninin tatmin olmuş bir kahkahayla gürlediğini hissetti. Karnı bacak arasını okşadı, göğsü göğsüne sürtünerek içindeki ateşi daha da körükledi.

Ah, hayatım ne yapıyorsun?

Sunshine zihnindeki mantığın çağrısını duydu. Üniversiteden bu yana tek gecelik ya da şu anki durumda tek günlük bir ilişki yaşamamıştı. Bunu bir kez yaşadıktan sonra kendini son derece ucuz hissetmiş ve bir daha asla yapmayacağına dair yemin etmişti.

Şu anda aynı fiyaskoyu yaşamanın eşiğindeydi.

Maalesef bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Soyadını bile.

Fakat her nedense umursamıyordu. Odaklanabildiği tek şey onu tutmasının ne kadar hoş olduğuydu. Yatağına ne kadar yakışacağı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve ondan gerçekten hoşlandığı. Olması gerekenden çok daha fazla hoşlanıyordu. Aklın kabul edebileceğinden fazlaydı.

Doğru ya da yanlış, bedenini onunla paylaşmak istiyordu.

Hayır, buna *ihtiyacı* vardı. Yüreğinin derinliklerinde bunu hissediyordu. Ve her zaman yüreğinin götürdüğü yere gitmişti.

Bu konuda hiçbir pişmanlığı olmayacaktı. Sonradan sorgulamayacaktı.

Talon, Sunshine'ın eteğini uyluklarının üzerine kadar sıvadı. Serin kumaşın yukarı doğru sürtünüşünü takip eden sıcak elleri hissetmek bir kez daha titremesine sebep oldu. Avuçlarını üst bacaklarının arkasında kaydırarak çıplak poposunu avuçladı. Talon zevkle inledi, bu son derece derin ve ilkel bir sesti.

İhtiyaç dolu.

"Seni hissetmek hoşuma gidiyor, küçük Sunshine," diye soludu dudaklarının üzerinde.

Sunshine o iri ve güçlü eller çıplak bedenindeyken düşünemiyordu. Talon başını boynuna gömünce dudakları değdikleri yeri yaktı. Dişleri küçük küçük ısırırken tenini örseledi.

Tam dişlerinin ne kadar keskin olduğuna dair bir yorum yapacaktı ki teni ateşli, ürpertici bir şekilde yalandı.

Düşünceleri dağılıverdi.

Bu adam gerçekten de nefisti, o mükemmel kaslı bedenden bir türlü kopamıyordu. Tişörtünü başının üzerinden çekerek çıkardı, ellerini göğsünde ve dövmesinin üzerinde gezdirdi. Ah, evet bunu yapmayı çok istiyordu!

Onu çok istiyordu.

Talon gergin dudaklarıyla ona gülümsediğinde Sunshine'ın o koyu kahverengi gözlerindeki saf açlığı gördüğü. Bu kadının tadını çıkaracaktı.

Her bir miliminin.

Bu tutkusu ve yaşam coşkusuyla onun mükemmel bir âşık olabileceğini düşünüyordu.

Onu bu kadar etkileyen bir kadınla karşılaşmayalı çok uzun zaman olmuştu. Karanlık Avcı olarak âşıklarını onları bir daha görmeyeceğini bilerek gelişigüzel bir şekilde seçerdi.

Yüzyıllardır kendini tek gecelik ilişkilerle tatmin ediyordu. Ondan birkaç saatlik haz dışında bir şey istemeyecek olan rahat kadınlarla.

Hepsiyle gecenin karanlığında birlikte olmuştu.

Gün ışığında değil.

Gönüllerini yapacak kısa süreli bir konuşmanın ardından onları vahşice becermiş ve sonra kendi yoluna gitmişti. Çoğu zaman adlarını öğrenme zahmetine bile katlanmamıştı.

Zihninin gerilerinde bir yerlerde bugünün farklı olduğunu biliyordu.

Sunshine'da bir farklılık vardı.

Seviştiği biriyle gerçek bir kahkahayı paylaşmayalı kaç yüzyıl olduğunu bile hatırlamıyordu.

Bu kadın ise onu güldürüyordu. Çıldırtıyordu.

Daha da güzeli bu kadın onu yakıyordu.

Sunshine dünyasına girmiş ve onu ters yüz etmişti. Çok zaman önce gömmüş olduğu duygularına dokunmuştu. Kendini garip bir şekilde yeniden canlı hissetmesine sebep olmuştu, bin beş yüz yıl önce ölmüş bir adam için bu gerçekten çok garip bir histi.

Sunshine onda hiç anlayamadığı hisler uyandırmıştı. Kendini Noel sabahındaki bir çocuk gibi hissediyordu, bir sürü güzel görüntü ve koku vardı sanki. Duyuları duyduğu korkunç ihtiyaçla onu tehdit ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sunshine'a duyduğu arzuyla.

Dudaklarını yaşadığı beklentiyle yalarken elini onun ipeksi dokuya sahip uyluğundan kalçasına doğru kaydırdı. Bu kadın okşadığı en güzel popoya sahipti. Elbisesini beline kadar sıvarken Sunshine ayak bileklerini sırtında birbirine kenetledi.

Onun kendisine bu şeklide dolanması başını döndürdü. Bacaklarının ısısı belini yaktı, ıslaklığını karnında hissetti.

Yeniden dudaklarına dönerek onu yatağa taşıdı ve yatırdı. Onunla bağlantısını kesmeden üzerine uzandı, onu deli gibi öperken artık iyice şişmiş olan ve içine gömmek için sabırsızlandığı erkekliğini ona sürtmeye başladı. Dudaklarının ısısını tadarken çıkardığı haz dolu iniltileri dinledi.

Gözlerini yumarak o eşsiz kokusunu içine çekti, onunla yıkandı.

Sunshine onu üzerinde hissetmenin verdiği keyifle neredeyse ağlayacaktı. Deri pantolonu en mahrem yerini okşarken dudakları dudaklarına işkence ediyordu. Yaptığı her harekette örgüleri oynaşarak boynunu gıdıklıyordu. Bedeninde gezinen elleri ise günahkâr bir mükemmeliyete sahipti, her yerini araştırıyordu.

Uzaklaştığında neredeyse bir itiraz çığlığı atacaktı.

Talon elbisesini çıkararak yere fırlattı.

Sunshine fiziksel çıplaklıktan çok daha fazlasını hissediyordu. Her nedense ruhu da soyunmuştu. Talon'un her nasılsa içini gördüğünü, hiç kimsenin bilmediklerini bildiğini düşünüyordu.

Sanki fizikselliğin çok ötesinde bir boyutta bağlanmışlardı.

Talon üzerine dönene kadar bu şekilde düşünmeye devam etti. Sonra düşünceleri yine darmadağın oldu ve o ana döndü. Çok garipti, bu adam onda çok garip hisler uyandırıyordu.

Sunshine bu harika adamı tadarken tısladı. O esmer teni, bedenini örseleyen sakallarını. Adamın çenesinin tadını sevdi.

Hiçbir erkeğin tadı bu kadar mükemmel olamazdı.

Ellerini beline oradan da fermuarına götürdü. Erkekliği inanılmaz boyutlardaydı. Pantolonunu açıp ona ilk kez dokunurken geri çekilerek yüzünü inceledi.

Talon gözlerini kapatarak genizden gelen bir ses çıkardı ve elinin altında hafifçe sallanmaya başladı. Ah, Sunshine onu hissetmeyi çok sevmişti. Çok sertti ve onun için hazırdı.

Parmaklarını kısa tüylerinde gezdirdikten sonra elini daha da aşağı kaydırarak o sıcak yumuşaklığını avuçladı.

Talon zevkle inledi. Onun kendisine bu şekilde dokunması inanılmaz güzellikteydi. Sayısını aklında tutabileceğinden çok daha fazla seks yapmıştı ama bu deneyimde bir yenilik vardı.

Bir tazelik.

Sunshine pantolonunu biraz daha aşağı ittikten sonra ayak parmaklarını ona takarak indirmeye devam etti. Çizmelerinin hâlâ ayaklarında olduğunu fark edince kaşlarını çattı.

Sunshine, "Ahh," dedi gülümseyerek.

Talon kıkırdadı, onu öptü ve çizmelerini çıkarmak üzere yana yuvarlandı. Sunshine dizlerinin üzerinde yükseldi ve çıplak bedenini onun çıplak sırtına yasladı, Talon omurgasında Sunshire'ın göğüslerini hissettiği anda titredi.

"Bu dövmeyi sevdim," dedi dilini sırtında gezdirirken.

Talon, "Ben de bunu yapmanı sevdim," dedi çizmelerini ve pantolonunu çıkarıp köşeye fırlatırken. Sunshine sırtını ağzıyla keşfederken yatağın kenarını sımsıkı tuttu.

"Özel bir anlamı var mı?"

Sunshine oradaki işaretlerin üzerinde dilini gezdirirken Talon gözlerini yumdu. "Koruma, güç ve uzun ömrü simgeleyen Kelt sembolleri." Bu ironi Talon'un dişlerini sıkmasına sebep oldu. Dayısının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bu dövmeleri yaparken onu gelecekte nelerin beklediğine dair hiçbir fikri yoktu. Hayatının ne kadar uzun olacağını bilmiyordu.

Sunshine dilini son bir kez uzun uzun orada dolaştırdıktan sonra geri çekildi. "Bunları dayının yapmış olduğuna inanamıyorum. Babam benimkini gördüğünde küplere binmişti."

"Talon başını çevirerek ona baktı. "Dövmen mi var?"

Bacağını beline sararak bileğinin içini gösterdi. Bu, yaratıcılığı simgeleyen stilize edilmiş küçük bir Kelt güneşiydi.

Talon gülümseyerek elini üzerinde gezdirdi. "Çok güzel."

"Evet ama günlerce acıdı. Seninkinin ne kadar kötü olduğunu hayal dahi edemiyorum."

Gerçekten de hayal dahi edemezdi. Bu dövmeler steril iğneler ve makineler yaratılmadan çok önce yapılmıştı. Dayısı onları titizlikle üç ay boyunca uğraşarak yapmıştı. Bir kısmı iltihaplanmış ve ancak Nynia'nın bitkisel şifacılığı sayesinde hayatta kalabilmişti.

"O kadar da kötü değildi."

"Ooo," dedi bununu kırıştırarak. "Bay Sert Adam."

"Acıdığını söylememi mi tercih ederdin?"

"Acını kabullenmek seni incitmez."

"Bebeğim," dedi nezaketle. "Ben acıyı hissetmem. Hiç."

Sunshire şaşkınlıkla ona baktı. "Sahi mi? Azıcık bile mi?"

Duygularını bastırırken başını iki yana salladı. Kaybettikleri için acı çekme cüretini asla gösteremezdi. Bunca yüzyıla rağmen mahvolurdu.

"Zaman ve enerji kaybı. Ayrıca zihni ele geçirir ve zayıflatır."

"Ama acı olmazsa keyif de olmaz. Uçları takdir edebilmemizi bu dengeler sağlar."

İşte bu çok derin bir kavramdı. Yatakta çıplak oturdukları düşünülürse çok, çok derin. "Bir erkekle birlikte çıplakken hep felsefe mi yaparsın?"

Yaramaz bir tavırla omzunu dişledi. "Bunu yapacak adamı bulmak çok zor."

Talon'un bakışları göğüslerine uzandı. "Üzerinde giysilerin yokken bu kadar güzel olmasaydın yapılması daha kolay olurdu."

Talon başını eğip göğüslerinden birini ağzına alınca Sunshine inledi. Yatağa uzanarak onu da kendisine doğru çekti.

Talon dilinin altında kabaran göğüs ucunu hissedince iç geçirdi. Elini kalçasının kıvrımına, uyluğunun hemen üzerine indirdi ve nemli tüyleri geçerek sonunda dokunmak için öldüğü bölgeye ulaştı.

Kıvrımlarını özenle ayırıp kadınlığıyla oynamaya başladığı anda Sunshine inledi.

Evet, Talon onun bu yanını da istiyordu. Onun için gelirken başını yastıklara doğru atarak çığlık çığlığa bağırmasını görmek istiyordu.

Sunshine bedenine giriş izni verdiğini belirterek bacaklarını daha da açarken Talon'un başını göğsüne bastırdı. Onu okşayan o el yanıp tutuşmasını sağlıyordu. Talon parmaklarını içine soktuğunda çığlık attı.

Bedeni onun için inanılmaz bir şekilde yanıyordu. Ateşli ve azgındı ve onu kıvrandırıyordu. Bir erkeği hiç bu kadar çok istememişti. Onu daha da yakınına çekmek istedi. Yakına, daha yakına. Ta ki tek vücut olup birlikte eriyene kadar.

Daha fazla beklemeye tahammül edemeyerek elini bedenlerinin arasına uzattı ve onun içine girmesini sağladı.

Birlikte inlediler.

Sunshine geriye doğru bükülerek onun daha da derinlere ulaşmasını sağladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çok sert, çok sıcak, çok doyurucuydu. İçini daha iyi doldurabilecek bir şey yoktu.

Talon bacaklarının üzerine oturdu ve Sunshine'ı kalçasından tutup çekti, içine daha ağır hareketlerle kaydı, daha derinlere. Bu mahrem vuruşlar mükemmel bir ritimdeydi, Sunshine aldığı yoğun hazla kıvranmaya başladı.

Sunshine şefkatle kendisini seyretmekte olan Talon'a baktı.

"Güzelsin," diye soludu Talon kalçasını onunkinin üzerinde hareket ettirip daha derinlere daha sert darbelerle ulaşırken.

"Sen de," dedi dizlerini sımsıkı tutarken.

Onu seyretmeye devam eden Talon'un gözleri kararda ve kendini tamamıyla birleşmelerine verdi. Sunshine daha önce böyle bir adamla sevişmemişti. Sanki sadece cinsellikten ibaretti. Sanki Sunshine'ın bedeninden başka hiçbir şeyi hissetmiyordu.

Kalçasını oynatışı, içine girip çıkışı farklıydı, sert ve derin. Darbelerine devam ederken elleri ve parmakları da durmuyordu. Dokunuşunun verdiği haz varlığının en derin noktasına kadar nüfuz etti.

Ve yaşadığı orgazm o kadar yoğun oldu ki bir çığlık attı.

Talon kendine sıkıca sarılan Sunshine'ın sesindeki mest oluşu duyunca inledi. Sunshine çığlıklar atarak doruğa ulaştı ve uzanarak onu üstüne çekti.

Sonra yeryüzündeki en garip şeyi yaptı... Yüzüne ve boynuna sürtündükten sonra yanaklarını, omzunu öpücük yağmuruna boğdu.

Talon dondu.

Sunshine onu sımsıkı tutarken bedenini ona sardı. Dokunuşlarındaki ve hareketlerindeki hassasiyet onu huzursuz etti ve duyguları üzerindeki tüm hâkimiyetini kırdı.

Sanki onu umursuyordu. Sanki Talon ona bir şeyler ifade ediyordu.

Onu bugüne kadar sadece bir kadın bu şeklide tutmuştu...

Nefes almakta zorlandı. Bin beş yüz yılın sonunda ilk kez bir kadınla seviştiğini hissetti, sadece ilkel dürtülerini tatmin etmiyordu.

Hayır, bu anlamsız seks değildi.

Onu hissetti. Onunla bağlantı kurduğunu hissetti. Hiçbir bağlantısı olmayan iki yabancıdan çok daha fazlası olduklarını hissetti.

Sunshine'ın dudakları kendini ona bastırarak boynunu öpmeye devam ederken cildini kavurdu. Onu sımsıkı tutarak gözlerini yumdu. Duyularıyla duyguları anın coşkusuyla karmakarışık olmuştu.

Sunshine'ın kollarının arasında geldiğinde yorgun ve hırpalanmış yüreğinin derinliklerine kadar titredi.

Savunmasız ve paniklemiş bir şekilde orada yatmaya devam etti.

Hayır, bunu hissetmiş olamazdı. Sunshine'ı hissetmiş olamazdı. Bu mümkün değildi.

Yanılıyordu. Yaptıkları şey sadece seksti. İnanılmaz derecede muhteşem seks ama hepsi bu.

Seks.

Basit.

Temel.

Karmaşık olmayan.

Bunu şu ya da bu şekilde kendine kanıtlayacaktı.

Sunshine tamamıyla tatmin olmuş şekilde hırıltılı nefesler alarak yattı, yavaş yavaş kendine geliyordu. Bu hayatında yaşadığı en mükemmel orgazmdı. Talon'un kendisini bu şekilde hissetmiş olmasına, ona dokunuş şekline inanamıyordu.

Talon'un başını kalbinin üzerinde tutmaya devam etti, düzensiz nefesi göğüslerine vuruyordu. Onu bedeniyle kucakladı ve o sıcak, erkeksi ağırlığının tadını çıkardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Erkeklerin geldikten sonra uyuklamasına alışkındı, Talon yuvarlanarak yanına gelip onu üzerine çekince hazırlıksız yakalandı.

"Seninle işimin bittiğini düşünmüyorsun, değil mi?" diye fısıldadı kulağına.

"Öyle aslında."

Güldü. "Bayan Sunshine, ben daha yeni başladım."

Talon sonraki birkaç saat boyunca onu şaşkınlığa uğratarak, inanılmaz keyifler yaşatarak sözlerinin doğruluğunu kanıtladı.

Yatakta, yerde, koltukta seviştiler. Ona birçok değişik pozisyonda sahip oldu ve Sunshine tüm *Kama Sutra*'yı baştan sona uyguladıklarını düşünmeye başladı.

En son mutfağa geldiler, Talon onu tezgâha yerleştirdikten sonra ağır ve şefkatli hareketlerle bir kez daha sevişti.

Tam bir cennet... Bu adam inanılmazdı! Bir spor takımından çok daha fazla dayanma gücüne sahipti ve iş onunla sevişmeye geldiğinde utanç nedir bilmiyordu. Karşısındaki kadının bedeni ve beklentileriyle bu kadar uyum içinde olabilen bir erkeğe hiç rastlamamıştı.

Böyle bir adamla başa çıkmak da zordu elbet.

Bir daha kızarmadan bakamayacağı şekilde yaşanan tezgâhın üstü seviştikten sonra Talon çırılçıplak bir şekilde buzdolabını araştırmaya başladı, örgülerini kulağının arkasına sıkıştırmıştı.

Son seferin ardından hâlâ hızla soluyordu. Sunshine bu akşamüstü maratonunun sonunda bir yerden sonra artık yaşamına ayrık bacaklı olarak devam edip etmeyeceğini merak etmeye başlamıştı.

Talon yiyecek bir şeyler bulabilmek adına kapları karıştırırken hâlâ harika görünüyordu. Çıplak poposu gözlerine mükemmel bir ziyafet sunuyordu, en alt çekmeceye ulaşmak için eğildiğinde Sunshine kendini tutamadı ve elini kaslı bacaklarının arasına uzatarak onu avuçladı ve okşadı.

Talon dişlerinin arasından keskin bir nefes vererek doğruldu.

Sunshine sonucunda ona küçük bir öpücük kazandığı gizemli bir tebessümle cevap verdikten sonra Talon yeniden dolaba döndü.

"Hanımım, dolabında etten oluşan herhangi bir şey bulunur mu?"

Sunshine elini onun sırtında dolaştırdı, son orgazmı sırasında tırnaklarını batırarak oluşturduğu kırmızı izleri okşadı. "Soya köfteleri var, dışarı çıktığımda da tahıllı kurabiye, buğday tohumu ve yulaf ezmesi almıştım."

Talon inledi.

"Üzgünüm. Katı bir vejetaryenim."

İçini çekti. "Ben de tam bir etoburum."

Sunshine onun göğüs uçlarını ve tenini ısırışını hatırlayarak dudaklarını yaladı. "Fark ettim."

Talon ona dönerek çıplak bedenini kendi bedenine yapıştırdı. Bu akşamüstü yaptıklarının ardından hâlâ tadına doymamış gibi dudaklarından öptü. Sonra geri çekildi. "Seni yine istiyorum ama beslenmek için o ateşli ve harika bedeninden başka şeyler de bulmam gerekiyor."

Dolabın üst rafından soya peynirini, tezgâhın üzerinden de kepekli krakerleri aldı.

Sunshine onu peynir konusunda uyarmayı düşündü ama vazgeçti. Gerçekten de beslenecek başka şeylere ihtiyacı vardı ama dürüst olmak gerekirse onun çiğneme oyuncağı olmak hoşuna gitmişti.

Adam gerçekten doyumsuzdu ve daha da iyisi yaptığı işte tam bir şampiyondu.

Sunshine onun tezgâhın üzerinden Snoopy şeker kutusunu alıp oturma odasına geçişini merakla izledi.

Su bardaklarını alarak peşi sıra Art Deco tarzı sehpanın yanına gitti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Talon oturdu, peyniri dilimledi ve krakerlerin üzerine yerleştirdi. Bir tanesini ona verdi. "Anlat bakalım, ben burada olmasaydım bugün ne yapacaktın?"

Sunshine güldü. "Muhtemelen çok daha rahat oturmayı başaracaktım, bunu söylemeden geçemeyeceğim."

Talon başını boynuna gömerken eğlenerek baktı. "Ovalasam kendini daha rahat hissetmeni sağlayabilir miyim?"

Sunshine bu sesin yoğunluğu ve duygu yüküyle içini çekti. "Ovalaman başımı daha da büyük derde sokabilir."

Dilini köprücük kemiğinde gezdirdikten sonra geri çekildi ve krakerini ısırdı.

Boğuldu.

Sunshine ona suyu uzattı.

Talon suyu hızla içtikten sonra kaşlarını çattı. "Bu şey ne kadar eski?" Peynirin son kullanma tarihini inceledikten sonra kaşları daha da çatıldı. "Soya mı?" dedi paketi tam olarak tanımladıktan sonra. "Bana soya peyniri mi yedirdin?"

"Sağlığına iyi gelir."

"İğrenç."

"Ah," dedi Sunshine bir çocukla konuşurmuş gibi. "Zavallı bebeğim. Çok üzgünüm."

"Hayır, değilsin."

"Yanılıyorsun. Evde senin gibi bir koca adamı doyurabilecek türden bir şeyler olmadığı için üzgünüm."

Talon arkasına yaslanarak başını iki yana salladı. Kyrian'dan giysilerini isterken bir hamburger getirmesini de söylemeliydi. Buna rağmen Sunshine ile geçirdiği gün ona büyük bir keyif vermişti.

Sonucu onca çöpe atılması gereken zehirli atıkları yemek bile olsa durum buydu.

Çaresizlikle yeni bir krakere uzandı, bu kez kendini o iğrenç tada önceden alıştırmıştı. Mükemmel bir irade gücüyle altı tane peynirli krakeri yedi, açlığı biraz da olsa basılmıştı.

Tanrı'ya şükür Pez şekerleri vardı, Snoopy şekilli kutusunu alarak ağzındaki tadı yok etmek için üç tane şeker yedi.

"Onu nasıl yiyebiliyorsun?" diye sordu Sunshine. "Aroma katılmış şekerden başka bir şey değil."

"Evet ama güzel şeker."

Sunshine burun kıvırdı.

Talon yaramaz bir tavırla sırıttı. "Bunların en güzel ne şekilde yendiğini bilmiyorsun değil mi?"

Sunshine başını iki yana salladı.

Talon Snoopy'nin kafasını geri çekti ve içinden bir tane çıkarıp parmaklarının arasına aldı. Şekeri Sunshine'ın dudaklarına götürdü. "Yavaşça ısır ve dişlerinin arasında tut."

Sunshine küçük bir tereddüdün ardından söyleneni yaptı.

Talon bir saniye süreyle onun çırılçıplak otururken dişlerinin arasında şekeri tutuşunu izledi. Sonra öne uzanarak şekeri diliyle itti.

Tadı şekerle karışınca Sunshine inledi. Ağzını açarak onu uzun uzun öptü. "Şimdi çok güzel oldu."

"Sistemini kirletmene değdi mi?"

"Hı-hı," diye soludu Sunshine, parmağını Talon'un çenesinde gezdirirken.

Tüm şekerler bitince Snoopy kutusunu eline alarak inceledi. "Bu hiç karakterine uygun görünmüyor, Bay Sert Adam. Altı suçlunun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

karşısına tek başına dikilen bir adamın Snoopy başı şeklindeki kutuda duran şekere yenilişini anlamakta zorlanıyorum."

Talon, Sunshine'ın siyah saçlarını omuzlarından geri itti ve eli saçlarının arasında kaldı. "Aslında kutularını biriktiriyorum. Bu klasiklerden biri, 1969 yılından."

"Sahi mi?"

Başıyla onayladı.

Sunshine yeniden kutuya baktı. "Çok değerli mi?"

"Birkaç yüz dolar eder."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

"Vay. Ve ben onu neredeyse çamaşır makinesine kaptıracaktım."

Talon buna güldü. "Kaptırmadığına sevindim. Snoopy ile köklü bir geçmişimiz var."

Snoopy'yi Sunshine'ın elinden alarak sehpaya koydu. Yeniden ona döndüğünde gözlerinde Sunshine'ın artık çok iyi tanıdığı bir parıltı vardı.

"Gerçekten canın acıyor mu?"

Aslında yaşananları düşününce öyle olmalıydı ama dokunuşu o kadar nazikti ki canı acımıyordu. "Hayır. Senin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Yere uzanarak Sunshine'ı üzerine çekti. Sunshine üzerine bindi ve çelik gibi kaslarını hissedince inledi.

Şaşkınlık vericiydi ama Talon onun için yine sertleşmişti. "Hiç tükenmiyorsun, değil mi?"

Talon yüzünü avuçlarının içine alarak ona oldukça karanlık ve ciddi gözlerle baktı. "Sebebi sensin, tatlım. Kesinlikle sensin. Bir başkası olsa saatler önce bir kenara kıvrılıp uyumuştum."

"Ciddi misin?"

Ellerini sertleşmiş erkekliğine götürdü. "Sence?"

"Sanırım bu sabah birkaç vitamin daha almalıydım."

"Ben de hâlâ denemediğimiz birkaç pozisyon olduğunu düşünüyorum."

Talon güneş batarken Sunshine'ın yatağında uyandı. Tenine sinmiş olan paçuli ve terebentin kokusunu hissedince gülümsedi.

Sunshine.

Hâlâ kollarının arasındaydı ve uyuyordu. Şaşkınlık verici bir şeydi ama yeniden sertleşmeye başladığını hissetti.

Bu akşamüstünün ardından birkaç günlüğüne hatta bir haftalığına doymuş olmalıydı.

Kıpırdayacak hali bile olmamalıydı.

Yine de ona yeniden sahip olmak istiyordu. Hemen. Kollarının ve bacaklarının yeniden vücuduna dolanmasını, teni ona sürtünürken yine o hazların içinde kaybolmayı istiyordu.

Ona bunları sadece Nynia hissettirmişti. Ona hiçbir zaman doyamamıştı. Ona bakmak bile tutuşmasını sağlardı.

Başka bir kadını böylesine çekici bulacağı hiç aklına gelmezdi. Hâlâ gecenin kalanını burada Sunshine ile birlikte geçirmek istiyordu. Nefesini boynunda hissederek kendini o nemli sıcaklığa üst üste gömmek istiyordu.

Yapamazdı. Jackson Meydanı'nda Acheron ile buluşmak zorundaydı.

Sokaklarda öldürülmesi gereken Daimonlar vardı, korumak zorunda olduğu masum insanlar vardı.

"Talon?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu uykulu ses için için üzülmesine sebep oldu. O uyurken sessizce gitmeyi ummuştu.

Kötü gidişlerden nasıl da nefret ederdi.

"İyi akşamlar, tatlım," diye mırıldandı alnını öperek.

Sunshine gülümsedi ve bu tebessüm Talon'un başını döndürdü. "Gidiyor musun?"

"Evet, biriyle buluşmam gerekiyor."

"Tamam," dedi Sunshine.

Yataktan kalktı, çarşafı bedenine sardı. "Seninle tanışmak gerçekten çok hoştu, Talon. Bu harika gün için teşekkür ederim."

Genç kadın onu yalnız bıraktı.

Talon somurttu. Burası normalde âşıklarının ona bir süre daha kalması için yalvardıkları yerdi. Ona tanıdıkları en mükemmel sevgili olduğunu söyledikleri ve bir daha ona sahip olamama düşüncesiyle ağladıkları yer.

Sunshine gidişiyle son derece barışık görünüyordu. Hiç de üzülmemişti.

Bu da ne demekti?

Yataktan kalktı, odadan çıktı ve onu mutfakta bardağa pembe bir içecek boşaltırken dişlerinin arasında bir parça pirinçli kurabiye tutarken buldu.

"Sunshine, iyi misin?"

Pirinçli kurabiyeyi ağzından çıkararak ona baktı. "İyiyim."

Yüzü hafifçe soldu. "Tanrım, şimdi beni sahiplenmeye çalışmak gibi bir gariplik yapmaya kalkışmayacaksın değil mi? Lütfen bana Trina'nın anlattığı, biraz seksin ardından kadını sahiplenmeye çalışan erkeklerden olmadığını söyle."

Biraz seks mi?

Biraz seks!

Talon söyleyecek söz bulamadı. O sevgililerini terk etmeye alışıktı ve şu an aslında onun için yaşadığı en kolay an olmalıydı ama bunu fazlasıyla şaşırtıcı bulmuştu.

Rahatsız edici.

Aşağılayıcı.

Özellikle de yaşadıkları düşünülünce. Bu yaşadığı en uzun seks maratonu olmuştu. Sunshine tutkusunu ve gücünü inanılmaz bir şekilde karşılamıştı.

Şimdiyse kapıdan çıkıp gitmesi onu rahatsız etmeyecek miydi?

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu yeniden.

"Bak, her şey yolunda tamam mı? Bunu yapmaya karar verdiğimde bittiğinde burada takılmayacağını biliyordum. Ben aptal değilim. Koca bir kızım. Sen de koca bir adamsın ve dönmen gereken bir hayatın olduğundan eminim." Gözlerinde bir panik belirdi. "Aman Tanrım, evli değilsin değil mi?"

"Hayır, evli değilim."

Rahatlamış bir nefes salıverdi. "Tamam, o zaman herhangi bir hasar ya da hata yok."

Sürahiyi yerine koymak üzere buzdolabına ilerledi.

"Sunshine?"

Hırçın gözlerle ona bakmak için durdu. "Ne var Talon? Ayrılma korkusu yaşamıyorsun değil mi? Bugün eğlenceliydi ve yaşamaya değerdi ama işime dönmem gerekiyor. Bu gece yapmam gereken bir sürü iş var."

"Evet ama..." Cümlesini bitirmedi. Bitirmeyi reddetti.

"Ama ne?"

Çenesini kilitledi. Tamam, gitmesini istiyorsa gidecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zaten günü de onunla geçirmemeliydi.

Mardi Gras bu kadar yakınken dikkatini dağıtacak *şeylere* ihtiyacı yoktu. Siyah saçlı şuh bir kadın bile olsa.

"Yok bir şey," dedi.

Sunshine rahatlamış gibi göründü. "Biriyle buluşacaksın, git duşunu al. Ben yiyecek bir şeyler hazırlarım."

Talon sözünü dinleyerek duş aldı ama duşu sona erince onun tofu salatasını ve soya bifteklerini yemeyi reddetti.

"Tekrar teşekkür ederim, Sunshine," dedi deri ceketini tişörtünün üzerine giyerken. "Gerçekten güzel bir gün geçirdim."

"Ben de," dedi salatasını yerken gülümseyerek ve hemen arkasından önündeki sanat dergisini açtı.

Hâlâ gidişini nasıl bu kadar rahat karşıladığını anlayamıyordu. Lanet olsun.

Bir yanı hâlâ onun en azından onu araması için yalvarmasını istiyordu.

Ya da e-posta adresini öğrenmek istemesini.

Herhangi bir şeyi.

Ama istemedi.

Yirmi birinci yüzyıldan nasıl da nefret ediyordu.

Kapıdan çıkarken Sunshine başını kaldırdı. "Kendine dikkat et Talon. Gelecekte Mardi Gras geçit töreni kamyonlarının yoluna çıkmamaya dikkat et, olur mu?"

Talon şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Efendim?"

"Dün gece nasıl biçildiğini hatırlamıyor musun?"

Talon telaşla başıyla onayladı, ona çarpanın bu olduğuna inanamıyordu. "Bana Mardi Gras geçit töreni kamyonu mu çarptı?"

"Evet, Bacchus kamyonlarındandı."

Böylece olayın üzerine tuz biber ekilmişti. Tanrım. Nick'in bunu öğrenmemesini umdu. Hem de hiçbir zaman.

Nicholas Ambrosius Gautier dünyaya şanslı gelenlerden değildi. Kariyerini suçlu olarak belirlemiş bir adam ile genç bir Bourbon Sokağı striptizcisinin oğlu olarak doğmuştu ve kanunlara saygı gösteren vatandaşlardan da sayılmazdı. Aslında lisedeki rehberlik danışmanı bile "İdam Cezası Alması En Muhtemel Öğrenci" oylamasında ona oy vermişti.

Bir gece Nick katıldığı çeteyle ters düşmüş ve kader hayatını değiştirerek ona Karanlık Avcı olan koruyucu meleğini göndermişti. Melek bu bıçkın çocuğu almış, temizlemiş, yeni bir yaşam sunmuştu.

Bu olayın üzerinden dokuz yıl geçmişti ve babası hapishaneden hapishaneye sürüklenirken o bir hukuk öğrencisiydi. Ayrıca neredeyse saygın bir vatandaştı. *Neredeyse* buradaki anahtar kelimeydi. Trakyalı Kyrian ve Acheron Parthenopaeus sayesinde.

Onlar için yapmayacağı hiçbir şey yoktu, şu anda son kız arkadaşıyla birlikte olmak ve onun yüzünü gülümsetmek yerine günbatımından hemen sonra bu boş arazide park etmiş durma sebebi de buydu.

Motor çalışmasına rağmen burası gerçekten soğuktu. Nemli, dondurucu soğuk iliklerine işliyor ve kemiklerinin sızlamasına sebep oluyordu. Termostaki kahvesi bitmişti ve Nick sadece evine dönüp ısınmak istiyordu.

Bunun yerine burada durmuş Talon'un Mardi Gras takviyesinin getirilmesini bekliyordu çünkü son dokuz yüz yılını Alaska'da geçirmiş olan Zarek'in araba kullanmak konusunda en ufak bir fikri dahi yoktu. Görünen o ki karlı topraklarda yaşayan Karanlık Avcılar ulaşım için araba kullanmıyordu.

Hay kahrolası. Bu hayatı boyunca beklediği tek olay olabilirdi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nick orada mısın?"

"Evet," dedi Jaguar'ının yolcu koltuğunda duran ve gelmekte olan helikopterle irtibat kurmasını sağlayan telsiz aracılığıyla. "Tahmini varış süren nedir?"

"Yaklaşık iki dakika," dedi Mike.

Nick siyah H-53E Sea Dragon Sikorsky helikopteri görebilmek için karanlık gökyüzünü araştırmaya başladı. Bu, Yardımcıların Karanlık Avcıları taşımak için kullandığı uzun menzilli, askerî sınıf bir helikopterdi. Son derece hızlı ve çok işlevli bir helikopterdi, uçuş sırasında bile yakıt ikmali yapabiliyordu.

Arka tarafında bulunan yolcu kısmı Karanlık Avcıları güneş ışığından korumak için çelikle kaplıydı. Bölümün pencereleri Karanlık Avcı hava karardıktan sonra dışarıyı görmek isterse bir düğmeyle açılabiliyordu.

Sadece Acheron gibi birkaç Karanlık Avcı'nın gerektiğinde uçmak üzere kendilerine ait helikopterleri vardı.

Bu gece bir bağımsız yardımcı olan (yani belli bir Karanlık Avcı'ya hizmet etmeyen) Mike Callahan, Zarek'i Alaska'dan getiriyordu.

Nick, Moesia'lı Zarek'in bir psikotik olduğunu yardımcıların bültenlerindeki dedikodulardan öğrenmişti. Bilginin doğruluğundan çok emin değildi ama birkaç dakika içinde bunu kendi gözleriyle görecekti.

"Hey, Mike," dedi telsizden pilota. "Ne kadar kötü?"

Mike homurdandı. "Sana şöyle anlatayım. Silahın varsa şarjörünü çıkar."

"Neden?"

"Çünkü bunu yapmazsan bu pisliğe ateş edeceksin ve bu onu sadece daha da kızdıracak. Daimonlara hayatımda ilk kez acıyorum."

Bu kulağa hiç de iyi gelmiyordu.

"Ne? Acheron'dan da mı kötü?"

"Nick, sözüme güven. Hayatında böylesini görmemişsindir. Artemis ile Ash'in onu neden Alaska'ya kapattıklarını çok iyi anlıyorum. Anlayamadığım şey ise Artemis'in onu neden yine insanların arasına soktuğu. Benzin istasyonuna el bombası atmak gibi bir şey bu."

Ah harika, işte tüm cesareti kırılmıştı.

Nick helikopterin Acheron'un her ziyarete gelişinde kullandığı özel piste inmesini bekledi. Arazinin bir ucunda terk edilmiş ambara benzeyen bir bina vardı. Aslında burası alarm sistemiyle donatılmış son derece modern bir hangardı, kapıları öylesine kalındı ki bir sığınak olarak da düşünülebilirdi. Bu ambar Acheron'un yirmi sekiz milyon dolarlık bir MH-60K Sikorsky helikopteri ile el yapımı Bluell motosikletine ev sahipliği yapıyordu.

Ash de bir gün önce aynı şekilde gelmişti.

Şimdi de Zarek.

Evet, Mardi Gras korkunç görünmeye başlamıştı.

Nick arabadan çıktı, telsizini bagaja koydu, Mike motoru kapatıp pervanelerin dönmesi kesilinceye kadar pistin kenarında bekledi.

Her şey hareket etmeyi kesince ince yapılı, orta yaşlı Yardımcı helikopterden indi ve kaskını çıkardı. Mike hiçbir zaman çok dost canlısı bir adam olmamıştı ama bu gece son derece bıkkın ve aksi görünüyordu.

"Sana hiç özenmiyorum," dedi Mike kaskını oturduğu yere fırlatırken.

"Yapma, benimle dalga geçmeyi bırak, Mike. O kadar da kötü olamaz."

Mike yolcu kapısını açıp Moesia'lı Zarek ortaya çıktığı anda Nick hemen fikrini değiştirdi.

Zarek derin kovuğundan çıkan bir şeytan gibi kapıda belirdi, kavgaya hazırdı. Nick helikopterin nasıl yerden kalkmayı başardığına bile hayret etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Baştan aşağı siyahlara bürünmüş olan Zarek, kot, Harley motorcu çizmeleri ve uzun kollu bir tişört giymişti. New Orleans kışının soğuk ve nemli havasından hiç etkilenmemiş gibi duruyordu. Sol kulağında gümüş, kabzası çapraz kemikler ve kafatasından oluşan kılıç şeklinde bir küpe vardı.

Zarek keçi sakalının daha da uğursuz bir görüntü kazandırdığı alaycı bir ifadeyle dışarı adımını attı. Düz siyah saçları omuzlarını süpürüyordu, o simsiyah gözleri küçümseme ve nefretle doluydu. Nick kötü tavırlara alışkındı; hem de fazlasıyla alışkındı ama Zarek'ten daha kötüsüyle hiç karşılaşmamıştı.

Nick'e babasının eve getirdiği katilleri hatırlatmıştı. Soğuk. Duygusuz. Ölümcül. Zarek ne zaman birinin yüzüne baksa insan tabut ölçüsünün alınmakta olduğunu hissediyordu.

Zarek sol elini helikopterin kenarına yaslayarak siyah spor çantasını almak üzere eğildi. Nick Zarek'in dev gibi olan eline şaşkınlıkla baktı. Başparmağı da dâhil olmak üzere bütün parmakları uzun, gümüş, mafsallı pençelerle kaplıydı, uçları o kadar sivriydi ki Nick bunların Zarek'in silah seçimi olduğunu anladı.

Bu adamın yakın dövüşten ve kandan hoşlandığı belliydi.

Kahretsin, Zarek'e psikotik demek bile iltifat olurdu.

Zarek helikopterden uzaklaşırken Mike'a dişlerini göstererek tısladı.

Mike ilk kez bir yorum yapmadı. Bu durum Nick'e Zarek'in ne kadar habis biri olduğunu bir kez daha göstermiş oldu. Mike'ın bugüne kadar çenesini tuttuğunu hiç görmemişti.

"Pekâlâ, zavallı Mike'la alay etme işin bittiyse gidelim mi?"

Zarek ona baktığı anda Nick bu sözleri söylediğine pişman oldu. O nefretle parlayan buzul gözler içini en soğuk rüzgârlardan daha çok üşüttü. "Bana bir daha küstahlık yaparsan geride bir süzgeçten geçebilecek parçan dahi kalmaz, küçük adam."

Nick kolay kolay korkmazdı ama bu cümle öylesine büyük bir hırıltı ve içtenlikle söylenmişti ki bir adım geriledi ve ağzını sımsıkı kapadı.

Zarek tek kelime daha etmeden ölümcül bir yırtıcı hayvan edasıyla arabaya ilerledi, dudaklarında yine o alaycı ifade vardı. Spor çantasını arabanın içine fırlattı, arabaya bindi ve kapıyı çarparak kapadı.

Nick o anda arka koltuğu olmayan bir arabaya sahip olduğu için büyük bir pişmanlık duydu.

Sonra Zarek'in habis ve tahmin edilemez doğasını düşününce arkasında değil de yanında oturmasını tercih ettiğine karar verdi.

Mike rahat bir nefes aldıktan sonra Nick'in sırtına vurdu. "Tanrı seninle olsun, evlat. Bu gece senin yerinde olmayı hiç istemezdim."

Nick hiçbir zaman aşırı dindar olmamıştı. Antrasit rengindeki Jaguar'ına yürürken kendini dua ederken buldu.

Arabaya bindi ve motoru çalıştırdı, şehre doğru yol almaya başladı. Talon, Valerius ve Acheron ile yarım saat sonra Jackson Meydanı'nda buluşmaları gerekiyordu. Kahretsin, bu hayatının en uzun yolculuğu olacaktı.

Gaz pedalına iyice abanarak kendini rahat hissedeceği bir sürate ulaştı.

Arabayı sürerken gözleri sürekli olarak Zarek'in sol dizinin üzerine koymuş olduğu gümüş pençelerle kaplı sol elinde dolaşıyordu.

Sessizlik sağır edici ve çıldırtıcıydı, Zarek pençelerini siyah kotunun üzerinde kasıp gevşetince biraz ses çıkıyordu sadece. Bir süre sonra bu metalik sürtünme sesi de Nick'in sinirini bozmaya başladı. Radyoyu açtı.

"*Rock* sever misin?" diye sordu.

Radyo o anda kapandı.

Nick, Zarek'in Karanlık Avcı güçlerinden birinin de telekinezi olduğunu fark ederek yutkundu.

"Küçük adam, ben senin arkadaşın değilim. Senin Karanlık Avcın da değilim, kahrolası çıktığın kız da değilim. Benimle sadece sana bir soru sorduğumda konuşabilirsin. Onun dışında çeneni kapalı, gözlerini de benden uzak tut ki beni Fransız Mahallesi'ne götürene kadar hayatta kalabil."

Nick direksiyona yapıştı. Tamam, kızmıştı ama intihara teşebbüs noktasına da gelmemişti. Sadece bir aptal böylesine tehlikeli bir adamla kapışmaya girişirdi.

Zarek spor çantasını açtı, içinden kredi kartı boyutlarında bir MP3 çalar ve güneş gözlüğünü çıkardı. Kulaklıklarını ve gözlüğünü taktıktan sonra arkasına yaslandı. Nick kulaklıklardan dışarı sızan Nazareth'in *Hair of the Dog* adlı şarkısını duydu. Tam bir anti sosyal marşı. Çok münasip.

Arabanın radyosu beklenmedik bir anda açılınca Nick yerinden sıçradı.

Ah evet Zarek kesinlikle psikotik bir pislikti, yakında onu arabasından indirip Acheron'a teslim edecek ve çok mutlu olacaktı.

Talon, Acheron ile buluşmak üzere trafiğe kapalı bölgeden geçerken hâlâ Sunshine'ı düşünüyordu. Bir gece önce Sunshine ile karşılaştığı sokağa baktı ve içi sızladı.

Onu nasıl da özlemişti ve bu çılgıncaydı. Onu tanımıyordu bile. Hayatına bir kasırga gibi girivermiş, tam bir yıkıma, karmaşaya ve bir sürü şeye sebep olmuştu ve hâlâ...

İçini çekti. Güzel bir oyalanmaydı ama şimdi yapılacak işleri vardı.

Sunshine ile macerası sona ermişti ve onu bir daha görmeyecekti.

Hepsi buydu.

Şu an itibarıyla o kadın artık yoktu.

Elbette, ne demezsin!

Talon zihnini kurcalayıp duran alaycı sesi duymazdan geldi. Onu unutmaktan başka şansı yoktu. Bu anlaşmayı yüzyıllar önce yapmıştı ve bu sonsuza kadar onuruyla koruyacağı bir anlaşmaydı. Talon için hiçbir zaman ev, aile, kız arkadaş ya da eş olmayacaktı. Artemis'in yemini olmasa bile bunlar zaten ona yasaktı.

Hem hayatını bu şekliyle seviyordu. Fazlasıyla özgürdü. Dilediğini yapacak kadar bol zamanı ve ona çekici gelen her şeyi alabilecek parası vardı.

Karanlık Avcı olarak yaşamak iyiydi.

Çok iyi.

Meydana girerken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak binanın duvarına yaslanmış olan Acheron Parthenopaeus'u gördü. Bu uzun boylu Atlantis savaşçısı bir sokak şarkıcısının söylemekte olduğu Scooby-Doo tema şarkısını dinlemekte olan kalabalıktan ayrı duruyordu.

İki metre beş santimlik boyu, metalik mor saçları, güneş battıktan sonra da kullanmakta olduğu yüzünü örten güneş gözlüğüyle Acheron'u görmemek mümkün değildi.

Talon, Acheron'a genellikle T-Rex diye hitap ederdi. Bu lakap adamın eski çağlardan beri süregelen korkutucu, etobur varlığından türemişti.

Acheron'un ölümcül aurasında gerçekten de ürkütücü olan bir şey vardı. Tehlikeli bir tsunami gibi içinden taşıyordu. Bu adam etrafına öylesine güçlü, mistik bir enerji yayıyordu ki fazla yaklaştığınızda kanınızın donduğunu hissediyordunuz.

Talon, T-Rex'ten uzak duran kalabalığı göz önüne aldığında bu hisse tek kapılanın kendisi olmadığının da farkındaydı.

Bu arada Talon, Acheron'un siyah motorcu ceketi ve dikişler yerine bağlarla tutturulan paçasından gümüş bir zincirin sarktığı deri

pantolonuyla da insanların ondan kaçmasına sebep olan eksantrik ve alışılmışın dışında bir görüntüye sahip olduğunu da kabul ediyordu.

Sebebi ne olursa olsun kimse bu adamın yoluna çıkmak istemiyordu.

Acheron başını çevirdi.

Gözlerini tamamıyla kapatan siyah gözlüğüne rağmen Talon, T-Rex'in kendisine baktığından emindi. Acheron'un yüzündeki yeni aksesuarı gören Talon kısa bir kahkaha attı. Gümüş bir hızma.

T-Rex'in iki adet son derece garip eğilimi vardı. Vücudunda her zaman delinecek yeni bir yer buluyordu ve saç rengi öngörülmesi imkânsız Louisiana havasından bile hızlı değişiyordu.

T-Rex'in tüm boynu boyunca uzanan, garip bir el izi şeklinde bir görünüp bir kaybolan yarası da vardı. Kimse onun gerçek yara izi mi yoksa Acheron'un insanları uzak tutmak için kullandığı garip numaralardan biri mi olduğunu bilmiyordu. Aksanı için de aynı şeyler geçerliydi. Bazen öyle yoğun ve melodik bir aksanla konuşuyordu ki Talon onun kesinlikle bir Atlantisli olduğunu düşünüyordu ama başka zamanlarda T-Rex televizyondan fırlayan bir Amerikalı aksanıyla konuşuyordu.

Bu eski savaşçı insanların onu merak etmesinden büyük bir haz alır gibi davranıyordu. Talon'dan bile gizli yaşıyordu, bu da ayrı bir meseleydi.

Acheron üzerinde anarşi amblemi bulunan siyah süet sırt çantasını yerden aldı. Omzuna astıktan sonra müzisyenin gitar kutusuna biraz para bıraktı ve ilerlemeye başladı.

Acheron uzun bacaklarıyla yırtıcı bir hayvan gibi aralarından ilerlerken kalabalığın bir kısmı gerçekten gerildi. Ona bakma cüretini gösterebilenler hemen başlarını çevirdi.

Bu gerçekten de son derece ironik bir durumdu çünkü Acheron dünyadaki ölümlülere zarar verecek son kişiydi. O insanlığın sahip olduğu en eski koruyucuydu.

Yüzyıllar boyunca Daimonlarla tek başına savaşmıştı.

Yalnız.

Bir arkadaşı ya da Yardımcısı olmadan.

Talon, Acheron'un savaşmak için Ares tarafından yetiştirilmiş olduğuna dair birtakım söylentiler duymuştu. Diğer söylentiler ise Acheron'un bir tanrı oğlu olduğunu ve efsanevi bir Atlantis kahramanı olduğuna dayanıyordu.

Ama temelde kimse Acheron'un çok uzun boylu, yalnız, ürkütücü ve oldukça garip olduğu dışında bir şey bilmiyordu.

Acheron yaklaştığında Talon başıyla Acheron'un yüzünü dört ince örgü ile çevrelemiş olan mor saçlarını işaret etti. "Sanırım sana artık T-Rex yerine Barney demem gerekecek."

Acheron'un dudağının kenarı hafifçe yükseldi. "Sakın benimle uğraşmaya başlama Kelt." Talon'un deri pantolonuna, tişörtüne ve ceketine eğlenen gözlerle baktı. "Seni giyinik görmek güzel."

Talon buradaki gizli anlamı kavrayarak irkildi. "Kyrian hakkımda konuşuyor demek."

"Ah, evet. Pembe havlu en sevdiğim kısımdı."

Kyrian bunun bedelini ödeyecekti. Talon onu avlamak zorunda kalsa bile... "Yemin ederim ki... Nick bunu biliyor mu?"

Acheron gülümsedi, bu uzun dişlerini bile gösteren gerçek bir tebessümdü.

Lanet olsun, işte şimdi mahvolmuştu.

Ah, ne olursa olsun buna değmişti. Akşamüstünü Sunshine ile geçirmek bu utanca değerdi.

T-Rex bir şey hissetmiş gibi başını hafifçe çevirerek arkasına baktı, deri ceketinin yakası boynundan aşağı kaydı. El izi şeklindeki yarası yine yok olmuştu.

Talon aynı yöne bakarak Valerius'un yaklaşmakta olduğunu gördü. Bu Romalı generalle daha önce Kyrian'ın Karanlık Avcı görevini üstlenmek üzere geldiğinde karşılaşmıştı.

Valerius, Talon'un ceketine ve boynundaki tasma şekilli kolyeye bakıp alaycı bir tavırla *Kelt* dediği anda Talon bu Karanlık Avcı ile arkadaşlık kurmanın Mardi Gras sırasında Bourbon Sokağı'nda araba park edecek yer bulmaya benzediğini düşünmüştü.

Maalesef hayatını New Orleans'ta bu pislikle sonsuza kadar geçirmeye mahkûmdu. Nick'in ifadesiyle, Hay Kahrolası…

Romalının siyah saçları geriye doğru yatırılarak mükemmel bir atkuyruğu yapılmıştı. Siyah pilili pantolon, makosenler, boğazlı kazak ve uzun bir kaşmir palto giymişti. Bir Daimon celladından çok, zengin bir avukata benziyordu.

Talon, Valerius'un onun ve tam anlamıyla gotik takılan Acheron'un yanına nasıl da yakışmadığını düşünürken gülmesine engel olmayı başardı. Hele Acheron'un burnundaki gümüş hızma ve sivri burunlu çizmelerinin önündeki gümüş tokalar düşünüldüğünde olay daha da komikleşiyordu.

Acheron, "Ne dakiksin," dedi Valerius'a, ceket cebinden çıkardığı kırık cep saatine bakarak. Bu saat yaklaşık yüz yıl önce gerçekleşen bir Daimon ayaklanması sırasında küçük bir kazaya uğramıştı. Saat ayakta kalmayı başarmıştı ama Daimonlar için aynı şey söylenemezdi.

Valerius'un Acheron'a bakan siyah gözlerinde bir kızgınlık belirdi. "Komutanım olduğun gerçeğinden pek de hoşlandığım söylenemez, Yunanlı. Yine de bir asker olarak her ne kadar bundan hoşlanmasam da sana itaat edeceğim."

Talon sırıttı. "Vay, T-Rex, onun yanında olmak bile kanını ısıtmıyor mu?"

"Üstlerine saygı göster, Kelt," diye hırladı Valerius üst dudağını bükerek. "Yoksa Romalıların senin gibi barbarlarla nasıl ilgilendiklerini göstermek zorunda kalırım."

Bu sözler sıkıcı bir eğlenme duygusu dışında bir şey yaratmadı ama Talon böyle bir aşağılamayı cevapsız bırakacak adamlardan değildi. Huylarını değiştirmek için de oldukça yaşlıydı.

"Ah, sen buna saygı duy," dedi Valerius'a orta parmağını göstererek.

Acheron Talon'un üzerine atılan Valerius'u son dakikada yakaladı. Aralarına girdi, gerçi Talon'un buna ihtiyaç duymadığını biliyordu ama Valerius'un gözlerindeki öfke Romalının kesinlikle buna ihtiyaç duyduğunu gösteriyordu.

"Çocuklar beni yine sizi ayırmak zorunda bırakmayın." Ateş püsküren gözlerle Valerius'a baktı ve Romalıyı bir adım gerilemeye zorladı. "Val, benim adıma konuşmana gerek yok. Hem ben Talon'un dediklerine alınmam."

"Adım Valerius." Valerius kibirli bir tavırla paltosunu düzeltti. "Ben alınırım."

Ne yani, yeni bir şey yok muydu? Bu adam da her şeye alınıyordu.

Talon her zaman olduğu gibi yine güçlerinin zayıflamaya başladığını hissetti. Birkaç Karanlık Avcı bir araya geldiğinde hep olan bir şeydi bu. Bu Artemis'in Karanlık Avcıların tanrılar ya da insanlığa karşı güçlerini bir araya getirerek saldırmamalarını sağlamak için aldığı bir önlemdi. Tek istisna Acheron idi. Atanmış bir eğitmen ve türlerinin en eskisi olarak onun varlığı diğerlerinin gücünü azaltmıyordu ama onun dışındaki herkes bunu başarıyordu.

Bir arada uzun bir süre kalmaları mümkün değildi aksi takdirde tükenmiş olurlardı.

Talon, Valerius'un omzunun üzerinden köşedeki pastaneyi geçip onlara doğru ilerlemekte olan Nick ve Zarek'i gördü. "Sakin olun beyler," dedi Acheron ile Valerius'a. "İşte takviye gücümüz de geliyor."

Valerius arkasına dönerek ağza alınmayacak bir küfür savurdu. Bu asil Romalı havasına hiç de yakışmıyordu.

"Aynen iade ederim," diye hırladı Zarek, Acheron'un yanında durarak.

Valerius'un yüzündeki nefret çok açıktı. "Bir lanet Yunanlı daha."

"Sorun nedir, Romalı?" diye sordu Talon. "Yunanlılar canını mı sıkıyor?"

Burun delikleri hızla açılıp kapanan Valerius, Zarek'e küçümser bir tavırla baktı.

"İnan bana, atı bıraktıkları gün Troya'da olsaydım o gün o plajda sadece kavrulmuş Yunanlar olurdu."

Talon sahte bir sempatiyle tısladı. "Kahretsin T-Rex, gerçekten de atalarından nefret ediyor."

Acheron ona tuhaf bir bakışla cevap verdi. "Talon, darılma ama onlar ortalıkta yokken de ben vardım."

"Ah, elbette, üzgünüm." Talon her zamankinden çok daha sessiz olan Nick ile bakıştı. Yardımcı biraz gergin görünüyordu.

Hımm, bu ilginçti. Adamın böyle bir sindirme gücü varsa Zarek'i hep etrafında tutmalıydı. Nick'in bir kapatma düğmesi olduğunu bilmek güzeldi.

Acheron, "Uçuş sırasında herhangi bir sorun oldu mu?" diye sordu Zarek'e.

"Sormak istediğin oysa pilotumu yemedim. Küçük Nicky de hâlâ nefes alıyor ve kanayan bir yeri yok."

"Güzel," dedi Acheron ifadesiz bir sesle. "Bu son sefere göre oldukça iyi bir ilerleme."

Talon, Acheron'un espri yapıp yapmadığından emin olamadı ama Zarek'in ününü bilen biri olarak yapmadığından emindi. Zarek söylentiye göre Acheron'un ona gönderdiği son Yardımcıyı kesip yemişti.

Talon beşini birden süzdü.

Son derece karışık bir gruptu. Tek ortak noktaları boylarıydı. Nick'in bir doksan beşlik boyuyla Acheron'un iki sıfır beşlik boyu arasında değişik boylara sahip olan NBA oyuncularına benziyorlardı.

Nick kot, koyu yeşil bir süveter ve bir pilot ceketi giymişti. Zengin bir üniversite öğrencisi için mükemmel bir görüntü. Talon New Orleans'ın en ünlü motosikletçi barı Sanctuary'den yeni çıkmış gibi duruyordu. Acheron yer altı barbarlarının takıldığı Dungeon'dan gelmiş gibiydi. Valerius profesyonel bir yöneticiydi ve Zarek...

Zarek her an birini öldürecek gibiydi.

"Peki, biz neden bir araya geldik?" diye sordu Zarek.

Valerius'un gözlerindeki belirgin nefret ortalığı yakıyordu. "Seninle konuşan oldu mu, *köle*?"

Acheron, Zarek'in pençesini Valerius'un ince boynunu ikiye ayırmadan önce yakalamayı başardı. Talon daha önce Acheron'un birini tutmakta bu kadar zorlandığını hiç görmemişti. Bu da Zarek'in gücü hakkında çok şey söylüyordu.

Öfkesi hakkında da.

"Kes!" diye emretti Acheron Zarek'e. "Başka bir Karanlık Avcı'yla birlikte olmayalı çok uzun bir zaman olduğunu biliyorum, Z. Fakat sakın unutma, ona ne yaparsan sen on katını hissedeceksin."

Zarek'in ifadesi sertleşti. "Acıya dayanabilirim ama ona dayanamıyorum."

Valerius'un dudakları hâlâ bükülüydü. "Daimonlarla oynamak için neden bir şamar oğlanına ihtiyaç duyduğumuzu hâlâ anlayamı-

yorum. Siz de biliyorsunuz, adam o kadar değersiz ki babam onu elden çıkartabilmek için esir tüccarına para ödemek zorunda kalmıştı."

Zarek vahşi bir canavar gibi hırladı. Bir saniye sonrasında Acheron'u başından savmış ve Valerius'un üzerine atılmıştı. Romalıyı belinden yakaladı ve ikisi birden yere çarptılar. Çok sert. Talon onu Valerius'un üzerinden çekip almadan önce Zarek Valerius'a çok sayıda yumruk atmıştı. Talon onu çekerken de kaburgalarına son bir tekme geçirdi.

Acheron'un da söylemiş olduğu gibi Zarek'in yüzünde Valerius'a atmış olduğu her yumruğun izi vardı. Burnu ve dudakları kan içindeydi. Zarek bunu umursamıyordu, bakışlarındaki tatmin olmuş parıltı eski Roma kölesinin buna değdiğini düşündüğünü gösteriyordu.

Valerius ayağa kalkmayı başardığında biraz daha sakinleşmişti. "Sırf bu yüzden dövülmen gerekir."

Talon, Zarek'i daha da sıkı tuttu.

Zarek onu itti. "O kahrolası ellerini üzerimden çek, Kelt." Sonra yeniden Valerius'a döndü. "Beni dövmeyi denesene seni acınılacak bok torbası, dene ki ben de sana o kara kalbini yedireyim."

"Yeter!" diye kükredi Acheron. "İkinizden de tek bir kelime daha duyarsam kalplerinizi ellerimle sökeceğim."

Valerius dudaklarındaki kanı sildi.

Zarek elini yüzünden geçirip kanları temizlerken kanına susamış bir şekilde Valerius'a bakmaya devam etti.

Acheron son derece sabırlı bir adamdı ve Talon onun daha önce hiç bu kadar kızdığını görmemişti.

Acheron Karanlık Avcılara baktı. "Bir daha ki sefere üçünüze de e-posta yollayacağım. Bu buluşmayı kararlaştırırken ne düşünüyordum, ben de bilemiyorum."

Nick söze girdi. "Ah, ben biliyorum. Birkaç bin yaşındaki bu adamların birer yetişkin gibi davranabileceklerini düşündün."

Zarek, Nick'in karnına bir dirsek attı.

"Ah," dedi Zarek Acheron'a. "İstem dışı kas spazmı."

Acheron kısık sesle bir küfür savurdu. "Bak Z, Daimonlar olsun olmasın yemin ederim ki seni Antarktika'ya yollar ve orada çürümeye bırakırım."

"Ooo," dedi Zarek sıkkın bir sesle. "Çok korktum. O katil penguenler ve kıllı foklar gerçekten çok korkunçlar."

Acheron Zarek'i uyarır şekilde homurdandı.

Talon liderinin bıkkınlığını hissetti. Acheron'un bu buluşmayı neden düzenlediğini biliyordu. Atlantisli bu üç adamın karşılaştıkları anda neler olacağını merak etmişti. Ne kadar düşmanlık ve nefret olduğunu kontrollü bir ortamda görmeyi tercih etmişti. Zarek'in şans eseri bir karşılaşma sırasında Valerius'a neler yapabileceğini, onları ayıracak biri olmadığında bir sümük gibi ezip ezemeyeceğini de görmek istemişti.

Acheron artık durumun ne olduğunu ve bu ikilinin arasına ne kadarlık bir mesafe koyması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Talon, bu Atlantislinin bilgeliğine şapka çıkarmak zorundaydı. Acheron görünüşte genç olabilirdi ama bilgi, güç ve kendisine cevap veren kaba Karanlık Avcılarla ne şekilde ilgilenileceğini bilme konusunda gerçekten de bir tarihti.

Acheron ikisine de baktı. "Eğer kendinizi beş dakikalığına kontrol altına alabilirseniz, şehri paylaşacağız. Mezarlıklarla ilgilenebilecek tek kişi ben olduğum için oralar benim. Valerius sen bahçeleri ve iş merkezlerinin yoğun olduğu bölgeleri alacaksın, Zarek ile Talon da Fransız Mahallesi'ni. Mardi Gras günü hepimizin saat dokuz olmadan Fransız Mahallesi'nde olması gerekiyor."

Nick'e döndü. "Sen beklemede kalacaksın. Olaylar sırasında birimize bir şey olursa senin hızla oraya gitmene ihtiyacım olacak."

"Küçük bir sorun var."

"Neymiş o?"

Nick başıyla Valerius'u gösterdi. "Ona bir şey olursa başının çaresine bakar."

Zarek gülümsedi. "Bu çocuğu neden sevdiğimi anladım."

Nick ona inanmayan gözlerle baktı.

"Nick," dedi Acheron, sesi yine uyarı doluydu, "görevin hepimize karşı. Valerius da ben, Talon ve Zarek gibi bir Karanlık Avcı."

"Yemin ettiğimi biliyorum ama ben Trakyalı Kyrian'ı korumak için o yemini ettim ve cehennem buzdağına dönüşmeden, onu çarmıha gererek işkence etmiş olan bir adam için kılımı bile kıpırdatmam."

Valerius'un gözleri parladı.

"O dedesiydi, Valerius değil."

Nick parmağıyla Valerius'u gösterdi. "O da oradaydı ve olanları seyretti, durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Bunu yapabilen birine yardımcı olmayı reddediyorum."

Ash'e döndü. "Seni, psikopat pisliği ve Talon'u korurum ama onu korumam."

"Psikopat pislik mi?" diye tekrarladı Zarek. "Hımm, bunu sevdim."

Acheron, Zarek'le ilgilenmedi. "Nick..."

"Tamam, Yunanlı," diye araya girdi Valerius. "Bu ayak takımının yardımını almaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Üç oy etti bile," dedi Zarek. "Ben de onun ölmesini tercih ederim. Şimdi hep birlikte bu pisliğin adadan gitmesi için oy verelim."

Talon ne kadar çok eğlendiğini belli etmedi, Acheron'un Zarek ile Valerius'u küçük parçalara ayırmadan önce daha ne kadar bekleyeceğini merak ediyordu.

Belki de Nick'e bir faraş hazır etmesini söylemeliydi. Acheron'un yüzündeki ifade bunun çok uzun sürmeyeceğini gösteriyordu.

"Pekâlâ," dedi Acheron Nick'e. "Eric St. James'i çağır ve onun Barnacle Meydanı'nda Valerius'un bir şeye ihtiyacı olursa diye beklemesini sağla."

Nick başıyla onayladı. "Onun Zarek'e yardımcı olmasını da söyleyebilir miyim? Düşünmem gereken bir de okulum da var."

Acheron cevap veremeden önce Valerius lafa girdi. "Bir köleyle eşit şartlarda çalışmayacağım gibi onunla aynı hizmetkârı da paylaşmam."

Zarek'in burun delikleri iyice açıldı. "İnan bana, çocuk, hiç de eşit değiliz. Benden o kadar aşağıdasın ki kıçımı sana sildireceğime bok içinde otururum, daha iyi."

Talon, Valerius'u Zarek'e ulaşamadan yakaladı.

Acheron'la bakıştılar. "Çok eğlenceli olacak değil mi? Daimonlarla savaşırken sürekli olarak bu ikisini ayırmaya çalışacağız. Her şeyi unutup bu iş bitene kadar gidip evlerimize saklanalım mı?"

İşin en cesaret kırıcı yanı ise Kyrian'ın Valerius'un şehre gelmiş olduğunu öğrendiğinde yapacağı saldırının yanında Zarek'in saldırısı sevgi dolu bir kucaklaşma gibi kalacaktı. Kyrian artık bir Karanlık Avcı olmadığı için de güçleri Artemis'in kısıtlamaları doğrultusunda azalmayacaktı. Romalıyı rahatlıkla öldürebilecekti.

Acheron huzursuzlukla iç geçirdi. "Aynı fikirdeyim." Valerius'a döndü. "Gidip bölgelerinizi yoklayın."

Valerius ona alaycı bir Roma selamı verdikten sonra arkasını dönerek yanlarından ayrıldı.

Onun gidişiyle aralarındaki hava biraz ısındı. Zarek bile daha idare edilebilir görünüyordu. Adamın bedeninden taşan gerilim epeyce azalmıştı.

"Sende mi, Kyrian'da mı Nick'te mi kalıyorum?" diye sordu Zarek.

Acheron cebindeki anahtarı bulup çıkarırken hiç konuşmadı. "Kendi evinde kalmanı uygun gördük. Nick senin için Dauphin Sokağı'nda bir ev kiraladı. Pencereleri güneşi geçirmemesi için siyaha boyadı."

Zarek'in yüzü taşlaştı ve siyah gözleri parladı. Her nedense Acheron'un elinden anahtarı alırken oldukça öfkeliydi.

"Nick sana nerede olduğunu gösterecek," dedi Acheron.

"Kimsenin bana bir şey göstermesine ihtiyacım yok," diye hırladı Zarek. "Kendim bulabilirim."

Zarek hızla uzaklaştıktan sonra Nick yüzünü ekşitti. "Biliyorum," dedi Acheron'a. "'Nick o psikopat pisliğin peşinden git ve yaşadığı yeri ona göster.' Peki, bu işi yaptığım için herhangi bir hasar tazminatı alacak mıyım?"

Acheron kaşını kaldırdı. "Ben de benimle burada kalmanın sağlığına daha fazla hasar vereceğini söylesem, ne dersin?"

Nick şaşırmış gibi yaptı. "Ne? Hâlâ burada mıyım? Ah, çok üzgünüm, ben on dakika önce gitmiş olduğumu sanıyordum."

Zarek'in peşi sıra koşmaya başladı.

Yalnız kaldıklarında Talon elini saçlarının arasından geçirdi. "Bazı geceler hiç uyanmaya değmiyor değil mi?"

"Ne demezsin." Acheron vücudundaki tüm gerilimi boşaltmak ister gibi derin bir soluk verdi.

"T-Rex, bu işi sana yüklemesi için Artemis'e ne yaptın?"

Acheron bekleneni yaptı ve bir şey söylemedi. Acheron bugüne kadar ne kendi hakkında ne de bu tanrıçayla olan ilişkisi hakkında bir şey söylemişti.

"Benimle yürü, Talon."

Bu kulağa hiç de hoş gelmiyordu ama Talon onu izledi.

Trafiğe kapalı bölgeden ayrılıp Pirate's Aralığı'ndan Royal Sokağı'na doğru ilerlerlerken Acheron hiç konuşmadı.

St. Louis Katedrali'nin arkasındaki küçük bahçenin önünde Acheron durdu. Talon huzursuzlukla etrafına bakındı. Karanlık Avcılar kutsal yerlerden pek hoşlanmazlardı. Ruhlarını kaybetmiş insanlar oldukları için, bedenlerini kaybetmiş olan ruhlar onları ele geçirmeye çalışırdı. Güçlü bir Karanlık Avcı ruhları kovalayabilirdi ama onlara karşı tamamen dirençli olan tek Karanlık Avcı Acheron'du. Karanlık Avcıların sadece yeni yapılan evlerde oturmasının ve Nick'in Zarek'in evini tutmadan önce oraya bir psişik götürerek hayalet kontrolü yaptırmasının nedeni buydu. Bedeni ele geçirilmiş bir Karanlık Avcı gerçekten de korkutucu bir şeydi.

"Bana gününü birlikte geçirdiğin kadını anlat."

Acheron'un bu sözleri irkilmesine sebep oldu. Bu adamın güçleri onu hep şaşırtmıştı. "Söylenecek bir şey yok, gerçekten."

"Bana yalan söyleme, Talon. Sunshine hâlâ içinde. Onu hissedebiliyorum. Düşüncelerine ve kanına işlemiş."

Bu adam gerçekten ürkütücüydü. "Bak, görevlerimin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Artemis'e bir yemin ettim ve onu bozmayacağım."

"Beni endişelendiren bu değil."

"Peki, o zaman ne?" diye sordu Talon.

"Klanından intikamını aldığın gece söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Her şeyin bir bedeli vardır."

"Kesinlikle. Kadın senin içinde, küçük kardeşim. Eğer onu oradan çıkarmazsan sana gömmeyi öğrettiğim duyguları açığa çıkaracak."

"Bu o kadar kötü mü olur?"

Acheron güneş gözlüğünü çıkararak ona yaşsız, zamansız, parlayan gözleriyle oldukça ciddi bir şekilde baktı. "Evet, olur. Sen mantıklı davranacağına en çok güvendiğim Karanlık Avcı'sın.

Daimon Festivali yaklaşırken ve şehirde birbirinden nefret eden iki Karanlık Avcı varken senin odaklanmana her zamankinden çok daha fazla ihtiyacım var."

"Duyguların güçlerinin anahtarı, Talon. Kontrolü kaybettiğin anda Karanlık Avcı ölümsüzlüğünü de yitirirsin ve seni sadece libidonu kontrol edemediğin için ölmüş görmek istemem."

"Endişelenme. Kontrollüyüm."

"Güzel. Öyle kalmaya dikkat et. Aksi takdirde kendini *öldürteceksin*."

Beşinci Bölüm

"Ah, Tanrı'ya şükür buradasın," dedi Selena, Sunshine telefonu açtığı anda. "Neredeydin? Gün boyunca sana ulaşabilmek için telefonunu çaldırıp durdum. Senin boktan herifler dışında bir şey bulamayacağını biliyorum, kızım... O kadar endişelendim ki iyi olup olmadığını görmek için neredeyse oraya gelecektim, bu meçhul adam seni dairende öldürmüş de olabilirdi." Selena sonunda tiradını keserek nefes aldı. "Lütfen bana hâlâ orada olmadığını söyle."

Boya lekeleriyle dolu ellerini telefonu omzuyla kulağı arasında tutarken silen Sunshine Selena'nın endişeli sesini ve annelik taslayan konuşmasını tebessümle karşıladı. "Hayır, Selena, Bay Uslanmaz gitti. Arkadaşlarıyla buluşması gerekiyormuş."

"Pekâlâ, ne zaman gitti?"

"Birkaç dakika önce."

"Sunshine!"

"Ne?" diye sordu sahte bir masumiyetle.

"Ah, tatlım," diye inledi Selena, "sakın bana bütün günü onunla kızmabirader ya da öyle bir şey oynayarak geçirdiğini söyleme."

Sunshine günü tam olarak neler yaparak geçirdiğini hatırlayınca dudağını ısırdı. Bir anda içi titremeye başladı. "Kızmabirader oynamadık ama satranç masasının üzerinde birkaç kez yaptık. Koltukta, mutfak tezgâhında, yerde, sehpada ve..."

"Aman Tanrım! Bilmek istediğimden çok daha fazlasını anlattın. Bana bu konuda espri yaptığını söyle."

"Hayır, hem de hiç. Selena, Energizer Tavşanı unut; bu adam çok fena."

Selena inledi. "Aklını mı yitirdin? Onunla daha yeni tanıştın."

"Biliyorum," dedi Sunshine, böylesine aptalca bir şeyi yapmak için delirmiş olması gerektiği konusunda arkadaşıyla aynı fikirdeydi. "Hiç benlik bir hareket değil ama kendime engel olamadım. Çok garip, manyetik bir güçtü, Frostbyte Cafe'nin önünden yürürken Ben and Jerry'nin Chunky Monkey dondurmasının insanı çekmesi gibi bir şeydi."

Bu en büyük zaaflarından biriydi. Sunshine bu dondurmayı hiçbir zaman göz ardı edemezdi.

"Cazibesi inanılmazdı, Selena. Karşı koyamazdım. O bir Chunky Monkey konteyneriydi ve tek düşünebildiğim şey 'biri bana bir kaşık versin' oldu."

"Aman Tanrım," dedi Selena.

"Evet, garip. Buradaydım, o da buradaydı sonra o, 'Hadi yapalım,' dedi ve ondan sonra tek hatırladığım şey kaşığın elimde olduğu ve yemeye başladığım."

Selena tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Lütfen bana kimsenin kaşık kullanmadığını söyle."

Sunshine şeytani bir tavırla gülümsedi. "Hayır, hayır kaşık yoktu ama yalanacak çok yer vardı."

"Ah, ah, ah! Beni öldüreceksin. Sakın o konuya girme."

Sunshine güldü. "Kendime engel olamıyorum. O kadar ateşliydi ve o kadar derinden hissettim ki bunu seninle de paylaşmak istiyorum."

Selena homurdandı. "Onu tekrar görecek misin bari?"

"Hayır, maalesef görmeyeceğim. Soyadını bile bilmiyorum."

"Sunshine! Kızım, sen çılgınsın."

"Evet, biliyorum. Bu hayatta bir kez yaşanan şeylerdendi."

"Peki, buna rağmen iyi misin? Seni incitecek bir şey yapmadı değil mi?"

"Hayır, hem de hiç. Hayatımın en iyi günüydü. Sıradışı bir durum, değil mi?"

"Ah Tanrım, Sunny. Bunu yapmış olduğuna inanamıyorum. O garip arkadaşlarınla o kadar çok takıldın ki sonunda kötü alışkanlıklar ediniyorsun. Hiç tanımadığın bir adamı evine götürüyorsun. Sonra bir bakmışsın masaların üzerinde çıplak dans etmeye başlamışsın... Ah dur bakayım, o bendim."

Sunshine bir kahkaha attı. "Üzülme. Bir daha olmayacak. Beni bilirsin, zaten ara sıra birileriyle çıkarım ve beraber ceviz kırarız. Bu adamsa bambaşka. Ceviz kırmayı bırak, ceviz ağacını yerinden söktü resmen."

Selena çığlık attı. "Bunu sürekli olarak söyleyip durmana inanamıyorum."

Sunshine, Selena'nın sesindeki işkence çeken ifadeye gülerek onunla eğlenmeye devam etti. "Ben de bu adamla bütün günü yatakta geçirdiğime inanamıyorum ama yine olsa hiç düşünmeden yapardım. İnan bana bu hayatımın en iyi on sekiz saatiydi."

"Tanrım, onu bir tam gündür bile tanımıyor musun?"

"Artık tanıyorum ama. Hem de her bir santiminin tadını biliyorum. Bu arada gerçekten de çok santime sahip."

"Kes şunu, Sunny," diye yalvardı Selena, sesi gülmekten çatlamıştı. "Daha fazla dayanamayacağım. New Orleans'ın en iyi seks maratoncusunu bilmeme gerek yok ve bir avukatla evliyim. Bu çok zalimane."

Sunshine yine güldü. "Eee, Bill de kendi çapında hoş."

"Bak sen, teşekkür ederim. Şimdi de benim Bill'ime laf ediyorsun."

"Özür dilerim. Bilirsin, Bill'i severim ama bu adam gerçekten, gerçekten harikaydı." Sunshine uyanıkken bile hayal görmesini sağlayan bu konuşmayı yaparken guava suyu almak için telefonu sürükleyerek buzdolabına gitti. Selena ile dalga geçmek eğlenceliydi ama bu arada bir yanının da Talon gittiği için üzülüyor olması garipti.

Gerçekten de çok eğlenceli bir adamdı, sadece yatakta, yerde ya da seks yaptıkları beş bin yerde eğlenceli olmakla kalmamıştı, onunla sohbet de eğlenceliydi.

İşin en iyi yanı da ona karşı sabırlı olabilmesiydi.

Buzdolabını açtı ve yeniden bir kahkaha attı.

"Ne oldu?" diye sordu Selena.

Sunshine Talon'un kıymetli Snoopy şeker kutusunun tam karşısında dimdik ona baktığını gördü. Buna inanamadı.

Demek Sunshine duştayken Talon bu işle ilgilenmişti. Yakalandığında huzursuz görünme sebebi bu olmalıydı.

Çok sevimli.

"Ahh, bana Snoopy şeker kutusunu bırakmış, soya peynirinin üzerine dikmiş."

"Ne?" diye yeniden sordu Selena.

"Hiçbir şey," dedi Sunshine soğuk plastik oyuncağı eline alarak. "Aramızdaki bir espri."

"Bana sakın peynirle de bir şeyler yaptığınızı söyleme."

"Hayır, onu sadece yedik. Tanrım, Selena aklını başına topla lütfen. Her şey seksle ilgili değildir."

"Konu siz olunca öyle oluyor. İlişkinizin temeli sadece seks... Ah, zaten sadece on sekiz saattir tanışıyorsunuz siz. Buna ilişki denir mi?"

"İnan bana onun seks yapışı göz önüne alınınca denir. Hem bana şeker kutusunu bırakmış."

"Ooo," diye alay etti Selena, "uslanmaz ve cömert. Ne adam ama."

"Hey, uslanmaz motosikletçime karşı adil ol. Bu kıymetli bir şeker kutusu. 1960 bir şey koleksiyonundan."

"Evet ama sana telefon numarasını bırakmadı değil mi?"

"Bırakmadı ama Snoopy'yi bulabilmem için en üst rafa yerleştirmiş."

"Yeterince konuşuldu. Dava kapandı. Bir Snoopy sana değerli görünüyorsa hâlâ kaybedenler vagonundasın demektir."

"Tamam, iyi, Selena. Beni hemen yerden yere vur ve tüm neşemi yok et. Bir erkekle en son on ay önce yattım ve başka bir adamın kapıma gelmesi de muhtemelen sonsuzluğu bulacak. Beni rahat bırak da geçirdiğim muhteşem akşamüstünün tadını biraz daha çıkararak çalışmaya devam edeyim."

"Tamam tatlım. Seni sonra ararım. Sadece endişelenmiştim. Sen işine dön, yarın görüşürüz."

"Tamam, teşekkür ederim. Görüşürüz."

Sunshine telefonu kapadı ve elindeki Snoopy'ye baktı. Güldü.

Talon mükemmel olmayabilirdi, hatta bir Mardi Gras geçit töreni aracı tarafından da ezilebilirdi ama o harika bir adamdı, bu devirde bulunması zor olan adamlardandı.

Onu bir daha görmeyecek olması üzücüydü ama Sunshine yaşanabilecekleri düşünerek canını sıkan kadınlardan değildi. O sahip olmak için çok çalıştığı iyi bir kariyeri olan bir sanatçıydı.

Şu an biriyle ciddi bir ilişkiye girmek hiç de aradığı bir şey değildi.

Yalnız yaşamayı seviyordu. İstediği an istediği şeyi yapabilme özgürlüğüne sahip olmayı seviyordu. Yirmili yaşlarının başlarında

yapmış olduğu kısa evlilik onu bir erkeğin karısından neler beklediği konusunda oldukça iyi eğitmişti.

O fiyaskoyu yeniden yaşamak gibi bir niyeti *hiç* yoktu.

Talon iyi bir akşamüstü geçirmesini sağlamıştı, hepsi buydu. Hayatı her zamanki gibi devam edecekti.

Onu düşününce yüreği hafifledi, Snoopy'yi yatak odasına götürüp yatağın yanında duran komodinin üzerine koydu.

Gülümsedi. Daha önce hiç yadigârı olmamıştı. Snoopy onun için bir yadigârdı. Bu harika günü anımsatacak bir hatıra.

"Güzel bir hayat sür, Talon," dedi işine dönmeden önce yatağın yanında duran ışığı söndürerek. "Belki günün birinde tekrar karşılaşırız."

Talon kendini Canal Sokağı'ndaki Runningwolf isimli kulübün önünde bulduğunda saat sabahın biriydi. Kendine buraya Daimonların sarhoş insanları avlamakta zorlanmadıkları için hep kulüplerin çevresinde dolaştıklarını ve o yüzden buraya gelmiş olduğunu söyleyip duruyordu. Sadece işini yapıyordu.

Kulübün pencerelerinin üzerindeki karartılmış pencerelere bakınca Sunshine'ın yatakta mı yoksa şövale başında mı olduğunu düşündü ve durumu kabul etti.

Sunshine için buradaydı.

Talon içinden bir küfür savurdu. Acheron haklıydı. Sunshine yüzyıllardır hiç kimsenin giremediği bir şekilde içine girmişti.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın onu zihninden atamamıştı.

Sürekli olarak onu hissediyordu. Bedeninin altındaki bedenini, tenine düşen nefesini. Kulağına fısıldayan o Güney aksanlı fısıltısını.

Ona dokunuşunu...

Cennetten gelen bir şarkı gibiydi.

Bu öğleden sonra yaşattığı fiziksel huzur ve dostluk Talon'un içine işlemişti.

Bunun sadece cinsel bir şey olmadığını hissetmişti. Sunshine ne yapmıştı ona? Neden bunca yüzyıldan sonra bir kadın duygularına sızmıştı... düşüncelerine girmişti?

Daha da sinir bozucu olanı şu an insan olsaydı kesinlikle yine onun yanında olacağını bilmekti.

İnsan değilsin.

Bu hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Ne olduğunu çok iyi biliyordu. Bunu seviyordu. İşinin ona verdiği çok özel bir tatmin vardı. Ama yine de...

"Speirr? Ne yapıyorsun?"

Ceara'nın karanlığın içinden gelen sesini duyunca ve birinin onu yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakaladığını anlayınca gerildi.

"Hiçbir şey."

Ceara yanında beliriverdi. Parlayan yüzünde her şeyi bilen bir tebessüm vardı.

Talon bıkkın bir nefes verdi. Neden düşüncelerine girebilen birinden bir şeyleri saklamaya uğraşıyordu?

"Tamam," diye isteksizce kabullendi. "Sadece nasıl diye bir bakmak istedim."

"O iyi."

"Bu da beni *çok* rahatsız ediyor." Kelimeler farkında olmadan ağzından dökülüvermişti.

Ceara buna güldü. "Üzülmesini mi istiyordun?"

"Elbette. En azından birkaç dakikalık bir pişmanlık ya da ona benzer bir şeyler yaşamalıydı."

Ceara dilini şaklattı. "Zavallı Speirr. Ayı ve yıldızları senin yarattığını düşünmeyen tek kadını buldun."

Talon gözlerini devirdi. "Biraz kibirli davranıyor olabilirim tabii..." Ceara kaşını kaldırınca cümlesini düzeltti. "Tamam, çok kibirli olabilirim ama lanet olsun, onu aklımdan çıkaramıyorum. O nasıl olur da bir şey hissetmez?"

"Bir şey hissetmediğini söylemedim, sadece üzgün değil dedim."

"Yani benim için bir şey hissediyor mu?"

"İstersen biraz araştırabilirim."

"Hayır," dedi Talon hızla. İstediği son şey Ceara'nın bu akşamüstü Sunshine ile yapmış olduklarını öğrenmesiydi.

Ceara saftı ve onun öyle kalmasını istiyordu.

Kız kardeşi etrafında bir tur attı. Nedense bunu yapmayı pek seviyordu. Küçük bir kızken de başını döndürene kadar etrafında delice dönerek kıkırdardı.

Şu an karşısında duran genç bir kadındı ama yüreğinde o hep saatler boyunca kucağında oturup örgüleriyle oynayıp konuşmaya çalışan tombul bir bebekti.

Tıpkı Dere gibi...

Karnı düğümlendi.

Ceara tek kız kardeşi değildi. Aralarında doğmuş olan üç kız daha vardı. Fia hayatının ilk yılını zor tamamlamıştı. Tress beş yaşına kadar yaşamayı başarmış ve annelerini de mahveden o hastalıktan ölmüştü.

Ve Dere...

Dört yaşında ölmüştü. Talon'un ona anlatarak eğlendiği perileri görebilmek için gün doğarken gitmişti. Talon ona şafak sökerken hep perileri gördüğünü söyler dururdu.

Beş yaşındaydı ve kulübeden birinin çıktığını duymuştu. Önce babası olduğunu düşünmüştü. Tam yeniden uykuya dalacakken Dere'nin yatağında olmadığını fark etmişti.

Hemen yataktan kalkarak onu bulmak için koşmuştu.

Dere, Talon'un perilerin gezinip durduklarını anlattığı o denize bakan uçurumdaki kayalardan kayarak düşmüştü.

Çığlığını duymuş ve var gücüyle koşmuştu.

Ona ulaştığında her şey için çok geçti. Küçücük kolları Talon oraya varana kadar tutunamamıştı.

Kayaların üzerinde yatıyordu ve dalgalar bedenini örseliyordu.

Şu an bile onu orada yatarken görebiliyordu. Bu haberle uyandırdığı ebeveynlerinin yüzlerindeki ifadeyi de çok iyi hatırlıyordu.

En kötüsü de babasının gözlerindeki suçlayıcı ifadeyi de hatırlıyor olmasıydı.

Anne ve babası ona tek kelime dahi etmemişlerdi ama onu suçladıklarını hep hissetmişti.

Bunun bir önemi yoktu. O zaten kendini suçluyordu. Hep suçlamıştı.

Bu nedenle Ceara ve Tress'e karşı o kadar korumacı davranmıştı. En küçük kız kardeşinin başına kötü bir şey gelmemesi için o kadar uğraşmasının sebebi de buydu.

Bu gece Ceara'nın adımlarında bir tereddüt vardı.

"Pekâlâ, Daimon dünyasından yeni haberler nelermiş bakalım?" diye sordu ona.

Ceara duraksadı. "Nereden anladın?"

"Bu gece garip bir suskunluğun var. Ben avlanırken senin gizlenmen hiç de alışık olduğum bir durum değil, tabii başka biriyle görüşmediğin sürece."

Gözleri sevgiyle parladı. "Senden hiçbir zaman saklanamam." Kollarını kendi bedenine sardı. "Bir söylenti var. Burada bir güç var. Daimonlara ait olmayan bir güç."

"Cin mi, gulyabani mi, iblis mi? Nasıl bir şey?"

"Kimse emin olamıyor. Bu kaynağı çevreleyen Daimonlar var ama onlardan biri değil. Farklı bir şey."

"Bir tanrı mı?"

Bıkkın bir tavırla baktı. "Bilen birini bulmaya çalışıyorum ama şu ana kadar..." Durdu ve ellerini ovuşturmaya başladı. "Dikkatli olmanı istiyorum Speirr, çok büyük kötülüklerle dolu. Nefretle dolu."

"Yerini belirleyebilir misin?"

"Denedim ama ne zaman yaklaşsam yer değiştiriyor. Sanki benden kaçınması gerektiğini biliyor."

Bu hiç iyi değildi, özellikle de Mardi Gras kapıdayken. Bakkhos ne zaman şehre gelse en sıradan şeyler bile vahşileşirdi. Talon birinin ya da bir şeyin planladığı her neyse kutlama taşkınlıklarını kullanacağını düşünüyordu.

Bir araba önünden geçip gidince Talon'un düşünceleri dağıldı. Eski bir Volkswagen Beetle. Biri tepesini içinde yıldızların parladığı gece mavisine alt kısmını da üzerinde kırmızı barış işaretleri bulunan parlak güneş sarısına boyamıştı. İçinden bir ses bu arabanın Sunshine'a ait olduğunu söylüyordu. Başka kimse böyle bir hilkat garibesini kullanmazdı.

Araba şüphesini doğrulayarak Runningwolf'un arkasındaki geçide döndü.

Gelişmiş Karanlık Avcı görüşüyle onun arabadan inip arka koltuktan bir kutuyu alışını izledi. Vücudu bir anda sertleşti.

Bu gece siyah saçlarını yüzünün iki yanından örerek sarkıtmıştı. Kıvrımlarını mükemmelen ortaya çıkaran uzun, fuşya renkli, yün bir ceket giymişti.

Ona doğru yürüdüğünü, tutup çekerek sırtını göğsüne yapıştırdığını ve o paçuli kokusunu içine çektiğini hayal etti. Elini aşağı kaydırarak o dar siyah kazağının düğmelerine uzattı. Düğmeleri açtığı anda her şey gözlerinin önüne serildi.

Bedeni büyük bir arzuyla zonklamaya başladı.

"Speirr?"

Ceara'nın sesi onu hayallerinden uyandırdı. "Üzgünüm, aklım başka yere gitti."

"Gidip daha fazla araştırma yapacağımı söyledim. Yoksa aklını başında tutman için burada seninle kalmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Aklım başımda."

"Ben içinde karmaşa olduğunu hissediyorum. Gitmemi istediğinden emin misin?"

Dünyanın on beş dakika sonra yok olacağından emin olduğu kadar emindi. Elbette emin değildi. Ne zaman Sunshine'a baksa her şeyi unutmak gibi bir tehlikeyle karşı karşıya kalıyordu.

Ona bakmaktan başka bir şey istemiyordu. Ona dokunmaktan.

"Eminim."

"Peki, o zaman. Kulağım sende. İhtiyacın olursa çağır."

"Çağıracağım."

Ceara yok oldu ve onu karanlıkta yalnız bıraktı.

Sunshine arabasının kapısını kapadı ve arka kapıdan kulübe girdi.

Talon ne yaptığının farkına bile varamadan ona doğru bir adım attı.

Sonra yüzünü ovuşturdu. Onu düşüncelerinden söküp atmalıydı. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Karanlık Avcılar kızlarla çıkmazdı ve

sevgilileri de olmazdı. Tabii Kell dışında ama Kell zaten bir garipti ve Kell'in kız arkadaşı Acheron için sürekli bir tedirginlik kaynağıydı.

Talon Acheron'un tedirginliğini umursamıyordu. Hatta bu Atlantisliyi kıl etmek hoş da olabilirdi ama Sunshine'ın hayatını bu şekilde mahvedemezdi.

Karanlık Avcılar kızlarla çıkmazdı, özellikle de bu Karanlık Avcı. O dersini almıştı, hem de çok iyi.

Diğerlerinin tam tersine kendi tanrıları tarafından lanetlenmişti. Bir Yardımcısı olmasını reddetme sebebi de buydu. Yakınında kimseyi istememe nedeni buydu.

"Morrigánte'lerin Speirr'i, benden aldığın şeyin karşılığında sevdiklerinin mutlu ya da huzurlu olduğunu asla görmeyesin. Seni sonsuzlukta tek başına yürümen için lanetliyorum. Seni sevdiğin herkesi kaybetmen için lanetliyorum.

"Bir bir hepsi acı çekecek ve ölecek ve sen bunu durdurabilecek güce sahip olamayacaksın. Sen onların senin yaptıkların yüzünden bir gün yok olacaklarını bileceksin ve onları ne zaman, nerede ve nasıl öldüreceğimi merak ederek bu acıyla yaşayacaksın. Hepsini ele geçireceğim ve sadece senin acı çekişini seyretmek için yaşayacağım."

Yüzyıllar sonra bile bu kızgın tanrının sözleri kulaklarında uğulduyordu.

Talon karısının kollarının arasında ölüşünü hatırlayarak inledi. *"Ölmekten korkuyorum Speirr..."*

Onun hatasıydı.

Her ölüm.

Her trajedi.

Aptal bir hata yüzünden nasıl bunca hayat paramparça olurdu? Duygularının kendisini yönetmesine izin vermiş ve sadece kendi yaşamını değil, sevdiği herkesin yaşamını mahvetmişti.

Bu gerçekle irkildi.

Acısı o kadar derin dağladı ki yüksek sesle bir küfür savurdu.

"Sen lanetli doğdun," diye fısıldadı Gara'nın hışırtılı, yaşlı sesi beyninin içinde. *"Bu klanın tarihinde piç olarak doğmak yok. Şimdi ben tanrıların gazabına uğramadan önce bebeği de al ve buradan git."*

Yedi yaşındayken annesinin yanında çalıştığı kocakarıya çaresizlik içinde bakakalmıştı. Annesi ile Tress hastalandığında Gara annesinin görevlerini onun yapmasına izin vermişti.

Annesinin ölümünden sonra yaşlı kadın ona sırt çevirmişti.

"Ama gidersem Ceara ölür. Bir bebeğe nasıl bakılır bilmem."

"Hepimiz öleceğiz, evlat. Konu bir fahişenin çocuğu olunca çok da endişelenemeyeceğim. Şimdi git ve kaderlerimizin ne kadar çabuk değişebildiğini sakın unutma. Annen bir kraliçeydi. Morrigánte'lerin en sevileni. Şimdi ise diğerlerimiz gibi ölü bir köylü. Onu örten toprak kadar bile değeri yok."

Bu zalimce sözler o çocuk kalbini paramparça etmişti. Annesi asla bir fahişe olmamıştı. Tek hatası babasını sevmekti.

Morrigánte'lerin Feara'sı onun için dünyanın tüm hazinelerinden çok daha değerliydi. Değeri ölçülemezdi...

"Unut bunları," dedi kendi kendine sakinleşmek için derin bir nefes alırken.

Acheron haklıydı, duygularını gömülü tutmalıydı. Onlar yolunu şaşırmasına sebep oluyorlardı. İşini yapabilmesinin tek yolu hatırlamamaktı. Hissetmemek.

Buna rağmen hislerine engel olamıyordu. Bin beş yüz yıl önce gömmüş olduğu anıları şu an bastıramıyordu...

"Demek fahişenin oğlu barınacak bir yer bulmak için size yalvarıyor, Kralım. Söyleyin bana, Kral Idiag, kafasını mı keseyim yoksa sadece burnunu kesip onu değersiz bir pislik gibi fırtınaya bırakıp ölmesini mi bekleyeyim?"

Talon hâlâ annesinin halkının kahkahalarını duyabiliyordu. Kalbindeki dayısının da diğerleri gibi onu ve Ceara'yı terk edeceğine dair bir korkuyu hissediyordu. Kardeşi ona bir türlü sağlayamadığı sıcaklık ve yemek için çığlık çığlığa ağlarken onu sımsıkı göğsüne bastırmıştı.

Henüz iki aylık olan Ceara açlığını bastırabilecek emziğini emmeyi bile reddetmişti.

Üç gün boyunca hiç durmadan yaptıkları yolculuk sırasında bağırmak ve ağlamak dışında bir şey yapmamıştı.

Talon ne yaparsa yapsın Ceara hiç susmamıştı.

Idiag onlara o kadar uzun bir süre gözlerini dikip bakmıştı ki Talon dayılarının onları ölüme göndereceğine inanmıştı. Topluluk nefesini tutmuş Kral'ın kararını beklerken salondaki ateşin çıtırtısı bile duyulur olmuştu.

Talon işte o an annesinden nefret etmişti. Onu kardeşinin hayatı adına yalvarttığı için nefret etmişti. Deneyimsiz bir çocuk olarak yaşadığı o aşağılanmadan kaçmak isterken orada durup acı çekmek zorunda kaldığı için nefret etmişti.

Ona hiç acımayan ve ağlayıp duran bebekten kaçmak istemişti.

Ama bir söz vermişti ve o sözünü tutardı. Dayısının yardımı olmazsa bir kız kardeşi daha ölecekti.

Idiag sonunda konuşmaya başladığında gözleri ifadesizdi. Duygusuz. *"Hayır, Parth,"* dedi muhafızına. *"Bu kışın ayazında bize ulaşmak için çok azap çekmiş, özellikle de ayaklarındaki o paçavralarla. Onlara barınacak yer vereceğiz. Bebek için bir sütanne bulun."*

Talon huzur içinde yığılmak istemişti.

"Peki ya oğlan?"

"Eğer annesinin kaçtığı cezayı çektikten sonra hâlâ hayatta kalırsa o da burada bizimle kalacak."

Talon dişlerini gıcırdatarak ona yapılan işkenceleri hatırladı. Dayak ve açlıkla dolu günleri.

Onu hayatta tutan tek şey ölürse Ceara'nın oradan atılacağı korkusu olmuştu.

Sadece onun için yaşamıştı.

Şimdi hiçbir şey için yaşıyordu.

Talon ayaklarını Sunshine'ın kulübü ve huzurundan uzaklaşmak için zorladı. Her nedense bir anda ortaya çıkıveren bu anılardan da...

Huzur bulmalıydı.

Geçmişi unutmalıydı. Gömmeliydi.

Yine de yürürken bastırılmış düşünceleriyle anıları zihninde savrulup duruyordu.

Hiç istememesine rağmen karısını bulduğu günü hatırladı...

Nynia.

Hâlâ sadece adını anmak bile dizlerinin bağını kesiyordu. O her şeyiydi. En iyi dostu. Yüreği. Ruhu.

Onu teselli edebilen tek kişiydi.

Onun kollarındayken diğerlerinin hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Yeryüzünde sadece ikisinin var olduğunu düşünüyordu.

Ölümlü bir erkek olarak ilk ve tek sevgilisi oydu.

"Sana sahipken nasıl başka bir kadına el sürebilirim, Nyn?"

Ölümünden sonra kaç kadınla birlikte olduğunu hatırlamak bu anıların ardından onu tedirgin etti. Hiçbir şey ifade etmeyen kadınlar. Sadece fiziksel dürtülerini bastırmak için kullanılan kadınlar.

Onlar hakkında hiçbir şey öğrenmek istememişti.

Karısından başka hiçbir kadını tanımak istememişti.

Nynia ve ona sunduğu mükemmel aşkı içinde bir yerlere dokunmuş ve onu uçurmuştu. Nynia ona hayatta daha önce hiç görmediği şeyleri yaşatmıştı.

İncelik.

Huzur.

Kabullenme.

Onu şaşırtmış, kışkırtmış, delice mutlu etmişti.

Nynia öldüğünde Talon'u de yanında götürmüştü. Pençe fiziksel olarak hayatta kalmıştı ama kalbi bunu başaramamıştı.

O da o gün ölmüştü.

Bir daha bir kadını o şekilde arzulayabileceğini hiç düşünmemişti. O zarif sanatçı ellerini üzerinde hissedene kadar böyle bir şey aklının köşesinden bile geçmemişti.

Sunshine'ı düşünmek bile kendini yumruk yemiş gibi hissetmesine yetiyordu.

"Onu zihnimden çıkar," dedi sıkılı dişlerinin arasından. Kendini bir daha hiçbir şekilde tahammül edilemez acılara açmayacaktı. Bir daha asla sevdiği birini kollarının arasına almayacak ve sonra da ölümünü seyretmeyecekti.

Asla.

Hayatında yeterince incinmişti. Fazlasına dayanamazdı.

Sunshine onun için bir yabancıydı ve öyle de kalacaktı. Birine ihtiyacı yoktu.

Hiç olmamıştı.

Talon rüzgârın getirdiği garip sesi duyunca donarak düşüncelerine bir son verdi. Beslenen bir Daimon sesine benziyordu...

Avuç içi bilgisayarını ceketinin cebinden çıkararak takip programını açtı. Daimonların yükselmiş nöron aktivite izlerini takip et-

mek üzere tasarlanmış olan bu program Karanlık Avcıların karanlık çöktükten sonra, onların yoğun oldukları yerleri saptamalarına izin veriyordu. Gün içinde Daimonlar dinlendiği için beyin aktiviteleri insanlarınkine çok benzediğinden bu aletler işlevini yitiriyordu.

Ama güneş battığı anda...

Küçük beyinleri uğuldamaya başlıyordu.

Talon bulguları görünce kaşlarını çattı.

Hiçbir şey göstermiyordu ve Talon'un Karanlık Avcı içgüdüleri de aynı şeyi söylüyordu. Gerçi şu an içgüdüleri zaten çaptan düşmüş durumdaydı.

Karanlık sokakta yürümeye devam etti. Bir kadın tökezleyerek önüne düştü. Başını kaldırıp Talon'a baktığında gözleri parlıyordu. Boynunda, baktığı anda iyileşmeye başlayan küçük bir ısırık izi vardı, bluzunun yakasında da kan lekeleri.

"İyi misin?" diye sordu onu kaldırırken.

Kadın boş bir tebessümle bakarak sayıklar gibi konuştu. "İyiyim. Hiç daha iyi olmamıştım." Tökezleyerek ondan uzaklaştı ve sağındaki binaya doğru ilerledi.

Talon bir anda ne olduğunu anladı.

Çok öfkelendi ve kadının biraz önce olduğu yere doğru sert adımlarla ilerledi. Karanlığın içinde iri bir gölge gördü ve hemen tanıdı.

"Lanet olsun Zarek. Bu şehirdeyken bu şekilde beslenmekten vazgeçsen çok iyi olacak."

Zarek dudaklarındaki kanı eliyle sildi. "Yoksa ne olacak Kelt? Bana vuracak mısın?"

"Boynunu koparacağım."

Zarek güldü. "Kendini de bu uğurda öldüreceksin öyle mi? Sende o yürek yok."

"Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Hangi tanrıya inanıyorsan ona dua et de bunu hiçbir zaman öğrenmeyesin?"

Yüzündeki ifade safi kötülükten oluşuyordu, Zarek dudaklarını şaklattı. Talon bu hareketin kendisini daha da sinirlendirmek için yapıldığını biliyordu.

İşe de yaradı.

"Canı acımadı ki. Üç dakika sonra da hiçbir şey hatırlamayacak. Hiçbiri hatırlamaz."

Talon onu yakalamak için kolunu uzattı ama Zarek elini tuttu. "Seni bana dokunmaman konusunda uyarmıştım, Kelt. Kimse bana dokunamaz. Asla."

Talon silkindi. "Sen de tıpkı bizim gibi yemin ettin. Senin şehrimdeki masumlardan beslenmene izin vermeyeceğim."

"Ooo," diye soludu Zarek. "Ne büyük bir klişe, ortak. Güneş doğmadan kasabayı terk etmemi mi isteyeceksin yoksa bu kasabanın ikimize dar geldiğini mi söyleyeceksin?"

"Senin sorunun ne?"

Zarek yanından geçip gitmeye kalkıştı.

Onun bir başkasıyla daha beslenmesini istemeyen Talon, Zarek'i duvara doğru itti. Tabii kendi sırtı da duvara çarpmış gibi acıdı ama bunu umursamadı.

Zarek'in dizginlerini bırakmak ve masum insanları tehlikeye atmak gibi bir niyeti yoktu.

Zarek'in gözleri nefretle parladı. "Bırak beni, Kelt. Yoksa kolunu koparırım. Bunu yaparken benim kolumun da kopacak olmasını gerçekten umursamam. Aramızdaki fark bu işte. Acı benim dostum ve müttefikim. Sense korkuyorsun."

"Hiç de korkmuyorum."

Zarek, Talon'u kendinden uzaklaştırdı. "Söyle o zaman nerede? Söylesene. Sen acını o gece köyünü ateşe verdikten sonra gömdün."

Talon bu sözleri duyunca durdu, Zarek bunu nereden biliyordu? Zarek'in kendisini yargılamasına duyduğu öfke galip geldi. "En azından içinde debelenip durmuyorum."

Zarek buna güldü. "Ben debeleniyor gibi mi görünüyorum? Sen ortaya çıkana kadar kadınla eğleniyordum." Dudaklarını tekrar yalayarak yeniden biraz önceki beslenmesinin tadını çıkardı.

"Bir ara sen de denemelisin, Kelt. İnsan kanı kadar güzel tada sahip olan bir şey yok. Daimonların ruhlarını almadan önce neden insanların kanıyla beslendiğini hiç merak etmedin mi? Neden onları hemen öldürmediklerini? Çünkü bu seksten çok daha iyi. Kanlarını emerken doğrudan beyinlerine nüfuz edebildiğini biliyor muydun? Duygularını hissedebildiğini? Bir anlığına da olsa yaşama güçleriyle bağlantı kurabildiğini. Bu çok acayip bir şey."

Talon ona baktı. "Nick haklı, sen gerçekten de psikotiksin."

"Doğru terim sosyopat ve evet, öyleyim. En azından kendim hakkında birtakım sanrılara kapılmıyorum."

"Bu ne demek?"

Zarek omuz silkti. "Sen ne anlamak istersen o demek."

Bu adam iğrençti. Çekilmezdi. "Neden herkesin senden nefret etmesini istiyorsun?"

Zarek bu sözlere homurdanarak cevap verdi. "Ne? Şimdi de dostum mu olmak istiyorsun, Kelt? Kendime çekidüzen verirsem dostum mu olacaksın?"

"Sen tam bir pisliksin."

"Evet ama en azından ne olduğumu biliyorum. Özendiğim bir şeyler yok. Sense bir Druid mi, Karanlık Avcı mı yoksa bir playboy

mu olduğunu bilmiyorsun. Kendini çok uzun zaman önce, seni bir insan yapan parçalarını gömdüğün gün, kara bir delikte kaybettin."

Talon böylesine düşük ve bencil bir yaşam formunun böylesine ağırbaşlı tavsiyeler vermesi karşısında donakalmıştı. "Bana insanlık dersi mi veriyorsun?"

"Ne komik değil mi?"

Talon'un çenesi seğirdi. "Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Zarek gümüş pençeleri parlarken ceketinin cebinden bir sigara çıkardı ve onu eski moda, altın bir çakmakla yaktı.

Çakmağı cebine koyarken sigaradan derin bir nefes çekti ve dumanı üfledikten sonra Talon'a alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Aynen öyle."

Son bir kez yüzünü ekşittikten sonra yavaşça ondan uzaklaştı ve dar sokaktan caddeye doğru ilerledi.

"Beslenmeyi bırak, Zarek. Yoksa seni ben öldüreceğim. Yemin ederim."

Zarek pençeli elinin orta parmağını kaldırdı, duraksamadan ya da dönüp bir kez daha ona bakmadan yoluna devam etti.

Zarek gecenin içinde kaybolurken Talon garip bir hırıltı çıkardı. Acheron onunla nasıl başa çıkacaktı? Bu adam bir ağacın bile sabrını tüketirdi.

Günün birinde Artemis Zarek'i alaşağı etmek zorunda kalacaktı. Talon bugüne kadar Zarek'in yok edilme emrinin verilmemiş olmasına şaşıyordu. Belki de Artemis'in onu buraya gönderme sebebi buydu. Alaska Zarek'in yuvasıydı, o bölgeyi çok iyi biliyordu ve onun için gönderilen bir cellattan her şekilde sakınabilirdi.

Burada ise sokakları avucunun içi gibi bilen Acheron'un merhametine kalmıştı. Emir geldiği anda Zarek'in saklanabileceği hiçbir yer yoktu.

Bu sadece bir fikirdi.

Talon, Zarek'i düşünmekten kurtulabilmek için başını salladı. Bu eski köle bu gece düşünmek istediği son şeydi.

Cep telefonu çaldı. Talon telefonu açtığı anda Acheron'un Atlantis aksanıyla karşılaştı.

"Hey, ben Commerce Sokağı'nın aşağısındaki Ambar Bölgesi'ndeyim. Burada bir cinayet işlenmiş, sana danışacağım şeyler var."

"Hemen geliyorum." Talon telefonu kapatarak motosikleti bıraktığı yere doğru yürüdü.

Motosikletini alıp olay yerine varması çok zamanını almadı. Her yer polis kaynıyordu, tanıklarla konuşuyor, bölgeyi işaretliyor, notlar alıp fotoğraflar çekiyorlardı.

Yerel halk ve turistler olan biteni izlemek üzere oraya toplanmıştı.

Polis ışıklarının parıltısından gözleri acıdı, motosikletini park ettikten sonra şu an saçları sarı olan Acheron'un yanına yürüdü.

Tanrım, bu adam saç rengini insanların çorap değiştirmesinden daha sık değiştiriyordu.

"Neler oluyor, T-Rex?"

Acheron lakabını duyunca yüzünü ekşitti ama sesini çıkarmadı. Başıyla torbaya konmuş ama henüz üzeri kapanmamış olan cesedi işaret etti. "Bu kadın yaklaşık olarak bir saat önce ölmüş, bana ne hissettiğini söyle."

"Hiçbir şey." Bu kelimeler dudaklarından döküldüğü anda Talon durumu kavradı. Biri öldüğünde ruhu bedeni terk etmeden önce bir süre oyalanırdı. Bunun tek istisnası vardı, ruh başka bir şey tarafından yakalanmış ya da tuzağa düşürülmüş olabilirdi. "Bir Daimon cinayeti mi?"

Acheron başını hayır anlamında iki yana salladı.

"Kadın yeni bir Karanlık Avcı mıydı?"

Yine *hayır* anlamında başını alladı. "Biri tüm hayatını kurutana kadar onunla beslenmiş ve bedeninden ayrılan ruhunu da o sırada çalmayı başarmış. Sonra da onu pençe benzeri bir şeyle parçalamış. Polis bunu bir hayvanın yaptığına inanmak istiyor ama yaralarının derinliği ve şekli çok belirgin."

Talon buz kestiğini hissetti. "Zarek'in pençeleri gibi mi?"

Acheron başını çevirerek gözlerinin içine baktı. Talon o kara gözlükte sadece kendini gördü. "Ne düşünüyorsun?"

Talon bölgede çalışan polisleri izlerken çenesini ovuşturdu. Bu rahatsız ediciydi.

"Bak, T-Rex. Zarek'e zaafın olduğunu biliyorum ama sana onu birkaç dakika önce bir kulübün arkasında beslenirken gördüğümü söylemek zorundayım. Çok eğleniyor gibiydi, bilmem anlatabiliyor muyum."

"Yani bu kadını onun öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Talon, Zarek'in onu kadınla birlikte yakaladığında söylediklerini hatırlayınca bir tereddüt yaşadı. *Onu incitmedim.* Bu bir başkasını incitmiş olduğuna dair bir itiraf mıydı yoksa asla beslendiği kadınları incitmediğine dair yapılan bir yorum muydu?

"Bilmiyorum," diye cevap verdi tüm dürüstlüğüyle. "Bana sorarsan bunu yapmaya muktedir ve yaptı derdim. Fakat elimizde daha fazla kanıt olmadan bir adamı Karakubbe'ye gönderemeyiz."

Karakubbe ruhu olmadan ölen bir Karanlık Avcı'nın başına gelebilecek en kötü şeydi. Gerçek bir beden ve ruhları olmadığı için özleri bu düzlem ile diğer düzlem arasında sonsuzlukta kapana kısılıyordu. Bunun hayal edilebilecek en kötü işkence olduğu söyleniyordu.

"Peki, ya sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Talon. "Onun yaptığına inanıyor musun?"

Acheron'un yüzünden küçük bir tebessüm geçti ama soruyu cevaplamadı. Talon'un ensesindeki tüyler ürperdi. Bu işte hiç de doğru olmayan bir şeyler vardı.

Her nedense Acheron'da da birtakım terslikler vardı.

Acheron ondan bir adım uzaklaştı. "Ben gidip dostum Zarek'le bir konuşacağım, bakalım ne diyecek."

Talon kaşlarını çattı. Bu işte kesinlikle bir terslik vardı. Acheron kimseden "dostum" diye bahsetmezdi.

"Bu arada," dedi Acheron. "Sen nasılsın? Biraz gergin görünüyorsun. Huzursuzsun."

Öyleydi. Biri tüm duygularını ve hormonlarını saklayan bent kapağını açıvermişti ve onu yeniden nasıl kapatacağını bilemiyordu.

Acheron'un canını bununla sıkmaya hiç niyeti yoktu. Kendini kontrol altına alabilirdi.

"İyiyim."

Talon olay yerine gelen adli tabibe bakmak için bir anlığına başını diğer yöne çevirdi. "Bu arada hızmana ne oldu T-Rex ve de..." Başını çevirdiği anda konuşması yarım kaldı çünkü orada kimse yoktu.

Talon etrafına bakındı.

Acheron gitmişti. Geride ona dair kalan tek şey birkaç saniye önce durduğu yerdeki iki kanlı ayak iziydi.

Neler oluyordu?

Acheron bunu daha önce hiç yapmamıştı. Bu gece gittikçe daha da garip bir hal alıyordu.

"... Canal Caddesi'nde bir kargaşa var. Runningwolf Club'ın orada..."

Polis telsizinden gelen bu sözleri duyan Talon'un kalbi neredeyse duruyordu.

Sunshine.

Sahip olduğu tüm içgüdüler konunun onunla ilgili olduğunu söylüyordu. Motosikletine koştu ve son hızla kulübe doğru yol aldı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

Altıncı Bölüm

Talon, Sunshine'ın kulübüne yeniden vardığında kulübün girişinde ve arkasındaki dar sokakta tam bir karmaşa yaşanıyordu.

Oldukça kalabalık bir topluluk dışarıda duran iki ambulansın etrafına toplanmış, sağlık görevlilerinin üç polis memurunu tedavi edişini izliyordu. Biri onları pestilleri çıkana kadar dövmüştü.

Memurun dedektife rapor verdiğini duyunca ambulanslardan birinin önünde durdu.

"En az iki metre boyundaydı. Ince ama son derece kaslıydı. Açık tenliydi, uzun siyah saçları ve keçi sakalı vardı, siyahlara bürünmüştü. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı ve eline gümüş bir pençe takılıydı. Tam bir şeytana benziyordu. Adam bizi bir hiçmişiz gibi paramparça etti. Ona en azından iki kurşun isabet ettirdim ama adam irkilmedi bile. Üzerimize gelmeye devam etti. Muhtemelen sentetik bir uyuşturucu ya da ona benzer bir şey almıştı."

Talon dondu.

Zarek. Bu tanıma uyan biri daha olamazdı.

Kahretsin. Zarek buradayken bölgeden ayrılmaması gerekirdi. Onlara buradan ayrılmasından birkaç dakika sonra saldırmış olmalıydı.

"Sonra ne oldu?" diye sordu dedektif.

"Ben ve Gabe arka sokakta bir kavga olduğuna dair bildirim aldık. Buraya vardığımızda pençeli adamı iki adamla kavga ederken

gördük. Onlara durmalarını söyledik ama adam bizi dinlemedi. Kalplerini söküp çıkardı. Gözümüzün önünde."

Talon inledi. Zarek'i bir çift Daimonu haklarken görmüşlerdi. Harika. İşte bu harikaydı. Gözlerini yumarak bir küfür savurdu. Gece tam bir karın ağrısına dönüşüyordu.

"Ben silahımı çekip pençeli adama durmasını emrederken Johnny geldi. Adam vahşi bir hayvan gibi üzerimize saldırdı. Ondan sonra yerde kanlar içinde yattığımı hatırlıyorum, sizin adamlarınız buradaydı ve o gitmişti."

"Peki ya cesetler?"

"Biz kendimizi korumak için arabalara ulaşmaya çalışırken onları da yanında götürmüş olmalı. Sana söylüyorum, Bob. Adam delinin teki."

Talon elini saçlarının arasından geçirdi. Şehre geleli bir gün bile olmamıştı ve bütün polis kuvvetleri Zarek'in peşine düşmüştü.

Bu adam bu kadar uzun süre var olmayı nasıl başarmıştı?

Telefonu yeniden çaldı, arayanın numarası görünmüyordu. Acheron olduğunu düşünerek telefonu açtı, Acheron hiçbir zaman kayıtlı bir numara kullanmazdı. Telefonun diğer ucunda Zarek'in ağdalı Yunan aksanını duyunca çok şaşırdı. "Daimonlar kız arkadaşınla bir parti yapma peşindeydiler, Kelt. Onu korunmasız bırakma."

Telefon kapandı.

Garip bir ürperti tüm sırtını sardı. Zarek, Sunshine'ı nereden biliyordu?

Adamın güçleri neredeyse Acheron'unkilerle yarışıyordu.

Tüm içgüdüleri alarma geçen Talon başını kaldırıp önce çatı katına, sonra da kulübün yanındaki terk edilmiş eski eczanenin çatısına baktı. Orada bir karaltı duruyordu. İnsanların bakışıyla çatıda duran adamı görmek mümkün değildi ama Talon'un gelişmiş Karanlık Avcı gözleri onu net olarak görebiliyordu.

Zarek.

Zarek başıyla onu selamladı, telefonu cebine koydu, bir adım geriledi ve karanlığa karıştı.

Talon kaşlarını çattı. Psikopat Zarek bunca zamandır Sunshine'a gözcülük mü yapıyordu? Hem de polisler onu ararken.

Bu hiç Zarek'e uyan bir hareket değildi.

Talon hemen telefonundaki otomatik geri arama tuşuna bastı.

"Ne?" diye sordu Zarek ters bir sesle. "Polisler beni yakalamadan buradan kaçmaya çalıştığımı göremiyor musun?"

"Runningwolf'ta ne yapıyordun?"

"Burnumu karıştırıyordum, Kelt. Ne sanıyorsun? Sokakta Daimonlar olduğunu gördüm ve onların peşinden içeri girdim."

Bu açıklama yeterliydi ama Talon'un daha büyük bir endişesi vardı. "Sunshine ile beni nereden biliyorsun?"

"Daimonları sizin hakkınızda konuşurken duydum. Daha dikkatli olmalısın, Kelt. Bir hatan çok şeye mal olabilir."

"Nasıl bir şeye mal olacak, Zarek? Biraz önce tüm kanı ve ruhu alınmış bir kadın gördüm."

"Ooo," diye soludu Zarek. "Bu flaş haber. Bir Daimon saldırısıydı. Bunun onların çalışma tarzı olduğunu hiç fark etmedin mi?"

"Evet ama bugüne kadar birini öldürürken *pençeleyen* bir Daimona hiç rastlamamıştım. Sen rastladın mı?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Sen ne diyorsun?"

"Ne dediğimi bildiğini sanıyorum, Zarek."

"Elbette ya, kıçımı öp Kelt. Belki de senin orospunu onlara bırakmalıydım."

Telefon yine kapandı.

Talon dişlerini gıcırdattı. Zarek'i bulup onu fena halde pataklayıp ağzından burnundan kan getirmekle Sunshine'ın iyi olup olmadığını kontrol etmek arasında gidip geliyordu.

Telefonunu cebine koyarak Zarek'i Acheron'a bırakmaya karar verdi, zaten onunla konuşacağını söylemişti. Acheron, Zarek ile çok daha iyi başa çıkardı.

Ash en azından bu piç kurusunu öldürürdü ve bunu yaparken ona hiçbir şey olmazdı.

Zarek'in Daimonların Sunshine'ın peşinde olduklarını söylediğini hatırlayınca derin bir nefes verdi. Bunun hiçbir anlamı yoktu.

Neden Daimonlar onun peşine düşsündü ki? Hem Daimonlar aralarındaki ilişkiyi nereden biliyordu?

Bu son birkaç gecede ona yapılan ikinci saldırıydı. Daimonlar kurbanlarını buldukları yerde alıverirlerdi. Birinin peşine düşmezlerdi. Bulunması kolay olan diğer bir yemeğe geçerlerdi.

Onunla ne gibi bir dertleri olduğunu bilmiyordu ama bulana kadar onu tehlikeye maruz bırakmayacaktı.

Kalabalığı gözleriyle tarayan Talon, Sunshine'ın kulübün önündeki ışığın altında durduğunu gördü, polisle konuşmakta olan iri yarı, siyah saçlı bir adamın yanındaydı. Üzerinde sadece ince siyah süveteri vardı, fuşya üstü giymemişti. Hava soğuk olduğu için kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuştu.

Talon kalabalığın arasından ona doğru ilerledi.

Sunshine'ın yüzü onu gördüğü anda aydınlandı. "Talon? Burada ne yapıyorsun?"

Hayal dahi edemediği kadar rahatladı. Hem onu orada kılına bile zarar gelmemiş bir şekilde görmekten hem de adını dudaklarının arasından duymaktan...

Ona karşı hiçbir şey hissetmemeliydi ama onunla her göz göze gelişinde hissettiği o ilkel duyguları da reddetmenin bir anlamı yoktu.

"İyi misin?" diye sordu, ceketini çıkarıp omuzlarına koyarken.

Ceketin içine yerleşirken başıyla onayladı. "Ne olduğunu duydun mu? Bir adam arkada arabamı park ettiğim geçitte delirmiş ve iki adamı öldürmüş. Sonra da polislere saldırmış. Çok korkunç!"

Talon hiç düşünmeden onu kendine çekip kollarının arasına aldı. Üşümüştü ve titriyordu ama yine de onu tutmak harika bir histi ve bırakmak istemiyordu. "Sana bir şey olmadığına sevindim."

Polis memuru ile konuşmakta olan adam onlara suratını asarak baktı. "Dostum, seni hiç tanımıyorum ama sarıldığın kız benim kız kardeşim. Bu nedenle yapacağın en akıllıca iş onu hemen bırakıp bana kendini tanıtmak olacaktır. Anladın mı?"

Talon hafifçe gülümsedi. Adamın ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Bazı şeyler son derece kutsaldı ve kız kardeşler de onlardan biriydi.

İstemeden de olsa Sunshine'dan ayrıldı.

Sunshine usulca ağabeyinin koluna vurdu. "Talon, bu ağabeyim Rain. Rain, Talon'la tanış."

Ağabeyi homurdandı. "Tanrım, sana Talon adını koyduklarına göre sizinkiler hippi olmalı."

"Ona benzer bir şey işte."

"Bu en sık kullandığı cümle," dedi Sunshine ağabeyine.

"Bu ve bir de *tam olarak değil*."

Rain onu ölçüp biçtikten sonra elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Talon. İşe geri dönsem iyi olacak Sunny, bize ihtiyacın olduğu anda bağır."

Bu üstü kapalı tehdit Talon tarafından anlaşıldı ve tebessümle karşılandı. Bu adam bir Karanlık Avcı'nın ne kadar güçlü olduğunu bilse...

"Biz mi?" diye tekrarladı Talon.

Ağabeyi, Talon'un arkasında yine polisle konuşmakta olan iki adamı gösterdi. Yaşlı olanı şaman güçleri kolayca hissedilen bir Kızılderiliydi ve diğer ağabeyi Sunshine'ın klonu gibiydi. "Babamız ve en büyük ağabeyimiz Storm, onlar da kulüpte çalışıyor."

Talon, Rain'e dönerken dudaklarında bir tebessüm vardı. "Storm, Rain ve Sunshine, öyle mi?"[5]

Sunshine yüzünü ekşitti. "Annemin işleri. Üçte durduğu için mutluyum. Bana bir sonraki kardeşimizin adının Cloudy Day[6] olacağı söylenmişti."

Talon buna güldü. Tanrılar adına, onu nasıl da özlemişti. Şu an yapmak istediği tek şey onu kollarının arasına alıp koşarak yatak odasına götürmek ve bir hasar almadığından emin olmak için vücudunun her bir santimini incelemekti.

Peki, tamam, bunun dışında daha az saf olan düşündüğü başka şeyler de vardı. Ama öncelikle ona kimsenin dokunmamış olduğundan emin olmak için delice bir ihtiyaç duyuyordu.

Onun kesinlikle güvende olduğunu bilmek istiyordu.

Bakışlarını vücudunda gezdirirken kendine onun iyi olduğunu telkin etti. Şu an yaşadığı endişeyi o kadar uzun zamandır yaşamamıştı ki bununla nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu.

Rain izin isteyerek kulübe girdi ve onları yalnız bıraktı.

Talon ona söyleyecek bir şeyler bulabilmek için düşünürken aralarına garip bir sessizlik çöktü.

Sonunda Sunshine boğazını temizledi. "Seni bir daha göreceğimi düşünmüyordum."

Talon buna ne cevap vereceğini bilemedi çünkü onun da esas niyeti buydu. "Ben... eee..."

"Ah, Snoopy'yi geri istiyorsun."

5 (İng.) *Storm* fırtına, *Rain* yağmur, *Sunshine* güneş ışığı anlamına gelir. (ed. n.)

6 (İng.) Bulutlu Gün. (ed. n.)

"Hayır," dedi son hızla. "Senin için geldim."

Sunshine'ın yüzünde ağır, baştan çıkarıcı bir tebessüm belirdi. "Sahiden mi?" dedi.

"Evet. Saldırıyı duydum ve endişelendim," dedi kendine engel olamadan.

"Sahiden mi?" diye tekrarladı Sunshine.

Başıyla onayladı.

Sunshine daha da çok tebessüm ederek kollarının arasına girdi. "Bu çok tatlı."

Hiç de değil, diye düşündü Talon onu tutup paçuli kokusunu içine çekerken. Ama kollarının arasındayken kendini iyi hissettiğini itiraf etmek zorundaydı. Göğüsleri göğsüne yaslanmıştı ve düşünebildiği tek şey ne lezzetli olduklarıydı, ellerinin altında nasıl da güzel durdukları.

Bu düşünceyle için için inledi.

Uzaklaş ondan...

Onu korumak zorundayım.

İnsanları korumak için yemin etmişti. Özellikle de Daimonların hedefi olanları. Onu yanında tutmak göreviydi. Ona bakmak.

Hey, ne kadar aptal olduğumu sanıyorsun, Talon? Kendinle konuşuyorsun ve yeryüzündeki hiçbir yalan beni bu işte asil ya da ahlaki bir sebep olduğuna inandıramaz. Yine onun yatağına girmek istiyorsun. Bunu kabul et.

Ah, yapma, kendimi birkaç günlüğüne kontrol edebilirim. Korunması gerekiyor ve bunu başka kim yapabilir?

Zarek söz konusu dahi olamazdı. Onunla beslenmeye kalkışırdı ve Sunshine'a dokunmaya kalkıştığı anda Talon o psikopatı öldürürdü. Valerius "ayak takımından" birini korumaktansa ölmeyi tercih ederdi. Nick ona asılmaya kalkışırdı ve Talon o azgın boğayı öldürmek zorunda kalırdı. Kyrian'ın yeni bebeği olmuştu ve bunları düşünemeyecek kadar yorgundu ve Acheron...

Bebek bakıcılığı yapamayacak kadar çok sorumluluğu vardı.

Geriye bir tek Talon kalıyordu.

"Sunshine, o çatı katında tek başına kalmaman gerektiğini düşünüyorum."

Sunshine bir adım geri çekildi. "İnan bana kalmayacağım. Bu gece Storm'la birlikte eve gidiyorum."

Talon duraksadı. Bu da bir seçenek olamazdı. Ağabeyi iri bir adamdı ama bir Daimona rakip olamazdı.

"Bilmiyorum, Sunshine. Düşünüyorum da..." Ne düşündüğünü söyleyemezdi özellikle de şehvetle ilgili olan kısmını.

Söylemek zorunda kalmadı. Sunshine yaramaz bir tavırla gülümsedi. "Seninle evine gitmemi istiyorsan tek yapman gereken söylemek."

"Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim."

Parmak uçlarında yükselerek şeytani bir tavırla ona baktı. "Senden başkası için olmazdı."

Bu sözler yüreğini acıttı. Bu kadını gerçekten sevmişti. O cesur, ilginç ve utanmazdı.

Sunshine elini tuttu ve onu yürütmeye başladı, kulübe soktu ve oradan arka köşeye ilerletti. Bu Talon'un gecenin daha erken saatlerinden tanıdığı arka kapıydı. Sağda arabasını park ettiği tarafa açılan kapı solda da çatı dairesine çıkan çelik merdiven vardı. Sunshine merdivene yöneldi.

İçinden kendini azarlarken onun elini sımsıkı tuttu. Bunu yapmaması gerekirdi özellikle de bu gece iki cinayet işlenmişken. Ama içgüdüsel olarak Talon'un onu asla incitmeyeceğini biliyordu.

Hayatını kurtarmıştı ve ona zarar verebilecek hiçbir şey yapmamıştı.

Hem onunla birlikte olmak hoşuna gidiyordu. Hem yarına resim malzemelerini alabilir ve yarın programına kaldığı yerden devam edebilirdi.

Bu gece onunla birkaç dakika daha fazla geçirmek istiyordu. Hayatının zorluklarına dönmeden önce onun sıcaklığını bir gece daha hissetmek istiyordu.

Ona ceketini vermesi ne kadar düşünceli olduğunu gösteriyordu. Sıcaklığı ve kokusu cekete sinmişti, Sunshine ona sarılıp yatmak istiyordu.

Dairesine girdi, Talon'a ceketini geri verdi ve gece için küçük bir çanta hazırlamak için onu pembe beyaz çizgili koltukla baş başa bıraktı. Dürüst olmak gerekirse onunla kalmayı Storm ile kalmaya tercih ediyordu.

Storm horluyordu.

Hem de ne horlamak!

Son kez ağabeyinin evine gittiğinde dairede iğrenmeden dokunabilecek bir yer bulmak için iki saat boyunca temizlik yapmak zorunda kalışını hatırlamak dahi istemiyordu. Ağabeyi tam bir domuzdu ve kız kardeşinin orada rahat edip etmemesini umursamamıştı bile. Tam tersine ona büyük ağabeyine hizmet etmekten mutlu olması gereken bir hizmetçi muamelesi yapmıştı.

Ve bu büyük ağabey kokuşmuştu. Kelimenin mecazi anlamıyla.

Üzerini değiştirebilmek için giysi, ayakkabı ve saç bağları alarak onları diş fırçası ve nemlendiricisiyle –bir kadının her zaman nemlendiriciye ihtiyacı vardı– birlikte hasır çantasına tıktıktan sonra Talon'un yanına gitti.

Talon dairenin arka kısmındaki pencerenin önünde durmuş Sunshine'ın yaptığı Jackson Meydanı manzara resimlerine bakıyordu. Sunshine'ın nefesi kesildi.

Bu adamı bu kadar güçlü kılan neydi? Sarı dalgalı saçları yüzünü çevrelerken iki ince örgüsü omuzlarına sarkıyordu. Siyah deri pantolonu poposunu öylesine bir mükemmellikle sarıyordu ki her bir lob bir A almayı hak ediyordu. Ve sırtı... Ceketi üzerindeyken bile onun ne kadar mükemmel bir şekle sahip olduğunu görebiliyordu.

Çalışmasını tutan o iri, bronz ellere baktı. Onları bedeninde hissetmeyi ve emdiğinde aldığı tadı seviyordu.

Adam sarı kafasından siyah motorcu çizmelerine kadar tam anlamıyla şahaneydi.

Sunshine yanına varınca ona döndü. "Katedralden vuran gün ışığını resmediş şeklini çok beğendim. Baktığımda güneşi hissedebiliyorum."

Bu iltifat içini ısıttı. Bir sanatçı işi hakkında hiçbir zaman yeterince iltifat duymazdı. "Teşekkür ederim. O benim favori günbatımım. Işığın binaların üzerinden yok olmasını seyretmeye bayılıyorum. Birtakım işaretlere ve camlara vurduğunda onları parlatıyor ve kıvılcımlara dönüşüyor."

Talon uzanarak yüzünü sıcak eliyle avuçladı. "Her şeyi inanılmaz bir şekilde yakalayış tarzın var."

Dudaklarını ısırarak muzipçe gülümsedi. "Evet, var." Onu da resmetme niyetinde olduğunu bilmiyordu tabii. En azından bir süreliğine.

O sadece bir süre yanında tutulabilecek ve beslenebilecek son derece vahşi, ehlileşmemiş bir yaratıktı, sonunda hem onun hem de karşısındakinin iyiliğin için serbest bırakılmasının gerektiği bilinen bir yaratık.

"Söyle bakalım, nerede yaşıyorsun?" diye sordu.

Talon boğazını temizlerken elini yanağından indirdi.

Yüzündeki huzursuz ifade Sunshine'ın karnına bir kramp girmesine sebep oldu. "Tanrım, kendine ait bir yerin var değil mi? Annen ya da yaşlı bir teyzenle falan yaşamıyorsun."

Buna alınmış gibiydi. "Elbette kendime ait bir yerim var. Sadece..." Sesi kesilirken bakışlarını kaçırdı.

Aman Tanrım, işte geliyor... "Sevgilinle birlikte mi yaşıyorsun?"

"Hayır."

Off. Düşündüğünden daha kötüsü olabilir miydi? "Erkek arkadaşınla mı yaşıyorsun?"

Gece karası gözlerinde kıvılcımlar çakarken ağzı beş karış açık kaldı. "Tanrım, Sunshine ne olduğumu sanıyorsun?"

"Bilmiyorum Talon. Basit bir soru sordum ve son derece garip bir tavır sergiledin. Ne düşünebilirdim?" Bakışları pahalı motorcu giysilerinde dolaştı. Adamın vücudu inanılmaz bir enerjiyle doluydu ve gerçek olamayacak kadar uslanmazdı. Bunlar da bir kadının aklını başından alırdı.

"Bir de çok fazla deri giyiyorsun."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

Hadi canım gibilerinden bir bakışla baktı Sunshine. "Ben sanatçıyım. Pek çok eşcinsel ve biseksüel erkekle takıldım."

Talon daha önce alınmadıysa bile şimdi çok kötü bir şekilde alınmıştı. "Bu da hiç aklıma bile gelmeyen bir klişe. Deriyi severim çünkü motosikletten düşüp asfaltta sürüklendiğimde gereken zamanlarda *beni* koruyor, sadece bilgin olsun diye söyledim."

"Pekâlâ, bu da doğru. O zaman neden nerede yaşadığını sorduğumda o kadar garip davrandın?"

"Çünkü nerede yaşadığımı söylersem bu sefer de *senin beni garip karşılayacağını* düşündüm."

Sunshine tereddütle aklına gelebilen her tür korkutucu yeri düşündü. Mezarlıkta ya da bir tabutun içinde yaşıyordu. Yıkık

dökük bir kulübede. Bir karton kutuda. Bir ambarda. Kırık dökük bir karavan ya da otobüste. Ah ulu Tanrım, bu şehirde o kadar çok ihtimal vardı ki nerede yaşadığını tahmin etmek oldukça zordu. "Tamam, ürkütücü bir yerde yaşıyorsun değil mi?"

"Şehrin dışında, bataklıkta yaşıyorum."

Rahatladı ve böylesine saçma bir şey yüzünden çekinmesiyle alay etti. "Ah yapma, bataklığa bakan yerlerde yaşayan pek çok tanıdığım var."

"Bataklığa bakan yerlerde değil, Sunshine. Bataklığın içinde yaşıyorum."

Ciddi miydi? Hangi kafası çalışan insan yılanlar, timsahlar ve daha başka düşünmek istemediği şeylerle bir arada yaşamayı seçerdi? Silah taşıyan, cinayet mağdurlarını timsahlara yem ederek ortadan kaldırmak gibi yasa dışı işler yapanlar dışında...

"Bataklıkta mı yaşıyorsun?"

Başıyla onayladı. "Son derece huzurlu bir yer. Seni rahatsız edecek günümüze ait hiçbir ses yok. Komşular yok. Trafik yok. Kendini yüzyıllar öncesinde yaşıyormuş gibi hissedebiliyorsun."

Bu sözleri söylerken bakışlarında dalgın bir ifade vardı. "Bu sana çok şey ifade ediyor, değil mi?"

"Evet, ediyor."

Gülümsedi. Evet, Talon'u bataklıkta, yalnız başına yaşarken hayal edebiliyordu. Ona doğayla baş başa saatler geçirmekten hoşlanan babasını hatırlatmıştı. İkisi de o garip, evrenle huzur içindeymişler gibi görünmelerini sağlayan havaya sahipti.

"Ne zamandır orada yaşıyorsun?"

Talon onunla göz göze gelmekten kaçındı. "Gerçekten de çok uzun bir süredir."

Sunshine başıyla onayladı.

Kapıya doğru yürürlerken hasır çantasını bırakarak şövalesini taşıdığı sırt çantasını köşeden aldı. Bir yerlere giderse diye onu her zaman bir köşede hazır tutardı.

"O da ne?" diye sordu Talon.

Sunshine göz kırptı. "İş başında bir sanatçı, işte o benim. Malzemelerim olmadan hiçbir yere gitmem."

Sırt çantasını ondan alırken gülümsedi. "Demek hâlâ maceraya atılmak istiyorsun ha?"

"Her zaman. Bana timsah kovucu spreyi de getir, tamamıyla seninim."

Talon ona bakarken yine gülmek için aptalca bir dürtü hissetti. Yüzü dişlerini ona göstermemek için harcadığı çabayla ağrımaya başlamıştı. Çok komik ve şaşırtıcı bir kadındı.

Hatta biraz küstah.

Hâlâ onun giysileri hakkında yaptığı varsayımları düşünüyordu. Kadının kafasından geçenleri...

Gerçi onun bu halini seviyordu. Onunla oyunlar oynamıyor ve ne kadar kötü olursa olsun aklına geleni söylüyordu.

Sunshine kapıyı kilitledi, merdivenin yarısına kadar indi ve orada durdu. "Aman, gece çantamı unuttum." Yeniden yukarı koşup kendini daireye atmadan önce nefret dolu bir ses çıkardı.

Birkaç dakika sonra hasır çantasıyla ortaya çıktı, merdivenin başına geldi ve bu kez de palto giymemiş olduğunu hatırladı.

Yanına gelmeden önce bir kez daha içeri girdi. "Yemin ederim omuzlarımın üzerinde bir balkabağı taşıyorum."

Sunshine yanından geçerken merdivende kahkaha atarak durdu. "Bu arada ben deri giydiğimde bende hiç de eşcinsel havası yaratmıyor."

Sunshine dönüp ona baktı. Yüzünde beliren şehvet ve arzu dolu ifade Talon'un anında sertleşmesine sebep oldu. "Hayır, bebeğim,

yaratmıyor. Hatta bu giysilerin sana kimseye yakışmadığı kadar yakıştığını söylemek zorundayım."

Sunshine'ı izleyerek kulüpten çıkarken yüzüne kocaman bir tebessüm yerleşti.

Ah, evet onu eve götürdüğünde yapmaları gereken bitirilmemiş bir işleri vardı.

İşini bile bu kadar ciddiye almıyordu ama koruması gereken bir ünü vardı. Ayrıca ona bir karşılık borçluydu. Kulübesinden ayrılırken bir daha cinsel tercihleri ya da çekiciliği konusunda herhangi bir kuşkuya kapılmayacaktı.

Dış kapıya vardıklarında Sunshine, Talon'u kulüpten uzaklaştırdı.

"Ağabeyine gittiğimizi söyleyecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Bir süre sonra onu arar ve söylerim. İnan bana bu hiç de yüz yüze yapmak istediğim bir şey değil."

"Sert ha?"

"Bildiğin gibi değil."

Talon onu motosikletine götürdü ve yedek kaskı çıkardı. "Sırt çantanı buraya koymak ister misin?"

Başını iki yana sallayarak çantayı ondan aldı ve sırtına taktı. "Motosiklet ve yürüyüşler için tasarlandı. Taşırken bir sorun yaşamıyorum. O kadar ağır değil."

"Çok motosiklet kullandın mı?"

"Evet."

Talon onun kaskını takıp bağlayışını izledi. Bu kadın çok güzeldi. Uzun, zarif parmaklarıyla örgülerini kaskın içine yerleştirirken koyu kahverengi gözleri parlıyordu.

Talon geceleri taktığı küçük gözlüğünü çıkardı ve kendi kaskını taktı. Motosiklete binerek çalıştırdı. Sunshine da arkasına bindi. Bedenini onunkine yapıştırarak kollarını beline doladı.

Talon neredeyse inleyecekti. Onun her bir santimini son derece erotik bir şekilde hissediyordu. Göğüsleri sırtına, bacaklarının içi kalçasına yapışmıştı.

Ya o kollarıyla beline sarılışı...

Elini belinden aşağı indirip pantolonunun içindeki sertliğini avuçlayarak derinin üzerinden okşadığını hayal edebiliyordu. Pantolonunun fermuarını açıp eliyle onu yoğurduğunu ve ona sahip olmak üzere sertleştirdiğini de.

Daha da iyisi önünde diz çökerek onu ağzına aldığını...

Hiç bilmediği duygular içinde kasırga oluşturmuş, onu altüst etmişti. Tek isteği Sunshine'ı sonsuza kadar burada bu şekilde tutmaktı. Motosikleti durdurmak, o diri ve canlı bedeninin her bir santimini ağzı ve dişleriyle tatmaktı.

Onu yiyip bitirmek istiyordu.

Adını bağırarak bedeni o nihai hazla sarsılana kadar onu tatmak ve onunla oynamak istiyordu.

Durduk yere zihninde onun orgazmın tam ortasındayken bedenini nasıl geriye doğru bükerek sırtına sarıldığını hatırladı.

Bugün onun orgazmın son sarsıntısı geçene kadar tüm vücudunu gerdiğini ve hemen ardından gevşeyerek tenine öpücükler kondurduğunu öğrenmişti.

Bu eşi benzeri olmayan bir hazdı.

Talon dişlerini sıkarak onun bedenini hissetmek için duyduğu özlemi bastırmaya çalıştı. Şehirden çıktılar ve yaşadığı bataklığa doğru ilerlediler.

Yolda giderlerken Sunshine başını kürek kemiklerinin arasına yasladı ve kaslı karnını daha sıkı tutmaya başladı. Dairesinde çıplakken nasıl göründüğünü hatırladı. Sevişirlerken üzerine uzanışını. Yavaş. Sakin. Sonra hızlı ve öfkeli.

Bu adamın bedeninde tarifi imkânsız bir şey vardı. Bir kadına haz verecek her yöntemi biliyordu.

Sunshine karanlığın içinde ilerlerlerken kollarının arasındaki göğsün yükselip alçaldığını hissediyordu. Şu an onunla yaptığı şey tam bir çılgınlıktı ama kendine bir türlü engel olamıyordu.

Talon çok merak uyandırıcıydı. Tehlikeli. Karanlık ve gizemli. Onda olan bir şey Sunshine'ın onun içine girip orada sonsuza kadar kalma isteğini körüklüyordu.

Çılgınca, değil mi?

Adamın üzerinde bıraktığı etkiyi inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Onu ne zaman düşünse bunu hissediyordu. Ona motosikleti durdurması için bağırmak istiyordu böylelikle ceketini çıkarıp dövmesinin her bir milimini yalayabilecekti.

O güçlü ve erkeksi bedeninin her bir milimini.

Bu adamı ne de çok istiyordu.

"İyi misin?"

Talon'un yoğun aksan içeren sesini duyunca gerildi. "Hey, kaskların mikrofonlu."

"Evet, biliyorum. Sen iyi misin?"

Bu ilgisi gülümsemesine sebep oldu. "İyiyim."

"Emin misin? Bir saniye önce bir şeyden korkmuş gibi yerinden sıçradın."

"Hayır, gerçekten iyiyim."

Talon bundan pek emin değildi ve şu an Karanlık Avcı güçlerinden birinin zihin okuma olmasını istiyordu. Güçleri maalesef doğadaki güçlere hükmetme, iyileştirme, projeksiyon ve telekineziydi. Bu şekilde kendini ve başkalarını koruyabiliyordu. Zarek gibi polislerin ya da başkalarının onu bir Daimonu haklarken görmelerinden korkmasına gerek yoktu.

Kendini insanların görüşünden korumak ya da kafalarını karıştırmak adına doğayı bir kalkan olarak kullanabiliyordu. Gerekirse onlara yeni düşünce projeksiyonu yaparak gerçeği algılamalarını engelleyebiliyordu.

Gerçi bunu yapmamayı tercih ediyordu. İnsan beyni çok hassastı ve bu yöntemler bazen kalıcı hasarlar bırakabiliyordu.

Bu gizli güçlere sahip olmak ona büyük bir sorumluluk yüklüyordu. Acheron bunu çok iyi öğretmişti.

Çocukken ondan daha güçlü olanlar tarafından istismar edilmiş bir çocuk olarak kimseye zarar vermek istemiyordu. Başkalarına haksızlık yaparak elde edeceği hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

Uzun ve virajlı toprak bir yolun sonunda bulunan garajına ulaşana kadar hiç konuşmadılar.

Burada hiç sokak lambası ya da kaldırım yoktu.

Sadece Louisiana yaban hayatı vardı.

Sunshine motosikletin farı boşlukta birdenbire karşılarına çıkan posta kutusunu görünce kaşlarını çattı. İki uzun gümüş çiviyle delinmiş siyah bir kutuydu. Biri kutuyu yatay kesiyordu diğeri de çapraz.

Harap barakayı görünce evinin orası olmamasını diledi. Yıkılmak üzereydi.

O temiz posta kutusu da olmasa buraya yüz yıl ya da daha uzun bir zamandan beri kimsenin uğramamış olduğunu söyleyebilirdi.

Talon motosikleti durdurdu ve kaslı bacaklarıyla dimdik tuttu. Cebinden küçük kumandayı çıkardı ve harap barakanın kapısını açmak için kullandı. Kapı yavaşça yükseldi.

Işıklar "barakanın" içini aydınlatınca Sunshine'ın ağzı açık kaldı.

Binanın içinde yıkık dökük hiçbir şey yoktu. Son derece ileri teknolojiye sahipti ve parlıyordu, içerisi bir servet değerinde motosikletlerle doluydu, bir de siyah Viper vardı.

Aman Tanrım, bu adam kesin uyuşturucu satıcısıydı!

Başına ne işler açmış olduğunu düşününce midesi düğümlendi. Buraya onunla gelmemeliydi!

Motosikleti arabanın yanına park ettikten sonra Sunshine'ın inmesine yardım etti.

"Eee... Talon?" diye sordu eski Harley koleksiyonunu incelerken. "Hayatını ne iş yaparak kazanıyorsun? Kaçak bir göçmen olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Talon kaskını üzerinde on iki tane kask bulunan rafa yerleştirirken yine dudaklarını sıkarak gülümsedi. Kaskların her biri en az bin dolar değerindeydi. "Evet, illa cevap vermem gerekiyorsa inanılmaz derecede zenginim."

"Peki, bu zenginliği ne yolla elde ettin?"

"Aileden zenginim."

Sunshine kendini daha iyi hissetti ama hâlâ sorması gereken bir soru daha vardı. "Yani uyuşturucu satmak gibi yasa dışı bir işle uğramıyorsun?"

Talon yine alınmış gibi göründü. "Ulu Tanrım, elbette hayır be kadın. Neden böyle bir şey düşündün?"

Sunshine'ın gözleri pahalı garaj ve erkek oyuncaklarına bakarken iyice irileşti. "*Hiçbir* fikrim yok."

Talon düğmeye basarak ana kapıyı kapadı.

Sunshine onu garajın arka tarafına doğru takip etti. Burada da iki tane pahalı katamaran duruyordu. Buradaki her şey bir teknoloji harikasıydı. "Bu kadar çok paran varsa neden hâlâ kaçak bir göçmensin?"

Talon homurdandı. Ona daha Amerika bir ülke bile olmadan bu bataklıkta yaşadığını ve kendini yasal vatandaş ilan etmek için kokuşmuş bir kâğıt parçasına ihtiyacı olmadığını söyleyebilirdi ama bir Karanlık Avcı olarak yaşam tarzı ya da varlığı hakkında konuşması yasaktı. Basit ve inandırıcı bir sebep söylemeye çalıştı.

"Gündüz mahkemeye gidip bir sürü kâğıt doldurmak zorundasın ve bildiğin gibi ben güneşe çıkamıyorum..."

Sunshine ona kuşkuyla baktı. "Bir vampir olmadığından emin misin?"

"Seni görene kadar değildim."

"Yani?"

Tam önüne kadar ilerledi. Sunshine ona bakabilmek için başını kaldırmak zorunda kaldı. Bedeni onu delicesine arzularken ona baktı ve çenesi kasıldı. "Yani dişlerimi tenine geçirip seni tatmaktan başka hiçbir şeyi bu kadar çok istemiyorum."

Sunshine alt dudağını ısırdı ve ona bir kez daha yaramaz gözlerle baktı. "Mmm, böyle konuşmandan çok hoşlanıyorum."

Kollarının arasına girdi.

Talon başını eğip onu öperken bedeninin tutuştuğunu hissetti.

Sunshine tadını aldığı anda inledi. Bu adamı onu yalayıp yutmayı istetecek kadar çekici kılan neydi?

Talon hızla geri çekilince Sunshine isyan ederek suratını astı.

"Acele etsek iyi olacak," dedi. "Birazdan şafak sökecek ve kulübeme varmak için hâlâ yolumuz var."

"Kulüben mi? O da bu baraka gibi bir şey mi?"

"Göreceksin." Katamaranı çalıştırmak için ondan uzaklaştı.

Sunshine yerine oturdu ve kemerini bağladı. Tam anlamıyla yerleşmesinin ardından garajın güvenli ortamından ayrılarak bataklığın ürkütücü karanlığına daldılar. Motorun sesi o kadar gürültülüydü ki hızla kulübesine doğru ilerlerlerken kulaklarına ağrı girdi.

Dışarısı çok karanlıktı ve Sunshine hiçbir şeyi seçemiyordu.

Talon tekneyi kullanmayı nasıl başarıyordu? Sunshine her an bir ağaç ya da kaya tarafından biçilmeyi bekliyordu.

Talon ise hiç zorlanmadan, tereddütsüz manevralarla, hızlanarak ya da yavaşlayarak ilerlemeyi başarıyordu.

Birkaç dakika sonra gözleri karanlığa alıştı, ana hatları ve bataklık gazını görmeye başladı. Aslında sisi ve arada bir suya düşen hayvanlara benzer bir şeyler görüyordu.

Belki de görmemesi daha iyiydi.

Sonunda bataklığın derinliklerinde yer alan izole kulübeye ulaştılar. Yalnız. Soyutlanmış. Sundurmanın üzerinden aşağı sarkan açık gri renkli yosunlar gecenin karanlığında bile seçiliyordu.

Talon katamaranı evin yanındaki küçük iskeleye çekti ve dışarı çıktı. Sunshine'ın çıkmasına yardım ettikten sonra dar bir kalasın üzerinden sundurmaya doğru yürüdüler, Sunshine kapının önünde iki timsah durduğunu gördü.

Çığlık attı.

"Hişş," dedi Talon gülerek. "Korkulacak bir şey yok."

Sunshine'ı şaşkınlığa boğarak eğildi ve büyük timsahın başını okşadı. "Hey Beth, bu gece nasılsın?"

Timsah ağzını kapatıp hafifçe tıslad, sanki soruyu anlamıştı.

"Biliyorum kızım, unuttum, özür dilerim."

"Nesin sen? Dr. Dolittle mı?

Talon yeniden güldü. "Hayır, bu ikisini daha çok küçük birer yavruyken buldum ve onları büyüttüm. Biz bir aileyiz. Onları çok uzun zamandır tanıyorum ve zihinlerini okuyabiliyorum."

Tamam, onun da ailesinde sürüngenler vardı ama hepsi iki bacaklıydı.

Büyük olanı yanına gelerek Crocodile Cafe'de günün yemeğiymiş gibi ona baktı. "Sanırım benden hoşlanmadı."

"Uslu kız ol, Beth," dedi Talon.

Timsah kuyruğunu yere vurdu ve sundurmadan inerek bataklığın sularına daldı. Diğeri ona bakmaya devam ederek çenesini çıtırdattıktan sonra arkadaşına katıldı.

Talon kulübenin kapısını açtı ve loş masa lambasını yaktı. Sunshine tereddütlü bir adımla içeri girdi, evin ağabeyininkine benzemesinden korkuyordu.

Ya da içeride timsahlardan da kötü şeylerin olmasından. Onu yedirmeye niyetlendiği iri bir anakonda gibi.

Eşikte durdu.

İçerisi dışarıdan göründüğünden çok daha büyüktü ama tek odadan oluşuyordu. Solunda küçük bir mutfak ve sağında da banyoyu kapattığını düşündüğü bir kapı vardı.

Üzerleri bilgisayarlar ve diğer elektronik aletlerle dolu üç masası vardı. Kulübenin arka kısmının yerinde de kocaman, siyah bir şilte.

Her şeyin temiz ve hijyenik olması Sunshine'ı çok mutlu etti. Bütün erkeklerin ağabeyleri gibi birer domuz olmadığını görmek içine huzur vermişti.

"Burası oldukça ilginç bir yer, Talon. Boş, siyah duvarlardan hoşlandığımı itiraf etmem gerekiyor."

Ses tonuna homurdanarak tepki verdi. "Bunları pembe bulutlar içinde yaşayan kadın mı söylüyor?"

"Haklısın, buradaki her şey çok karanlık. Seni bunalıma sokmuyor mu?"

Talon omuz silkti. "Sokmuyor. Bunu hiç düşünmedim."

"Kabalık etmek istemem ama bana bunu çok yapıyormuşsun gibi geldi?"

"Neyi?"

"Bir şeyleri düşünmemeyi. Sadece varlığını sürdürmeyi tercih eden o erkeklerden birisin sen de değil mi? Geçmişi ya da geleceği

düşünmeyenlerden. Sadece bir saat sonra ne yapacağını planlayanlardan."

Talon anahtarlarını ana bilgisayarının durduğu masanın üzerine bıraktı. Sunshine çok zekiydi. Ölümsüzlüğün en büyük sorunlarından biri gerçekten de hedefe odaklanmamaktı. Dünyası uyanmak, iz sürmek, avlanmak ve yeniden eve dönmekten ibaretti.

Bir Karanlık Avcı asla geleceği düşünmezdi. Sadece yaşardı.

Geçmişe gelince...

Oralara gitmeye gerek yoktu. Bu sadece hatırlanması gerekmeyen anıları deşmek anlamına gelirdi.

Ona ve koyu kahverengi gözlerindeki tutku dolu parıltılara baktı. Hayata karşı aşkla doluydu ve Talon'u büyülüyordu. Yeniden o şekilde yaşamak nasıl bir his olurdu? Sadece geleceğe bakmak ve onu planlamak?

"Sen muhtemelen sürekli olarak geleceği düşünüyorsun," dedi usulca.

"Elbette."

"Peki, gelecekte ne görüyorsun?"

Sunshire sırt çantasını çıkardı ve masanın yanına koydu. "Duruma bağlı. Bazen eserlerimin Guggenheim ya da Met'in duvarlarını süslediğini hayal ediyorum."

"Bir aile sahibi olmayı hayal ediyor musun?"

"Herkes o hayalleri kurar."

"Hayır, herkes değil."

Kaşlarını çattı. "Sen gerçekten kurmuyor musun?"

Talon karısının yüzünü, içeride kıpırdayan oğlunu hissetmek için eli karnının üzerindeyken yanında uyuduğu geceleri hatırladı ve suskunluğa gömüldü.

Bir zamanlar bu hayalleri kurmuştu.

Nynia'nın gözlerinin içine baktığında sonsuzluğu görmüştü. İkisinin birlikte yaşlanacağını, etraflarının çocukları ve torunlarıyla çevrili olacağını düşünmüştü.

Ve son derece gereksiz, heyecanlı bir duygusallık sonucunda hepsini lanetlemiş, hayalini kurdukları her şeyi mahvetmişti.

Sahip oldukları tüm ümitleri.

Acı yüreğini örseleyince irkildi.

"Hayır," diye fısıldadı boğazındaki yumruyu yok etmeye çalışarak. "Bir aile kurma hayalim yok."

Sesindeki boğukluğu duyan Sunshine kaşlarını çattı. Talon boğazını temizledi.

Sorusu onu incitmiş olabilir miydi?

Talon ona çantasını ve sırt çantasını nereye koyacağını gösterirken telefon çaldı.

Sunshine gerekli birkaç eşyasını çıkarıp yerleştirirken Talon telefona gitti.

"Hey Nick... Evet, Zarek'i duydum." Telefonda söylenenleri dinlerken utangaç bir tavırla Sunshine'a baktı. "Hayır, dostum. Ben... Eee... Şu an yalnız değilim tamam mı?"

Ondan uzaklaştı ama Sunshine onu hâlâ net olarak duyabiliyordu. Biraz asabi bir tavır takınmıştı, nedenini merak etti.

"Zarek ile daha önce konuştum ve bu olmadan önce kesinlikle o büyülü kırmızı suyu içiyordu. Ona ne olduğunu bilemiyorum ama hiç de iyi bir ruh hali yoktu." Birkaç dakika durdu. "Evet, dinle bak burada bir kadınla birlikteyim ve adı Sunshine. Eğer seni herhangi bir şey için ararsa ağzını bile açmadan istediğini yapacaksın... Evet, ben de aynen sana." Telefonu kapadı.

"Nick kim?" diye sordu Sunshine.

"Özel asistanım. Maaşlı elemandır, bir şeye ihtiyacın olduğu anda sadece dörde ve diyez işaretine basman yeterli, hemen onun cep telefonu çalacaktır."

Ooo, bu çok zarif bir hareketti. "Sahi mi? Özel asistanın mı var?"

"İnanılmaz değil mi?"

"Hayatımda tanıştığım hisse senedi portföyü ve özel asistanı olan ilk motosikletçi olduğunu söylemek zorundayım."

Talon güldü.

"Pekâlâ, büyülü kırmızı su da ne?" diye sordu. "Bir tür şarap mı?"

Talon *çok* huzursuz görünüyordu. "Onun gibi bir şey."

Yine sırları devreye girmişti. Iyy! Bu adamın biraz gevşemesi, biraz daha güvenmesi gerekiyordu

Bu konu üzerinde çalışmaya kararlıydı.

Talon küçük mutfağa yöneldi. "Seni bilmem ama ben biraz gerginim. Normalde şafak söktükten birkaç saat sonra uyurum. Aç mısın?"

Onun dolapları karıştırıp bir çift tava çıkarışını izledi. "Pek sayılmaz ama istersen sana bir şeyler pişirebilirim."

Talon başını kaldırdı, gözlerinde bir şaşkınlık vardı. "Teşekkür ederim. Bu hoş olur."

Tavayı elinden alarak ocağın üzerine koydu. "Peki, ne yemek istiyorsun?"

Dudaklarını günaha davet edercesine yalarken bakışlarını bedeninde gezdirdi, Sunshine bir anda ısındığını hissetti. İhtiyaç duyduğunu.

"Üzeri krema ve çikolatayla kaplı az pişmiş Sunshine'a ne dersin?" Ensesindeki saçları geri itti. "Üstüne kiraz da koyabiliriz."

Sunshine buna güldü. "Bu ayarlanabilir."

Talon başını eğip burnunu boynuna sürterken elleriyle de göğüslerini avuçlayınca Sunshine inledi.

Bir anda içini sarıveren arzuyla göğüsleri sızlarken onun için ıslandığını ve içinin zonklamaya başladığını hissetti.

"Her zaman böyle doyumsuz musun?" diye sordu.

"Sadece istediğim bir şeyi gördüğümde," dedi elini bacaklarının arasına uzatırken Talon. "Sen de en çok istediğim şeysin."

Kotunun üzerinden parmaklarının okşayışını hissettiği anda Sunshine tısladı.

Genç kadının kalp atışları hızlandı ve pantolonunun önünü açışını izledi. Uzun, şekilli parmakları fermuarını indirdi ve kumaşı iki yana iterek beyaz dantelli külotunun ortaya çıkmasını sağladı. Dilini kulağında gezdirdi, nefesi tenini yakıyordu, elini elastik kumaşın içine kaydırarak merkeze ulaştı.

Sunshine alt dudaklarını okşayan o ince parmakları görünce sendeledi. Bronz teni beyazın üzerinde mükemmel duruyordu ve parmakları da içindeydi.

Sunshine inleyerek ona sürtündü, onu yeniden içinde hissetmek istiyordu.

Talon önünde diz çöküp pantolonunu ve külotunu çıkarmadan önce vahşi bir hayvan gibi hırladı.

Sunshine onun ayakkabılarını ve pantolonunu çıkarmasına izin verdi.

Dizlerinin üzerine çökmüştü ve giyinikti. Yüzünü çevirdi, önce ona sonra da bacaklarının arasındaki koyu renkli üçgene baktı.

Kömür karası bakışları onunkilerle buluştuğunda Sunshine orada yanan ateşi gördü. "Kendini benim için aç Sunshine. Beni davet etmeni istiyorum."

Bu isteği duyunca kızardı. Hayatında buna benzer bir şeyi hiç yapmamıştı ama onu mutlu etmeyi çok istiyordu.

Tüm çekingenliğini bir kenara bırakarak bacaklarını araladı ve ellerini uzatarak alt dudaklarını onun için ayırdı. "Tamamıyla seninim, bebek."

Son derece vahşi, aç bir canavar gibi yüzünü bacaklarının arasına gömdü ve onu ağzının içine aldı.

Sunshine zevkle çığlık attı. Durabilmek için tezgâha yaslandı. Talon dilini kullandı, emdi ve ufak ufak ısırdı. Sunshine ellerini onun yumuşacık saçlarına gömdü, bedeni bu dokunuşlarla alev alev yanıyordu.

Göğüs uçları gerilmişti ve acıyordu. "Ah, evet Talon evet," diye soludu onu kendine daha da bastırarak.

Talon inledi, onu tatmaya devam ederken boğuk bir ses çıkardı. O dişi kokusu zarif elleri saçlarını çekiştirirken her yanını sarmıştı.

Dilini yarığında gezdirirken önünde duran kadını sonuna kadar tattı. Biri ya da bir şey ona böylesine bir zevk vermeyeli çok uzun bir zaman olmuştu.

Fakat şimdi öyle bir zevk alıyordu ki!

Tutkusu, yaratıcılığı, garipliği... Hepsi iradesi dışında onu çeken mıknatıslardı.

Talon yaladı, oynadı. Tattı. O haz dolu mırıltıları kabullendi ve adını bağırarak geldiği anda ona yıldızları göstereceğine dair yemin etti.

Sunshine'ın nefesi kısa aralıklı iç çekişlere dönüştü ve başını eğdiğinde Talon'un yerden yükseldiğini gördü. İyice yükseldi, gözleri kararmıştı, hâlâ açtı.

"Sende karşı koyamadığım şey ne?" diye sordu. "Ne zaman yanında olsam tek düşünebildiğim şey seninle birlikte olmak."

Sunshine'ın elini kasığına götürdü, onun iyice sertleştiğini ve kendisi için zonkladığını hissetti.

"Bilmiyorum," dedi, sesi hırıltılıydı, elini pantolonunun belinden içeri soktu ve kısa sert tüylerinin arasından ilerleyen parmakları sertleşmiş erkekliğine ulaştı.

Talon derin bir nefes aldı.

"Ama seninle aynı şeyi hissediyorum," dedi Sunshine elini daha da aşağıya kaydırıp yumuşak kesesini ararken.

Talon gözlerini yumdu, Sunshine onu okşarken çenesi kasıldı. Sunshine ona keyif verdiğini biliyordu ama Talon hâlâ dokunuşları içini acıtıyormuş gibi davranıyordu.

Sunshine kendini üzerinde süveteri ve sütyeni varken ve alt kısmı çırılçıplakken garip bir şekilde savunmasız hissediyordu. Talon hâlâ giyinikti.

Son derece erotik, bir o kadar da kaygı verici.

Talon bu hislerini çözmüş gibi Sunshine'ın üzerinde kalan giysileri de çıkardı. Artık çırılçıplaktı.

Talon ise giyinik.

Ellerini üzerinde şefkatli bir ustalıkla gezdirdi. "Bana fantezilerini anlat, Sunshine. Bana yatağında geceyarısı tek başına yatarken ne hayal ettiğini anlat."

Sunshine böylesine bir mahremiyeti hiç kimseyle paylaşmamıştı ve ne yaptığının farkına varamadan kendini ona açılırken buldu. "Yakışıklı bir yabancının bana yaklaştığını hayal ediyorum."

Talon arkasına dolandı. "Sonra?"

"Karanlık ve sıcak. Onun arkamda durduğunu ve beni kendine doğru çektiğini hayal ediyorum. Onu göremiyorum ve bana sahip olduğunu hissediyorum, onu sadece hissediyorum."

Talon ondan uzaklaştı, ışığı söndürdü.

Sunshine karanlıkta titredi. "Talon?"

"Şişşt." O derin, aksanlı sesi Sunshine'ı içine çekti.

Sonra ellerini üzerinde hissetti. Tamamıyla kördü, Talon onu önüne çekip ceketini ve tişörtünü çıkarırken sadece olanları hissediyordu. Ellerini göğüslerinin üzerinde gezdirirken küçük küçük ensesini ısırdı.

Bu fanteziyi yıllardır kurardı ama daha önce hiç gerçekleştirmemişti. Rüyalarında bu adamın yüzünü hiç görmemişti. Bu gece onun Talon olduğunu hayal etti. Bacak arasını okşayan ellerin neye benzediğini hayal etti.

Pantolonunun fermuarını açtığını duydu. Bedeninin ısısı onu ısıttı, kulağına anlamadığı bir dilde bir şeyler fısıldadı. Sesi iyice boğuklaşmış ve bu onu daha da kışkırtıcı kılmıştı.

Erotik.

Sonra içindeydi, sıcak ve sert. Sunshine geriye doğru bükülerek inledi ve Talon gittikçe daha derinlere doğru girip çıkmaya başladı.

Omuzlarını ısırırken ellerini saçlarının arasına gömdü. Ensesini ısırdı.

Dokunuşları yakıcıydı.

Onu öne eğdi.

Sunshine o içine, biraz öncekinden daha da derinlere girip çıkarken nefesini tuttu. Talon kendini ona doğru bastırırken yaşadığı hazla bir yandan inledi bir yandan kesik kesik soluklandı.

Talon Sunshine'ın bedeninin kendininkine kenetlendiğini hissettiği anda dişlerini sıktı. Islak, sıcak ve ipek gibiydi. Bu delilikti ama onun içindeyken kayıp ruhunu hisseder gibiydi.

"Benim için gel Sunshine," diye fısıldadı Galce ve sonra bunu anlayamayacağını bilerek ona çevirisini de fısıldadı.

"Talon." Genç kadının sesi acı ve hazla doluydu. Ateşli, zorlayıcı bir ihtiyaçla. Zirveye varmak üzereydi.

Pençe onun oraya daha kolay ulaşmasını sağlamak için elini kadınlığına uzattı ve vuruşlarıyla aynı ritmi tutturarak onu okşamaya başladı.

Sunshine bir çığlık atarak kollarının arasında geldi. Talon bu ilahi hazza hemen kendini de dâhil etti.

İkisi de terden sırılsıklamdı ve hızla soluyordu, Talon çıplak bedenini kendi bedenine bastırdı. Kulağının dibinde güldü, gülerken bir kez olsun dişlerini saklamak zorunda kalmadığı için mutluydu.

Karanlıkta Sunshine onları göremezdi.

Ama Talon onu çok net olarak görebiliyordu. Uzun, siyah örgüleri aşağı sarkmış, onun sırtıyla Talon'un göğsü arasındaki kapana kısılmıştı. Sunshine ıslak ve sıcak bedeniyle ona yapışmış dururken saçlarının kokusu havayı sarmıştı.

Onu koltuğa taşıdı ve kucağına alarak oturdu. Hâlâ hızla soluyorlardı ve takatleri kesilmişti.

Sunshine ona yaslandı, kolunu uzatarak boynuna sardı ve onu daha da kendine doğru çekti. Talon dudaklarını ve dilini yanağında gezdirerek onu yine küçük küçük ısırdı.

Sunshine daha önce hiçbir erkekle kendini böyle hissetmemişti.

Mutlulukla iç geçirdi.

"Talon, her karşılaştığın kadına bunu yapıyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadı kulağına. "Yapmam ve daha önce kulübeme hiçbir kadın getirmemiştim. Sen kesinlikle özel bir vakasın."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Ya sen? Her yeni tanıştığın erkeğin evine gider misin?"

Ona yaslandı, aslında yüzünü görebilmeyi çok istiyordu. "Hayır. Seni temin ederim ki sen de özel bir vakasın."

Talon onu usulca öptü.

Uzun bir süre öylece, birbirlerini tutarak oturdular. Şafağın sessizliğinde kayboldular.

Sunshine, Talon'a karşı ne hissettiğinden emin değildi. Bir yanı onu sonsuza dek bu şekilde tutmak istiyordu bir diğer yanı ise ona yeni tanıştığı bir adam hakkında böyle şeyler düşünmeye kalkıştığı için aptal diyordu.

Evet, deri pantolonunun içinde mükemmel görünüyordu ve bedeninin her bir parçasını yerle bir edebiliyordu ama günün sonunda takılmaktan sıkılacak ve tanıdığı diğer erkeklerle aynı tavırları sergileyecek miydi? Bencil. Sahiplenen.

Yargılayan.

Bundan emin değildi.

Bunu bekleyip görmek istediğinden de emin değildi.

Esnedi. İnsanı duygusal ve fiziksel açıdan tüketen uzun bir gece olmuştu.

Şu an tek isteği bu sıcak erkek bedenine iyice sığınıp uyumaktı.

Talon bir anda kendini çok garip hissetti. Sunshine'ı buraya getirmek o sırada gözüne iyi bir fikir gibi görünmüştü ama şimdi onunla yatağa gidip uyuma vakti gelmişti...

Bu karısının ölümünden bu yana hiç kimseyle paylaşmadığı bir mahremiyetti. Kadınlarla seks yaptıktan sonra birkaç saat süreyle uyuklamışlıkları olmuştu ama bu çok farklı bir durumdu.

Günü birlikte geçireceklerdi. Uyuyarak. Bedenleri birbirine değerek...

Sunshine yeniden esnedi. "Hemen döneceğim."

Talon onun için ışığı yaktı, Sunshine çantasından bir tişört çekip banyoya doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi.

O banyoya girince çıkan sesleri dinledi. Yüzünü yıkayıp dişlerini fırçalarken akan suyun sesini duyabiliyordu.

Bu çok garip bir histi.

Anılar beynini zorluyordu. Bilerek unutmayı tercih ettiği bir hayatın anıları.

Gömdüğü bir adamın anıları.

Onun için hazırlanan karısını beklemek üzere yatağa uzandığı onca geceyi hatırladı. Saçlarını ateşin ışığında parlayana kadar fırçalayışını ve yanına gelmeden önce örüşünü...

Ateşin önünde dikiş dikerken şarkı mırıldanışını...

Sunshine'ın şifonyerinin üzerine koymuş olduğu küçük makyaj çantasına baktı, pembe bir saç fırçası ve içinde muhtemelen paçuli yağı bulunan küçük bir şişe. Son derece dişi ve yabancı malzemeler... Yüreği burkuldu.

Yaşamını biriyle paylaşmayı ne kadar da özlemişti. Bakacağı ve ona bakacak birinin olmasını.

Bu çok ama çok uzun zamandır düşünmediği bir şeydi. Düşünmeye cüret dahi edemediği bir şey.

Şimdi düşündüğünde bir Karanlık Avcı olarak sürdürdüğü yaşamın çok yoğun bir yalnızlık içerdiğini kabul etmek zorundaydı.

Sunshine hâlâ örülü olan siyah saçlarıyla banyodan çıktı, tişörtün altından çıplak bacakları görünüyordu. Yüzündeki tebessüm Talon'un savaşçı kalbini deşti.

Yüzyıllar önce savaşa giderken hayatta kalmayı başardığı takdirde onu seven kolların sıcaklığına döneceğini bilirdi. Bir dostun rahatlatan kollarına.

Karanlık Avcı olarak umabileceği en iyi şey savaşın ardından telefon ya da bilgisayara sığınıp bu savaşı binlerce olmasa da yüzlerce kilometre ötede yaşayan bir dostla paylaşmaktı.

Bu canını daha önce hiç sıkmamıştı.

Bu geceyse her nedense sıkıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Sunshine.

Başıyla onayladı.

Sunshine bu cevabın doğruluğundan emin olamadı. Bakışlarında dalgın bir ifade vardı. "Burada kalmam konusunda fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır," dedi Talon hızla. "Sadece uzun bir geceydi."

Sunshine onayladı. "Bana mı söylüyorsun?"

Yatağına uzandı, siyah örtüyü üzerine çekti ve yatağın yanındaki ışığı söndürdü.

Talon ona baktı. Duvara yüzü dönük bir şekilde yan yatmıştı. Başı o kocaman yastığın üzerinde küçücük duruyordu, yatağının karanlığında minicik bir kadın yatıyordu.

Çok sevimli görünüyordu.

Yanına uzandı. Dayanamadı, onu kollarının arasına alarak kaşık pozisyonuna geldi.

"Mmm," diye soludu Sunshine uykulu bir sesle. "Bunu yapman gerçekten çok hoşuma gidiyor."

Gözlerini kapatıp onun kokusunu içine çekerken içi acıyla doldu. Onu kollarının arasında tutmak inanılmaz bir histi.

Hayır! diye kükredi beyni. Bunu yapamazdı. Onu bu şekilde umursayamazdı.

Aralarında hiçbir şey olamazdı. Yarın onu kendi hayatına teslim ettikten sonra kendi hayatına dönecekti.

Böyle olmalıydı.

Başını usulca öptükten sonra kendini uyumak için zorladı. Ona hiçbir zaman sahip olamayacaktı; Sunshine onun için geçici bir arzudan başka bir şey olamazdı.

Asla.

Sunshine, Talon'un nefesini dinleyerek yatmaya devam etti. Bu adamın yanında yatarken neler hissettiğini dile getirmek imkânsızdı. Çok uyumluydular. Sanki birlikte olmak için yaratılmışlardı.

Bu nedendi?

Sunshine uykuya dalmadan önce ne süreyle öylece yattığını hatırlamıyordu ama sonunda uykuya daldı ve hayatının en garip rüyasını görmeye başladı...

Talon genç bir adamdı, en fazla yirmi yaşındaydı. Uzun sarı saçları arkasında tek örgü olarak toplanmıştı, ince iki örgüsü ise sol şakağından sarkıyordu. Gencecik yüzü oldukça yoğun ve koyu sarı bir sakalla kaplıydı ama yine de onu tanıdı.

Onu hayatının anlamı olan genç adam olarak hatırladı.

Talon üzerindeydi, çıplak kaslı bedeni mükemmel bir şefkatle içine girip çıkıyor ve yüreğini acıtarak dağlıyordu.

"Ah, kıymetli Nyn'im," diye fısıldadı kulağına. Daha derinlere doğru girip çıkarken söylediği her bir kelimeyi bu darbelerle vurguladı. "Seni nasıl bırakırım?"

Yüzünü avuçlarının arasına alarak onu öptü, sonra kendinden uzaklaşmaya zorlayarak onunla sevişirken kehribar rengini alan o gözlerin içine baktı. "Seçme şansın yok, Speirr. Vâris olmak için çok savaştın ve çok acı çektin. Bunu yapman amcanın ölümünden sonra kral olmayı hak ettiğini klana gösterecek."

Gözlerindeki acıyı gördü ve bedenini saran bedenin gerildiğini hissetti. "Biliyorum."

Birbirlerini çok seviyorlardı. Hep sevmişlerdi. Tanıştıklarında biri altı diğeri de sekiz yaşındaydı ve Speirr onu vahşi bir horoz saldırısından asil bir şekilde kurtarmıştı.

O yüreğinin kahramanıydı.

Ayrı büyümüşlerdi ama asla ayrılmamışlardı.

Çocukken bile arkadaşlıklarının engelleneceğini ya da aşağılanacağını biliyorlardı ve Speirr hayatında on binlerce kez aşağılanmıştı.

Onun daha fazla incinmesine sebep olmayacaktı.

Böylelikle birbirleriyle görüşebilmek için işlerini bir kenara bırakıp buluştuklarını kimseye söylememişlerdi.

Buluşmaları yıllar boyunca çok masum kalmıştı. Oyun oynuyor ya da balık tutuyorlardı. Bazen yüzüyor ya da yaşadıkları kalp kırıklıklarını birbirlerine anlatıyorlardı.

Sadece bu son yılda birbirlerinin bedenine dokunma cesaretini gösterebilmişlerdi.

O bir balıkçının kızıydı... Düşüğün de düşüğü bir sınıftan. Buna rağmen Speirr ona hiçbir zaman diğerlerinin davrandığı gibi davranmamıştı. Ona balık koktuğundan ya da yamalı, eski giysiler giydiğinden bahsetmemişti.

Ona saygı duymuş, dostluklarına ve ona çok büyük bir kıymet vermişti.

Ona bekâretini aralarında bir şey olamayacağını bilmesine rağmen büyük bir mutlulukla vermişti. Başkasıyla evleneceği günün geleceğini bilerek.

Bu kalbini çok kırıyor olsa da şu an onu serbest bırakmaktan başka çaresi olmadığını biliyordu. Annesinin yaşattığı utancı unutturmak için şimdi başka biriyle evlenmesi gerekiyordu. Herkese ruhunun da kanı kadar asil olduğunu ispatlaması gerekiyordu.

"İyi bir koca olacaksın, Speirr. Sana sahip olacağı için çok şanslı."

"Yapma," dedi ona sımsıkı sarılarak. "Seninleyken başka kimseyi düşünmek istemiyorum. Sadece bana sarıl, Nyn. Bir an için bile olsa annemin oğlu olduğumu unutalım. Yeryüzünde yalnızca ikimiz varmışız gibi davranalım, bizi ayıracak hiçbir şey olmadığını varsayalım."

Acı her yanını sararken gözlerini yumdu.

Bunun gerçek olmasını ne çok isterdi.

Speirr geri çekilerek ona baktı. Yüzünü şefkatle avuçladı. "Yüreğimdeki tek sıcaklık sensin. Kışımın tek güneşisin."

Ah, onu böyle olduğu zamanlarda ne çok seviyordu. O öfkeli, cesur savaşçı prensi, onu yüreğinde yaşattığını söyleyen bir ozandı. Onun bu yönünü sadece Nyn biliyordu. Ondaki ozanlık yeteneğini sadece Nyn görmüştü.

Dünyanın geri kalanı için o hep sert ve güçlü olmalıydı. Becerileri tartışılmaz, cesur bir savaşçı.

Nyn'se onun en çok ozan yüreğini seviyordu.

"Sen de benim ateşimsin," diye soludu. "Fakat hemen gidip dayınla buluşmazsan o seni söndürecek."

Speirr bir küfür savurarak geri çekildi.

Giyinmesini izledi ve zırhını kuşanmasına yardım etti. O bir prensti. Sadece bir unvan değildi bu, her şeyiyle prensliğe yakışıyordu. Ondan daha asil bir adam olamazdı.

Kız giyindikten sonra Speirr onu kollarının arasına aldı ve son bir ateşli öpücük verdi. "Benimle bu akşam buluşacak mısın?"

Bakışlarını kaçırdı. "Eğer istiyorsan, Speirr. İstediğin her şeyi yaparım ama seninle düğün gecende buluşmam yeni karına karşı hiç de adil bir davranış olmaz."

Biri onu tokatlamış gibi irkildi. "Haklısın, Nyn. En başında bu senin için hiç adil değil."

Sunshine, Nynia'dan ayrılıp Speirr'e doğru sürüklendiğini hissederken inledi. Hâlâ göl kenarındaydılar ama şu an sadece Speirr'i hissediyordu. Onun duygularını.

Artık her şeyi onun gözleriyle görüyordu.

Nynia'nın kollarının arasından ayrılışını seyrederken Speirr'in kalbi kırılmıştı. İçindeki acı öyle yoğundu ki orada öleceğini düşündü.

Gitmiş olduğunu bile bile ona elini uzattı.

Kaybetmişti.

Sonsuza kadar kaybetmişti.

Tıpkı annesi gibi.

Tıpkı kız kardeşleri ve babası gibi.

Tanrılar, bu hiç de adil değildi.

Zaten hayat adil değildi. Özellikle de görev ve sorumlulukları olan bir adama karşı. Kendine saygısı olan ve kız kardeşi de kılıcının ucunda olan bir adama karşı.

Hayatı hiç kendine ait olmamıştı.

Nynia'ya arkasını dönerek atına bindi, yengesi ve dayısıyla kendi klanı ile sınırları kuzeye uzanan Galya-Kelt klanı arasında yapılacak olan evliliğin son konuşmalarını yapmaya gitti.

Bu evlilik başkalarını vâris yapmak isteyen tüm dilleri susturacak, dedikodulara bir son verecekti.

Rüyası devam ederken Sunshine uykusunda silkindi.

Talon'u aynı gün ilerleyen saatlerde otuzlu yaşların başındaki güzel bir kadın ile ondan birkaç yaş daha büyük olan bir adamın arasında dururken gördü. Kadının saçları sarı, gözleri de maviydi, adam ise siyah saçlı ve siyah gözlüydü.

Eski, ahşap bir salonun ortasında duruyorlardı. Oda insanlarla doluydu ama hepsi üçüne de yabancıydı. Herkes en güzel ekoselerine bürünmüş, altın mücevherlerini takmıştı.

Speirr'in dayısı siyah deri zırhını kuşanmıştı yengesi ise uzun ekoseli eteğinin üzerine altın renkli zırhını.

Talon orada toplanan insanlara son derece güçlü ve gururlu bir duruş sergiliyordu. Acımasız bir prens.

Galyalılar onun kahramanlık öykülerini birbirlerine fısıldıyor ve onun Morrigán'ın seçilmiş savaşçısı olduğunu söylüyordu.

Savaş sırasında Tanrıça'nın bizzat yanında yürüdüğünü ve kimsenin onun yakışıklılığına ya da kılıcına bir şey yapamadığını anlatıyorlardı.

Kimse Speirr'in orada gelinini beklerken aslında kaçmaya hazır olduğunun farkında değildi.

"Ürkek bir tay gibisin," diye fısıldayan yengesi güldü.

"Sen de öyleydin, Ora," diye alay etti dayısı. "Ebeveynlerimiz bizi birbirimize bağlamaya hazırlanırken babanın seni kıpırdanmayı bırakmadığın takdirde bağlamakla tehdit ettiğini hatırlıyorum."

"Evet ama ben Speirr'den çok daha küçüktüm."

Yengesi rahatlaması için elini omzuna koydu.

Speirr, genç bir kız ona doğru gelip yanında durduğunda derin bir nefes aldı.

"Kızım Deirdre," dedi Kral Llewd.

Güzeldi. Speirr'in ilk düşüncesi bu olmuştu. Saçları perilerinki kadar sarı, mavi gözleri son derece kibar ve şefkatliydi.

Yine de Nynia ile kıyaslanamazdı. Hiçbir kadın onun yanına bile yanaşamazdı.

Speirr içgüdüsel bir şekilde bir adım geri çekildi.

Dayısı onu öne itti.

Deirdre davetkâr bir tavırla gülümsedi. Gözlerinde sıcak bir kabulleniş vardı.

Speirr yine geriledi.

Bu kez yengesi onu geline doğru itekledi. "Ona ne söyleyeceksin, delikanlı?"

"Ben..." Speirr onları birbirine bağlayacak olan sözleri söylemesi gerektiğini biliyordu. Onları sürekli olarak prova etmişti.

Ama şu an boğazına takılmışlardı.

Nefes alamıyordu.

Yeniden bir adım geri çekildi, dayısı ile yengesi de onu tekrar tekrar öne, birdenbire gözüne bomboş ve soğuk görünen geleceğine doğru ittiler.

"Speirr," dedi dayısı uyaran bir tonlamayla. "Sözleri söyle."

Yap şunu yoksa her şeyi kaybedeceksin.

Yaparsam tek *sahip olduğum şeyi kaybedeceğim.*

Zihninde Nynia'nın gözlerinde gördüğü acı canlandı. Saklamaya çalıştığı gözyaşlarını gördü.

Speirr dişlerini sıktı, çenesini azimle kastı. "Bunu yapmayacağım." Dönerek salondan dışarı yöneldi, şaşkınlık iniltileri arasında kapıdan çıkarak köye doğru yürüdü.

Birkaç saniye sonra yengesi ve dayısı telaş içinde ona yetişti. Dayısı kolundan çekip durdurduğunda atına birkaç adım kalmıştı.

"Neyin var senin?" diye sordu.

"Speirr," dedi yengesi şefkat dolu bir sesle. "Sorun ne?"

Bakışları ikisinin arasında dolanırken yüreğinden geçenleri anlamalarını sağlayacak kelimeleri bulmaya çalıştı. "Onunla evlenmeyeceğim."

"Ah, elbette evleneceksin," dedi dayısı sert bir sesle. Siyah gözlerinden ateş çıkıyordu. "Şimdi hemen içeri git ve bu işi bitir."

"Hayır," dedi inatla. "Başkasını severken onunla evlenmeyeceğim."

"Kim?" diye sordu ikisi aynı anda.

"Nynia."

Kaşlarını çatarak bakıştılar.

"Bu kahrolası Nynia da kim?" diye sordu dayısı.

"Balıkçının kızı," dedi yengesi.

Bu iki cümle de aynı anda söylenmişti. Sonra dayısı, yengesinin ne dediğini anladı.

"Balıkçının kızı mı?" diye tekrarladı.

Dayısı başının arkasına vurmak üzere elini uzattı ama Speirr o eli yakalayarak ona baktı. Dayısının ona vurma günleri sona ermişti.

"Çıldırdın mı?" diye sordu dayısı kolunu ondan kurtararak. "Onu nereden tanıyorsun?"

Speirr gerilerek dayısının kınamalarını beklemeye başladı. Annesine yaptıkları gibi onu da klandan uzaklaştıracakları kesindi.

Bir önemi yoktu.

Zaten onu tamamıyla kabul etmiş olan tek kişi Nynia idi.

Başkasıyla evlenerek onu yaşamını acı içinde geçirmeye bırakamazdı.

Onsuz yaşlanmayı reddediyordu.

"Beni anlamadığını ve gidip Galyalının kızıyla evlenmem gerektiğini biliyorum ama bunu yapamam." Onu anlayacağını umarak yengesine baktı. "Nynia'yı seviyorum. Onsuz yaşamak istemiyorum."

"Genç ve aptalsın," dedi dayısı. "Tıpkı annen gibi yüreğinin seni yönetmesine izin veriyorsun. Bunu yapmazsan annenin utancından asla arınamazsın. Hep aşağılık bir piç olarak görülürsün. Şimdi salona dön ve Deirdre'yle evlen. Hemen!"

"Hayır," dedi kesin bir tavırla.

"Bana bak, Speirr, bu işi yapmazsan seni sürgün edeceğim."

"Tamam, yap bunu."

"Hayır," diye araya girdi yengesi.

Gözlerinde doğal dünyaya daha yüksek bir seviyeden baktığı zamanlardaki o dalgın ifade vardı. "Bu tanrıların işi, Idiag. Gözlerine baksana. Nynia onun ruh eşi. Onlar birlikte olmak için yaratılmışlar."

Dayısı küfretti. "Bu klanımız için mükemmel bir birliktelik olacaktı," diye homurdandı. "Bu aramızdaki barışı güven altına

alacak ve kimsenin vârisim olarak Speirr'in karşısına çıkmamasını garantileyecekti ama tanrıların isteklerine karşı gelmeyeceğim."

Speirr'in kolunu okşadı. "Git Speirr. Ben bu toplantıdan nasıl az hasarla ve bir savaş çıkmadan kurtulacağımı bulurken git ve Nynia'yla evlen."

Speirr inanamayarak gözlerini kırpıştırdı. Bu dayısının ona ilk kez kibar davrandığı hatta merhamet ettiği andı. "Ciddi misin?"

Gözlerini kısarak ona baktı. "Git, evlat. Sağduyum geri dönmeden önce gitsen iyi olacak."

Speirr atına koşarken bir çığlık attı. Sonra geri dönerek yengesiyle dayısına sarıldı. "Teşekkür ederim. İkinize de teşekkür ederim."

Son hızla yeniden atına koştu ve üzerine atladı. Topuklarını böğrüne bastırdı ve topraklarına doğru yol aldı.

Speirr ormanı deli gibi bir hızla geçti. Siyah aygırı çalıların ve otların arasından toprağı savurarak uçtu. Güneş ağaçların arasından süzülerek zırhını parlatırken atını daha da zorladı.

Nynia'sına bir an önce kavuşmalıydı.

Nynia annesi içinde on tane kötü kokulu balık olan eski hırpalanmış sepeti eline tutuşturunca içini çekti. "Bunu götürmek zorunda mıyım?" diye sordu annesine, sesinde annesinden hoşgörü bekleyen bir ifade vardı.

"Ağabeyinin işi var ve bu balıkları istiyorlar. Şimdi git çocuk. Senden başka bir söz duymak istemiyorum."

Nynia sepeti alırken dişlerini sıktı. Bundan nasıl da nefret ediyordu. Demircinin evine gitmektense dövülmeyi tercih ederdi. Eala'nın bunları bekliyor olduğundan hiç şüphesi yoktu. Yaşıtı olan Eala demircinin kızıydı ama en az Speirr kadar asilmiş gibi davranmayı tercih ediyordu.

Kız onu aşağılamaktan büyük bir zevk alıyordu.

Bugün Nynia'nın bunu kaldıracak hali yoktu. Kalbi kaybından dolayı bu kadar ızdırap çekerken bunu kaldıramazdı.

Şu an Speirr başka bir kızla evleniyordu. Onu sonsuza kadar kaybetmişti.

Yaşları içine akıtmaya çalışarak annesi, babası ve ağabeyiyle paylaştığı kulübeden ayrılıp köyün daha çok insanın yerleştiği, daha hoş olan bir bölgesine doğru ilerlemeye başladı; balıkçı, sepici ve kasaptan daha üst seviyedekilerin yaşadığı yere doğru.

"Ah, Speirr," diye fısıldadı gözlerindeki yaşları silerken. Onsuz bir günü bile nasıl geçireceğini bilemiyordu. Tüm hayatı acılarının arasında onu görmekle geçmişti. Hep buluşmalarını beklemişti. Onunla gölün kenarında gülüp eğleneceği zamanları...

Artık o günler sona ermişti.

Döndüğünde yeni bir eşe sahip olacaktı.

Bir gün kraliçesi çocuklarını doğuracaktı...

Acısı daha da arttı. Nynia amaçsız bir şekilde köye doğru ilerlemeye devam etti, hayatında tek sevdiği adamın çocuklarını doğuramayacağını düşünüyordu. Ona bir daha sarılamayacaktı.

Demircinin kulübesine geldiğinde Eala'nın bugün yalnız olmadığını gördü. Bir grup arkadaşıyla sohbet ediyordu. Oğlanların üçünü tanıyordu, kızlar da aslında arkadaşları olmalıydı ama ona sıklıkla balık koktuğunu hatırlatıyorlardı.

"Hah, geliyor işte," dedi Eala, nefretle. "Balıkçı kız ve iğrenç kokusu. Nefesinizi tutun yoksa kokudan ölürsünüz."

Nynia çenesini havaya dikti. Onu sözleriyle incitemezlerdi. Bugün olmazdı. Yeterince incinmişti.

Sepeti Eala'nın eline tutuşturdu.

Eala bir çığlık attı. "Çok kabasın, Nynia!" diye bağırdı, sepeti elinden atıp ondan kaçarak. "Hiçbir erkek böylesine kokan bir kadını istemez, öyle değil mi, Dearg?"

Dearg düşünceli bakışlarını Nynia'nın üzerinde gezdirdi. "Bilmiyorum. Önceki gün Speirr'e verdiklerini gördükten sonra kokuya katlanmayı tercih edebilirim."

Yüzü bir anda yanmaya başlayan Nynia, Speirr ile ormanda seviştiklerinin yüzüne vurulmasıyla dehşete kapılmıştı.

"Sen ne dersin Aberth?" diye sordu Dearg diğer yakışıklı gence.

"Ah, birkaç kez tokmaklamak için iyi olabilir, öyle bir kılıca kın olmuş sonuçta. Tabii sen de Speirr gibi aşağı tabakadakilerden hoşlanıyorsan onunla evlenebilirsin. Ben istemem."

Zalim kahkahaları kulaklarını tırmaladı.

Aşağılanmış ve utanmış olan Nynia onlardan kaçarken son hızla gelen atın nal seslerini duydu.

Köydeki herkes bu sesi duyunca sesini kesmişti. Sürücünün inanılmaz bir acele içinde olduğu kesindi. Atın zorlandığını belli eden sesleri tüm köyden duyuluyordu.

Speirr uçarak ağaçların arasından fırladığında insanlar sağa sola kaçıştı.

Nynia onu görünce yerinden kıpırdayamadı.

Başını iyice öne eğmişti, at da o da ter içindeydi. Güçlerini birleştirmiş olan güzellikler son derece vahşi ve korkutucu bir görüntü sunuyordu.

Annwn[7] şeytanları gibi uçuyorlardı.

Nynia onun önünden hızla geçerek evine doğru gitmesini bekledi.

Bunu yapmadı.

Speirr atını dizginleyerek tam önünde durdu, at şaha kalktı.

Atından atladı ve onu kollarının arasına aldı.

7 Annwn: Gal mitolojisindeki öteki dünya. (ed. n.)

Nynia'nın yüreği mutlulukla çarpmaya başladı ama bir yandan da korktu. Onun bu darmadağınık görüntüsünün ne anlama geldiğinden korktu.

"*Fiù*?" diye sordu bir prens için kullanılması gereken terimi kullanarak, etrafta pek çok şahit vardı ve onun doğum adını kullanamazdı. "Benden ne istiyorsunuz?"

Speirr'in kehribar renkli gözleri ona bakarken yüreğinin tüm ışığını yansıtarak parlıyordu. "Seni istiyorum, aşkım," diye soludu. "Hayatımın sonuna kadar geçireceğim her günde. Seninle evlenmeye geldim, Nyn. Eğer beni istersen."

Gözleri yaşlarla doldu. "Peki ya dayın?"

"Bize iyi dileklerini yolladı ve döndüğünde seninle tanışacak."

Nynia'nın onu sımsıkı tutan elleri titriyordu.

"Benimsin, kıymetli Nyn'im," diye fısıldadı. "Hayatımda başkasını istemiyorum."

"Balık gibi koksam bile mi?"

Speirr bir kahkaha attı. "Ben de terli bir at gibi kokuyorum. Biz mükemmel bir çiftiz."

Böyle bir cümleyi bir tek o kurardı.

Speirr ona sımsıkı sarılırken yaşlar gözlerinden dökülmeye devam etti, mutluluktan ağlıyordu.

Speirr'i ona dönmüştü ve onu asla bırakmayacaktı. Birlikte olmak için yaratılmışlardı.

Sonsuza kadar...

Sunshine yüreğinin derinliklerinde hissettiği bir huzurla uyandı. Talon'un ağırlığını arkasında hissederek uykulu gözlerle gülümsedi.

Rüyasının Talon hakkında olduğu dışında hiçbir şeyi tam olarak hatırlamıyordu.

Bu onu rahatlatmıştı.

Kolundaki saate baktı ve saatin öğleni biraz geçmiş olduğunu gördü. Şu ana kadar çoktan işine gitmiş ve meydandaki tezgâhının başına geçmiş olması gerekiyordu.

Yine de bu şilteden kalkmak gibi bir niyeti yoktu.

Yuvarlanarak Talon'un bedenine iyice yapıştı.

Başını omzuna yaslayarak parmağını göğsündeki dövmenin üzerinde gezdirdi. Bedeni son derece sıcak ve davetkârdı.

"Evde olman çok güzel, aşkım." Bu cümleyi dün gece sevişirlerken ilk kez duymuş olduğu o farklı dilde söylemişti ama bu kez Sunshine onu anlamıştı.

Hafifçe doğruldu ve onun hâlâ uyuduğunu fark etti. "Talon?"

Oralı bile olmadı.

"Speirr?" diye yeniden sordu bu ismin nereden aklına geldiğini merak ederek ama doğru bir şey yaptığının da farkındaydı.

Gözleri zorlanarak açıldı. Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bir şey mi istiyorsun?"

Sunshine başını iki yana salladı.

Talon gözlerini kapadı, arkasını dönerek uykusuna devam etti.

Bu tuhaf ötesiydi.

Sunshine bu adı nereden biliyordu ve Talon niye bu ada tepki vermişti?

Rüyasının bir parçası mıydı?

Hatırlamaya çalıştı ama başaramadı.

Talon ona sırtı dönük yatarken Sunshine'ın zihninde bir şeyler belirdi. Belirsiz bir çocukluk anısına benziyordu.

Talon ergenlik dönemindeydi, büyük bir taş masanın üzerinde uzanmıştı. Çevresinde Sunshine'a Stonehenge'i hatırlatan başka dev taşlar da vardı.

Talon yüzüstü yatıyordu, kolları başının altındaydı, uzun boylu, siyah saçlı bir adam onun üzerine eğilmişti. Adamın siyah cübbesi Talon'u elindeki kamçıyla döverken dalgalanıyordu.

Talon, Sunshine'ın gözünün içine bakıyordu, gözleri akıtmadığı yaşlarla parlıyordu ve çenesini iyice kasmıştı.

Daha sonra buluşalım. Bu sözleri sadece dudaklarını hareket ettirerek söyledi ve Sunshine başıyla onayladı.

Sunshine panikle geri çekildi.

Rüyasını hatırlamaya başlamıştı, yataktan fırlayarak Talon'un cep telefonunu aldı ve annesini aradı. Talon'un bu konuşmayı duymaması için kulübeden dışarı çıktı.

"Sunshine?" dedi annesi sesini alır almaz. "Neredesin? Storm onu dün akşam hiçbir şey söylemeden ektiğini söyledi."

"Özür dilerim, anne. Beni bilirsin işte, kafam dağıldı ve aramayı unuttum. Dinle beni, bir şeyi bilmem gerekiyor. Yıllar önce büyükannemle birlikte geçmişteki yaşamımla ilgili yaptığınız regresyonu[8] hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Ben büyükannemle senin bana eski bir Kelt olduğumu söylediğinizi hatırlıyorum, doğru mu?"

"Evet."

"Bundan daha belirgin bir şey hatırlıyor musun?"

"Hayır, pek hatırladığım söylenemez. Annemi arayıp hatırlayıp hatırlamadığını sormam lazım. Onu tanıdığım kadarıyla hatırlayacaktır. Neden? Sesin paniklemiş gibi."

"Panikledim çünkü. Geçmişe dair garip şeyler hatırlıyorum. Bunu nasıl adlandırabileceğimi bilmiyorum. Garip, çok garip."

"Steve'le mi birliktesin?"

8 Regresyon: Önceki yaşamlardaki anılara ulaşma tekniği. (ed. n.)

"Talon, anne, adı Talon. Ayrıca, evet, öyleyim."

"Onu geçmiş yaşamından tanıdığını mı düşünüyorsun?"

Sunshine kapıya doğru baktıktan sonra yutkundu.

"Dürüstçe söylemem gerekirse galiba onunla evliydim."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

Yedinci Bölüm

Günbatımından kısa bir süre sonra Acheron, Zarek'in kapısını çaldı. Günün büyük bir kısmını Artemis'le, yetkili insan makamlarının Zarek'i aramasıyla ilgili neler yapılması gerektiğini tartışarak geçirmişti.

Artemis'in beyaz yastıklı tahtında sere serpe uzanmış, güzel yüzünde ilgisiz bir bakışla duruşu hâlâ gözlerinin önündeydi. *"Sana daha önce de söylemiştim Acheron, öldür onu. Adamın gerçek karakterini görmeyen tek kişi sensin. Onun bu yüzden New Orleans'a gelmesini istedim. Senin onun ne durumda olduğunu kendi gözlerinle görmeni sağlamak için."*

Ash buna inanmayı reddediyordu. Zarek'in huysuzluğunun sebebini herkesten çok daha iyi anlıyordu. Başına bir şey gelmeden ilk darbeyi vurma ihtiyacını.

Artemis'le pazarlığa girişmiş ve Zarek'in öldürme ihtiyacı duyan kuduz bir hayvan olmadığını ispatlamak için ondan biraz daha zaman istemişti.

Ash onunla herhangi bir konuda pazarlık etmekten nasıl da nefret ediyordu. Zarek'in ölüm emrini imzalamayacaktı. Henüz değil. Hâlâ umut varken bunu yapamazdı.

Kapıyı yeniden çaldı. Daha sert. Zarek üst katta uyuyorsa onu duymayabilirdi.

Kapı yavaşça açıldı, gözleri içerinin zifirî karanlığına hemen uyum sağladı. Kapıyı zihin gücüyle kapadı ve duyularına güvenerek ilerlemeye başladı.

Zarek solundaki salonda oturuyordu.

Eski köle kaloriferi açmamıştı ve evde dondurucu bir soğuk vardı. Zarek Alaska'nın dondurucu soğuğuna alışıktı ve muhtemelen New Orleans'ın şubat ayazı ona hiç işlememişti.

Salona giren Ash, Zarek'in Victoria tarzı kanepenin önünde yerde yattığını görünce durdu. Üzerinde sadece siyah eşofman altı bulunan Zarek uyuyor gibi görünüyordu ama Ash onun uyumadığını biliyordu.

Zarek'in duyuları da Ash'inkiler kadar gelişmişti ve bu eski köle saldırıya hazır olmadığı bir anda kimsenin uyuduğu bölgeye girmesine izin vermezdi.

Ash bakışlarını Zarek'in çıplak sırtında gezdirdi. Omurgasının alt kısmında stilize edilmiş bir ejderha vardı. Sırtında şu an bir tek bu iz vardı ama Ash, Zarek'in teninin çok derin izlerle dolu olduğu dönemi hatırlıyordu hatta onları ilk gördüğünde irkilmişti.

Valerius ailesinin şamar oğlanı olan Zarek, Valerius veya kardeşlerinin çizgiyi aştığı zamanlarda bedel ödeyerek büyümüştü.

İzler sadece sırtında değildi. Bacaklarında, göğsünde, kollarında ve yüzünde de vardı. Yüzündeki izlerden bir tanesi sol gözünü öylesine derin bir şekilde geçiyordu ki Zarek gözünü bile açamıyordu. O gözünün altından yanağına uzanan iz ise yüzünün şeklini bozuyordu.

Zarek insan olarak yaşamını topallayarak sürdürmüştü, sağ kolu da neredeyse hiç iş görmüyordu.

Diğer tarafa geçip bir Karanlık Avcı olduğu ilk zamanlarda Zarek, Ash'in gözlerine bile bakamazdı. Ash'in karşısında hep ezilerek yere bakardı.

Ash normal zamanlarda yeniden yaratılan bir Karanlık Avcı'ya fiziksel izleriyle birlikte yaşamayı isteyip istemediğini sorardı.

Zarek'e sormamıştı. Zarek'in bedeni öylesine hasarlıydı ki onları hemen silivermişti.

Ona verdiği ikinci ders ise bir dövüşte karşılık vermeyi öğretmek olmuştu.

Zarek de karşılık vermişti. Ash onunla işini bitirdiğinde Zarek tutulamayan bir öfkeye sahipti ve bu öfkesi ona inanılmaz güçler kazandırmıştı.

Ne yazık ki adamı kontrol edilemez bir hale de getirmişti.

"Bana bakmaya devam edecek misin, yüce Acheron, yoksa benim icabıma mı bakmayı düşünüyorsun?"

Ash içini çekti. Zarek hâlâ kıpırdamamıştı. Orada sırtı dönük yatıyordu, kolu başının altındaydı.

"Ne söylememi istiyorsun, Z? Polise saldırdın. Üç polis olduğunu söylemiyorum bile."

"Ne yapacaktım? Onların beni kelepçeleyip hücreye tıkmalarına izin verip orada güneşin doğmasını mı bekleyecektim?"

Zarek'in kindar sözlerini duymazdan geldi. "Ne oldu?"

"Beni Daimonları öldürürken gördüler ve yakalamaya kalkıştılar. Kendimi zor korudum."

"Kendini korumak birine beyin sarsıntısı geçirtmek, diğerine kırık bir kaburga ve bir diğerine de kırık bir çene kazandırmanı gerektirmezdi."

Zarek ayağa kalktı ve ona baktı. "Başlarına gelen her şey kendi suçlarıydı. Onlara söylediğimde geri çekilmeleri gerekirdi."

Ash, Zarek'in bakışlarına daha büyük bir sertlikle karşılık verdi. Zarek onu Artemis'ten de çabuk öfkelendirme yeteneğine sahipti. "Lanet olsun, Z. Senin rahat duramaman yüzünden Artemis'ten laf işitmekten bıktım."

"Sorun nedir, Majesteleri? Eleştiriye gelemiyor musunuz? Sanırım siz asil büyüyenlerin böyle bir sorunu var. Hareketlerinizin kısıtlanmasından asla endişe duymazsınız. Herkes mükemmel olduğunuzu düşünür. Dilediğiniz her şeyi yapma hakkınız vardır. Söylesene bana, sen neden Karanlık Avcı oldun?"

Ash gözlerini yumarak yirmiye kadar saydı. Ağır ağır. Ona kadar saymanın sakinleşmesine yetmeyeceğini biliyordu.

Zarek ona o bildik alaycı sırıtmasıyla baktı. Bu eski köle ondan hep nefret etmişti. Ash üstüne alınmıyordu. Zarek herkesten nefret ediyordu.

"Beni düşündüğünü biliyorum, ey yüce Acheron. Bana acıdığını biliyorum ve buna ihtiyacım yok. İlk karşılaştığımız gece bana nasıl baktığını unutacağımı mı sandın? Orada yüzünde benden gizlemeye çalıştığın bir dehşet ifadesiyle duruyordun.

"Tamam, büyük bir sevap işledin. O yetimi alıp temizledin, güzelleştirdin ve sağlıklı hale getirdin. Ama sakın bunları yaptığın için ayaklarını öpüp kıçını yalamamı bekleme. Tutsaklık günlerim uzun zaman önce sona erdi."

Ash adamı duvara fırlatma dürtüsüyle savaşırken için için inledi. "Beni zorlama, Z. Tahmin dahi edemeyeceğin kötülükte bir son ile aranda sadece ben duruyorum."

"Hadi yap o zaman. Öldür beni. Bunu umursadığımı mı sanıyorsun?"

Hayır sanmıyordu. Zarek ölmeyi isteyerek doğanlardandı. Ölümlüyken de öyleydi, bir Karanlık Avcı olarak da. Ama Ash bir daha asla bir Karanlık Avcı'yı öldürüp onu Karakubbe'de acı çekmeye mahkûm etmeyecekti. Orada yapılanları kendi gözleriyle görmüştü.

"Keçi sakalını kes, küpeni çıkar ve o lanet olası pençelerini sakla. Kafan çalışıyorsa polislerden uzak durursun."

"Bu bir emir mi?"

Ash, Zarek'i yerden havalandırdı ve tavana yapıştırdı. "Şansını zorlamaktan vazgeç, evlat. Yeterince bunaldım."

Zarek sonunda güldü. "Hiç Disneyland'de çalışmayı düşündün mü? İnsanlar bunu yaşamak için bir servet öderler."

Ash dişlerini bu arsız pisliğe göstererek kükredi.

Hayatında hiçbir şeyi umursamayan bir adamı sindirmek gerçekten de çok zordu. Zarek'le ilgilendiği zamanlar kendini hep kontrolden çıkmış çocuğunu terbiye etmeye çalışan bir ebeveyn gibi hissediyordu.

Onu orada asılı bırakma hissine yenilmeden yere indirdi.

Zarek ayakları yerle temas ettiği anda gözlerini kıstı. Lakayt bir tavırla çantasına gidip bir paket sigara aldı.

Atlantisli ile alay etmemesi gerektiğini biliyordu. Acheron istediği anda onu yok edebilirdi ama o hâlâ insanlığını korumaya uğraşıyordu. Hâlâ başkalarına şefkat duyuyordu ki bu Zarek'in asla sahip olmadığı bir zayıflıktı. Kimse onu önemsemezken o başkalarını ne diye önemseyecekti?

Acheron gitmek üzere arkasını döndüğü sırada sigarasını yaktı.

"Talon Canal çevresinde devriye gezecek. Senin Jackson Meydanı ile Esplanade arasında dolanmanı istiyorum."

Zarek sigarasının dumanını üfledi. "Başka bir şey var mı?"

"Akıllı ol, Z. Zeus aşkına akıllı ol."

Zarek, Acheron'un kapıyı açıp dışarı çıkmasını izlerken sigarasından derin bir nefes çekti.

Sigarasını dişlerinin arasına sıkıştırarak ellerini saçlarının arasından geçirdi.

Akıllı ol.

Bu emre neredeyse kahkahalarla gülecekti.

Belanın hep onu bulması onun suçu değildi. Elbette ki hiçbir şeyden korkup kaçacak bir adam da değildi. Çok uzun zaman önce aldığı darbeler ve acıyla baş etmeyi öğrenmişti.

Önceki geceyi hatırlayarak dişlerini sıktı. Daimonları Sunshine'ın çatı katına doğru giderken görmüştü. Onların kıza zarar vermek konusunda yaptıkları konuşmaları dinlemişti. Sonra onları takip etmiş ve kimse görmeden onlarla savaşabileceği bir yer bulmaya çalışmıştı.

Sonra sırtına dört kurşun yediğini ve onu durması için uyaran polisleri hatırlıyordu.

Önce onların kendisini tutuklamasına izin vermeyi ve ardından da Nick'i arayıp onu dışarı çıkarmasını istemeyi düşünmüştü. Tam o sırada polislerden biri sırtına copuyla vurunca tüm iyi niyeti orada sona ermişti.

Şamar oğlanı olduğu günler sona ermişti.

Bir daha kimse ona dokunamazdı.

Sunshine, Talon'un kulübesinin önünde oturup Cameron Scott'ın ondan ısmarlamış olduğu resimler üzerinde çalıştı. Talon içeride uyurken saatler boyu burada oturmuş ve neden hâlâ onun bataklığında olduğunu düşünmüştü.

Dün gece ağabeylerinden birine gitmesi gerekirken neden onunla birlikte buraya geldiğini.

Geçmiş hayatlarını birlikte geçirmiş olduklarını çözmek Sunshine'ı gerçekten korkutmuştu.

Onun geçmişteki June Cleaver'ıydı[9]...

Sunshine ürperdi. Kimsenin karısı olmak istemiyordu.

9 ABD'de 1957 ve 1963 yıllar arasında yayınlanan *Leave It To Beaver* adlı dizinin baş kadın karakteri. İdeal ev kadını. (ed. n.)

Hem de hiç.

Evlilik kadınlar için boşuna bir çabaydı. Eski kocası ona erkeklerin bir eşten çok her an seks yapmaya hazır bir hizmetçi istediklerini çok iyi öğretmişti.

Kendi gibi ressam olan Jerry Gagne ona mükemmel bir eş olarak görünmüştü. Sanat okulunda tanışmışlardı ve Sunshine onun karamsar, gizemli haline vurulmuştu.

O zamanlar onu delice sevmişti ve onsuz bir günü dahi hayal edemeyecek durumdaydı. Bir elmanın iki yarısı olduklarını ve bunun hayatlarının sonuna kadar böyle süreceğini sanıyordu. Jerry'nin onun yaratıcılığını anladığını, ona saygı göstereceğini ve bir sanatçı olması için onu destekleyeceğini düşünüyordu.

Jerry ise kendi sanatı üzerine yoğunlaşırken Sunshine'ın ona bakmasını istiyordu. Sunshine'ın ihtiyaçları ve arzuları onunkilerin arkasına atılmıştı.

Evlilikleri iki yıl, dört ay ve yirmi iki gün sürmüştü.

Her günü kötü değildi. Bir yanı onu hâlâ seviyordu. Hayatı paylaşacak birinin olmasından hoşlanıyordu ama birinin çoraplarının yerini bilen bir sorumlu olmak istemiyordu, kendi çoraplarını bile nereye koyduğunu zor hatırlıyordu. İşini gücünü bırakıp onun ev yapımı boyalarında kullanılacak olan yumurtaları almaya gitmek istemiyordu.

Vazgeçmesi gereken kişi hep o olmuştu. Onun işleri bekleyebilirdi.

Jerry ona hiç ödün vermemişti.

Kendini yeniden bir erkeğe kaptırmak ve kaybolmak istemiyordu. Kendi yaşamını istiyordu. Kendi kariyerini.

Talon harika bir adamdı ama o da Sunshine gibi bir insandı. Yalnızlığına değer veren bir münzevi. Birlikte çok iyi zaman geçirmişlerdi ama Sunshine uyumlu olduklarını düşünmüyordu.

Sunshine sabah erken kalkmayı seven ve gün ışığında resim yapan biriydi. Talon gece boyunca uyanıktı. Sunshine tofu ve tahıl gevreği seviyordu. Talon ise abur cubur ve kahve.

Jerry ile zamanlamaları ve zevkleri hep aynıydı ve ne olmuştu? O ilişki yürümediyse Talon'la gerçek bir ilişki kurabilmeleri bile mümkün olamazdı.

Evet, hayatına geri dönmesi gerekiyordu.

O yataktan kalkar kalkmaz bir şeyler yiyeceklerdi ve hemen ardından kendisini eve götürmesini isteyecekti.

Talon uykusunda içini çekti. Karısını son rüyasında görüşünden bu yana çok uzun bir zaman geçmişti. Buna cesaret edememişti. Nynia'yı düşünmek her zaman yüreğini parçalıyordu.

Onu şöminesinin önünde karnında çocuğuyla birlikte bebek için giysiler dikerken gördü. Beş yıllık evlilik ve bir ömür boyu arkadaşlığın ardından bile hâlâ kanının kaynamasına, yüreğinin sevgiyle dolup taşmasına sebep oluyordu.

Amcasının hor gören ve klanının küçümseyen bakışları altında büyümüş biri olarak huzuru Nynia'da bulmuştu. Ona sevildiğini hissettiren tek kişi yine Nynia'ydı.

Annesinin küçükken kendisine söylediği ninniyi mırıldanışını izledi.

Tanrılar adına, ona nasıl da ihtiyacı vardı. Şu an bu ihtiyaç her zamankinden daha fazlaydı. Dayısının ölümünden bu yana insanların ondan olan beklentilerini karşılamaya çalışmaktan ve savaşmaktan nasıl da yorgun düşmüştü.

Genç bir adamdı ama bu gece kendini çok yaşlı hissediyordu. Bir de üşüyordu.

Nynia'ya bakana kadar. O içini ısıtıyordu ve her şeyi daha iyi bir gözle görebilmesini sağlıyordu.

Onu bu yüzden de çok seviyordu.

Ona doğru yürüdü ve koltuğunun önünde diz çökerek başını kucağına koydu. Hep yaptığı gibi kollarını ona sardı ve bebeğin kızgınlıkla kolunu tekmelediğini hissetti.

"Döndün," dedi Nynia saçlarını okşayarak.

Konuşmadı. Konuşamadı. Normalde onun karşısına çıkmadan önce bedenindeki ve zırhındaki kan lekelerini temizlerdi ama bugünün yüreğinde yarattığı acıyla hâlâ başa çıkamamıştı.

Onun sükûnet veren nazik dokunuşlarını hissetmesi gerekiyordu, onun güvende ve hâlâ yanında olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Yüreğindeki acıyı ancak o iyileştirebilirdi.

Yengesi ölmüştü. Tüm uzuvları kesilmişti. Öğle yemeğinde görünmeyince ona bakmaya gitmişti.

O tüyler ürpertici manzarayı sonsuza kadar yaşasa bile unutmayacaktı. Annesinin, kollarının arasında ölüşünü unutmadığı gibi bunu da hiç unutmayacaktı.

"Tanrıların laneti," diye fısıldamıştı o akşam Parth ağabeyiyle konuşurken, Talon'un onları duyacak kadar yakında durduğunu fark etmeden. *"O bir fahişenin oğlu. Kadın Druid'in tekiyle yatarak tüm sülalesinin lanetlenmesine sebep oldu ve şimdi bunun bedelini biz ödüyoruz. Tanrılar hepimizi cezalandırıyor."*

"Liderliği ele geçirmek için Speirr'in kılıcının karşısına mı çıkmak istiyorsun?"

"Sadece bir aptal onun karşısına çıkar. Cuchulainn bile onunla boy ölçüşemez."

"O zaman tanrılara seni duymaması için dua etsen iyi olacak."

Talon gözlerini yumarak hayatını mahveden fısıltıları duymamaya çalıştı.

"Speirr?" Nynia yüzünü okşadı. "Hepsi öldü mü?"

Başıyla onayladı. Yengesini eve getirdikten sonra adamlarını toplamış ve Kuzey Galya aşiretinin peşine düşmüştü. Onların baltalarından biri yengesinin başındaydı ve onu görür görmez bu işi kimin yaptığını anlamıştı.

"Gerçekten lanetliyim, Nyn." Kelimeler boğazında sıkıştı. Hayatı boyunca ailesi yüzünden lanetlenmemiş olduğunu başkalarına ispat etmeye çalışırken kendi kendini lanetlemişti. "Dayım öldüğünde seni dinlemeliydim. Kuzey klanından onun intikamını asla almamalıydım. Şimdi tek yapabileceğim şey onların tanrılarının bu sefer benden ne alacağını beklemek."

Yüreğinde bunun ne olduğunu maalesef biliyordu. Hayatında şu anda tutmakta olduğu kadından daha kıymetli bir şeyi yoktu.

Nynia ölecekti.

Onun yüzünden.

Hepsi onun suçuydu. Hepsi.

Kuzey klanı tanrılarının gazabını üzerine çekmişti.

Bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Nynia'yı yanında tutabilmenin bir yolu yoktu.

Bu acı dayanabileceğinden çok fazlaydı. "Morrigán'a pek çok kurban verdim ama Druidler bunun yetmeyeceğini söylediler. Daha başka ne yapabilirim?"

"Belki de bu sondur. Belki artık bitmiştir."

Öyle olmasını umdu. Aksi takdirde...

Hayır, Nynia'yı kaybedemezdi. Tanrıları her şeyi alabilirdi ama onu asla...

Talon rüyası ileri doğru sararken inledi. Karısını doğum yaparken kollarının arasında tutuyordu.

İkisi de şöminede yanan ateşten ve saatler süren zorlanmadan ötürü ter içindeydi. Ebe camı açarak dışarıda yağan karın esintisinin içeri girmesini sağladı.

Nynia karı hep sevmişti ve bu hava ikisine de bundan sonra işlerin yolunda gideceğine dair bir umut veriyordu. Belki de bebekleri hepsine yeni bir şans getirecekti.

"İt," diye emretti ebe.

Nynia'nın tırnakları çığlık atarken koluna geçti. Talon yanağını onunkine dayadı ve onu sıkıca tutarak kulağına fısıldadı. "Seni tutuyorum, aşkım. Asla gitmene izin vermeyeceğim."

Nynia inledi ve oğulları bedeninden ebenin ellerine doğru çıkarken gevşedi.

Speirr onu yanağından öpüp sımsıkı sarılınca Nynia güldü.

Bebek, ebenin onu uyandırma çabalarına cevap vermeyince neşeleri bir anda söndü.

"Bebek, ölü." Kadının sözleri beyninde yankılanmaya başladı.

"Hayır!" diye tısladı. "Uyuyor. Uyandır onu."

"Hayır, Kralım. Çocuk ölü doğdu. Gerçekten çok üzgünüm."

Nynia kollarının arasında ağlamaya başladı. "Sana oğlunu doğramadığım için çok özür dilerim, Speirr. Seni hüsrana uğratmak istememiştim."

"Beni hüsrana uğratmadın, Nyn. Beni asla hüsrana uğratmazsın."

Dehşete kapılmış ve kalbi kırılmış olan Talon, ebe küçük oğullarının bedenini yıkayıp giydirirken Nynia'yı kollarının arasında tuttu.

Gözlerini bebekten alamıyordu.

Oğlunun mükemmel görünen on el, on da ayak parmağı vardı. Gür siyah saçları. Yüzü çok güzel ve sakindi. .

Bebek neden yaşamamıştı?

Neden nefes almıyordu?

Acıyla dişlerini gıcırdatırken onun uyanmasını diledi. Oğlunun çığlık atmasını ve yaşamasını diledi.

Bu kadar mükemmel bir şey nasıl nefes almazdı? Neden hareket edip çığlıklar atmıyordu?

Onların oğluydu.

Kıymetli bebekleri.

Bu çocuğun yaşamaması için hiçbir sebep yoktu. Talon'un bir aptal olması dışında hiçbir sebep yoktu.

Kendi oğlunu öldürmüştü.

Gözlerinden yaşlar boşandı. Elini kaç kez Nynia'nın karnına götürüp oğlunun güçlü hareketlerini hissetmişti? Kaç kez sevgi dolu bir baba olmanın gururunu yaşamıştı?

Bebeğin doğacağı günü iple çekmişlerdi. Tüm umutlarını ve hayallerini onun üzerine kurmuşlardı.

Artık kalbini daha doğmadan önce kazanmış olan bu oğlu hiç tanıyamayacaktı. Onun gülümsediğini ya da büyüdüğünü göremeyecekti.

"Çok üzgünüm, Speirr," diye mırıldandı Nynia ağlarken sürekli olarak.

Kollarını sımsıkı ona sararak, rahatlaması için birtakım kelimeler fısıldadı. Onun için güçlü olmak zorundaydı. Nynia'nın ona şimdi ihtiyacı vardı.

Talon gözyaşlarını yutmaya çalışarak onu yanağından öptü ve teselli etmeye çalıştı. "Tamam, aşkım. Başka çocuklarımız olacak."

Yüreği ise gerçeği biliyordu. Tanrı Camulus çocuğunun yaşamasına asla izin vermeyecekti ve Talon, Nynia'yı bir daha asla bu üzüntüye sürüklemeyecekti. Onu çok seviyordu.

Bir saat sonra yüzünün tüm rengi çekildiğinde onu hâlâ kollarının arasında tutuyordu. Son umutları da paramparça olarak onu tarifi imkânsız acılara gark etti.

Nynia kan kaybından ölüyordu.

Ebe elinden gelen her şeyi yapmıştı ama sonunda onları vedalaşmaları için yalnız bırakmıştı.

Nynia onu bırakıyordu.

Talon nefes alamıyordu.

Bedeni hiçbir işlevini yerine getiremiyordu.

Nynia ölüyordu.

Talon onu kaldırarak göğsüne bastırdı. Her yanı kanla kaplanmıştı ama umurunda bile değildi. Düşünebildiği tek şey onu yanında tutmak, iyileşmesini sağlamaktı.

Benim için yaşa!

Tüm yaşam gücünü ona aşılamaya çalıştı ama bu yeterli değildi.

Sessizlik içinde tanrılarla başka bir şeyi almaları için pazarlık yaptı: Yaşamını, arazilerini, halkını alabilirlerdi. Ne istiyorlarsa. Sadece yüreğini bırakmaları yeterdi. Ona onu bu şekilde kaybedemeyecek kadar çok ihtiyacı vardı.

"Seni seviyorum, Speirr," diye fısıldadı usulca.

Talon hıçkırdı.

"Beni bırakamazsın, Nyn," diye fısıldadı Nynia kollarının arasında titrerken. "Sensiz ne yaparım bilemiyorum."

"Annene söz verdiğin gibi Ceara'ya bakacaksın." Talon dudaklarıyla soğuk elini öperken yutkundu. "Cesur Speirr'im benim. Her

zaman güçlü ve verici. Bran bizi bir araya getirene kadar seni diğer tarafta bekleyeceğim."

Talon gözlerini yumdu, artık gözyaşlarına engel olamıyordu. "Sensiz yaşayamam, Nyn. Bunu yapamam."

"Yaşamalısın Speirr. Halkımızın sana ihtiyacı var. Ceara'nın sana ihtiyacı var."

"Benim de *sana* ihtiyacım var."

Nynia yutkundu ve başını kaldırıp ona baktı, gözleri korkuyla doluydu. "Korkuyorum, Speirr. Ölmek istemiyorum. Çok üşüyorum. Daha önce sensiz hiçbir yere gitmemiştim."

"Ben seni ısıtırım." Üzerine kürkleri çekerek kollarını ovuşturmaya başladı. Sıcak tutmayı başarırsa onunla kalmasını sağlayabilirdi belki. Bunu yapacağını biliyordu...

Onu sıcak tutabilirse...

"Neden ortalık kararıyor?" diye sordu sesi titreyerek. "Karanlık olmasını istemiyorum. Sana biraz daha sarılmak istiyorum."

"Ben seni tutuyorum, Nyn. Sakın endişelenme, aşkım. Seni tutuyorum."

Gözünden tek damla yaş süzülürken Nynia elini yanağına koydu. "Hak ettiğin bir eş olabilmeyi dilerdim, Speirr. Sana istediğin çocukları verebilmeyi dilerdim."

Talon tek kelime bile edemeden hissetti. Son nefesini vermiş ve kollarının arasına yığılmıştı.

Öfke ve kederle başını geriye atarak acı içini paramparça ederken savaş çığlığını attı. Yaşlar gözlerinden boşandı.

"Neden!" diye kükredi tanrılara. "Kahrol Camulus. Neden! Neden *beni* öldürüp onu huzur içinde bırakmadın?"

Kimse cevap vermedi. Morrigán onu terk etmiş, acısıyla baş başa bırakmıştı.

"Neden tanrılar senin gibi bir piçe yardım etsin, evlat? Sen onların çizmelerini yalamaya bile layık değilsin."

"Şuna baksana Idiag, babası gibi zayıf ve acınacak halde. Hiçbir şey olamayacak. Onu öldürmemize izin ver ve yediği yemeği başka bir çocuğu beslemek için kullanalım."

Geçmişinden gelen bu sesler onu kamçılayıp acıyan kalbini ikiye ayırdı.

"Bir prens misin?" Onu horozdan kurtardığı günkü Nynia'nın çocuk sesini duydu.

"Ben bir hiçim," diye cevap verdi.

"Hayır, Lordum sen bir prenssin. Sadece öyle asil biri bir köylüyü o korkunç horozdan kurtarırdı."

Bir tek Nynia kendini asil ve iyi hissetmesini sağlamıştı.

Sadece o yaşamayı istemesini sağlamıştı.

Kıymetli Nynia'sı nasıl giderdi?

Hıçkırarak onu ve bebeği saatler boyunca kollarının arasında tuttu. Onları güneş karların üzerine doğana kadar tutmaya devam etti ve Nynia'nın ailesi sonunda cenaze hazırlıklarının yapılması için ona yalvardı. Talon bunu yapmak istemiyordu.

Onları bırakmak istemiyordu.

Tanıştıkları günden bu güne birkaç saatten fazla ayrı kalmamışlardı.

Onun sevgisi ve dostluğu ona çok yardımcı olmuştu. Yıllar boyunca onun gücü olmuştu. En iyi parçası oydu.

"Ne yapacağım ben, Nyn?" diye fısıldadı soğuk yanağına onu kucağında sallamaya devam ederken. "Ne yapacağım?"

Orada yalnız ve kaybolmuş bir şekilde oturmaya devam etti. Buz gibi. Canı acıyarak.

Ertesi gün Nynia'yı ilk buluşmaya başladıkları zaman gittikleri gölün kıyısına gömdüler. Nynia'nın onu beklediğini görebiliyordu, yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle orada duruyordu. Onun karların üzerinde koşup kar topu yapıp gizlice yaklaşarak içine attığını hayal edebiliyordu.

Sonrasında onu kovalardı, Nynia da kahkahalar atarak kaçardı.

Nynia kara tapardı. Başını geriye atarak o beyaz, saf kar tanelerinin güzel yüzüne ve açık sarı saçlarına düşmesini sağlardı.

Böyle bir günde ölmesi bile yanlıştı. Ona böylesine mutluluk veren bir günde.

Acıyla kıvranarak bundan sonraki yaşamını hiç kar yağmayan bir yerde geçirmeyi düşündü. Ona bu acıları ve kayıplarını hatırlatmayacak kadar sıcak bir yerde yaşamayı.

Ah tanrılar, Nynia nasıl gidebilmişti?

Talon azapla inledi. Dondurucu karın üzerinde emeklercesine durdu, yüreğinde sadece onulmaz bir acı vardı.

Odaklanabildiği tek şey göğsünün üzerine konmuş bebeğiyle birlikte toprağın altında yatan Nynia'ydı. Onu koruyamamıştı, onu ısıtamamıştı. Onu elinden tutup istediği yere götürememişti.

Omzunda küçük bir el hissetti.

Başını kaldırınca kardeşinin küçük yüzünü gördü. Ceara hak ettiğinden çok daha fazla trajedi yaşamıştı.

"Ben hâlâ seninleyim, Speirr. Seni yalnız bırakmayacağım."

Talon kollarını onun beline doladı ve yanına çekti. Ağlarken onu tutmaya devam etti. Ona tek kalan Ceara idi. Onu korumak adına tüm tanrılara başkaldıracaktı.

Nynia'yı korumayı başaramamıştı ama Ceara'yı koruyacaktı.

Kimse onu alt etmeden Ceara'ya dokunamayacaktı.

Talon güneş batmadan hemen önce içinde garip bir hisle uyandı.

Çok yalnızdı.

Çok yaralı ve hırpalanmıştı. Yüzyıllardır böyle şeyler hissetmemişti. Acheron'un duygularını gömmeyi öğrettiği geceden sonra hiç incinmemişti.

Bu gece hayatta ne kadar yalnız olduğunu hissetmişti. Bu acı göğsünü yakıyordu ve nefes almakta zorlanıyordu.

Teninde ve yatağında bulunan o garip kokuyu alana kadar.

Paçuli ve terebentin.

Sunshine.

Onu ve hayata bağlılığını, canlılığını düşündüğü anda içi aydınlandı.

O kıymetli kokusunu içine çekerek yatakta döndü ve yalnız olduğunu gördü.

Kaşlarını çattı. "Sunshine?"

Etrafına bakındı ve onu hiçbir yerde göremedi.

"Beni rahat bırakacak mısın sen, yürüyen bir çift çizme adayı!"

Sunshine'ın kapının diğer tarafından gelen sesini duyunca kaşını kaldırdı. Yataktan kalkmayı başaramadan önce kapı hızla açıldı, Sunshine Beth'i azarlıyordu, timsah da ona tıslayarak karşı koyuyordu.

Kapının eşiğinde kavga ediyorlardı.

"Şövalemi bırak, seni bavul fabrikası kaçkını. Kürdan lazımsa sundurmadaki odunları kemir!"

Bu kavgayı görmek dudağının kenarının yukarı doğru kıvrılmasına sebep oldu, Sunshine kulübesindeydi Beth de sundurmada.

"Beth," diye azarladı. "Ne yapıyorsun?"

Beth ağzını açarak şövaleyi bıraktı.

Sunshine elinde şövaleyle birlikte kulübenin içine doğru tökezleyerek geriledi. Timsah, Talon'a tıslayıp kuyruğunu yere vurarak sinirle Sunshine'a baktı.

"Seni hava kararmadan önce başına bir şey gelmemesi için eve girmeye zorladığını söylüyor," dedi Sunshine'a.

"O bataklık kokulu yaratığa söyle ben zaten içeri giriyordum. Neden o..." Sunshine durarak Talon'a baktı. "Aman Tanrım, gerçekten bir timsahla muhabbet mi ediyorum?"

Talon sırıttı. "Sorun değil. Ben hep yapıyorum."

"Alınma ama sen zaten biraz tuhafsın."

Tencere dibin kara...

Sunshine, Beth'i dışarı kovaladı, kapıyı kapadı ve resim malzemelerini köşeye yerleştirdi.

Talon onu ilgiyle izledi, özellikle o dar kotuyla eğildiğinde popposu çok güzel görünüyordu.

"Ne zamandır uyanıksın?"

"Birkaç saat oldu. Ya sen?"

"Şimdi uyandım."

"Hep bu saate kadar uyur musun?" diye sordu.

"Tüm gece ayakta olduğum için, evet."

Sunshine gülümsedi. "Galiba baykuşluğu iyice abartmışsın."

Yanına gelip döşeğe oturdu ve boyalı ellerini uyluklarına sürterek Talon'un dikkatini o şekilli bacaklara vermesine sebep oldu. Elini onların arasında gezdirip yukarı doğru ilerlemeyi ne kadar da seviyordu ve sonra merkeze ulaşıp...

Bu düşünceyle sertleşti.

"Sana kahvaltı hazırlamamı ister misin?" diye sordu Sunshine. "Gerçi mutfakta seni öldürmeyeceği ya da çürütmeyeceği kesin olan bir şey yok ama sanırım yumurta beyazlarından bir omlet yapabilirim."

Talon yumurta beyazından yapılan omletin tadını düşünerek yüzünü ekşitti. Muhtemelen soya peynirinden de beter bir tadı vardı.

Tanrım, biri bu kadını çikolatalı kremayla falan tanıştırmalıydı. Bu fikir aklına geldiği anda Sunshine'ın üzeri çikolata kaplıyken tadının nasıl olacağını düşündü. Dün gece bunu yapmaya fırsatı olmamıştı.

Sunshine ne düşündüğünü fark etmeden tiradına devam etti. "Sen hiç kepekli gevrek ya da tam buğday ekmeği gibi şeyler olduğunu duymadın mı?"

"Hayır, duymadım." Elini kolunda gezdirerek boynuna doğru kaydırdı, yumuşacık teninde parmaklarını gezdirdi. Hmm, ona dokunmayı ne çok seviyordu.

Sunshine söylevine devam etti. "Senin beslendiğin şekilde bir otuz yıl daha yaşamayı başarırsan şanslı sayılırsın. Mutfağında Willy Wonka'nın Çikolata Fabrikası'nda bulunandan çok daha fazlası var."

Talon sadece gülümsedi.

Bu kadın onu neden böylesine büyülüyordu? Onun nutuk çekmesini dinliyor ve rahatsız olmak yerine eğleniyordu.

Birinin onun için endişelenip ne yemesi gerektiğini söylemesi hoş bir şeydi.

"Biraz senden beslenmeme ne dersin?" diye sordu.

Sunshine cümlesinin ortasında durdu. Ne cevap vereceğini bulmaya çalışırken Talon onu kendine çekerek öpmeye başladı.

Sunshine bunun ne kadar iyi geldiğini düşünerek inledi. Tadı ne harikaydı. Kalçasının altında nasıl erekte olduğunu hissetti.

Bedeni eriyiverdi.

Bunun ardından hatırladığı ilk şey sırtüstü döşeğe uzandığı, Talon'un üzerine eğilerek süveterinin düğmelerini açtığı, göğüslerinin dokunuşlarının beklentisiyle gerildiğiydi.

"Dikkatimi dağıtmakta üstüne yok," dedi.

"Öyle mi?" dedi Talon göğüslerinin arasındaki vadiyi öperek.

"Hı hı," diye soludu Sunshine.

Çenesinin hemen altını küçük küçük ısırırken tüm bedeni ürperdi. Göğüslerini avuçlayıp parmaklarıyla usul usul yoğururken sıcak nefesi tenini dağladı.

Sunshine ellerini onun dağınık saçlarının arasına sokarak kendine doğru çekti, örgüleri tenini gıdıklıyordu. Bedeni zonkluyor ve dokunuşlarının özlemiyle alev alev yanıyordu.

Talon gözlerini kapadı ve Sunshine'ın teninin o tatlı kokusunu içine çekti. Çok sıcak ve yumuşak. Çok dişi. Elini değerli bir armağan olan teninde gezdirirken dilini ve dişlerini boynunda gezdirmeye devam etti.

Sunshine'ın elleri bedeninde gezindi.

Ah, bu kadının tadını çok seviyordu. Altında yatışını...

Elini siyah dantelli sütyeninin üzerine götürerek usulca avuçladı. Sunshine zevkle nefes çekerek bacaklarını bacaklarına sürttü. Kotun tenine dokunmasından hiç hoşlanmazdı ama onu giyen Sunshine olunca hiç umursamadı.

Sütyenin öndeki kopçasını açtı ve göğüsleri, araştıran ellerinin altında serbest kaldı. Ellerini o sert yuvarlakların üzerinde en keyif verecek şekilde ileri geri oynattı.

Onları öptü.

Sunshine başını iyice kendine yapıştırarak geriye doğru büküldü. Talon diliyle göğüslerinden biriyle oynamaya başladı, onu hazdan çığlık atacak hale getirene kadar örseledi, emdi. En hafif dokunu-

şuyla bile onu kıvrandıracak hale getirmeyi, başını döndürmeyi çok iyi biliyordu.

Talon onu tutarken çok garip bir şey oldu. Sunshine bir anda çok eskilere döndü...

Talon'u tıpkı şu an yaptıklarını yaparken gördü.

Tek fark baharın sonlarıydı ve gölün kenarındaki ağaçların arasında yatıyorlardı. Hem yakalanmaktan korkuyor hem de onun özlemiyle yanıp tutuşuyordu.

Kehribar renkli gözleri tutkuyla kararmış, onu bir koluyla kucaklarken serbest eliyle elbisesinin üst bağlarını çözüyordu.

"Sonsuza kadar seni istiyorum, Nyn." Fısıldadığı bu sözler başını eğip açığa çıkan göğüslerini tadarken içini parçaladı. Bir erkeğin orayı öpmesi gibi yabancı bir hisle tanışırken zevkle inledi. Daha önce hiçbir erkeğin kendine dokunmasına izin vermemişti. Kimsenin vücudunu görmesine de.

Biraz utanıyordu ama onu reddedemezdi. O kendisine böylesine büyük bir keyif verirken bunu yapamazdı.

Annesi uzun zaman önce ona erkeklerin istek ve ihtiyaçlarından bahsetmişti. Bir kadının içine tohumlarını ekerek onu sahiplendiklerini.

Şu andan sonra Speirr'den başka kimsenin onu bu şekilde almasını istemeyeceğini biliyordu. Speirr için her şeyi yapardı.

Speirr eteğini kalçasına kadar sıvadı ve alt bedeni o sıcak ve aç bakışlara maruz kaldı. Speirr bedeninin en mahrem bölgesine bakabilmek için bacaklarını aralarken titredi.

İçgüdüsel olarak bacaklarını sımsıkı kapamak istiyordu ama kendini zorlayarak bunu yapmadı. Kendini onun için açtı, nefesini tutarak onun özlem dolu bakışlarını izledi ve yüreği sızladı.

Speirr elini karnına, oradan da bacağına indirdi. Sonra ağır hareketlerle elini bacağının iç tarafına kaydırdı, Nyn hem yanıyor hem

ürperiyordu. Genç adamın meraklı parmakları bacaklarının arasındaki zonklayan bakire tenine değdiğinde gözlerini yumarak inledi.

Onun okşayışlarıyla başı garip bir şekilde dönmeye başladı. Speirr bacaklarını daha da açarak elini derinlere soktu, onun tüm bedenini titretti.

Speirr elini çekip bedenini bacaklarının arasına yerleştirdiğinde inledi. Onun sertleşmiş, zonklayan çıkıntısını bacaklarının arasında hissetti.

"Bana bak, Nynia."

Gözlerini açarak ona baktı.

Gözlerinde gördüğü aşk içini kavurdu. "Hâlâ çok geç değil. Beni istemediğini söyle ve herhangi bir hasar gerçekleşmeden uzaklaşayım."

"Seni istiyorum, Speirr," diye fısıldadı. "Sadece seni istiyorum."

Eğilerek onu şefkatle öptükten sonra içine kaydı.

Kızlık zarını yırtıp içini tam olarak doldururken duyduğu acıyla gerildi. Dudağını ısırarak yavaş yavaş üzerinde sallanmaya başladığında ona sarıldı.

"Sen altımdayken kendimi çok iyi hissediyorum," diye soludu Speirr, sesi boğuklaşmıştı ve inler gibiydi. "Düşündüğümden çok daha iyi."

"Kaç kadın altına yattı, Speirr?" Ağzından çıkan sözlerin dehşetine kapıldı ama bilmek istiyordu ve sorusunun ne kadar aptalca olduğunu anlayamayacak kadar gençti.

İçinde kıpırdamayı bıraktı ve tam gözlerinin içine baktı. "Sadece sen, Nyn. Senin kadar bakirim. Kendilerini bana sunan kadınlar oldu ama tutmayı hayal ettiğim tek kadın sensin."

Yüreği yerinden oynadı. Gülümseyerek bacaklarını onun kaslı, çıplak kalçasına sardı. Yüzünü avuçlarının arasına alarak burunları birbirine değene kadar kendine çekti.

"Ah, Speirr," diye fısıldadı Sunshine onu öylece tutmaya devam ederek.

Kollarının arasındaki Talon gerildi.

Son bin yılda Ceara dışında kimse gerçek adını kullanmamıştı. Adını şu an Sunshine gibi söyleyen tek kadın vardı.

Sadece söyleyişi değil, sesindeki nağme de aynıydı. Omurgasına gönderdiği ürperti de.

"Bana ne dedin?"

Sunshine hatasını anlayınca dudağını ısırdı. Ah Tanrım, muhtemelen ona başka bir erkeğin adını söylediğini düşünmüştü. Önceki hayatını hatırlaması mümkün değildi. Aslında Sunshine da hatırlamamalıydı. Bu geri dönüşlerin nereden geldiğini bilmiyordu.

Tek bildiği onu korkuttuklarıydı.

Büyükannesi geçmiş yaşam regresyonunda çok başarılıydı ve onu reenkarnasyona saygı duymayı öğreterek yetiştirmişti. Büyükanne Morgan'ın en önemli öğretisiyse yeniden doğduğunda önceki hayatını hatırlamayacak olduğundu.

Peki, o zaman, onu neden hatırlamıştı?

"Boğazımı temizliyordum," dedi yutmasını umarak. "Sen ne dediğimi düşündün?"

Talon gevşedi. Belki de gaipten sesler duyuyordu. Belki de bu kadın onun unutmuş olduğu anılarda gezinmesini sağlıyordu. Ya da belki Sunshine'ı da aynı şekilde istediği için suçluluk duyuyordu.

Onu bu şekilde ateşlendirebilen tek kadın Nynia idi.

Sunshine çok farklıydı. İstemediği halde kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Bununla savaşsa bile...

Sunshine ellerini Talon'un saçlarına gömerek aşağı çekti ve çenesini ısırmaya başladı. Ellerinin yaşattığı his, bedeninin altındaki sıcaklığı...

İyice ona yaklaştı, dudaklarını omzuna uzatarak, tuzlu tenini tattı.

Talon derin bir iç çekti. Huzurla.

Sonra onu çileden çıkaran bir şey oldu, telefonu çaldı.

Küfrederek onu açtı ve karşısında Acheron'u buldu.

"Kadını bu akşam da korumana ihtiyacım var. Onu evinde tutmaya devam et."

Talon kaşlarını çattı. Ash'in Sunshine'ın onunla birlikte olduğunu nereden bildiğini merak etti ama adamın güçleri korkutucu boyutlardaydı. "Bana ondan uzak durmamı söylediğini sanıyordum."

"İşler değişti."

Sunshine dişleriyle göğüs ucunu hafifçe ısırınca Talon hafifçe inledi. Onu burada tutmak hiç de bir yük değildi. "Bu gece bana ihtiyaç olmadığından emin misin?"

"Evet." Acheron telefonu kapadı.

Talon telefonu fırlatıp şeytani bir tebessümle Sunshine'a baktı. Gece gittikçe güzelleşiyordu.

Sekizinci Bölüm

Ash, Runningwolf'tan ayrılırken geceyarısı olmak üzereydi.

Talon hangi cehennemdeydi? Sokaklarda devriye geziyor olmalıydı.

Yeniden Nick'i aradı ve onun da Talon'dan hiçbir haber almadığını öğrendi.

Bu Kelt'in yapısına hiç uymayan bir durumdu. Talon'un iyi ve yaralanmamış olduğunu hissedebiliyordu, istese izini de bulurdu ama Ash güçlerini hiçbir zaman kötüye kullanmazdı. O da bir zamanlar avlanmıştı, bunu başkasına yapamazdı. Çok acil bir durum söz konusu olmadığı sürece asla yapmazdı.

Özgür irade kurcalayacağı bir şey değildi.

Ash telefonunu ceketinin cebine koyarken ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti.

"Bak, ne kadar çaresiz duruyor..."

"Evet ama hepimizi besleyecek kadar da güçlü."

Sesler zihninde fısıldaşıyordu, tıpkı Örümcek Adam'ın örümcek hisleri gibi...

O da kendine süper kahraman mı diyordu?

Hadi canım.

Ash gözlerini kapadı ve seslerin nereden geldiğini belirledi. Dört erkek, iki dişi Daimon Royal Sokağı'ndaki aralıktaydı. Motosikletine

doğru ilerlemeye başladığı sırada durdu. Geleneksel yöntemlerle zamanında yetişme şansı yoktu.

Kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafına bakındıktan sonra havadaki iyonları etrafına topladı. Bedeninin hiçlikte çözünmesine izin verdi ve zaman ile mekânı bükmek için güçlerini kullandı.

Hiç görünmeden şehri geçti ve kadını köşeye sıkıştırmış oldukları aralığa geldi. Kadın korkmuş bir şekilde, etrafını saran Daimonların arasında kollarını bedenine sarmış bir şekilde duruyordu.

"Lütfen canımı yakmayın," diye yalvardı. "Çantamı alın ve beni rahat bırakın."

En uzun boylu Daimon öne atılarak onu saçlarından yakaladı ve şeytanca gülümsedi. "Ah, bu acıtmayacak. En azından uzun sürmeyecek."

Acheron orada cisimlendi. Kadını korumak ve aklını karıştırmak için bir kalkan oluşturdu. Kadın sadece bilinmeyen bir şeyin onu saldırganlarından kurtardığını algılayacaktı.

Islık çaldı.

Daimonların hepsi ona döndü.

"Selam," dedi lakayt bir tavırla onlara doğru yürürken. "Siz Daimonlar masum bir insanın ruhunu emmeyi planlamıyordunuz değil mi?"

Daimonlar birbirleriyle bakıştıktan sonra kaçmaya başladılar.

"Ah, hiç sanmıyorum," dedi Ash, aralıktan çıkmalarını engellemek için diğer tarafa da bir kalkan oluşturarak. "Hiçbir Daimon buradan canlı çıkamaz."

Görünmez duvara çarparak geriye doğru düştüler.

"Dostum," dedi Ash üzülmüş taklidi yaparak. "İnsan kendini araba camına çarpmış sinek gibi hissediyor değil mi?"

Hemen ayağa fırladılar.

En uzun boyluları gözlerini kıstı, neredeyse Ash'le aynı boydaydı. "Senden korkmuyoruz, Karanlık Avcı."

"Güzel, bu kavgayı daha da eşit kılar." Ash ellerini iki yana açarak düşünceleriyle bir sopa oluşturdu.

Kadınlar geride dururken erkek Daimonların hepsi birden üzerine doğru atıldı.

Acheron ilk Daimonu sopasını uzatarak çevirdi ve sopanın ucunu ikinciye vurdu. Sonra sopanın bir ucunu betona yaslayarak ondan destek aldı ve sıçrayarak üçüncüye tekme attı. Çizmesinin burnundaki bıçağı çıkararak onu Daimonun göğsüne sapladı. Daimon parçalandı.

Ash zarafetle yere inerken ilk iki yere düşen ayağa kalkmayı başardı, diğeri ise geriledi.

"Ama yapmayın kızlar," diye alay etti onlarla. "Bu kadar utangaç olmayın. En azından size savaşma şansı verdim ki siz *kurbanlarınıza* asla bu şansı vermiyorsunuz."

"Bak," dedi liderleri, sesi titriyordu. "Bizi bırakırsan sana çok önemli bir bilgi veririz."

Ash, aşağılayan bir ses çıkardı. "Sizi daha fazla insan öldürmeniz için bırakmamı sağlayacak olan bu bilgi ne kadar değerli olabilir?"

"Çok değerli," dedi diğeri. "Bu..." Sesi bir çığlığa dönüştü.

Ash kıpırdayamadan bütün Daimonlar atomlarına ayrıştı.

Yüzyıllardan beri ilk kez yerinden kıpırdayamayacak kadar şaşırmıştı.

Ne olmuştu şimdi?

İnsan olan kadın çöktüğü yerden fırlayarak kollarının arasına atıldı. "Hayatımı kurtardın!"

Ash kaşlarını çattı. Onun kendisini nasıl görüp böylesine bir tutkuyla öpebildiğini anlayamamıştı.

"Lanet olsun, Artemis," diye hırladı onu iterek. "Bırak beni."

Kadın boğazından son derece rahatsız olduğunu belli eden bir ses çıkardı. Onu bıraktıktan sonra sarışın bir insandan o ateşli tanrıçaya dönüştü. Kestane renkli saçları kıvrılarak omuzlarına döküldü, ellerini beline koyarak suratını buruşturdu. "Ben olduğumu nereden anladın?"

"On bir bin yıldan sonra tadının neye benzediğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Artemis suratını daha da asarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Gerçek bir insan olsaydım bu gece benimle yatacak olduğuna dair her türlü bahse girerim."

Ash nefretle içini çekerek sopasının buharlaşmasını sağladı. "Anlamsız kıskançlıklarına harcayacak vaktim yok. Halletmen gereken başka şeyler olduğunu sen de biliyorsun."

Dudaklarını yaladıktan sonra yanına gelerek elini omuzlarında gezdirdi. "Halletmen gereken başlıca şey benim aşkım. Benimle eve gel, Acheron. Bu yaptığına değecek." Dilini kulağında gezdirerek bedenindeki tüm tüylerin ürpermesini sağladı.

Ash silkinerek uzaklaştı. "Başım ağrıyor."

"İki yüz yıldır başın ağrıyor!"

İlgisiz gözlerle ona baktı. "Sen de on bir bin yıldır regl öncesi sendromu yaşıyorsun."

Artemis buna güldü. "Bir gün, aşkım, bir gün..."

Ash aralarına biraz daha mesafe koydu. Ellerini bedeninde gezdirmeye devam edemeyeceği kadar bir mesafe. "Neden buradasın?"

Artemis omuz silkti. "Seni savaşırken görmek istedim. Seni o kadar ciddi ve ölüm saçarken görmek hoşuma gidiyor. Hareket ederken kaslarının kasılışını seyretmek beni gerçekten ters yüz ediyor."

Ash ilk kez dili yanlış kullanmış olmasını düzeltme gereği hissetmedi. Tam tersine onu bu şekilde manipüle ediyor olması karşısında bakışları karardı. Artemis'in oyunlarından nefret ediyordu özellikle de başkalarını hayatlarını etkilediğinde. "Demek Daimonları hiç yoktan yarattın ve sonra da onları yok ettin."

Artemis aralarındaki mesafeyi kapadı. "Ah, hayır onlar gerçekti ve onları yok eden ben değilim. Bana inanmalısın seni savaşırken görmeye bayılıyorum ve bu savaşın ortasındayken onları asla vermezdim."

"Yani yok etmezdim demek istiyorsun."

"Hmmm... Vermezdim... Etmezdim..." Artemis ellerini göğsünde gezdirirken omzunu ısırdı. "Bu şekilde konuşmaya devam edersen seni beraberimde eve götüreceğim."

Acheron'un başı zonklamaya başlamıştı. Artemis'in elini apış arasından uzaklaştırdı. "Artie, bir dakikalığına konuya odaklanır mısın? Onları sen uçurmadıysan kim uçurdu?"

"Bilmiyorum."

Acheron ondan uzaklaştı. Yeniden.

Artemis en kıymetli oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi ayağını yere vurarak ona dik dik baktı. "Saçlarınla bu kadar sık oynamandan nefret ediyorum, ya o burnundaki şey de nedir?"

Ash hızmanın yok olup deliğin de kapandığını hissetti. Dişlerini sıktı. Saçlarının da yeniden sarı olduğundan hiç şüphesi yoktu. "Lanet olsun Artemis, sahibim değilsin."

Artemis'in gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Sen bana aitsin, Acheron Parthenopaeus," dedi öfkeli ve sahiplenen bir sesle. "Hepiniz. Aklınız, bedeniniz ve ruhunuz. Bunu sakın unutma."

Acheron gözlerini kıstı. "Benim üzerimde gerçek bir gücün yok, Artie. Bunu ikimiz de biliyoruz. Her şey çok önceden belirlendi, güçlerim seninkileri ezer."

"Ah, hayır, aşkım. Karanlık Avcı ordun ve koruduğun insanlar senin için bu kadar önemliyken her zaman senin üzerinde gücüm var demektir." Buz gibi bir tebessümün ardından insan dünyasından ayrıldı.

Ash bir küfür savurdu ve ardından bir şimşek göndermek gibi çocukça bir dürtü hissetti. Onu yeniden tapınağına çekmek için uğraştığına dair hiçbir şüphesi yoktu.

Bir aptal gibi gidecekti. Gitmek zorundaydı. Hâlâ Daimonları kimin yok ettiğini bilmiyordu ve bu Artemis değilse biri onunla oynuyordu.

Yoluna çıkmaya kalkışan bu salağın durumu acıklıydı. Artemis'e tolerans gösteriyordu çünkü bunu yapmak zorundaydı.

Bir başkasına ise tahammül etmek zorunda değildi. Onu rahatsız eden ilk kişinin kafasını Archon'un çekiciyle paramparça edecekti.

"Pekâlâ," dedi Sunshine üzerinde sadece ödünç bir tişörtle bacaklarını altına almış bir şekilde yatağın üzerinde otururken. "Beni burada sonsuza kadar tutmayı mı planlıyorsun?"

Yan yatmış bir şekilde Sunshine'ın onlar için hazırladığı tabağa uzandı, içine M&M'leri koyması için çok ısrar etmek zorunda kalmıştı. "Duruma bağlı. Bana bu sağlıklı şeyleri yedirmekte ısrarlı mısın yoksa dolapta kalmış olan bifteği yiyebilecek miyim?"

Sunshine ağzına bir çilek atarken ona burun kıvırdı. Buzdolabının alt çekmecesinde taze meyve bulmuş olmasına hâlâ şaşırıyordu. Bu adam toksik olmayan şeyleri yemekten nefret ediyor gibiydi.

"Dolaplarındaki o çöpleri yiyerek nasıl sağlıklı kaldığını anlayamıyorum. Beş ayrı çeşit patates cipsi saydım."

"Sahi mi? Altı olmalıydı. Barbekü sosluların hepsini yemiş miyim?"

"Hiç komik değilsin." Yine de bir kahkaha attı.

"Gevşe," dedi Talon Sunshine'ın hazırlamış olduğu muzlara uzanarak. "Bir muz al."

Sunshine kaşını kaldırarak ona baktı, bakışları daha sonra arsızca o muhteşem çıplak bedende dolaştı. "Senin muzunu daha yeni yedim."

Talon ona gülümsedi. "Muzumun seni yediğini söylemek daha doğru olacak."

Sunshine onu çilekle beslemek için uzanırken bir kahkaha daha attı. Talon o elini çekmeden önce dudaklarını parmaklarında gezdirerek her birini küçük küçük emdi.

Sunshine'ın daha önce tanımış olduğu hiç kimseye benzemiyordu. Ama maalesef süremezdi.

Gerçekler bir anda yüreğini sızlattı. Onu bırakmak şu an olduğundan daha da zor bir hale gelmeden önce gitmeliydi. Onu ya da kendini incitmek istemiyordu.

"Talon," dedi çileklerin arasından bir tane daha seçerken. "Son birkaç gün çok eğlenceliydi ama artık gerçekten evime dönmem gerekiyor."

Talon ağzındakini yuttu ve su içti. Söylemek yapmaktan kolaydı. Onu evine götüremezdi, Daimonlar peşindeyken ve Ash onun korunmasını isterken bunu yapamazdı.

Görev ihmali Atlantislinin affedeceği bir şey değildi.

Karanlık Avcılar koruyucuydu. Görevlerini yapmakta başarısız olanlar kendilerini bir anda sonsuza kadar çekilen işkenceler içinde buluverirdi.

Bu tehdide zaten ihtiyacı yoktu. İşin aslı Sunshine'ın incindiğini görmek istemiyordu. Ondan gereğinden fazla hoşlanmıştı.

İşin en kötüsü de onunla vakit geçirmeyi seviyordu. Biriyle bir geceyi paylaşmayalı çok uzun zaman olmuştu. Onunla konuşmak çok kolaydı. Çok komik ve sıcakkanlı biriydi.

"Bu geceyi de burada geçirmeni istesem?"

Sunshine'ın gözlerinde beliren hüznü gördü. "Çok isterim ama ya yarın ne olacak? Beni eve götüremezsin ve ben senin tekneni alırsam sen kulübenden ayrılamazsın."

"Seni yarın akşam evine götürebilirim."

Sunshine uzanıp onun ince örgüleriyle oynadı. Tebessümü son derece nazik ve pişmanlıkla doluydu. "Hayır, Talon. Ne kadar istesem isteyeyim evime dönmeliyim. Yapmam gereken bir işim var ve sınırsız bir zenginliğe sahip değilim. Meydana gitmediğim her gün para kazanamadığım anlamına gelir. Yemek yemem gerekiyor, unuttun mu? Buğday tohumu hiç de ucuz bir şey değil."

"Eğer sorun paraysa..."

"Değil, Talon. Hayatıma geri dönmeliyim."

Haklı olduğunu biliyordu. Er ya da geç ayrılmaları gerekiyordu.

Onu evine götürecek ve karanlığın içine saklanarak onu orada korumaya devam edecekti.

"Dünyanın bir parçası ol ama asla içine girme."

Acheron'un çok uzun zaman önce ona bu sözleri söylediği geceyi hatırladı.

"Yaptığımız iş dolayısıyla insanlarla iletişim içinde olmalıyız ama biz onların arasında gezinen görülmeyen gölgeleriz.

"Kimsenin seni tanımasına izin verme. Asla yaşlanmadığını fark etmesinler. Karanlığın içinde her zaman etrafını izleyerek, tetikte olarak

ilerle. İnsanlarla köleliğin arasında sadece biz duruyoruz. Biz olmazsak hepsi ölür ve ruhları sonsuza kadar kaybolur.

"Sorumluluğumuz büyük. Savaşlarımız sayısız ve efsanevi.

"Ama gecenin sonunda evine yalnız git ve kimsenin senden korkan dünyayı kurtarmak için neler yaptığını bilmesine izin verme. Hiçbir zaman zaferlerinin tadını çıkarma. Kimseyi sevemezsin ve bir aile kuramazsın.

"Biz Karanlık Avcılarız."

"Biz sonsuz güce sahibiz.

"Biz sonsuza kadar yalnızız."

Talon derin bir nefes aldı. Onunla geçirdiği zaman sona ermişti. "Pekâlâ," dedi. "Seni geri götürüyorum."

Yüzünü ellerinin arasına alarak derin derin öptü. Onu tadarken düşünceleri yine geçmişe sürüklendi.

"Speirr?" Dayısının öfkeli sesi kapının diğer tarafından geliyordu. "Kendini bir akşamüstü karının kollarından koparmayı başarıp işlerimde bana yardımcı olur musun? Şimdiye kadar nasıl oldu da beş düzine çocuk yapmadınız, anlamıyorum."

Nynia üzerinde otururken bir kahkaha attı. "Başın yine dertte."

"Evet ama sen buna değersin, Nyn."

Nynia hep yaptığı gibi üzerine doğru eğilerek onu öpmeden önce burunlarını sürtüştürdü ve sonra yanına kaydı. "Gitsen iyi olacak yoksa dayın ikimizin de kafasını kesecek."

Talon bu anıyla irkildi ve içinde uyanan acıyı hissetti.

Sunshine geri çekilerek burnunu tıpkı Nynia'nın hep yaptığı gibi burnuna sürttü.

Talon buz kesti.

Bir terslik vardı. Bu anılar, Sunshine'ın hareketleri...

Onda uyandırdığı duygular...

Sunshine'ın yanağını avuçlayarak o koyu kahverengi gözlerinin içine baktı. Yüz hatlarında ona karısını hatırlatan hiçbir şey yoktu ama hareketleri...

"Talon? Sorun nedir?"

Konuşamadı. Ona kendisine bin beş yüz yıl önce sevdiği kadını hatırlattığını söyleme cesaretini bulamadı.

"Yok bir şey," dedi usulca. "Giyinmen gerekiyor."

Sunshine kalktı.

"Speirr?"

Ceara kulübesinde belirirken Talon battaniyeyi kaparak örtündü.

"Bir terslik mi var?" diye sordu Sunshine onun ani huzursuzluğunu fark ederek.

Başını iki yana salladı.

Ceara, Sunshine'ı görünce kalakaldı. Gözleri irileşti. "Yanında biri mi var?"

Talon cevap vermedi. Sunshine'a Ceara'nın orada olduğunu çaktırmadan bunu yapması mümkün değildi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Talon.

"Hayır," dedi Sunshine.

"Evet," diye cevapladı Ceara. "Acheron'un seni aradığını biliyor musun?"

Talon kaşlarını çattı. Cep telefonunu komodinin üzerinden alarak Acheron'un numarasını çevirdi.

Kimse cevap vermedi.

"Telefonu kapalı mı?" diye sordu.

Sunshine'ın kaşları da onunkiler gibi çatıldı. "Kimin telefonu?"

Ceara başını iki yana salladı. "Gece boyunca sana ulaşmaya çalıştı."

Kaş çatışı daha da sertleşti. Yere bakarak Nick'i aradı.

Yine açan olmadı.

"Bu garip," dedi Talon. "Kimse açmıyor."

Sunshine konuyu geçiştirdi. "Açmazlar. Saat iki olmak üzere. Belki de uyuyorlardır."

"İnan bana, bu adamlar şu an mutlaka uyanıktır." Kardeşine döndü. "Ceara, Acheron nerede?"

"Ceara mı?" diye sordu Sunshine. "Acheron? Sen neden bahsediyorsun?"

Ceara onun araya girişiyle ilgilenmedi. "Şu an Artemis'le beraber ama senin için endişeleniyor."

"Neden gelmek için bu kadar çok bekledin?" diye sordu Talon.

"Daha önce gelmeyi başaramadım. Bir şey beni engelledi."

"Ne zamandan beri?"

"Bilmiyorum. Etrafına örülmüş güçlü bir koza var. Karanlık ve kötü bir şey."

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Sunshine.

"Sunshine, lütfen birazdan anlatacağım ama önce almam gereken cevaplar var." Yeniden Ceara'ya baktı.

Ceara merakla Sunshine'a bakıyordu. Ona doğru gidip elini omzuna koydu.

Sunshine ürperdi. "Bu da neydi?"

Ceara bu temas onu şoka uğratmış gibi geri sıçradı. "Nynia," diye soludu, ağabeyine ürkek bir kaş çatışla bakarken.

İçindeki bir şey inkâr çığlıkları atıyordu. Ceara'yla bu kez yerel Keltçede konuşmaya başladı. "Hayır, değil. Bu mümkün değil."

"Mümkün ya da değil ağabeyim, o Nynia. Nynia'nın ruhu. Bunu hissedemiyor musun?"

Talon kalbi hızla çarparken Sunshine'a baktı.

Bu gerçekten olabilir miydi?

Battaniyeyi kalçasına sararak Sunshine'ın durduğu yere gitti ve ellerini yüzünün iki yanına koydu. Başını iyice kaldırdı ve gözlerinin içine baktı.

Tüm inkârlarına rağmen onu hissetti. Onu sokak lambasının altında ilk gördüğü anda hissetmişti.

Yüreğinin derinliklerinde bir yerde onun hep Nynia'sı olduğunu biliyordu. Tadını aldığı ilk andan beri bunu biliyordu.

Bu gerçek ellerinin titremesine sebep oldu.

"Bu nasıl olur?" diye sordu.

Zaten yüreğinde nasıl olduğunu biliyordu. Camulus, Nynia'yı ona yollamıştı.

Onu yeniden mahvetmek için oradaydı.

Göğsü daraldı, nefes alamıyordu.

Bu yüzden bu kadar çekiciydi. Bu yüzden ondan ayrılmak istemiyordu. Camulus onun Talon'u baştan çıkarmasını istiyordu, sonra da yeniden ölümünü seyrettirecekti. Hem de kollarındayken.

Talon gözlerini kapatarak Sunshine'ı kendine çekti ve onu sımsıkı tuttu, onu korumak için elinden geleni yapacaktı ama sonunda onu yine kaybedecekti, bu içini parçalıyordu.

Kimse bir tanrıyı yenemezdi.

Sunshine onun kemik kıran kucaklamasının arasında nefes almak için savaş verdi. "Talon, beni korkutuyorsun. Ne oluyor?"

"Yok bir şey. Sadece seni evine götürmem lazım."

Tanrılar burada olduğunu fark edip seni bu yüzden cezalandırmaya kalkışmadan önce benden uzağa...

"Speirr?" dedi Ceara, sesi uzaktan geliyordu. "Burada kalamam. Yine çekiliyorum."

"Ceara?"

Gitmişti.

Talon duygularını güçlükle bastırdı. Onlara şu an sahip olmayı göze alamazdı. Yapılacak çok işi vardı ve Sunshine'ı güvende tutmak için tüm güçlerine ihtiyacı olacağını biliyordu.

Bu arada Ceara'nın güçleri ile Acheron'un telefonuna kimlerin karıştığını da bulması gerekiyordu.

Sunshine'ın hayatı onun ellerindeydi. Bu kez onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Talon dişlerini gıcırdattı, keşke geçmişi değiştirebilseydi.

"Benimle kal Speirr, lütfen yüreğinde intikam duygusuyla dışarı çıkma."

Dayısının öldürüldüğü gün Nynia'yı dinlemiş olsaydı hayatının akışı bambaşka bir yönde olacaktı.

Ama keder ve öfkeyle yoğrulmuştu ve Nynia'nın ricasını kabul etmemişti, o da tartışmamıştı.

Her zaman olduğu gibi Nynia yana çekilmiş ve yoluna gitmesine izin vermişti. Doğruca Kuzey Galya kabilesine gitmiş, iki tarafın da oyuna getirilmiş olduğunu bilmeden onlara büyük hasar vermişti.

Gerçeği öğrendiğinde özür dilemek için çok geçti.

Galyalılar savaş tanrısı Camulus'un koruması altındaydı ve liderleri de Camulus'un insan olan oğluydu. Savaş tanrısının gazabı hâlâ Talon'un hayatını etkiliyordu.

"Artık sadece senin acı çektiğini görmek için varım."

Bu Camulus'un ona verdiği sözdü.

Hayır, Camulus'la savaşıp kazanmayı başaramazdı. Bir Karanlık Avcı olarak güçlüydü ama bir tanrıyı öldürecek kadar güçlü değildi.

Sunshine'ı bir an önce evine götürüp hayatından çıkarmadığı sürece başı dertteydi.

Giyindiler, Sunshine eşyalarını toparladı. Yine üç kez geri dönmek zorunda kaldı, Talon onun tekneye binmesine yardım etti ve New Orleans yoluna çıktılar. Aralarına ne kadar kısa sürede mesafe koymayı başarırsa Sunshine o kadar güvende olacaktı.

Şehre vardıkları anda Acheron'u arayacaktı, belki o Sunshine'ı Mardi Gras boyunca koruması için başka bir Karanlık Avcı ya da Yardımcı ayarlardı. Daimonlar peşindeyken hayatını daha az tehlikeye atacak birini.

Garajına vardıklarında Talon motosikleti bırakıp Viper'ı kullanmaya karar verdi. Hızlı olması gerekiyordu ve Sunshine'ı daha büyük bir tehlikeye atamazdı.

Tüm hız kurallarını ihlal ederek onu çatı katına götürdükten sonra Acheron'u aramak için Sunshine'ın mutfağındaki telefonu kullandı.

"Şehirde ne yapıyorsun?" diye sordu Acheron.

"Bana ulaşmaya çalıştığın söylendi."

"Kim tarafından? Direktiflerim gayet açıktı. Kadınla kulübende kalacaktın."

Talon kaşlarını çattı. Bu tuhaftı. Ceara daha önce hiç yanılmamıştı, yalan da söylememişti.

"Söyledin ama sonra..." Durumu çözebilmek için durdu.

Burada neler oluyordu?

"Evet?"

"Yok bir şey, T-Rex. Sanırım ben yanlış anladım."

"O zaman hâlâ neden benimle telefonda konuşuyorsun?" diye sordu Ash. "Onu kulübene geri götürmen gerekiyor. Hemen."

Talon onun kibirli ses tonundan pek hoşlanmadı. Ash kaçamak konuşan ya da huzur bozan biri olabilirdi ama daha önce hiç böyle otoriter bir pislik olmamıştı. "Yapamam, T-Rex. Burada garip bir şeyler oluyor. Onu burada bırakmak zorundayım."

"Neden?"

Talon, Sunshine'ın bu konuşmayı duyamayacak bir yerde olduğundan emin olmak için etrafına bakındı. Onu dairesine getirirken yol boyunca tek kelime bile etmemişti, şimdi de koltukta oturmuş çizim yapıyordu ve onunla hiç ilgilenmez gibi bir hali vardı.

Bu işin bu şekilde devam etmesini istedi.

Yine de sesini biraz kıstı. "O benim karım."

"Pardon?"

Talon sesini biraz daha kıstı. "Sunshine'ın Nynia'nın reenkarne olmuş hali olduğunu düşünüyorum."

"Bu çok ilginç?"

"Evet, bu yüzden onu artık koruyamam. Ona bakması için başkasına ihtiyacım var tamam mı?"

"Evet, ikilemini anlayabiliyorum."

Talon kaşlarını çattı. İkilem mi? Bu Acheron'un kullanacağı bir kelime değildi. "Sana bir şey mi oldu, T-Rex?"

"Hayır, sadece bu konu beni endişelendirdi. Onu şimdi bırakıyor musun?"

"Mecburum."

"Belki de yarın akşama kadar beklemelisin."

"Ne?"

"Oraya bu gece birini gönderemem. Ben başka birini bulana kadar onu korumaya devam eder misin? Zarek'e onu korumak konusunda pek güvenemiyorum. Sen güveniyor musun?"

"Elbette hayır. Haklısın. Onu burada korunmasız bir şekilde bırakamam."

"Evet. Bu bir sorun olabilir. Sen günü orada geçir, yarın bu sorunu çözeceğim."

Telefon kapandı.

Talon ahizeyi yerine koyarken garip bir sancı hissetti. Bu konuşmada hiç yolunda olmayan bir şeyler vardı.

Odaya dönüp bakınca Sunshine'ı gördü ve endişeleri bir süreliğine ciddiyetini yitirdi.

Hâlâ koltukta oturmuş çizim yapıyordu ve bir melodi mırıldanıyordu.

Nynia'nın ninnisiydi bu. İşlerini yaparken aynı şarkıyı söylerdi.

Özlem ve acı içini öylesine sardı ki bir an kıpırdayamadı.

Ona hissettiği sevgi korkutucuydu.

Tüm irade savaşına rağmen kendini ona yaklaşırken buldu. Önünde diz çöktü, başını kucağına yasladı ve ona sıkıca sarıldı, ne kadar farklı görünse ve davransa da ona sahip olduğu için müteşekkirdi.

Nynia'sı dönmüştü.

Sunshine onun bu hareketinin kendisine bu kadar tanıdık gelmesine şok oldu. İçgüdüsel bir hareketle o yumuşacık sarı saçları okşarken geçmiş yaşamlarından bir şeyler daha hatırladı. Talon bunu daha önce de yapmıştı. Hem de pek çok kez.

"Neler oluyor Talon?"

"Keşke sana söyleyebilseydim." Başını kaldırıp ona baktı. O gözlerde gördüğü ızdırap Sunshine'ın içine işledi ve yüreği onun için burkuldu.

Talon geri çekildi.

Artık Sunshine'ın kim olduğunu biliyordu ve bu onu daha da bırakılmaz kılıyordu.

Fakat yapabileceği başka bir şey yoktu. Sunshine bu hayatını bir başkasıyla geçirmeliydi.

Başka bir seçeneği var mıydı? Sunshine'ı incitecek hiçbir şey yapmazdı. Bir daha asla.

Onu bir kez öldürmüştü, bunu bir daha yapmayacaktı.

Bu lanet üzerindeyken birlikte olabilmeleri imkânsızdı.

Styxx, Talon ile yaptığı sohbeti düşünürken cep telefonuyla oynamaya devam etti.

Gülümsedi.

Ah, bu çok tatlıydı. Talon, Sunshine'ın ölü karısının reenkarnasyonu olduğunu biliyordu.

Mükemmel. Kesinlikle mükemmel. Bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı. Her şey planlarına uygun bir şekilde ilerliyordu.

Zarek yemi yutmuş ve kötü niyetli olmadığı halde dışlanmıştı. Talon şu an karısı tarafından meşgul ediliyordu ve tüm dikkati dağılmıştı. Valerius zaten Dionysos'un kontrolü altındaydı.

Ve Acheron...

Acheron için çok daha özel planları vardı.

New Orleans'ta yaşayan Fransız asıllı Amerikalılar ne derdi... *Laissez les jeux commencer*... Oyunlar başlasın.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

Dokuzuncu Bölüm

"Sanırım artık gidiyorsun," dedi Sunshine usulca, bir parçası onun gitmesini hiç istemiyordu. Onun gideceğini düşündüğü anda çatı katı gözüne terk edilmiş gibi görünmeye başlamıştı.

Kulübesinde çok eğlenmişlerdi, kendi yemek tabaklarını oluşturmuşlar, sevişmişlerdi.

Şimdi bu kaçamak sona ermişti. Yollarına gitme zamanı gelmişti.

O zaman onu bir daha göremeyeceğini düşünmek neden bu kadar canını acıtıyordu?

Talon başıyla onayladı. "Evet, sanırım öyle."

Sunshine'ın elini bıraktı ve kapıya yöneldi. Yanındaki terk edilmiş binada uyuyacak bir yer bulabilirdi. Bu daireye yakın bir katta olmalıydı böylelikle şafak sökene kadar onu gözleyebilirdi. Sonra da ertesi akşama kadar binada uyurdu.

Böylesi çok daha kolay olacaktı. Bu ilişkiyi burada bitirmek ikisi için de daha iyiydi.

Onunla bir gün daha geçirmenin bir anlamı yoktu. Ona kendinden başka verecek bir şeyi olmadığını bildiği sürece bu anlamsızdı.

Onu tehlikeye sürüklediği sürece bu böyleydi.

Talon kapının koluna uzandığında Sunshine paramparça oldu.

Gidiyordu.

Bitmişti.

Nefes alamıyordu. Onu bir daha görememe düşüncesi karnına vahşi bir acı saplamıştı.

Orada oturup bu şekilde gitmesini seyredemezdi. "Talon?"

Talon duraksayarak dönüp ona baktı.

"Neden geceyi burada geçirmiyorsun? Güneş doğmadan evine dönemeyeceğini biliyorum."

"Hayır, bunu yapmasam daha iyi."

"Ama nereye gideceksin?"

Omuz silkti.

Bırak gitsin...

Yapamazdı. Bu şekilde olmazdı. Hiç doğruymuş gibi gelmiyordu. "Hadi. Yarın sabah erkenden dışarı çıkacağım ve ben işteyken bütün daire sana ait olacak. Kimse seni rahatsız etmeyecek. Söz veriyorum."

Talon tereddüt etti.

Git.

Bu komut beyninde yankılandı. Gitmesi gerekiyordu.

Gidemiyordu.

"Bir sakıncası olmadığından emim misin?" diye sordu.

"Hiç yok."

Talon derin bir nefes aldıktan sonra yeniden ona doğru ilerledi.

Karısına.

Nihai kurtuluşuna.

Nihai mahvoluşuna.

Nynia onun her şeyiydi. Yüzyıllar boyunca hislerinden kurtulduğuna inanarak yaşamıştı. Karısının anılarının ona yaşatacağı acılardan kurtulduğunu sanmıştı.

Şimdi hepsi geri dönmüştü. Eskisinden daha da çok acı verecek bir şekilde.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Sunshine.

"Galiba yorgunum," dedi ceketini çıkarıp kenara koyarken.

Sunshine onun vücut hatlarını ortaya çıkaran dar tişörtüne bakarak yutkundu. Bu etkileyici bedene kilitlenmişti. Bu adam derinin sardığı en güzel popoya sahipti. Bacakları uzun ve şekilliydi, onunkilerle iç içe geçtiğini hatırladığında içinde yaşadığı en muhteşem hisleri uyandırıyordu.

Kollarının arasında yatan erkeksi gücünü ve güzelliğini hatırladı, bacaklarının arasında gidip gelişini...

Bunu hayal ederken neredeyse inleyecekti.

Fakat şu an aralarına bir duvar örülmüştü. Talon bir parçasını ona kapatmıştı.

Bedenini ve kahkahalarını onunla paylaşan o şefkatli adam gitmişti. Şu an saldırganlarını acımasızca döven ve onları korkuyla kaçıran o güçlü canavarı görüyordu karşısında.

O nazik yanını nasıl da özlemişti.

"Seni geriyorum değil mi?"

Bu soruya şaşırmış gibi tek kaşını sorarcasına kaldırdı. "Hanımefendi, sen ne zaman yanıma yaklaşsan geriliyorum."

Sunshine yanaklarının ısındığını hissetti ve öksürdü. "O tür bir gerginlikten söz etmiyorum. O diğerinden çok daha iyi bir şey. En azından o zamanlarda benden hoşlandığını biliyorum."

Sunshine kasıklarına bakınca Talon homurdandı, erekte olduğunu gözden kaçırmış olması mümkün değildi. Duvarlarının yıkılmaya başladığını hissetti. Yine hep Nynia'yla birlikteyken olduğu adam olmak için inanılmaz bir arzu duydu.

Nynia ile birlikteyken hep kendi olmuştu. Nynia onun arkadaşı olması dışında hiçbir şey olmasını istememişti.

Nynia onu hiçbir zaman reddedilen, bir kenara atılan acınacak bir çocuk olarak görmemişti. Büyüklerinin arkasını temizleyen bir çocuk.

Süründürülen bir çocuk.

Dövülmekten ve tacize uğramaktan yorulduğu için buz gibi bir yüreğe sahip olan o delikanlıyla hiç tanışmamıştı.

Küçük bir çocukken yüreğini kabuklandırmış ve darbelerle baş etmeyi öğrenmişti. Geri püskürtmeyi, kendine kötü gözle bakan, annesine ya da kız kardeşine laf eden herhangi birini alt etmeyi çok iyi öğrenmişti.

Kendine kimsenin sevgi ve şefkatine ihtiyacı olmadığını söyleyip durmuştu. Kendine dokunmaya kalkışana anında cevap vermeye hazır vahşi bir hayvan gibi yaşamayı öğrenmişti.

Nynia'ya kadar. O içindeki canavarı ehlîleştirmişti. Ona karşı nazik olmasını sağlamıştı. Sert ve inatçı olmasını engellemişti. Savunmacı ve acımasız değilse onun sayesindeydi.

Onunla birlikteyken sadece Speirr idi. Onu sevecek birini arayan çocuk/adamla. Sevecek birini isteyen çocuk/adamla.

Talon birinin yanında kendi gibi olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Karanlık Avcı kardeşleri ona akıl danışırdı.

Acheron onun gücüne, bilgeliğine ve sakin liderlik özelliklerine güvenmişti.

Hiç biri, Wulf bile onu doğru düzgün tanımıyordu. Yüreğini şu an karşısında oturmakta olan kadından başkasına hiç açmamıştı.

Şu anki yaşam diliminde kendini açmaya asla cesaret edemeyeceği kadından başkasına.

"Doyumsuzsun değil mi?" diye sordu Sunshine.

"Sadece sana karşı," diye fısıldadı bir zamanlar birlikte olduğu kadınla şu anda birlikte olduğu kadını birleştirmeye çalışarak. "Sana dokunmaya hiçbir zaman karşı koyamadım. İçinde olmaya. Nefesini tenimde hissetmeye. Bedenimde dolaşan güzel ellerine."

Sunshine bu sözleri duyunca titredi.

Talon ona güçlü bir canavar gibi yaklaştı. Bedeni hareketlerin senfonisiydi.

Deriyle karışan o erkeksi kokusu tüm duyularını istila ederek ağzını sulandırıyordu.

Talon'un öpüşü başını döndürdü ama yaptığı yorumun şaşkınlığıyla onu itti. "Beni çok uzun zamandan beri tanıyormuş gibi konuştun. Bu neden?"

"Seni hayatım boyunca tanımış olduğumu hissediyorum. Sanki yüzyıllardır yüreğimde taşıdığım kadın olduğunu..."

Bu sözlerle yeniden titredi. Bu rüyalarındaki adamdı. Kelt ozanı ve klan reisi. Savaşa giden ve sonra onu sevmek için eve dönen adam.

Ama o *bu* adam olamazdı, olabilir miydi?

Konuyu tekrar düşündüğünde rüyalarının ne kadar garip olduğunu fark etti. O rüyalarda Sunshine sarışın ve mavi gözlüydü ama Talon...

Talon aynıydı.

Bedenindeki dövmesi. Şakağından sarkan ince örgüleri. Boynundaki tasma şekilli kolyesi bile. Tek fark göz rengiydi.

Bu doğru olamazdı. Bu işte bir gariplik vardı. Onu hiç hissetmediği derecede korkutan bir şey.

Aynı adam olabilir miydi?

Olabilir miydi?

Bu mümkün görünmüyordu ama anne ve babasıyla yaşamak ona hayatta imkânsız olan çok şeyin olabileceğini göstermişti. Bu dünyayı etkileyen diğer dünyaya ait birtakım güçler vardı.

İyice geri çekildi ve başını eğerek sağ kulağının tam altını görmeye çalıştı.

Orada küçük bir iz vardı. Çocukluklarında balık tutarlarken Nynia'nın ona hediye etmiş olduğu bir iz. Oltasını atmak için geriye doğru fırlatmış ve onun kulağını yakalamıştı.

Yıldız şekilli iz hâlâ oradaydı.

Hep olduğu yerde.

Şimdi olduğu gibi.

Hayır, bu mümkün değildi.

Mümkün müydü?

Bu belirsizlikle yine titredi.

Talon'un ona açlıkla bakan gözleri kısılmıştı. Nefesi yüzüne değiyordu. Ellerinin altında duran yüreğinin çarptığını, ondan gelen gücü ve sıcaklığı hissediyordu.

"Seni çok özledim Nyn... Nyn... Nimim."

Talon hızla geri çekilirken Sunshine dondu. Yüzünden kendisi kadar şaşkın olduğunu anlayabiliyordu.

"Bana ne dedin?"

"Nimim," dedi hızla.

"Ondan önce."

"Hiçbir şey."

Pekâlâ, bu iş daha da korkutucu olmaya başlamıştı. Bir açıklama istiyordu, hayır bir açıklamaya *ihtiyacı* vardı.

"Talon," dedi ayağa kalkıp onun önünde durarak. "Bana neler olduğunu anlat. Nynia'nın kim olduğunu biliyorsun değil mi?"

Talon'un kömür karası gözleri parladı. "Ya sen?"

Ah Tanrım, doğruydu! Onu tanıyordu. Her nasılsa o da geçmişi hatırlıyordu.

Hiç değişmemişti. Gün ışığına çıkamazdı. Amerikan vatandaşı değildi ve hâlâ...

Bunu çözmek için bilim insanı olmak gerekmiyordu. Talon her nasılsa Speirr idi.

Ya bir vampir, ya bir ölümsüz ya da öyle bir şeydi. Bunu artık biliyordu.

"Beni nasıl hatırladın?" diye sordu Talon'a.

"Seni nasıl unutabilirim?"

Dudaklarını sarkıtırken onu yeniden itti. "Çok hoş ama sorumun cevabı değil. Sende gerçekten garip olan bir şey var, Talon. Şu an rüyalarımda olduğunla aynı olman gerçekten mantıksız. Ben hiç aynı değilim ama sen öylesin. Neden?"

Talon ona anlatmak istedi ama doğru kelimeleri bulamadı. *Sen öldükten sonra intikam almak için ruhumu Tanrıça'ya sattım ve o şimdi benim sahibem. Sonsuza kadar yaşayacağım ve görevim onun adına vampirleri öldürmek.* Bu açıklama hiç inandırıcı değildi ama o bin beş yüz yıldır bu gerçekle yaşıyordu.

Sunshine ona kızdı. "Yine gerildin."

"Sadece şu anı yaşayamaz mısın? Beni olduğum gibi kabullenemez misin?"

"Tamam ama bir soruma cevap ver."

"Neymiş o?"

"Liseden ne zaman mezun oldun?"

Bu sorudan rahatsız olmuş gibi baktı. "Olmadım."

"Ne zaman okuldan ayrıldın?"

Talon ondan uzaklaştı. Bunlar cevaplayamayacağı sorulardı. Cevaplamayı reddettiği sorular.

Sunshine'ın gözlerinde gördüğü incinmişlik yüreğini sıkıştırdı.

"Neler oluyor, Talon? Aptal değilim. Kimse pencerenin önünden bile yürüyemeyecek kadar bir güneş alerjisine sahip olamaz. Ayrıca bana dişlerini göstermekten kaçındığının da farkındayım. Öpüşürken onlara yaklaştığım anda hemen geri çekiliyorsun."

Talon güçlerini ona kendini unutturmak için kullanma cesaretini göstermeyi çok isterdi. Bu konuyu çok daha geçici bir konuya dönüştürmeyi. "Ne? Bir vampir olduğumu itiraf etmemi mi istiyorsun? Ya da dolunayda uluduğumu?"

"Öyle misin? Uluyor musun?" Üzerine gelerek ellerini ağzını açmak istermiş gibi çenesine uzattı. "Bana dişlerini göster, Talon."

Talon geri çekildi. "Yapamam."

Sunshine ona ters ters baktı. "Sen Speirr'sin, değil mi? Bir şekilde o sensin, rüyalarımda gördüğüm sensin. Öyle değil mi?"

Talon bakışlarını kaçırdı.

"Kimseye söylemem," diye üsteledi Sunshine sesini yumuşatarak. "Sadece bilmem gerekiyor."

"Ne fark edecek?" diye terslendi Talon, bu konuşmadan yorulmuştu. "Beni dışarı mı atacaksın?"

"Hayır," dedi nefesli bir sesle, daha sakindi. "Seni dışarı atabileceğimi hiç sanmıyorum."

"O zaman neden bilmek zorundasın?"

Alevler kısılan gözlerine yeniden döndü. "Çünkü senin bana karşı dürüst ve açık olmanı istiyorum, hayatını benimle paylaşmanı."

Bu sözler Talon'u parçaladı. Ona ölümlü bir adam olarak sahip olabilmeyi ne kadar çok özlediğini ve bunun ne kadar umutsuz olduğunu hatırladı. O zamanlar aralarındaki engel sosyal statüleri ve

dedikodulardı. Şimdi ise onları ayırmak için tüm evren birleşmişti. "Hayatımı paylaşabileceğini düşünmene ne sebep oldu? Belki de seni sadece seks için kullanıyorum."

Sunshine geri çekilirken yüzünde hüzün dolu bir ifade belirdi. "Kullanıyor musun?"

Gözlerindeki hüzün onu bir kez daha parçaladı. Onu incitmek istemiyordu.

"Ya sen?" diye soruyu ona çevirdi. "Bana benden ne istediğini söyle, Sunshine."

"Gerçekten bilmiyorum. Bir yanım sana çekiliyor diğeri ise korkuyor. Gözlerinde gerçekten de karanlık olan bir yer var. Seni daha iyi tanımak istesem bana izin verir miydin?"

"Hayır," dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Bunu yapamayız."

"O zaman bana niye yapamayacağımızı anlatmalısın. Babasının kendi adına karar almasına ihtiyaç duyan bir çocuk değilim. Bana saygı duyduğunu düşünmüştüm."

"Duyuyorum."

"O zaman bana bir yetişkin gibi davran ve neden hakkındaki en basit soruyu bile cevaplamadığını anlat."

İstediği şeyi yapmak imkânsızdı. Artemis ile Acheron yeminini bozmasına izin vermediği sürece ona şu an sürdüğü yaşamı anlatamazdı.

"Sana kim olduğumu söylersem hayatın tehlikeye girer."

"New Orleans'ta, şehrin en popüler kulüplerinin birinin üst katında oturuyorum ve arabamı dün gece iki insanın cinayete kurban gittiği aralığa park ediyorum. Hayatım hep tehlikede."

"Dün akşamkiler insan değildi ve cinayete kurban gitmediler." Talon bu cümleyi neden sarf ettiğini bilmiyordu.

"Pekâlâ, neydi onlar?"

Söyle ona…

Bu komut çok güçlüydü. Bugüne kadar Sessizlik Kuralı'nı hiç bozmamıştı. Asla.

"Daimonlar sevgilinle parti yapmak istiyor, Kelt. Onu korunmasız bırakma."

Dışarıda onu nasıl bir tehlikenin beklediğini bilmeye hakkı vardı.

"Talon." Kollarının arasına girerek ellerini yüzüne koydu. Dokunuşu rahatlatıcı ve sıcaktı.

Neredeyse onu kırmayı başaracaktı.

"Güven bana. O her neyse hiç kimseye söylemeyeceğim."

"Yapamam, Sunshine. Yapamam."

"Yapmayacaksın, Talon. Yapmayacaksın." Rahatsız edici bir nefes verdikten sonra ellerini yüzünden çekti. "İyi. Sırlarını kendine sakla. Git ve beni bırak. Mutlu bir hayat yaşa ve ne istiyorsan onu yap."

Ondan uzaklaştı.

Talon ona uzandı ama Sunshine elinin ona dokunmasına izin vermedi. "Sunshine…"

"Bana dokunma. Sana çok kızgınım."

"Lütfen bana kızma."

Başını iki yana salladı. "Bu acınası yavru köpek bakışlarında çok başarılısın. Sesindeki o tonlamada da ama şu an bunları umursayamayacak durumdayım. Git."

Sunshine'ın sesindeki acı ve verdiği komut irkilmesine sebep oldu. Kalbini deşti.

O anda bir şeyi fark etti. Zarek ile Acheron haklıydı. Korkuyordu. Gitmekten de korkuyordu kalmaktan da.

İstediği son şey Nynia'yı yeniden kaybetmekti, Sunshine karısının ruhuna sahip olabilirdi ama o olmadığını da şu an anlamıştı.

O bir başkasıydı. Yeni ve insanı çileden çıkaran biri. Nynia ona asla kızmazdı. Öfkesini hak ettiği zamanlarda bile. O hep çekingen ve mahcuptu. Sunshine gibi cesur ve ısrarcı değildi.

Nynia'ya konuyu kapat dediği anda o başıyla onaylar ve itiraz etmezdi. Hiçbir zaman bir Daimonu tekmelemez ya da bir timsahla savaşmazdı.

İşin en şaşırtıcı yönü ise Sunshine'daki bu ateşi çok sevdiğini itiraf ediyor olmasıydı. Ona ve dünyaya karşı durabilme kapasitesini seviyordu.

"Ne?" diye sordu Sunshine gözlerini gördüğüne inanamıyormuş gibi kırpıştırarak. "Neden hâlâ buradasın? Sana bir emir vermiştim."

Talon her şeye rağmen gülümsedi. "Seni bırakmak istemiyorum, Sunshine. Beni olduğum gibi kabul edemez misin?"

Sunshine başka bir yere baktı. "Hakkında bildiklerimden memnunum ama bu kadar az şey bilmek de beni rahatsız ediyor. Bataklıkta yaşıyorsun, görünüşe göre çok paran var ve soyadın yok. Büyük, ürkütücü sürüngenleri seviyorsun ve işlerini gören Nick adında bir adam var. Hepsi bu. Talon hakkındaki bilgilerim çok kısa bir listeden ibaret."

Bakışları buluştu. "Bana basit biyografisi hakkında bile güvenmeyen bir adamla ilişkiye girmeyi reddediyorum. Tek yapman istediğin sevişmekse kapı orada. Gerçekten kalmak istiyorsan bana kendin hakkında bir şey söyle. Anlamlı bir şey."

"Ne gibi?"

"Bana en yakın arkadaşının adını söyle."

"Wulf Tryggvason."

Şaşkınlıkla ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım, şu an bir soruya cevap verdin. Dünyanın sonu gelmesin sakın?"

"Hiç komik değil. Kalıyor muyum?"

Dudaklarını düşünürmüş gibi sarkıttı. "Tamam ama bunun tek sebebi güneş doğmadan evine varamayacağını biliyor olmam."

Sorularını cevaplayana kadar onunla arasındaki mesafeyi korumaya kararlı bir şekilde arkasını dönerek yatak odasına gitti. Yatağının üzerinden bir battaniye ve yastık alarak salona döndü ve onları Talon'a verdi.

Talon pembe örtüyü ve yastığı elinden alırken tamamen aptallaşmıştı. "Bu da ne?"

"Bana açılana kadar koltukta yatacaksın."

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır, hem de hiç. Zihnine girmeme izin vermediğin sürece yatağıma giremeyeceksin."

Sunshine uzaktaki duvarın önüne gidip perdeleri kapatırken Talon kesinlikle afallamıştı.

"Sana Wulf'u söyledim."

Sunshine ona döndü, bakışı hiç de mutlu değildi. "Bana sadece bir isim verdin. Oooo. Bu bana senin hakkında ne çok şey anlatıyor değil mi? Pekâlâ, benim en iyi arkadaşlarım Trina Devereaux ve Selena Laurens. Şimdi bunlar sana benim hakkımda ne anlatıyor? Hiçbir şey. Boş küme. Anlamsız. Sadece kızdığım zamanlarda arayabileceğim birileri olduğunu anlatıyor ve inan bana vakit bu kadar geç olmasaydı şu an çılgın bir kadın olarak birinin numarasını çevirmiştim."

Talon inledi ama bu Sunshine'ı hiç etkilemedi. Bu kadın kesinlikle çok küstahtı.

"Tamam, bana Wulf'tan bahset," dedi usulca Talon'a doğru bir adım atarak. "Hayatını nasıl kazanıyor? Burada, New Orleans'ta mı yaşıyor? Evli mi? Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Minnesota'da yaşıyor ve evli değil."

Sunshine gözüne mutlu gibi göründü ama aynı zamanda gücenmiş gibi de bakıyordu. "Onunla nasıl tanıştın?"

"Yüz iki yıl önce, Wulf geçici bir görevle şehre taşındığında, Mardi Gras zamanı," diyemezdi ki Sunshine'a.

Talon bıkkın bir nefes verdi. "Onu çok uzun zamandır tanıyorum."

"Ooo," diye dalga geçti yine. "Bu tür cevaplar evde kalmana izin verecek ama seni yatağıma sokamayacak. Vücuduma yaklaşmansa söz konusu bile değil."

"Mantıksız olmaya başladın."

"Hah!"

Bu hiç adil değildi. Onu korumaya çalışıyordu, o ise ondan veremeyeceği şeyleri istiyordu. Talon onun incinmesini istemediği için onu kendinden uzaklaştırıyordu.

Bunu ona nasıl yapardı?

Sunshine'ın bu baskısına tahammül edemeyerek bağırdı. "Ben senin kocanım."

Sunshine homurdanarak onu küçümsedi ve düşünceli gözleriyle inceledi. "Bu yaşamda değil dostum." Görmesi için sol elini kaldırdı. "Parmağımda alyans göremiyorum, kasabaya siyah atınla gelip ayaklarımı yerden keserek senin olmamı falan da istemedin."

Talon bu sözleri duyunca buz gibi oldu. "Bunu hatırlıyor musun?"

Başıyla onaylarken öfkesinin bir kısmı da sönmüştü. "*Senin* nasıl hatırladığını öğrenmek istiyorum."

Battaniyeyle yastığı koltuğun üzerine attıktan sonra oraya uzandı. "Sana bunu söyleyemeyeceğimi söyledim."

"O zaman iyi geceler, sevgilim. Tatlı rüyalar."

Uzanıp onu alnından öptükten sonra odasına gitti.

Çok sinirlenmiş olan Talon onun perdeleri kapatırken yaptığı büyük şovu izledi. Bu kadın onu yakıyordu ve bu seferki hiç de iyi anlamda değildi.

Delirmişti.

Özellikle de başucu lambasını açtığında... İnce kumaştan tüm silüetini olduğu gibi görebiliyordu.

Kalbi son hızla attı. O güzel bedeninden giysilerini çıkarıp çırılçıplak yatağına yatarken gözlerini ondan ayıramadı.

Sunshine'ın orada yatışını hayal edebiliyordu: Pembe pamuklu çarşaflar sıcak ve ıslak bacak arasındaydı. Yan yatarken göğüsleri birbirine yaklaşmış ve kolu koyu renkli sol göğüs ucunun yarısını örtmüştü. Sırtı çıplaktı ve aç gözlerini okşuyordu, saçları başının etrafına dağılmıştı ve Talon'un arkasına uzanıp onu bedenine çekerek yapıştırmasını bekliyordu.

Sonra Talon elini Sunshine'ın bacak arasına kaydırarak oradaki yumuşacık teni avuçlayacaktı, bacağını kaldırıp ona açılmasını sağladıktan sonra kendini arkasından onun içine gömecekti.

Ah, evet içine girip çıkarken kasıklarına yapışan yumuşak poposunu hissetmeye başlamıştı bile. Elini bacak arasına gömüp parmaklarıyla onu okşarken, şefkatle onunla sevişirken başının çenesinin altına sıkıştığını hissediyordu.

O odunsu paçuli kokusu dokunuşlarıyla kıvranıp zevkle inlerken Talon'un her yanını saracaktı.

Bedenindeki tüm hormonlar harekete geçti, kasıkları onu arzulayarak gerildi.

Nynia bunu ona asla yapmazdı. Onun kendisine dokunmasını asla engellemezdi. Bunu bir kez olsun yapmamıştı. Karısının mutlulukla kollarının arasına gelmesi için parmağıyla çağırması ya da kaşını kaldırması yeterdi.

Şu an onu her zamankinden çok daha fazla özlemişti.

"Sunshine?"

"Hayır, Talon," dedi sert bir sesle ışığı söndürürken. "Cevabım hâlâ hayır."

"Sana bir şey sormadım."

"Adımı söyleyişindeki tonlamadan ne istediğini anladım ve sen de benim ne istediğimi biliyorsun. Bakalım hangimiz pes edeceğiz." Durduktan sonra ekledi. "Haberin olsun o kişi ben değilim."

İçinden bir küfür savurdu. Bu yaşamında ne kadar da inatçıydı. Ona her istediğini istediği an veren o yumuşakbaşlı Nynia'ya ne olmuştu?

İyi o zaman, orada huzur içinde ve çıplak olarak yatmaya devam edebilirdi.

Bu tanım bedeninin seğirmesine sebep oldu.

Inleyerek diğer tarafa döndü ve onu daha fazla görmemek için koltuğun arkasına bakmaya başladı.

Yetişkin bir erkekti ve bununla başa çıkabilirdi. Kendini kontrol edebilirdi.

Ah, lanet olsun! Onu bugüne kadar hiçbir kadın geri çevirmemişti. Bu son derece onur kırıcı ve çok sinir bozucuydu.

Daha da sertleştiğini hissedince yastığını yumrukladı. Bu koltuk onun için çok küçüktü ve son derece de rahatsızdı ama ya burada uyuyacak ya da ölecekti.

Sunshine, Talon'un koltuktaki hareketlerinin sesini dinledi. Neredeyse onun için üzülecekti. Neredeyse.

Ama onun sırlarından çok sıkılmıştı. Gizemli oyunlarından yorulmuştu. Bir uyuşturucu satıcısı olup olmadığını öğrenebilmek için

evini araştırmıştı, bir Tylenol şişesi bile yoktu ama her çeşit elektronik ıvır zıvır vardı. Bir sürü deri, ithal bira ve bir savaş gemisini batıracak kadar çok DVD. Bulduğu garip silahlara ise ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Bazıları gerçekten çok eski tasarımlara sahipti.

Bu adamın hayatında gerçekten de garip bir şeyler vardı ve Sunshine bunun ne olduğunu öğrenmeden bir daha kendisine yaklaşmasına izin vermeyecekti. Ona yeniden aşk dolu gözlerle bakıp yatmaya başlamadan önce hakkında daha fazla şey bilmeliydi.

Diğer tarafa dönerek kendini uyumaya zorladı. Yarın çalışması gerekiyordu. Talon'un aksine sonsuz kaynaklara sahip değildi.

"Vay, kim gelmiş."

Selena küçük tekerlekli tezgâhını onunkinin yanına çekerken Sunshine okumakta olduğu kitabı bırakarak ona gülümsedi. Mor bir elbise ve siyah bir pelerin giymiş olan Selena tezgâhını Sunshine'ın çanak çömlek ve çizimlerinin bulunduğu tezgâhın tam sağına çektikten sonra kartlarını ve medyum malzemelerini hazırlamaya başladı.

"Farkındayım," dedi Sunshine dalgın bir tavırla elindeki *Born in Sin* adlı romansın sayfasını işaretleyip yanına koyarken. "Son birkaç gün boyunca çok meşguldüm. Üzgünüm."

Selena kart masasının üzerine mor bir örtü örttü. "Pekâlâ, bu adam hakkında bir şeyler öğrenmemi ister misin? Senin için kartlara bakmamı ister misin?"

Sunshine taburesinden Selena'ya yardım etmek için kalkarken içini çekti. "Onun abur cuburla beslenen, çok parası olan, bataklıkta yaşayan ve enişten Kyrian'ı tanıyan, mükemmel seks tanrısı bir motosikletçi olduğundan daha fazla bir şey bilmiyorum. Ah, Grace'in kocasını da tanıyor."

Selena'nın yüzü soldu. İrkilerek başını kaldırdı. "Talon mi? Talon'la mi birlikteydin? Hem de birden fazla kez mi?"

Sunshine dondu, heyecan ile kaygı arasında gidip geliyordu. Selena iyi görünmüyordu. Daha çok bu haber onu hasta etmiş gibi duruyordu.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla.

Selena huzursuzlukla etrafına bakındı. "Tanrım, lütfen, lütfen bana onun Mardi Gras kamyonunun çarptığı seksi, atletik yapılı adam olduğunu söyleme. Lütfen bana fanteziler kurduğum adamın Talon olduğunu söyleme. Tanrı aşkına ben o adamla yemek yedim."

"Tamam, sana o olduğunu söylemeyeceğim ama... Öyle. Ne harika değil mi?"

Selena inledi. "Tanrım. Onun hakkında birtakım söylentiler duymuştum ama doğru olduklarını kim bilebilirdi ki! Buna inanamıyorum."

Sunshine rahatlamıştı. Sonunda ona birtakım cevaplar verebilecek birini bulmuştu, sadece Selena'nın ağzından laf almaya çalışması yeterdi. Gerçi Selena pek konuşacak gibi görünmüyordu.

"Lainie, onun hakkında ne biliyorsan dökülsen iyi olur."

Selena ağzını açtı ama çenesini tutuş şeklinden Sunshine onun ne diyeceğini anladı.

"Sakın bana bu konuda hiçbir şey söyleyemeyeceğini söylemeye kalkışma," dedi Selena konuşamadan. "Bu sözü ondan yeterince duydum."

Selena ağzını kapadı. "Öncelikle iyi bir adamdır. Senin o işe yaramaz motosikletçilerin gibi değildir ve gerçekten bir geleceği var. Hem de *çok uzun* bir geleceği."

"Peki ya başka?"

Selena durdu.

Sunshine, Selena'nın müşterileri için kullandığı iskemleyi açtı ve onun yanına oturdu. "Hadi Lainie. Bu adamdan gerçekten çok hoşlandım ve bana bir şey söylememesi beni deli ediyor, doğum tarihini bile söylemiyor. Sen neler biliyorsun bakalım."

"Bir şey söyleyemem, Sunny. Gizlilik yemini ettim."

"Kime ettin?"

Selena tarot kart kutusunu masasının üzerine koydu. "Söyleyemem," dedi yeniden.

"Ne bu adam? Mafya mı?"

"Ah, hayır," dedi Selena ama sesinde bir uyarı vardı. Mafya onların yanında izci çocuklar gibi kalır. Bu adamlar kimseyi cezasız bırakmaz."

Mafyadan daha mı kötüydü yani?

"Kim onlar?"

"Bak," dedi Selena. "O Tabitha'nın uzmanlık alanına giriyor diyelim, olur mu?"

Sunshine kaşlarını çattı. "Kadın iç çamaşırı mı? Hiç de öyle şeyler satacak bir tipe benzemiyor."

"Hayır, mankafa. Tabitha geceleri ne yapıyor?"

Sunshine anladığını belirterek ağzını büzdü. "O bir vampir avcısı mı?"

"Evet, hem de işinde oldukça başarılı."

Bu geçitteki karşılaşmalarını açıklıyordu. Yalnız ona saldıranlar vampire değil, zengin çocuklarına benziyordu.

"Bundan fazlası da var değil mi?" diye sordu Sunshine.

Selena başıyla onayladı.

Sunshine şeytani bir tavırla güldü. "Sen, en yakın dostum, benimle tereddüt etmeden dondurmasını ve kaslı erkek e-postalarını

paylaşan ruh kardeşim, bana nedime elbisesi olarak misket limonu yeşili fırfırlı bir elbise giydirerek kalçama yedi kilo daha ekleyen kadın olarak bana tüm bildiklerini anlatacaksın değil mi?"

Selena gerildi. "Bu hiç adilane değil, elbise misket limonu değil nane yeşiliydi."

"Sarımsı bir yeşildi ve hastalıklı bir Şam fıstığına benziyordum. Ama şu an konumuz bu değil. Bana bildiğin her şeyi söyleyeceksin çünkü aşk söz konusu olduğunda her şey mübahtır."

Sunshine cümlenin son bölümünden hangisinin daha çok ürktüğünü anlamakta zorlandı.

Selena ona baktı. "Ne? Bana Talon'a âşık olduğunu mu söylüyorsun?"

Sunshine arkasına yaslanarak Talon'a olan hislerini çözmeye çalıştı. Taptığı çok yanı vardı, özlediği de ama aynı zamanda onun kim olduğunu ve *şu an* ne olduğunu bile bilmiyordu.

Bildiği tek şey ona her bakışında hissettikleriydi. Şu an eve gidip onunla birlikte olmak istiyordu.

"Dürüst olmam gerekirse bilmiyorum, Selena. Ne zaman onunla olsam yaşadığımı hissediyorum. Çok iyi olduğumu ve korunduğumu, yeryüzünde bana böyle dokunabilecek ya da beni böyle mutlu edecek başka bir şey yok. Tam bana göre. Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama..."

Selena'nın rün taşlarıyla, incik boncuk ve tarot sembolleriyle dolu olan medyum tezgâhına bakarak durdu. İşin aslında Selena için o kadar da çılgınca olmamalıydı.

Sunshine ona bakarak anlamasını sağlamaya çalıştı. "Talon ile ben başka bir yaşamda evliydik."

Selena'nın gözlerinde karanlık bir ışık belirdi. Konuşmaya başladığında sesi bir fısıltı halinde çıkıyordu. "Talon bunu biliyor mu?"

Başıyla onayladı. "Dün gece onu koltukta yatmaya mahkûm ettiğimde bana karısı olduğumu söyledi."

"Koltukta mı yatırdın?"

"Uzun hikâye."

Selena, kartlardan birini çevirdi. Önce Ölüm kartına sonra da Sunshine'a baktı. "Sana *önceki* yaşamında olduğunu mu söyledi?"

"Hayır. İşin aslında onu rüyamda gördüğümde ben farklı görünüyordum ama o aynıydı. Dövmeleri bile aynıydı ki bu son derece garip. O dövmeleri nasıl yaptırdığını bile hatırladım. Artık delirip delirmediğimden bile emin değilim."

Selena, Sunshine'ın elini kavradı ve hafifçe sıktı. "Hayır, tatlım. Delirmedin, en azından bu konuda."

"Peki, ne oluyor o zaman?"

Selena etrafına bakındı, sonra ona doğru eğildi ve sesini birinin onları duymasından korkuyormuş gibi iyice kıstı. "Sunny bana açık yüreklilikle söyle, Talon'la ilgili niyetin nedir?"

Sunshine bu sorudan rahatsız olmuştu. "Nesin sen? Annesi mi? Söz veriyorum sabah da ona saygı duyacağım."

Selena gözlerini devirdi. "Bu gerçekten ciddi bir durum Sunshine. Şu anki ilgi alanın gerçekten çok kötü şeylere yol açabilir, senin ya da onun onlara ihanet ettiklerini düşündükleri anda ikinizden birini öldürebilirler."

Sunshine, Selena'nın konuşmasındaki ciddiyetin farkına varınca irkildi. Bu iyi değildi. "O bir vampir, öyle değil mi? Biliyordum!"

"Tam olarak değil."

"O da böyle demişti. Şimdi ona sorduğum şeyi sana da soruyorum, tam olarak vampir olmayan nedir?"

"Bir Karanlık Avcı."

Sunshine sonunda bir cevap aldığı için şoka girdi. Tabii bu cevabın onun için hiçbir anlamı yoktu ama iyi bir başlangıçtı. "Peki, o nedir?"

"Ruhunu intikam uğruna satmış olan ölümsüz bir vampir avcısı."

Ensesindeki tüyler ürperdi. "Ruhunu kime satmış? Şeytana mı?"

"Tanrıça Artemis'e."

Sunshine kaşlarını çattı. Bu, duymayı beklediği son şeydi. Yine de bu sohbet ne kadar garipleşirse garipleşsin şaşırmamalıydı. "Dalga geçiyorsun değil mi?"

Selena başını ağır ağır iki yana sallayarak, "Hayır," dedi.

"Ama bu çok anlamsız. Yani dünyada çok sayıda vampir yok, değil mi? Var mı? Hem kaç tane Karanlık Avcı olabilir ki? O tek mi?"

Selena'nın yüzündeki ifadeden cevabın hiç de hoş olamayacağını anladı. "Binlerce Karanlık Avcı ve sayısız vampir var. İşin aslında *vampir* kelimesi ortaya çıkmadan çok daha önce de var oldukları için onlara Daimon deniyor."

Sunshine sersemlemiş bir şekilde oturmaya devam etti, anlamaya çalışıyordu. "Anlamadım. Yani teorik olarak vampirlerin varlığına hep inanmıştım ama etten kemikten olduklarına inanamıyorum. Avcılar tutmak gerektirecek kadar çok olduklarına da inanamıyorum." Bakışları Selena'nınkiyle kenetlendi. "Alınma ama kardeşin Tabitha'nın hep biraz kaçık olduğunu düşünmüşümdür."

Selena garip bir kahkaha attı. "Öyle ama konumuz bu değil."

Sunshine, Selena'nın söyledikleriyle başa çıkmaya uğraşıyordu. Hâlâ inanıp inanmaması gerektiğini bilmiyordu. Talon gerçekten de ölümsüz bir vampir avcısı olabilir miydi?

Bu durum aslında garip bir şekilde bir şeyleri açıklıyordu. Pek *çok* şeyi açıklıyordu.

Tanrım, o gerçekten bir vampir avcısıydı!

Sunshine kendini kötü hissetti. "Vampirler nereden geliyor?" diye sordu Selena'ya. "Onlar iblis gibi yaratıklar mı, yoksa filmlerdeki gibi dönüştürülmüş insanlar mı?"

Selena duraksadıktan sonra sakin bir sesle konuşmaya başladı. "Pekâlâ, sana kısa bir tarih dersi vereyim. Çok uzun zaman önce iki ırk yaratıldı: insan ırkı ve Apollitler. Apollitler tanrı Apollon'un çocuklarıydı. Bizleri bastırmak için her yönden süper olan bir ırk yaratmak istedi. Hepsi son derece güzel, yakışıklı ve uzun boyluydu ayrıca psişik güçleri vardı."

Sunshine yutkunarak saldırganlarını hatırladı. Kesinlikle onlardı.

"Fakat bu tür güçlere sahip olan diğerleri gibi onlar da güçlerini bu güçlerini istismar ederek insanlarla savaşıp onlara boyun eğdirmek istediler."

"Apollitler vampir mi?"

"Hayır," dedi Selena. "Hızlı gidiyorsun. Yunanlılar ile Apollitler arasında yapılan savaş sırasında Apollitler Apollon'un sevgilisini ve oğlunu öldürdüler. Bu cinayetlere öfkelenen Apollon Apollitlerin yuvası olan Atlantis'i yerle bir etti.

"Bu ihanetleri yüzünden Apollitler birbirlerinin kanlarıyla beslenerek sürdürebilecekleri bir yaşamla lanetlendiler, Apollon'un onları görmemesi için gün ışığına çıkmaları da yasaklandı. Apollon'un sevgilisi onu öldürdüklerinde yirmi yedi yaşındaydı ve bu nedenle tüm Apollitler yirmi yedinci doğum günlerinde korkunç bir ölüme de mahkûm edildiler."

"Nasıl bir ölüme?"

"Yirmi dört saatlik bir sürede atomlarına parçalanarak yavaş yavaş erimeye mahkûm edildiler."

Sunshine'ın ağzı açık kaldı. "Çok korkunç."

Selena kartı masadan alıp destenin içine koyarken başıyla onayladı. "Bu kaderden iki şekilde kaçabiliyorlar. Ya doğum günlerinden bir gün önce intihar ediyorlar ya da bir Daimona dönüşerek insanları öldürüp yaşamlarını uzatmak için onların ruhlarını kendi bedenlerine geçiriyorlar."

"Nasıl?"

Selena omuz silkti. "Tam olarak bilmiyorum. Sadece biz ölene kadar kanımızı emdiklerini ve ruhlarımızı aldıklarını biliyorum. Ruh canlı kaldığı sürece onlar da yaşamlarını sürdürüyorlar. Ama bir sorun var, insan ruhu onlar el koyduğu an itibarıyla ölmeye başlıyor. Yani yaşamlarını sürdürmek için yeni ruh peşinde koşmaları hiç bitmiyor."

"Ve bu ruha el koyma işlemi mi onları vampir yapıyor?"

"Daimon, vampir ya da gulyabani... Ne dersen de. Kanını ve ruhunu emerek seni yok ediyorlar işte. Bir tür avukat olarak da düşünebilirsin." Selena gülümsedi. "Hah, kocamı da aşağılamış oldum şimdi."

Sunshine bu espri girişimini takdir etti ama henüz duyduklarını tam olarak hazmedememişti. "Peki ya Karanlık Avcılar? Onlar nereden geliyor? Onlar da Apollit mi?"

"Hayır, onlar tarihî savaşçılar. Atlantis okyanusa gömüldükten sonra Yunan tanrıları Apollo'ya kızdılar ve Daimonları üzerimize saldılar, bunun karşılığında Apollon'un kız kardeşi Artemis de onları avlayıp yok edecek bir ordu kurdu. Karanlık Avcılar. Talon da o ordunun neferlerinden biri."

"Onları nasıl yarattı?"

"Bilmiyorum. Bir şekilde ruhlarını ele geçiriyor ve onları Avcı olarak hayata geri gönderiyor. Yeniden hayata döndüklerinde bu Avcılara hizmetçiler ve para veriliyor, böylelikle sadece Daimonları avlayıp öldürmeye odaklanıyorlar. Tek işleri çalınan ruhları, ölmeden önce özgür bırakmak."

Sunshine tüm bu bilgiyle başa çıkabilmek için derin derin soludu. Bu onun ya da Talon için hiç de hoş bir şey gibi görünmüyordu. "Yani Talon, Artemis'e sonsuza kadar hizmet etmek için yemin mi etti?" Sunshine hırıltılı bir nefes verdi. "Tanrım, ben de ne seçimler yapıyorum böyle. Hiçbir yere varmayacak, umutsuz ilişkileri cımbızla çekiyorum aradan."

"Öyle olması gerekmez."

Sunshine başını kaldırdığında Selena'nın gözlerinde hin bir ifade olduğunu gördü. "Ne?"

Selena kartlarını karıştırdı. "Kyrian da bir zamanlar Karanlık Avcı'ydı..."

Bu sözleri duyan Sunshine'ın yüreği hopladı. "Sahi mi?"

Selena onayladı. "Kurtulmaları için bir şık var. Gerçek aşk ruhlarını geri döndürüyor ve onları Artemis'in hizmetinden kurtarıyor."

"Yani bir umut var."

"Tatlım, her zaman umut vardır."

Onuncu Bölüm

Sunshine, Selena'dan öğrenebileceği her şeyi sonuna kadar öğrendikten sonra tezgâhını erkenden toplayıp dairesine dönmeye karar verdi. Daireye girdiğinde Talon hâlâ koltukta uyuyordu.

Onu seyrederken dudakları kıvrıldı. Harika görünüyordu, bir o kadar da rahatsızdı. O pembe beyaz koltuk için gerçekten çok iriydi, kolları ve bacakları boşlukta sallanıyordu.

Ceketini ve tişörtünü çıkarmış, onları düzgün bir şekilde katlayarak sehpanın üzerine koymuştu, Harley çizmeleri de sehpanın altında duruyordu.

Saçları darmadağındı, yüzünde huzurlu bir ifade vardı, insanı günaha davet eden uzun kirpikleri yanaklarına değiyordu. İki ince örgüsü huzurla nefes alarak uyurken yastığın üzerinde kıpırdıyordu.

O bronz, iri ellerinden biri yüzünün üzerindeydi.

Şu an ona bakarken onun, adı ölümle eş anlamlı olan tarihî ölümsüz bir savaşçı olduğuna inanamıyordu. O yüreğini yumuşatan ve nabzını hızlandıran adamdı.

Şahaneydi.

Sunshine bedenindeki çetrefilli dövmeye baktı. Demek o gerçek bir Kelt savaşçısıydı. Gerçek, canlı, nefes alan, bir zamanlar çayır ve fundalıklarda çıplak koşan bir Kelt savaşçısı.

Büyükannesi bundan çok hoşlanacaktı.

Gözlerini kapatarak Nynia'nın anılarının içini doldurmasına izin verdi. Ama bu anılar gerçekte *ona* ait değildi. Bunlar tıpkı seyrettiği bir film gibiydi.

Onlar hem gerçekti hem de değildi. O artık Nynia değildi, Talon de...

O da bir zamanlar olduğu adam değildi.

Speirr öfkeli ve patlamaya hazır bir adamdı. Talon'un da duygusal patlamaları vardı ama çoğunlukla sakin ve duygularından arınmış bir adamdı.

İkisi de artık aynı değildi ve Sunshine neden hâlâ birlikte olmak için yaratılmış olduklarını hissettiğini bilemiyordu.

Selena'nın söyledikleri doğruysa Talon'un artık bir sevgili olmaktan çok daha yüce bir varlığı vardı.

O da Nynia değildi. Tamam, Nynia'dan birtakım parçalar içinde yaşıyordu ama o artık çok farklı ve yeni bir insandı.

Talon'u Sunshine olarak mı yoksa geçmiş yaşamından gelen bir şey olduğu için mi seviyordu?

Bunu tam olarak anlayabilecek miydi?

"Senden başkasını sevemem, Nyn." Talon'un Kelt dilinde söylemiş olduğu bu sözler zihninde yankılanıyordu.

Bir önceki yaşamına dair anılar parça parça zihnine doluyordu. Biri mühürlü bir kapıyı açmıştı ve anılar içeri akıyordu.

Talon'un kardeşini, annesini, babasını artık biliyordu. Dayısını, yengesini ve pisliğin teki olan o kuzenini bile.

Onun küçük bir çocukken ilk kez kaçıp göl kenarına oynamaya gittiklerinde kendisine nasıl baktığını hatırladı.

Klanın ona nasıl davrandığını hatırladı. Kraliçe olacak olan annesinin Druid babası tarafından baştan çıkarılışını. Talon'un babası, klan tarafından öldürülmekten, annesi de yasak ilişkiye girdiği için dövülmekten kurtulmak için gecenin bir yarısı oradan kaçmıştı.

Herkes Talon'dan bu yüzden nefret ediyordu. Annesinin zayıflığından dolayı onu suçluyorlardı. Aslında annesinin Yüce Rahip'i baştan çıkararak onları lidersiz bıraktığını düşünüyorlardı.

Annesi kişisel ihtiyaçlarını halkın üstünde tutmuştu ve Talon bu yüzden suçluydu.

Talon annesinin bu hatasını telafi edebilmek için herkesin ihtiyaç ve isteklerini kendininkilerden çok daha fazla düşünmüştü.

Talon'un çektiklerini hatırladığı anda Sunshine'ın boğazına bir yumru tıkandı.

Talon o karlı gecede donmuş bir şekilde kucağında çığlıklar atan bebeği tutarken Nynia oradaydı. Pelerinini üşümemesi için kız kardeşine sarmıştı. Ayakkabılarını, Ceara'nın içmeyi reddettiği sütü alabilmek için satmıştı.

Talon karşılarında dimdik durmuştu. Genç bedeni onlara sundukları her tür kötülüğü kabullenmeye hazırdı. Şu an bile o kehribar rengi gözlerdeki kararlılığı hatırlıyordu.

"Annen?" diye sordu Kral Idiag. "Nerede o?"

"Yaklaşık iki hafta önce öldü."

"Peki ya baban?"

"Bizi Saksonlardan korumaya çalışırken altı ay önce bir saldırıda öldürüldü." Talon kucağında ağlamakta olan bebeğe baktıktan sonra yeniden dayısına baktı. Yüzü yumuşadı ve korkularını açığa çıkardı. O cesur duruşundaki tek açığı buydu. *"Lütfen Majesteleri, lütfen kardeşime acıyın. Onun da ölmesine izin vermeyin."*

Idiag merak dolu gözlerle ona baktı. *"Peki ya sen çocuk? Kendin için merhamet dilemiyor musun?"*

Talon başını iki yana salladı. *"Hayır, Majesteleri. Kendim için hiçbir şey istemiyorum."*

Dayısı, Ceara'yı evlat edinmiş ama Talon'u hiçbir zaman kabullenmemişti. Herkes gibi onu aşağılamıştı.

Idiag, Talon'u klanın kötülüklerinden hiç korumamıştı.

Tam tersine Talon'a bunları bir erkek gibi karşılamak zorunda olduğunu, hepsini hak ettiğini ve yakınmaması gerektiğini söylemişti.

Talon da yakınmamıştı.

Sunshine, Talon'u göl kenarında kılıcıyla çalışırken kaç kez gördüğünü hatırlayamıyordu bile.

"Onlara kendimi kabul ettireceğim, Nyn. Yeryüzündeki en iyi savaşçı olacağım, bana saygısızca tek kelime bile edemeyecekler."

Bu kızgın, incinmiş çocuğun dünyaya karşı koyan hırçın ve öfkeli bir erkeğe dönüşmesini izlemişti. Ölümcül bir tavra ve en cesur yürekleri bile yaklaştığı anda korkutacak bir edaya bürünüşünü.

Dayısının kalbini kazanmak için kendi yöntemleriyle savaşmıştı. Klanı onları düşmanlarından koruyabilecek tek liderin o olduğunu nefretle kabul edene kadar savaşmıştı.

Hiçbiri Talon'un bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemiyordu, tek cüret edebildikleri şey arkasından korku dolu fısıltılarla onu ya da annesini kötülemekti.

Dayısının onu kabullenmekten başka çaresi kalmamıştı. Ya Talon'u kabullenecekti ya da onunla savaşarak tahtını kaybedecekti.

Talon yenilmezdi. Güçlüydü. Boyun eğmezdi.

Kudretliydi.

Ta ki onunla yalnız kalana kadar. İşte o zaman yüz hatları yumuşuyordu.

İşte o zaman gülümseme ve kahkaha atma hakkını kendinde görüyordu.

Sunshine'ı en çok etkileyen ise kollarında ölürken Talon'un ona sevgisini hiç durmadan fısıldıyor olmasıydı...

Boğazı sıkıştı, çantasını ve termosunu sehpaya bıraktı ve Talon'un başının yanına diz çötü. İçini bir şefkat bürüdü.

Bu adamı gerçekten seviyordu.

Sunshine çok değişmişti.

Talon ise pek çok yönden değişmemişti.

Hâlâ tek başına ilerleyen o şiddetli savaşçıydı. Başkalarını kendinden çok düşünen adamdı.

Parmağını kaşlarında gezdirdi. Eğilerek yanağını öptü.

İrkilen Talon öyle büyük bir hızla yerinden sıçradı ki koltuktan yere yuvarlandı.

Sunshine kahkahasını tutmaya çalıştı. "Özür dilerim."

Talon yeniden koltuğa çıkıp otururken uykulu gözlerle ona baktı. Nerede olduğunu hatırlaması birkaç saniyesini aldı. Boğazını temizleyerek karşısında dizlerinin üzerinde oturarak garip bir ifadeyle kendisini seyretmekte olan Sunshine'a kaşlarını çattı.

"Ne yapıyordun?" diye sordu.

"Uyuyan Güzel'i uyanması için öpüyordum."

Paçuli kokusu kadar çekici bir koku alana kadar kaşlarını çatmaya devam etti. "Kahve mi?"

Sehpanın üzerinde duran termosu ona verdi. "Benye de var. Onları guava suyum ve yaban mersinli keklerimden daha çok seveceğini düşündüm."

Talon birinin onu kaçırıp bedenine bürünüp bürünmediğini anlayabilmek için kuşku dolu gözlerle ona baktı. Bu toksik olmayan bir yiyecek bulabilmek için evinin altını üstüne getiren kadın olamazdı. Ya da geceyi sefil bir şekilde koltukta geçirmesini sağlayan o öfkeli, baştan çıkarıcı kadın. "Artık bana kızgın değil misin?"

"Bana güvenmeni istiyorum, Talon. Bu değişmedi."

Talon bakışlarını kaçırdı. O gözlerdeki acıyı görmeye dayanamıyordu. Onu incitmek ya da ondan bir şeyler saklamak j istemiyordu ama seçme şansı yoktu.

O pek çok açıdan karısıydı ve bir o kadar da karısı değildi. Onu yeniden tanımak zorundaydı.

Onu en çok şaşırtan şey ise onu tanımaktan keyif alıyor olmasıydı.

Sunshine inanılmaz seksi, eğlenceli ve komik bir kadındı.

Sunshine torbadan üzeri şeker kaplı benyeyi çıkardı. "Aç mısın?"

Evet, açtı ama sadece yemeğe değil. Onun bedenine ve eşliğine de açtı.

En çok da gözlerinin incinmişlikle gölgelenmek yerine gülerek bakmasına açtı.

Sunshine elini kaldırarak benyeyi ağzına doğru uzattı. Talon onu elinden almadı. Uzanarak bir ısırık aldı ve bu süre zarfında gözlerinin içine baktı.

O benyeyi ısırdıktan sonra dudaklarına doğru uzanırken Sunshine titredi. Onun şekerli tadını alınca inledi.

Mutlulukla iç geçirdikten sonra kucağına oturabilmek için onu iyice koltuğa yasladı.

"Mmm," diye mırıldandı Talon. "Bu şekilde uyandırılmayı seviyorum."

Sunshine benyeyi bir kenara bırakarak termostan bardağa kahve doldurmaya başladı.

Talon onu izlerken biraz asabiydi. "Lütfen onu üzerime dökme."

Sunshine kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Unutkanım, sakar değil."

Talon yine de bardağı olabildiğince hızlı bir şekilde alıp hindiba kokulu kahveyi içmeye başladı. Sunshine termosun kapağını kapatarak onu da sehpaya koydu.

Kahvesini içerken Sunshine elini onun dağınık saçlarının arasında gezdirerek sarı bukleleri parmaklarına sardı. Talon'un kasları bu hareketlere hemen cevap vererek kasıldı ve Sunshine'ın arzuyla

yanmasına sebep oldu. O gerçekten muhteşem ve karşı konulamaz bir adamdı.

"Bana hakkında bir şey söylediğin anda ne kadar daha iyi bir insan olacağımı bir düşün istersen."

Dişlerini sıktı. "Acımasızsın."

Elini sakallı çenesinde gezdirdi ve gözleri kararırken altında sertleştiğini hissetti. "Sadece istediğim şeyi gördüğüm zamanlarda."

Talon torbadan bir benye daha çıkararak yemesi için ona uzattı.

Sunshine yüzünü ekşiterek geri çekildi. "O şey sağlığına çok zararlı."

"Bebeğim, yaşam zaten sağlığına zararlı. Şimdi küçük bir ısırık al, ben de bir soru cevaplayayım."

Kuşku dolu ama istekli bakışlarla bir ısırık aldı ve bu yoz şeyin tadını aldığı anda inledi. Çok güzeldi, ona Talon'u hatırlatıyordu.

Talon onun benyeden keyif alışını izlerken gülümsedi. Göğsüne düşen şekerleri görene kadar. Bedeni daha da sertleşti.

Sunshine bir ısırık daha alınca göğüslerinin üzerine biraz daha şeker döküldü.

Talon'un boğazı kurudu.

Kendini tutamadı ve başını eğerek dilini süveterinin derin V yakasından içeri sokarak şekerleri yaladı.

Sunshine onun başını kendine doğru çekerken inledi. Başını onunkine doğru eğerek konuştu. "Pekâlâ, Wulf'u ne kadar zamandır tanıyorsun?"

Tadı ve kokusuyla kafası karışmış bir şekilde hiç düşünmeden cevap verdi. "Yüz yıldır."

Ne söylediğini fark ettiği anda gerildi. "Yani, ben... Eee..."

"Tamam," diye fısıldadı Sunshine kulağını yalayıp onu ürpertmeye başlamadan önce. "Karanlık Avcı olduğunu biliyorum."

Geri çekilerek kaşlarını çattı. "Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Bir arkadaşım söyledi."

"Kim?"

"Bir önemi var mı?" Üzerinde kayarak ellerini ona daha iyi bakabilmek için omuzlarına koydu. Koyu kahverengi gözleri samimiyetle parlıyordu. "Sana, sana asla ihanet etmeyeceğimi söyledim. Bunda ciddiydim."

"Bu tanımı bilmemen gerekir."

"Biliyorum."

Talon onun, Karanlık Avcıları ve dünyalarını bildiğini öğrendiklerinde Sunshine'ın başına gelebileceklerden korkarak bakışlarını kaçırdı. "Arkadaşın başka neler söyledi?"

"Senin ölümsüz olduğunu. Kaç yaşında olduğunu bilmiyor ama ruhunu klanından intikam almak için satmış olduğunu söyledi."

Talon gözlerini kıstı. "Sana sebebini söyledi mi?"

"Neden olduğunu bilmiyor."

"Başka ne söyledi?"

"Gerçek aşkın ruhunu geri getireceğini ve seni Artemis'e vermiş olduğun yeminden kurtaracağını."

Bu doğruydu ama Talon'un durumunda bir anlamı yoktu. Özgür olsun olmasın yine de ona sahip olamazdı. "Tabii ben özgür olmak istiyorsam."

"İstemiyor musun?"

Talon yere baktı.

Sunshine çenesinden tutup başını kaldırarak ona bakmasını sağladı. "Talon?"

Talon onun ellerini tutarak ikisini de öptü ve tutmaya devam etti. Bu kadınla bir ömür sürmeyi nasıl da istiyordu. *Tek* isteği buydu.

Sahip olamayacağı tek şey.

"Bu cevaplanması kolay bir soru değil, Sunshine. Bir yemin ettim ve yeminime sadık kalmam gerekir."

"Sana hiç mi bir şey ifade etmiyorum?"

Talon bu soruyla irkildi. Hayatını onunla geçirebilmek için ruhunu yeniden satmaya hazırdı. "Ediyorsun ama birbirimizi çok az tanıdığımız da bir gerçek."

"Biliyorum, Talon ama sana baktığımda seni tanıdığımı görüyorum. Seni yüreğimde öylesine hissediyorum ki canım acıyor. Bunu sen de hissetmiyor musun?"

Evet, hissediyordu ama bunu ona söyleyemezdi. Cesaret edemezdi. Aralarında duran duygulardan çok daha önemli şeyler vardı. Ona yakın olmayı seçtiği anda gazabına uğrayacakları iki eski tanrı vardı.

"Tehlikeli bir yaşam sürüyorum, Sunshine. Artemis'in ruhumu serbest bırakıp bırakmayacağını bilmiyoruz. Karanlık Avcıların bu tür ricalarını geri çevirdiği çok oldu ve buna razı olsa da testini geçip serbest kalacağımın bir garantisi yok.

"Tabii bu arada yüzyıllar önce bir Kelt tanrısını çok kızdırmış olduğumdan ve ne zaman bir insanı sevmeye kalkışsam onun o kişiyi öldürdüğünden bahsetmeme bile gerek yok. Neden bataklıkta tek başıma yaşadığımı düşünüyorsun? İnzivaya çekilmekten hoşlandığımı mı sanıyorsun? Bir yardımcı ya da insan bir dostumun olmasından nasıl mutlu olabileceğimi tahmin dahi edemezsin ama buna cüret edemem."

Sunshine'ın gözlerinde o tanıdığı çelik gibi ifadeyi gördü, sanki bir şeyler planlıyordu. "Kimi kızdırdın?"

"Camulus'u."

"Ne yaptın..." Bu soruyu sorarken sesi yavaşça söndü, bir şeyleri hatırlar gibiydi. "Oğlunu öldürdün."

Talon gözlerini yumdu. O günlere dönüp yaptıklarını yapmış olmamayı nasıl da diliyordu. Nynia ile evde oturup dayısının yasını tutmuş olsaydı bunların hiçbiri yaşanmayacaktı.

"Evet," diye soludu Talon. "Oğlunun Idiag'ı öldüren saldırıyı düzenlediğini düşündüm."

"Kızı yerine benimle evlenmeyi seçtiğin için bunu yaptığını düşündün."

Onayladı. "Acı gözlerimi kör etmişti ve kızının başka biriyle evlenmiş olduğunu öğrenecek vaktim olmadı." O günü hatırlarken yutkundu, acısını hâlâ yüreğinde hissediyordu.

"Nynia beni durdurmaya çalıştı ama ben onu dinlemedim. Savaşçılarını ve krallarını katlettikten sonra Camulus savaş alanında yanıma geldi ve beni lanetledi. O zamana kadar dayımı öldüren saldırının onun gayrimeşru oğlu tarafından düzenlenmiş olduğunu bilmiyordum, kral olabilmek için Ceara ve benden kurtulmaya çalışıyormuş. Fakat artık çok geçti. Zarlar atılmış ve kaderimiz belirlenmişti. Bu gerçek ben ölene kadar ortaya çıkmadı."

Sunshine'ın yüzünü avuçlarının içine aldı, o gün yaşadığı acı hâlâ gözlerinden okunuyordu. "Sana yaptığım şey için çok üzgünüm. Bize yaptığım şey için. Hayatımda geri dönüp o yanlışı düzeltmek istemediğim bir gün bile olmadı."

"Bunu sen yapmadın, Talon. Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın." Sunshine onu kendine doğru çekerek yaşadığı suçluluk duygusunu ve acıyı azaltmaya çalıştı. "Camulus'un lanetini yenmenin mutlaka bir yolu vardır. Yok mu?"

"Yok," dedi. "Onun ne kadar güçlü olduğu konusunda hiçbir fikrin yok."

Sunshine onu görebilmek için geri çekildi. "Peki, onu sakinleştirmeye ya da onunla konuşmaya çalıştın mı hiç?"

Talon cevap veremeden önce kapı çarparak açıldı.

Sunshine inleyerek Talon'un kucağından indi. Kapıdan içeri giren adama bakarken kalbi son hızla atıyordu, adam tüm dünya onunmuş gibi bir ifadeye sahipti.

Talon kadar uzun boylu değildi, bir seksen civarlarındaydı. Uzun siyah saçları yüzüne dökülüyordu, siyah deri pantolon, gri, yakasız, çift düğmeli bir tişört ve siyah V yakalı bir süveter giymişti.

Çok yakışıklıydı ama aynı zamanda son derece karanlık bir aurası vardı. Diğerlerinin acı çekmesinden hoşlandığı söylenebilirdi.

Talon savaşa hazır bir şekilde ayağa kalktı.

Yabancı son derece kendini beğenmiş ve kibirli bir tavırla gülümsedi. "Umarım aranıza girmeme kızmazsınız ama kulaklarım yanmaya başlamıştı. Doğal olarak neler konuştuğunuzu duymak için buraya gelmek zorundaydım."

Kimsenin söylemesine gerek yoktu, Sunshine onun Camulus olduğunu anlamıştı.

Talon bir küfür savurdu. Sunshine, Talon'un sehpanın üzerinde duran ceketinden iki hançerin çıkarak Talon'un ellerinin arasına uçtuğunu gördü.

Talon başparmağıyla düğmeye basarak onu üç bıçaklı bir çembere dönüştürdü ve tehditkâr bir duruş alarak dövüş pozisyonu aldı.

"Dur!" dedi Sunshine Talon'un yaşamına mal olacak bir kavgayı engelleyebilmek umuduyla. Camulus'a baktı. "Neden buradasın?"

Camulus şeytani bir kahkaha attı. Buz gibi. "Seni öldürerek Speirr'e işkence yapmak için buradayım. Yoksa niye geleyim?"

Sunshine dehşetle bir adım geri çekildi.

Bu adamla anlaşmak zordu. O tam bir şeytandı.

Talon Tanrı'nın boynuna doğru atladı.

Camulus ince kılıcını yoktan var etti. "Ah, Speirr seni nasıl da özlemişim. Kimse senin gibi savaşmıyor."

Adamlar birbirlerinin üzerine atıldığında Sunshine'ın gözleri irileşti. Hayatında buna benzer bir şeyi hiç görmemişti. Hollywood'da bile. Bu ikisi hiçbir şeye benzemiyordu. Büyük bir düşmanlık ve inanılmaz bir beceriyle bu işi yapıyorlardı.

Talon *srad*'ıyla Camulus'un kılıcını savuşturdu ve eğilerek sonraki hamlesini yaptı. Tanrı diğer saldırısına hazırlanırken Talon etrafında döndü ve onun kolunu hançerlerinin biriyle yaraladı.

Tanrı yarasından kan fışkırırken tısladı.

"Onu almana izin vermeyeceğim," dedi Talon sıkılı dişlerinin arasından. "Onu alamadan seni öldüreceğim."

Camulus bir öncekinden çok daha zorlu bir saldırıya girişti. Çok daha hızlı.

Talon her darbeyi karşıladı. Her bir ölümcül saldırıya bir ölümcül saldırıyla cevap verdi.

"Speirr, yerini bilmeyi öğrenemedin hiç. Silahını indirip iyi çocuk olmayı hiç beceremeyeceksin."

Talon onun kılıcını hançerlerinin arasına sıkıştırdı. "Düşmana karşı asla iyi çocuk olmam. Onu yok ederim." Camulus'a bir kafa atarak gerilemesine sebep oldu.

Tanrı başını iki yana salladı. "Kendini geliştirmişsin."

"Bunun için bin beş yüz yılım oldu."

Talon ona doğru atılırken kapıdan içeri altı adam daha girdi.

İki tanesi Talon'un gözlerine fener tuttu.

Talon küfrederek eğildi ve canı acıyormuş gibi gözlerini yumdu.

"Keşke bunun için daha çok zamanım olsaydı," dedi Camulus. "Ne yazık ki şimdiden sıkıldım."

Talon sehpanın üzerinden lambayı alarak kendisine ilk yaklaşan adamın kafasına geçirmekle meşgul olan Sunshine'a döndü.

"Lanet olsun, Camulus!" diye hırladı.

"Ah, yapma Speirr. Lanetli olan sensin."

Talon, Sunshine'a ulaşmaya çalıştı ama adamlardan bir tanesi üzerine ateş açtı. Kurşunlar ölümcül değildi ama göğsüne, sırtına ve kollarına çarptıkları anda büyük bir acı yaşatıyordu. Talon tökezleyerek düştü.

Sunshine, Talon'un yere düştüğünü görünce bir çığlık attı. Korkuyla ona doğru koşarken bir kurşunun omzunu deldiğini hissetti. Tek düşünebildiği şey Talon'u ve kendini kurtarmaktı. Evinde silahı yoktu ama yatak odasında beyzbol sopası vardı.

Onu almak zorundaydı.

Bir tanrıya karşı küçük bir korunmaydı ama yoktan iyiydi.

Odasına koşarken ona çarpanın bir kurşun olmadığını anladı.

Oldukça güçlü bir sakinleştiriciydi.

Yürümek için çabalamaya devam ederken oda etrafında dönmeye başladı. Bacakları ağırlaştı, içine batılan yumuşak bir betonda yürümeye çalışıyordu sanki.

Hareket etmek için çok çaba harcaması gerekiyordu.

Her şey kararardı.

Yaraları kanamakta olan Talon savaşabilmek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Ne zaman ayağa kalksa biri gözünün içine ışık tutarken diğeri ateş etti. Gözleri yanıyordu ve artık onları açamıyordu.

Sunshine'a ulaşmaya çabaladı.

Camulus ona tanrı şimşeğiyle vurarak karşı duvara yapışmasını sağladı.

Talon kanayan bedeni zonklarken ona baktı.

Camulus lakayt bir tavırla Sunshine'ı kaldırıp kollarının arasına aldı. "Küçük, güzel bir şey öyle değil mi? İlk hayata gelişinden çok daha tatlı." İğrenç bir tebessümle Talon'a baktı. "Ona ne yapmayı

düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok değil mi?" Sunshine'ı yanağından öptü. "İnan bana öğreneceksin."

Talon tüm öfkesiyle kükredi. "Yemin ederim, Camulus, ona bir şey yaptığın anda seni öldürürüm."

Camulus başını geriye atarak güldü ve odadan çıktı.

Camulus onu serbest bırakıp dizlerinin üzerine düşmesini sağladığında Talon güçlükle nefes alıyordu. Her yanı kanla kaplıydı ve bu kaygan yerde ilerlemesini zorlaştırıyordu ama denemekten vazgeçmedi.

Önemli olan tek şey Sunshine'ı güven altına alabilmekti.

Biri perdeleri açarak odaya güneşin dolmasını sağladı.

Talon güneş tenini yakarken bir çığlık attı ve Camulus'un yok olduğu kapıya doğru atıldı.

Üç adam üzerine çullanarak onu yere devirdi.

Talon tekme ve yumruklarını kullanarak onlardan kurtuldu ve Camulus'u takip etti.

Kulübün arka kapısına doğru koştu.

Tek derdi Sunshine'ı kurtarmak olan Talon güneşe çıktığının bile farkında değildi, cildinin tutuştuğunu hissetti. Bir küfür savurarak kulübe geri döndü ve çaresizlik içinde Camulus'un arabasının yanında durup onun görmesi için Sunshine'ın başını kaldırışını izledi.

"Karına veda et, Speirr. Endişelenme. Ona gerçekten çok *iyi* bakacağım."

Camulus, Sunshine'ı arabaya koyduktan sonra oradan ayrıldı.

"Hayır!" diye haykırdı Talon. Sunshine'ın ölümüne sebep olmayacaktı.

Bu kez değil.

On Birinci Bölüm

Nick, trafiğe kapalı sokağın köşesini dönüp Corner Cafe'nin köşesinde onu bekleyen Ash'i gördüğünde saat akşamüstü dörde geliyordu. Atlantisli kollarını göğsünde kavuşturarak kırmızı tuğla duvara yaslanmış, bir bacağını duvara yaslayarak bükmüş, son derece kayıtsız bir tavırla duruyordu. Nick bu duruşuna rağmen en ufak bir kışkırtmada Ash'in savaşın ortasına atılmaya hazır olduğunu anlamıştı.

Siyah deri pantolon, siyah tişört ve korsanlarınkine benzeyen uzun bir ceket giymiş olan Ash etrafını saran kalabalık turist grubunu izliyordu.

Ölümcül, karanlık bir aurası vardı. Yırtıcı bir hayvanın zarafetine ve çekiciliğine sahipti ama karşısındakine her an öğle yemeği olabileceği hissini de yaşatıyordu. Kimse bu en yaşlı Karanlık Avcı'ya nasıl yaklaşacağını kestiremiyordu. Bu nedenle insanlar Ash'e çoğunlukla bir dişçi ziyaretindelermiş gibi davranıyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse Nick onun için üzülüyordu. Bu kadar büyük bir güce sahip olup kimseye açılamamak zor olmalıydı. Ash herkesle arasına hep mesafe koyuyordu. Hem fiziksel hem de zihinsel açıdan.

Nick ona hep onunla takılmaktan çok mutlu olduğunu hissettirmeye çalışıyordu ve Ash'in bundan hoşlandığını düşünüyordu.

En azından Nick'le birlikteyken diğer Yardımcı ya da Avcılarla birlikte olduğu zamanlardan çok daha rahat görünüyordu.

"Anne baksana, bir dev!"

Nick, Ash'i parmağıyla gösteren beş yaşlarındaki kızı görmek için döndü.

Annesi, Ash'e baktıktan sonra kızını kolundan tutarak son hızla sokağın diğer ucundaki katedrale doğru ilerlemeye başladı.

Ash uzaklaşırken hâlâ onu göstermekte olan küçük kıza el salladı. Zavallı adam.

Nick aralarındaki mesafeyi kapadı. "Biraz daha korkutucu olmayan bir şekilde giyinsen insanlar sana bunu yapmayacak."

Ash gözlüğünü parmağıyla hafifçe aşağı kaydırırken alaycı bir tavırla gülümsedi. "İnan bana, Nick, sorun giysilerde değil."

Muhtemelen haklıydı. Ash'in hiç de doğal olmayan ürkütücü bir havası vardı, karşısındaki insan olmadığını düşünüyordu.

Nick, Ash'in saç rengini değiştirmiş olduğunu gördü. Yine. Bu sabah Kyrian'ın evindeyken saçları mordu. "Yine siyah saçlı oldun ha?"

"Yine can sıkıcı biri oldun, ha?" diye takıldı Ash.

Nick güldü.

Ash duvardan ayrıldı ve yerde duran siyah sırt çantasını aldı. Nick Ash'in o çantayı bir yerde unuttuğuna hiç tanık olmamıştı ve içinde ne olduğunu merak ediyordu.

Tabii bunu öğrenmeye çalışmak intihar teşebbüsü gibi bir şeydi. Ash çantasını en kıymetli hazinesiymiş gibi koruyordu.

"Pekâlâ, sınavın nasıl geçti?"

"Rezalet. İşin aslında seninle paylaştığımız mikroskobik telsizi kullanabilirdim. Julian Alexander'dan Klasik Yunan Uygarlığı dersini alıyorum ve adam canıma okuyor. Adam çok zorlu bir eğitmen."

"Evet, asla kimseyi kayırmaz."

Nick başıyla yarısı dolu olan restoranı gösterdi. "Toplantımızı yaparken bir şeyler yememin bir sakıncası var mı? Öğleni çalışarak geçirdim ve açlıktan ölüyorum."

"Elbette yok," diyen Ash, Nick'in önden girmesi için kapıyı açtı.

Nick bu konuyu düşündü, Ash hep bunu yapıyordu. Hep sırtını bir şeye veriyor ya da kalabalığı hep önüne alıyordu.

Annesi buna silahşor dürtüsü derdi. Her an belirsiz bir yerden gelebilecek bir saldırıya hazırdı.

Nick barın ucundaki tabureye otururken Ash kapıdan girenleri görebilecek şekilde sırtını duvara vererek tabureye ata biner gibi bindi.

İri yarı, yaşlıca barmen karşılarına geldi. "Siz ne vereyim?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Ben bir Bud Light alayım," dedi Nick.

Barmen başıyla onayladıktan sonra Ash'e döndü. "Ya siz?"

"Aynısından."

Barmen gözlerini kısarak Ash'e bir kez daha baktı. Nick gülmemek için dişlerini sıktı. Bunun ardından ne geleceğini biliyordu. "Üzerinde kimliğin var mı?" diye sordu Ash'e.

Nick güldü.

Ash sahte kimliğini arka cebinden çıkarıp barmene uzatırken Nick'in taburesini tekmeledi.

"Alınmayın ama o gözlük gözünüzdeyken bunun siz olduğunuzu anlamam oldukça güç. Evlat bira istiyorsan o gözlüğü çıkarman gerekiyor."

Ash çenesi seğirirken gözlüğünü çıkardı.

Barmen o gözlerdeki ürkütücü gümüş renge baktıktan sonra boğazını temizledi. "Dostum, özür dilerim. Kör olduğunu fark etmemiştim. Al, kimliğin."

Barmen Ash'in elini tutup kimliğini oraya koyarken Nick daha da çok güldü. Kimliği olan tek Karanlık Avcı Ash'ti.

Barmen, uzaklaşırken Nick onunla dalga geçmekten kendini alamadı. "Bu seni görme özürlü yapar mı?"

"Hayır," dedi Ash kimliği cebine koyarken, "fakat benimle uğraşmayı bırakmazsan ben seni nefes alma özürlü yapacağım."

Nick ciddileşti. Yavaşça. "Özür dilerim ama bu bana çok komik geliyor. Jamie'nin senin için yapmış olduğu o kimliği çok seviyorum. 1980 doğumlu. Bu arada gerçek doğum tarihin ne?"

Ash alnını ovaladı. "M.Ö. 9548."

"Vay," diye soludu Nick, tarihten çok etkilenmişti. Ash'in yaşlı olduğunu biliyordu ama tarihi ilk kez öğrenmişti. "Gerçekten de çok yaşlısın."

Barmen biralarla döndü. "Bir şey yiyecek misiniz?" diye sordu.

Nick, New Orleans usulü fasulye ve pilav istedikten sonra barmen uzaklaşınca yeniden sohbetlerine döndü. "Yani kaç yaşındasın?"

Ash cevap vermeden önce birasını yudumladı. "On bir bin beş yüz elli bir ve evet, her bir gününü hatırlıyorum."

"Vay, inanamıyorum. O zamanlarda insanların var olduğunu bile bilmiyordum."

"Tabii ben orijinal Taşyatağı madeninde dinozorun sırtında çalışan Çakmaktaş'ım. Barney Moloztaş kısa boyluydu ama elleriyle taş kırma işinde oldukça başarılıydı."

Nick önce homurdandı sonra da güldü. Adam çok acayipti ama yine de onu çok seviyordu. "Pekâlâ, neden buradayım?"

"Seninle Kyrian'ın bizi duyamayacağı bir yerde konuşmak istedim."

"Peki neden?"

Ash cevap veremeden önce uzun boylu, kısacık siyah bir etek giymiş olan, düzgün bacaklı bir esmer yanlarına geldi. Nick'e ilgisiz gözlerle baktıktan sonra manikürlü elini Ash'in göğsüne uzattı, parmak uçlarında yükselerek kulağına uzandı.

Ash ona nezaketle gülümsedi. "Çok teşekkür ederim hayatım ama şu an başka biriyle ilgileniyorum."

Esmer dudaklarını sarkıtarak Ash'e kartını uzattı. "Fikrini değiştirirsen haberim olsun. Söz seni ısırmam."

"Evet ama ben ısırırım," dedi Ash kız uzaklaşırken usulca arkasından.

Nick doğru duyduğundan emin olamadı ama o sırada barmen yemeğini getirmişti ve üzerinde durmadı.

"Bu hiç de adil değil," dedi Ash'e. "Ucube gibi giyiniyorsun ama kadınlar yine de sana geliyor. Bir türlü anlamıyorum."

Ash ona dönerek sırıttı. "Cazibemin olması elimde değil."

"Tamam ama bu yine de sinirimi bozuyor. En azından paylaşabilirsin." Nick yemeğinden bir lokma aldı. "Bu arada kiminle ilgileniyorsun?"

Ash cevap vermedi. Hiç vermezdi. "Sohbetimize dönelim. Seni buraya çağırma sebebim Kyrian'a Valerius'un New Orleans'ta olduğu haberini vermek için bana yardımcı olmanı istemem."

Nick ekmeğini yutarken boğuluyordu. "Hadi canım."

"Nick, bu son derece ciddi. Er geç yolları kesişecek ve buna hem onun hem de Julian'ın önceden hazırlıklı olmasını istiyorum. Zeus korusun, biri Val'i öldürürse Artemis peşlerine düşer. İkisinin de acı çektiğini ya da öldüğünü görmek istemiyorum. Onlara ihtiyacı olan eşleri ve çocukları var."

Nick ağzını sildi ve yutkundu. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Bana destek olmanı. Kyrian'ı Valerius'tan intikam almasına gerek olmadığına ikna etmeme yardımcı olmanı."

Nick plastik çatalını fasulyelerin arasında gezdirirken yorgun bir nefes verdi. Bunu söylemek uygulamaktan çok daha kolaydı. "Benden çok şey istiyorsun, Ash. Aslında o kibirli pisliği evire çevire dövmesine yardım etmek isterim."

"Nicholas Ambrosius Gautier, sözlerine dikkat et!"

Nick annesinin o melodik aksanını duyunca yerinden sıçradı. Yüzünde, işte şimdi başın belada ifadesiyle tam arkasında duruyordu. Kırk yaşındaydı ve topuz yapmış olduğu sarı saçlarıyla olduğundan

çok daha genç duruyordu. Kotu ve mavi kazağıyla oldukça çekiciydi ama annesiydi işte.

Ash, Nick'in birasını kendine doğru çekti.

Annesi dilini şaklatarak Ash'e baktı. "Onu korumaya çalışma, Ash." Parmağını Nick'e doğru salladı. "Araba kullanıyor musun?"

"Hayır, anne oturuyorum."

"Bana ukalalık taslama. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Annesine genellikle işine yarayan en güzel tebessümüyle baktı. "Bu ilk biram ve bir tane daha içersem kesinlikle araba kullanmayacağım."

Aynı anaç kaş çatışıyla Ash'e döndü, bu bakış hem seviyor hem dövüyordu. "Ya sen? O motosikletini mi kullanıyorsun?"

"Hayır, hanımefendi."

"Anne," dedi Nick, onun araya girişi huzursuzlanmasına neden olmuştu. "Burada ne yapıyorsun?"

"İşe giderken ikinizin buraya girdiğinizi gördüm. Hem merhaba demek için hem de sana akşam geç geleceğimi bildirmek için içeri girdim. Evden sabahın köründe benimle vedalaşmadan çıkmış olduğunu da ekleyecektim." Ona incinmiş gözlerle baktı. "Bir anne oğluyla günde beş dakika bile geçiremez mi?"

İşte şimdi kendini çok kötü hissetmişti. "Özür dilerim, anne. Bu sabah yapmam gereken birtakım işler vardı. Erken çıkarsam ders çalışmam için de yeterli vakit kalacaktı."

Annesi Nick'in saçlarını karıştırdı. "Tamam, anladım."

Sonra Ash'i baştan ayağa süzdü, ceketinin önünü açtıktan sonra derin bir iç geçirdi. "Seni son gördüğümden bu yana daha da zayıflamışsın." Barmene işaret ederek Ash için de fasulye ile pilav söyledi. "Başka bir şey ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim."

Parmağını Ash'e salladı. "Hepsini yiyeceksin, anlaştık mı?"

"Evet, efendim."

Nick gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Ash, Eddie Haskell[10] gibi davranmaya başlamıştı, annesi de on bir bin yaşındaki bir savaşçıya annelik yapmaya çabalıyordu. "Anne, ona bir bebek gibi davranmana ihtiyacı yok."

Annesi Acheron'un ceketinin yakalarını düzeltti. "Nick, inan bana o da senin gibi birinin bakımına muhtaç. Siz çocuklar ne de çabuk büyüyüp dünyayı ele geçirmeye hazır olduğunuza inanıyorsunuz."

Bir bilseydi...

"Şimdi," diye devam etti annesi, "neden bu akşam Ash'i çilekli pastamdan ve Cajun mücverimden yemesi için Sanctuary'ye getirmiyorsun? Bir deri bir kemik kalmış. Sen de arka odada çalışabilirsin, bana işimi yaparken arkadaşlık etmiş olursun."

Annesi büyümüş olduğu gerçeğini asla kabul etmeyecekti. Ona kalsa hâlâ bakıma ihtiyaç duyan, beş yaşında bir çocuktu. Yine de annesini çok seviyordu.

"Tamam, bir işim çıkmazsa muhakkak uğrarım."

"Aferin." Annesi cüzdanına uzandı, oradan iki yirmilik çıkararak Ash'e uzattı. "Bununla fasulye ve pilavın parasını ödersin ve bir bira daha içersen eve taksiyle git. Anladın mı?"

"Öyle yapacağım, Bayan Gautier," diyen Ash parayı aldı. "Teşekkür ederim."

Annesi gülümsedikten sonra Nick'i yanağından öptü, Ash'in de kolunu sıktı. "Siz çocuklar akıllı olun ve beladan uzak durun."

Nick onayladı. "Duracağız."

Annesi gidince Nick, Ash'e döndü. "Dostum, bunun için üzgünüm. Ona iyi davrandığın için teşekkür ederim."

"Nick, annen adına hiçbir zaman özür dileme. Ona sahip olduğun için şükret." Ash kırk doları ona verdi.

10 Leave it to Beaver adlı klasik dizideki yalaka karakter. (ed. n.)

"İnan bana ediyorum," dedi Nick paraları cebine koyarken. Annesinin sevgi dolu halini hatırlayarak gülümsedi. Hep dünyaya annelik etmek gibi delice bir ihtiyaç hissediyordu. Nick'e hamile olduğunu öğrendiklerinde onu on beş yaşındayken babasının evinden atmışlardı. O günden beri terk edilmiş ya da bakıma ihtiyacı olduğunu düşündüğü bütün gençlere bakmaya çalışmak gibi bir eğilimi vardı.

Barmen, Ash'in fasulyesiyle pilavını getirdi.

Ash tabağa şöyle bir baktı ve onu Nick'in önüne itti. "Umarım hâlâ açsındır."

Nick açtı ama iki porsiyon kapasitesini aşardı. Bir anda Ash'i hiç yemek yerken görmediğini hatırladı. "Hiç yemek yer misin?"

"Evet ama benim ihtiyacım olan şey menüde yok."

Nick bu konuyu üstelemek istemedi ve kaşlarını çattı. "Şimdi düşündüm de, biz neden gündüz buluştuk? Nasıl oluyor da tutuşmadan güneşe çıkabiliyorsun?"

"Ben özelim."

"Demek yeniden görme özürlü meselesine geri döndük ha?"

Ash başını iki yana salladı.

Ash birasına uzanırken yan gözle televizyondaki habere baktı. Başını çevirdiği anda Zarek'in fotoğrafını gördü ve bedeninin uyuştuğunu hissetti.

Bir garson sesi açtı.

"... şahsın bir gece önce ambar bölgesinde bulunan kadını öldürdüğünden de şüphe ediliyor..."

Nick küfretti. "Bu düşündüğüm kişi mi?"

Ash, Zarek'in Daimonlarla savaşmasını ve polisin gelmesinden sonra yaşananları gösteren sokak kamerası çekimlerine bakarken sadece başını sallayabildi.

"... polis merkezi bu şüpheli hakkında bilgi sağlayanlara ödül vaadinde bulundu."

Zarek'in mükemmelen çizilmiş resmini gördükleri anda ikisi birden birer küfür savurdu.

"Mahvolduk," dedi Nick.

"Hem de nasıl," diye hırladı Ash. Ceketinin cebinden cep telefonunu Zarek'i aramak için çıkarırken barı terk etti. Şu an en son ihtiyacı olan şey yapacağı konuşmanın birilerinin kulağına gitmeseydi.

Nick onu izledi. "Ne yapacağız?"

Ash iptal tuşuna bastı. "Telefonu kapalı. Hâlâ uyuyor olmalı."

"Sorumu duymazdan mı geliyorsun yoksa duymadın mı?"

"Seni duydum, Nick. Bilmiyorum. Onu saklı tutmalıyız. Bu resimler varken ortaya çıkamaz."

"Onları değiştiremez misin?"

"Bilmiyorum. Güçlerimin modern elektronik aletlerle arası iyi sayılmaz. En iyi ihtimalle onları patlatabilirim..." Yüzünde Zarek'in haberlerdeki resmini gördüğü ankinden çok daha kötü bir ifade belirirken sesi kesildi.

Ash bıkkınlıkla soluk verirken kararan gökyüzüne baktı. "Orada canın mı sıkıldı, Artie?"

"Hah? Ne oldu?"

Ash onlara doğru gelen iki kişinin kim olduğunu görebilmek için başını Chartres Sokağı'na doğru çevirdi. Onunla neredeyse aynı boyda olan kardeşler tehlikeli iki vahşi hayvan gibi ağır ama ritmik adımlarla ilerliyorlardı. Sağa sola bakındılar, yanlarından geçenlerin rakip, savaşçı ya da kurban olup olmadıklarını kontrol eder gibi bir halleri vardı.

İkisi de siyahlara bürünmüştü, uzun deri paltoları motorcu çizmelerini süpürüyordu. İkisinin de birer eli silah tutuyormuşçasına cebindeydi.

Ah, evet, bunlar Ash'in bugüne kadar tanıdığı en tehlikeli yaratıklardı. Kendilerini tehdit ettiğini hissettikleri kişileri hiç tereddüt etmeden anında öldürürlerdi.

"Köpekleri kim saldı?" diye hırladı Ash.

Nick kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bize doğru gelen iki Katagari üyesi var," diye açıkladı Nick'e.

Katagariler kurbanlarını ya da canlarının istediği şeyi ele geçirmek için insan şekline bürünerek toplum içinde gezinebilen hayvanlardı. Tüm vahşi hayvanlar gibi son derece ölümcül ve ne yapacakları belirsiz olan yaratıklardı.

"Aman Tanrım, sakın bana bunların Katil olduğunu söyleme."

"Bu sorduğun kişiye göre değişir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Arkadyalılar onlara Katil der ama Katagariler onlara Strati der."

Nick kaşlarını çattı. "Strati ne demek?"

"Katagari askerleri için kullanılan doğru tanım. Katiller yollarına çıkan her şeyi hiç ayrım yapmadan öldürür. Strati ise kendilerini, sürülerini ve bölgelerini korumak için öldürürler."

"Yani onlar buraya mı ait?"

İki kurt onlara yaklaşırken Ash başını iki yana salladı. Onu görünce yavaşladılar.

"Acheron Parthenopaeus," dedi Vane tam önünde durarak. "Uzun zaman oldu."

Ash onayladı. Onları görmeyeli en az birkaç yüzyıl olmuştu. O sırada onları avlayan insan Arkadyalılardan kaçıyorlardı. Bu iki kardeş kız kardeşlerini düşmanlarından koruyabilmek için saklanacak bir yer arıyorlardı.

Vane iki kardeşin büyüğüydü; omuz hizasında, kızıl ışıltılara sahip koyu kahverengi saçları vardı. Vahşi yeşil gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Fang, Vane'den üç santim kadar kısaydı, kısa siyah saçları ve ela gözleri vardı. İkisi de tek başlarına çok tehlikeliydi ama bir araya geldiklerinde yenilmez oluyorlardı.

"Vane, Fang," dedi Ash ikisini de sırayla başıyla selamlayarak. "Ne oldu da New Orleans'a geldiniz?"

Vane kuşku dolu gözlerle Nick'e baktıktan sonra onun bir tehlike olmadığına karar verdi. "Saklanıyoruz."

Ash bu sözü duyunca yüzünü ekşitti, demek Katagari kurtlarının burada bir sürüsü vardı ve bir süre daha New Orleans'ta kalmayı planlıyorlardı. "Bu gerçekten de kötü bir fikir. Mardi Gras zamanı geldi ve ortalıkta pek çok Daimon var. Sürünüzü alıp gitmeniz..."

"Yapamayız," dedi Vane sözünü yarıda keserek. "Grupta doğum yapmak üzere olan altı dişi var."

"Bir tanesi de bu sabah doğurdu," diye ekledi Fang. "Kanunlarımızı biliyorsun. Yavrular yolculuk yapabilecek hale gelene kadar buraya sıkıştık."

Durum gittikçe daha beter bir hale geliyordu. Hamile Katagariler güçlü ruhları ve karınlarında taşıdıkları yeni doğacak olanın psişik güçlerinden dolayı tam birer Daimon mıknatısıydı. Bu arada New Orleans'ta Fang ile Vane'in derisini yüzmekten büyük zevk alacak olan üç Arkadyalı grubun yaşıyor olduğunu hatırlamak dahi istemiyordu.

"Burada üç Arkadyalı Gözcü grubunun yaşadığını biliyorsunuz değil mi?" diye sordu Ash.

Vane'in gözleri tehditkâr bir biçimde kararadı. "O zaman onlara geri çekilmelerini söyle. Gençlerimiz var ve onları inimizin yakınlarında görürsem hepsini paramparça ederim."

Ash derin bir nefes aldı, kendini kötü hissetmese karşı karşıya kaldığı bu durumun saçmalığına neredeyse gülecekti. Bugün onun günü değildi.

Uğraşması gereken kızgın ve ateşli bir tanrıça vardı. Kayıp bir de Kelt. Bir Roma generalini parçalamak isteyen üç adam şehirde dolaşıyordu. Kontrol edilemez bir Karanlık Avcı polis tarafından cinayet suçuyla aranıyordu. Şimdi de bir Katagari kurt sürüsü doğmak üzere olan yavrularıyla birlikte düşmanlarının göbeğine düşmüştü.

Ah, sorumlu olmak ne de iyi bir şeydi...

Nick havayı koklayarak etrafına bakındı. "Bu da ne? *Gumbo*[11] kokusu mu alıyorum?"

Nick onlara yaklaşırken Vane ile Fang gerildi.

Vane'in hafifçe hırlamasına rağmen Nick onun paltosunun kenarını kaldırdı ve sol elinde tuttuğu pembe kutu ortaya çıkıverdi.

"Bu da ne?" diye sordu Nick.

"*Gumbo*," dedi Vane, sesi kısık ve hırıltılıydı.

"Kurtadamlar ne zamandan beri *gumbo* yiyor?"

Ash, Nick'in bu sorusunu duyunca suratını ekşitti.

Fang, Nick'in üzerine atıldı ama Ash onu Nick'in boğazına varamadan tutarak geri çekilmeye zorladı.

"Biz kurtadam değiliz, küçük sığır," diye hırladı Fang. "Biz kurduz. Dikkatli ol."

Nick bu hakarete şaşırmıştı. "Küçük sığır mı?"

"Argo olarak algıla," dedi Ash. "İnsanları yiyecek olarak algıladıkları anlamına gelir."

Nick bir adım geri çekildi.

"Pembe kutular ha?" dedi Ash eğlenerek. Neden sakladıklarını merak bile etmeye gerek yoktu.

Vane tehdit dolu bakışlarını Nick'ten ona çevirdi. "Anya *gumbo* ve çikolataya aşeriyor. Ve sadece Flamingo Room'dan alınanı yiyor."

Ash dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını hissetti. "Kız kardeşinin getir götür işlerini yaptığına inanamıyorum."

Fang homurdandı. "Sakın unutma, *kancık* kelimesi bizim dişilerimizden sonra ortaya çıktı."

Vane kardeşine hırladı. "O bizim küçük kız kardeşimiz, Fang. Biraz saygılı ol."

11 New Orleans'a özgü et veya deniz ürünleri ve çeşitli sebzelerle yapılan bir tür sulu yemek. (ed. n.)

Fang'in gözleri parladı ama ağabeyinin karşısında başını eğdi.

Vane pembe kutuyu Fang'e verdi, cebinden bir kalem çıkararak bir numara yazdı. Kâğıdı Ash'e uzattı. "Bu cep telefonum. Daimonlar konusunda yardıma ihtiyacın olursa beni ara. Sürümüzde bir düzine Strati var ve son istediğimiz şey dişilerimizle yavrularımızın etrafında dolaşacak olan Daimonlar."

Ash numarayı aldı. Stratilerin kalan kısmının onlara doğru ilerlediğini gördüğünde kâğıdı cebine yeni sokmuştu.

Vahşi bir köpek sürüsü gibi sinsice ilerliyorlardı. Hepsi siyahlara bürünmüştü ve ölüm saçan katillere benziyorlardı. Sokakta bulunanlar onlara korku dolu gözlerle bakarak kaçışıyorlardı.

Sadelikten çok uzaklardı. Ama bu yırtıcı avcılar kimin ya da neyin onların varlığını fark ettiklerini hiç umursamazlardı. Biri onlara sorun çıkardığı anda ara öğün oluverirdi.

Stratiler Nick ile Ash'in etrafını sardılar.

"Karanlık Avcı," diye kükredi Stefan. Ash ile aynı boyda olan bu Strati lideri, Vane'in can düşmanıydı. Gerektiğinde birlikte savaşıyorlardı onun dışında birbirlerine tahammülleri yoktu. "*Yandaşlarımızla* ne yapıyorsun?"

Ash bir kurt sürüsü üyesi için bu sevecen kelimeyi söylerken Stefan'ın dudaklarının nasıl kıvrıldığını izledi. Vane, Fang ve sürüleri ile aralarında sevgiye dair hiçbir şey yoktu ama Ash bir yabancıydı ve sürü yabancılara karşı her zaman birlik içinde görünürdü.

"Bilgi alışverişinde bulunuyorduk," dedi.

Stefan gözlerini kısarak Vane'e baktı. "Alışverişini yaptın mı?"

Vane, Nick'i süzerek homurdandı. "Sığır bile kokusunu alırken senin alamaman üzücü tabii."

Stefan saldırmaya yeltendi ama Vane'in yüzündeki çelik gibi ifade onu durdurdu. Stefan yaş ve tecrübe itibarıyla liderdi. Vane astıydı ama ona her an meydan okuyabilirdi. Vane ona meydan okumayı seçtiği takdirde bu kavgayı kimin kazanacağına da hiç şüphe yoktu.

"Görüşürüz," dedi Stefan Ash'e Stratileri oradan uzaklaştırmadan önce.

Vane ile Fang geride kaldılar.

"Bize ihtiyacın olursa ararsın," dedi Vane.

Ash başıyla onayladı.

Onlar da sürüye katıldılar, sonra sokağın arka tarafında park edilmiş olan motosikletlerine bindiler.

Ash onlar kaybolana kadar yerinden kıpırdamadı.

"Ne ürkütücü bir insan topluluğu, değil mi?" dedi Nick.

"Hayır, Nick," dedi Ash usulca. "Onlar insan değil. Onlar hayvan. Kısa bir süre için de olsa insan gibi görünebilirler ama günün sonunda hepsi birer kurt olur."

Cep telefonu çaldı.

Ash telefonu açtı. Arayan Talon'du, sesi acı ve öfke doluydu.

"Yardımına ihtiyacım var, T-Rex. Runningwolf'tayım. Sunshine'ı götürdüler."

"Sunshine'ı kim götürdü?"

"Camulus. Güneş batar batmaz peşine düşeceğim."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

On İkinci Bölüm

Talon öfkesinden delirmiş gibiydi. Ceara'yı çağırıyordu ama o cevap vermiyordu. Ruhlar âlemine girmeye çalıştı, başaramadı.

Açığa çıkmış olan duyguları güçlerini kısıtlıyordu, doğru düzgün düşünebilmek için onlardan bir an önce kurtulmalıydı.

Fakat bu mümkün değildi.

Sunshine'ı bulmalıydı.

Dışarıda bir yerlerde yalnız ve korunmasızdı. Ona bir şey olursa Camulus'a bunu ödetmenin bir yolunu bulacaktı, tanrı olsun olmasın, hiç fark etmezdi. Sunshine'ı bir daha kimse incitemezdi.

Runningwolf'un arka kapısının aralığında kafese kapatılmış bir aslan gibi dolanıp durdu. Öfke damarlarında kaynıyordu. Çok keskin ve gerçekti. Elleriyle bir şeyleri parçalamak, dişleriyle bir şeyleri lime lime etmek istiyordu.

Karanlık Avcı'nın en karanlık yanı ortaya çıkmıştı, ilk kez Zarek'in ne hissettiğini anlıyordu.

Bu o kadar saf, o kadar güçlüydü ki Talon'u tamamıyla kontrol altına almıştı.

Kapının yanındaki tuğla duvarı yumrukladı.

"Onu geri alacağım!" diye kükredi.

Bir harabeye dönmüş olan bedeni hâlâ zonkluyor ve kanıyordu. Yaralarının iyileşmesi için yoğun bir uyku ihtiyacı duyuyordu ama

bunu yapmak için Sunshine'ın çatı dairesine çıkmak gibi bir niyeti yoktu.

Yatıp yaralarını iyileştirmeyecekti.

Ölecek olsa dahi uyanık kalacaktı.

Zihninde tekrar tekrar Nynia'nın, kollarının arasında ölüşünü görüyordu ama gördüğü yüz Sunshine'a aitti. O tatlı Güneyli aksanıyla sürekli olarak ona sesleniyordu.

Güneş batar batmaz Sunshine'ı bulacak ve onu eve getirecekti. Ona neye mal olacağı hiç önemli değildi.

Yoluna çıkmaya kalkışacak olan tüm aptallara Tanrı yardımcı olmalıydı.

Acheron ile Nick kulübün arka kapısından karanlık koridora girdiklerinde güneşin batmasına on beş dakika vardı. Talon açılan kapıdan içeri sızan güneşten etkilenmemek için geriledi.

"Ne oldu?" diye sordu Ash, Nick kapıyı kapatırken.

Talon içindeki öfke ve endişeyle savaşıyordu. Duyguları öylesine güçlüydü ki güçleri azalmamış olsa şu an sadece düşünceleriyle bile binayı yerle bir edebileceğinden emindi. "Camulus yarım düzine insanla birlikte geldi. Karanlık Avcılara karşı silahlanmışlardı ve halojen fenerleri vardı."

"Sen kanıyor musun?" diye sordu Nick gözleri karanlığa alışır alışmaz. Dehşete kapılmış bir şekilde rengi solarak Talon'un yaralarını inceledi. "Tanrım, çok fazla kanaman var."

Talon Nick'in sesindeki heyecandan etkilenmedi. "Beni vurdular."

"Hayır, dostum," dedi Nick. "Seni İsviçre peynirine çevirmişler. Ash, sırtına baksana."

Ash sırtını görünce inledi. "İyi misin?"

"Canım acıyor ama ava çıkıp pek çok kişiyi öldürebilecek kadar iyiyim."

"Tanrım," diye soludu Nick. "İyileşmenin de güçlerinin arasında olduğunu sanıyordum."

Talon tuhaf gözlerle ona baktı. "Öyle ama acı ve yaraları emerek kendimi iyileştiriyorum ve yaralanan ben olduğumda bunu yapmak güçleşiyor."

"Nick," diye emretti Ash. "Git ve Talon'a yeni giysiler getir. Hemen."

Nick bu emri yerine getirmek üzere hemen oradan ayrıldı.

Ash o ürkütücü gümüş rengi gözleriyle Talon'a sertçe baktı. "Üzerinde düzinelerce kurşun deliği ve kanaman varken dışarı çıkamazsın. İnsanlar bu halini görünce nasıl ölmeyip ayakta durduğuna şaşırabilirler. Şu an ihtiyacım olan son şey bir Karanlık Avcının daha haberlerde yer alması."

Talon bu sözlere karşı geldi. "Sana söyledim, T-Rex. Güneş batar batmaz gidiyorum. On üç dakika kaldı ve geri sayım devam ediyor."

Ash öfkeyle ona baktı. "Lanet olsun, Kelt. Kendine biraz hâkim ol ve şu işi adam gibi düşün."

"Ben iyiyim, Acheron. Birkaç kişiyi öldürmenin tedavi edemeyeceği bir şeyim yok."

Ash'in gözleri daha da kısıldı. "Yüzünü duvara dön."

Ash'in ne yapacağını bilmiyordu ama ona sonuna kadar güveniyordu, söylediğini yaptı.

Elini sırtının tam ortasına koyduğunu hissetti. Dokunuşu sıcaktı ve bir elektriklenme olmuştu, sonra bütün vücudu ısındı. Talon yaralarının daha fazla zonklamaya başladığını hissederek tısladı. Sonra çok kısa bir zaman içinde bedenindeki kurşunlar teninden dışarı fırladı ve delikler kapanmaya başladı.

Vay canına, Ash'in bu tür bir gücünün olduğunu hiç bilmiyordu. Çok etkilenmişti.

Yaraları iyileşirken Talon'un cep telefonu çaldı.

Talon telefonu cevaplarken Ash ondan uzaklaştı.

"Onu hâlâ özlemedin mi Speirr?"

"Kahrol, Camulus. Kahrol!"

Cevap olarak bir kahkaha geldi. "Söylesene bana, sevgiyi bilip kaybetmek mi yoksa hiç bilmemek mi daha iyi?"

Talon'un gözü döndü. "Nerede o?"

"Talon?"

Sunshine'ın korku dolu sesini duyunca karnına sancılar saplandı. "Bebeğim, iyi misin?" diye sordu çatlak bir sesle.

"Bana bir şey yapmadılar ama senin Commerce Sokağı'ndaki ambara gelmeni istiyorlar. Ben..."

"Sunshine!" diye bağırdı Talon yüreği hızla çarparken. "Sunshine orada mısın?"

"Ah, o burada Speirr. Ama sana ihtiyacı var. Onu istiyorsan saat tam yedide Commerce Sokağı'nda 609 numarada ol. Yanında dilediğin kadar çok arkadaşınla gel ki bu gece Sunshine'ın evine kaç parça halinde döneceğini hep birlikte görelim."

Telefon kapandı.

Her yanını kör bir öfke sardı. Güneşe rağmen kapıya yöneldi.

Ash onu yakaladı. "Talon, bana bak."

Talon bunu reddetti. Görebildiği tek şey Sunshine'ın ölümüydü.

"Talon!" diye bağırdı Ash. "Aklını başına topla, lanet olası! Oraya bu şekilde gidersen ölürsün."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Kelt." Ash onu daha sıkı tuttu. "Şu an tam istedikleri şeyi yapıyorsun. Güneşin batmasına saniyeler kala paldır küldür kendini

sokağa atmaya kalkışıyorsun. Düşün. Tüm Karanlık Avcılar arasında tek güvendiğim sensin. Sana bunu yapmalarına izin verme."

Talon kızgınlığını ve korkusunu bastırmaya uğraşırken hırıtıyla soluyordu. "Ölmesine izin veremem."

"Kendini kontrol etmeyi başarırsan ölmeyecek. Öfkeni kontrol altına almalısın."

Talon kapıya bakarak yumruklarını açıp kapamaya başladı.

"Düşün, Talon," dedi Ash, sesi garip bir yatıştırıcılığa sahipti. "Sana öğrettiklerimi hatırla. Öfkeni kontrol altına almayı başaramadığın için Karanlık Avcı olduğunu hatırla. Huzurunu bulmalısın. Dengeni bulmalısın."

Talon derin bir nefes aldı ve yavaşça öfkesinden kurtuldu. Çok yavaş. "Tamam. Oldukça sakinim."

"Güzel çünkü oldukça ölü olmanı istemiyorum."

Ash ondan uzaklaştı. "Nick'in, giysilerini getirmesini bekleyeceğiz ve sonra kızı almaya gideceğiz."

Talon başıyla onayladı ama bu bekleme işi hâlâ hoşuna gitmiyordu. Yine de Ash haklıydı.

Camulus'un söylediklerini harfiyen yapmazsa onu zaten hemen öldürürdü.

Bu düşünceyle irkildi. "Onu öldürecek, değil mi?"

"Bilmiyorum, Talon. Umarım öldürmez."

Talon, Camulus'un ona verdiği adresi hatırlayınca duraksadı. "Commerce Sokağı. Burası o kadının öldürüldüğü yer değil miydi?"

Acheron şaşkınlıkla baktı. "Hangi kadının?"

"Beni bakmam için çağırdığın kadın."

Ash anlamayan gözlerle ona baktı.

"Hatırlasana," diye diretti Talon, "Zarek'in öldürmüş olduğunu düşündüğün kadın."

Acheron kaşlarını çattı. "Seni öldürülmüş bir kadını görmen için çağırmadım ve kadını Zarek'in öldürdüğünü düşünmediğimden de eminim."

"Evet, düşündün."

Acheron başını ağır ağır iki yana salladı. "Hayır, düşünmedim."

Talon da kaşlarını çattı. Bu adamın nesi vardı? Acheron sonunda bunamaya mı başlamıştı?

Böylesine dağılmak hiç onun tarzı değildi.

Bu şu an Talon'un yapması gereken bir şeydi.

"T-Rex, seninle orada buluştum. Hatırlamıyor musun? Beni çağırdın ve yanına geldim, Zarek de polisle kapışmıştı. Sen olduğundan eminim çünkü yeryüzünde senin boyutlarına ve görünüşüne sahip olan başka bir adam yok."

Acheron'un yanakları soldu. Talon onu bu kadar iyi tanımasa o gözlerde gerçek bir endişe gördüğüne yemin edebilirdi.

Gerçekten bir terslik vardı.

"Neler oluyor, Ash?"

Acheron ondan uzaklaştı. "Yapmam gereken bir şey var. Burada kal, geri döneceğim ve Sunshine'ın peşine düşmek için bol bol vaktimiz olacak."

Acheron kapıya yönelince Talon kolundan yakaladı. "Bana hemen konuyu açıklasan iyi olacak. Şimdi."

"Yapamam."

"Acheron, kehanet oyunu oynayacak zaman değil. Ne olduğunu ya da neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorsan açıklamalısın."

Acheron, Talon'u şaşırtarak yok oldu.

Ash kendini evrenler arasındaki küçük cehennem bölgesi olan Katoteros'a ışınladığında güçlükle soluyordu. Burası ondan başka kimsenin adım atamayacağı çok özel bir bölgeydi.

Yüzyıllar önce Hades onu bu hiçliğe sürgün etmişti. Daha doğrusu Hades onu buraya hapsetmişti.

Artemis'in onu özgürlüğüne kavuşturmasından itibaren Ash burayı ne olduğunu hatırlamak için geldiği bir mihenk taşı olarak kullanmıştı.

Bir zamanlar ne olduğunu...

Ash şu an kontrolünü kazanmak için mücadele ediyordu. Düşüncelerini ve duygularını toparlayabilmek için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Midesi düğümlendi, anılar ve acı her yanını sararken kendini çok kötü hissetti. Etrafındaki hava elektriklendi ve zamanda uçuşmaya başladı.

Kendine hâkim olmalıydı. Duygularının açığa çıkmasına izin veremezdi.

Bunu yaparsa kimse onu durduramazdı.

Ash ellerini siyah saçlarının arasından geçirirken savaş çığlığını attı. Bir şimşek çaktı ve başının üzerindeki ürkütücü mavi-siyah gökyüzünde gri bulutlar belirdi.

Bu olamazdı. Şimdi olamazdı.

Fakat başka bir açıklaması da olamazdı. Styxx özgür kalmıştı. Her nasılsa Yokluk Adası'ndan kaçmayı başarmış ve New Orleans'a salıverilmişti.

Bu nasıl olmuştu?

Şimdi Styxx, Ash'miş gibi davranıyordu. Ash'in adamlarının arasında dolaşarak onlarla konuşuyordu...

Hissettiği dehşet yüreğini deldi.

Styxx, Ash'in geçmişini kimseye açıklamadan onu durdurması gerekiyordu. Ash kimsenin onun insan yaşamını bilmesine tahammül edemezdi. Ne olduğunu bilmesine...

Ne yaptığını öğrenmelerine...

"Acheron?"

Artemis'in sesiyle irkildi. "Burası benim mekânım, Artie. Bana buraya asla gelmeyeceğine dair söz vermiştin."

Artemis önünde cisimlendi. "Acını hissettim."

"Umursuyorsun da sanki."

Artemis yüzüne dokunmak için elini uzattı ama Ash kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ondan uzaklaştı.

Artemis içini çekerek elini indirdi. "Umursuyorum. Hem de *çok*. Sandığından da çok. Fakat buraya gelme sebebim bu değil. Zarek'i öğrendim."

Ash'in boğazından hırıltılı bir ses çıktı. Elbette ya... O incindiği için asla gelmezdi. Acı çekmesinin hiçbir şey ifade etmediğini Acheron'a çok uzun bir zaman önce öğretmişti. "Ben hallediyorum."

"Nasıl hallediyorsun? Açığa çıktı ve şu an insan yetkililer onu arıyor. Her şeyi tehlikeye atıyor. Ölmeli."

"Hayır." Bu sözü hırlayarak söyledi. "Halledeceğim. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Artemis'in yüzünde o tanıdık, çıkarcı ifade belirdi. "Pekâlâ, bana bu kez ricanı kabul etmem karşılığında ne vereceksin?"

"Lanet olsun, Artemis! Neden her şeyi pazarlık konusu yapıyorsun? Bir kez olsun bir şeyi sadece senden rica ettiğim için yapamaz mısın?"

"Hiçbir şey bedava değildir," dedi etrafında dolanırken. Elini sırtında gezdirirken Ash irkildi. "Hepiniz bunu bilmelisiniz. Bir iyilik karşılığında bir iyilik gerektirir."

Ash derin bir nefes alarak bunun arkasından gelecek olana hazırlandı. Sevse de sevmese de Zarek'i koruyabilmek için kadının istediğini yapacaktı. "Ne istiyorsun?"

Artemis ensesindeki saçları kenara çekerek dudaklarını ve burnunu oraya sürttü. Hiç istemediği halde Acheron'un tüm tüyleri ürperdi ve bir anda sertleşti.

Artemis'in sesi boğuk ve kısıktı. "Ne istediğimi biliyorsun."

"Güzel," dedi durumu kabullenerek. "Bana sahip olabilirsin ama Thanatos'u gönderme. Zarek'i Alaska'ya geri götürmeme izin ver."

"Mmm," diye soludu ensesinden. "Bak... İşbirliği yaptığında her şey ne kadar güzel oluyor."

Artemis tenini yalarken Acheron kasıldı.

"Bir sorum var," dedi buz gibi bir sesle. "Beni köşeye kıstırmak için Styxx'i sen mi serbest bıraktın?"

Artemis son hızla geri çekilerek önüne geçti ve şaşkın gözlerini ona dikti. "Ne?"

Ash onu gerçeği anlamak istercesine inceledi. "Styxx serbest ve New Orleans'ta."

Artemis gerçekten de çok şaşırmış görünüyordu. "Bunu sana asla yapmam, Acheron. Kaçtığını bile bilmiyorum. Emin misin?"

Her şeye rağmen onun yine ihanet etmemiş olduğunu öğrenmek içini rahatlatmıştı.

"Talon onu görmüş ve ben olduğumu düşünmüş."

Artemis elini dudaklarına bastırdı. Yeşil gözlerinde dehşet vardı. "Senin peşine düşecek."

"Çoktan düşmüş. Zarek ile kulübün önünde yapılan oyunun da senin Zarek'i öldürtmen için yapıldığından eminim. Styxx'in adamlarımı saf dışı bırakmaya çalıştığından hiç şüphem yok. Onla-

rın beni korumasına engel olmaya çalışıyor ve bu arada benim de kafamı karıştırmaya uğraşıyor."

"Seni almasına izin vermeyeceğim," dedi üzerine basa basa.

"Bu benim ile kardeşim arasında, Artie. Bu konudan uzak dur." Ash ondan uzaklaştı. "Pazarlığımızı yerine getirmek için şafakta döneceğim. Bu arada Zarek'i bana bırak."

Vane, kız kardeşinin *gumbo* yemesine yardımcı olurken hâlâ insan şeklindeydi.

Kardeşi sevecen yanını görmesine izin verdiği tek yaratıktı. Dünyanın geri kalanına karşı her zaman acımasız olmak zorundaydı. Anya ile Fang'in karmaşık kalıtımsal özelliklerinden dolayı sürülerine av olmamaları adına bunu yapmalıydı.

Vane elini Anya'nın yumuşacık, gür tüylerinde gezdirdi ve yüreğine bir sızı saplandı. O ve Fang bu dünyada tek sahip olduklarıydı.

Hayatındaki en değerli şeyler.

Anya'nın, Strati savaşçısı Orian ile çiftleştiği gün Vane çılgına dönmüştü. Onun o pervasız ve aptal arkadaşının erken öleceğini hep biliyordu.

Birkaç hafta önce kader haklılığını ispat etmişti.

Kız kardeşinin Orian'ın ölümünü öğrendiğinde attığı çığlıkları hâlâ duyabiliyordu ve Orian'ın onun için sadece çiftleştiği biri olmadığını söylerkenki ses tonunu hatırlıyordu. Bu erkek kurdun kendisine bağlanmasına da izin vermişti. Yaşam güçlerini birleştirmişlerdi, Orian'ın ölümü onun da ölümü olacaktı, şu an ölmemiş olma sebebi onun yavrusunu taşıyor olmasıydı.

Yavru dünyaya gelir gelmez kız kardeşi diğer dünyadaki eşiyle buluşacaktı.

Yüreği acı içinde olan Vane gözyaşlarını yuttu.

Anya ona bakarak yüzünü yaladı.

"*Gumbo*'yu sevdin mi bakalım?" diye sordu elleriyle kulaklarını okşayarak.

Zihninde onun kahkahasını duydu. *"Bunu getirdiğin için teşekkür ederim."*

Başıyla onayladı. Ona bir bardak su getirmek için cehennem ateşlerinde yürürdü.

Anya yanına çökerek başını kucağına koydu. *"Diğerleri şüphelenmeye başlamadan önce kurt şeklini almalısın."*

Parmaklarının arasında tüylerinin kıvrılışını seyretti. Gittiğinde onu nasıl da özleyecekti. O bugüne kadar gördüğü en güzel dişi kurttu. Görünüşünden bahsetmiyordu; en çok özleyeceği şey o şefkatli yüreğiydi. Arkasından hep endişelenmesini özleyecekti.

"Alacağım, Anya. Sadece birkaç dakika daha istiyorum."

Arkasından kurt formu almış olan Fang'in geldiğini hissetti. Erkek kardeşi başıyla sırtına vurdu, sonra eğlenerek omzuyla oynamaya başladı.

Sağlarında bir ışık çaktı. Vane başını kaldırınca bataklıkta beliren Acheron'u gördü. Atlantisli yalnız olduklarından emin olmak için etrafına bakındıktan sonra konuşmaya başladı. "Bir dakikanı alabilir miyim?"

Fang hırladı.

"Sorun yok, *adelfos*," dedi Vane kardeşini hafifçe iterek. "Anya'ya bak."

Vane ayağa kalkarak Acheron'la birlikte inlerinin ters yönündeki ormana yürüdü. Sürüden biri buraya bir Karanlık Avcı getirdiğini öğrendiği anda hayatı sona ererdi.

"Beni araman gerekirdi, Ash."

"Bu bekleyemezdi. Bir sorunum var ve bu konuda bana yardım edebileceğine güvendiğim tek kişi sensin."

Bu şaşırtıcıydı. "*Bana* güveniyor musun?"

Ash ona buruk bir şekilde gülümsedi. "Hayır, tam olarak değil. Benim kılığıma bürünen bir kaçak var ve Avcılarımı tehdit ediyor."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Bana borçlusun Vane, senin ve Fang'in arkamı korumanıza ihtiyacım var. Onların geldiğini göremeyeceği bir güce ihtiyacım var."

"Ne zaman?"

"Şimdi."

Talon, Sunshine'ın evinde dolanmaya devam etti. Hızla duş alıp vücudundaki kanları temizlemiş ve Nick'in getirdiği giysileri giymişti. Sakin olmaya çalışıyordu ama bu gerçekten de zorlu bir savaştı.

"Ona bir şey olmadı, Speirr," dedi Ceara. "Yemin ederim."

Huzurla derin bir soluk verdi. Ceara'ya şu anda buraya gelebilmiş olduğu için müteşekkirdi ama kardeşi orada kalmakta zorlanıyordu. Onu engelleyen güçler daha önce hiç karşılaşmadığı türdendi.

Ceara'nın onlarla biraz daha uzun bir süre mücadele edebilmesini diliyordu böylelikle Sunshine'dan bir süre daha haber alabilecekti.

"Bana tam olarak nerede olduğunu söyleyebilir misin?" dedi kız kardeşine.

"Tanrım," dedi Nick Ash'in dönmesini beklerken oturmakta olduğu kahvaltı tezgâhından. "Yine ölülerle konuşmuyorsun değil mi? Bunu yapmandan nefret ediyorum."

"Kes sesini, Nick."

Nick dudaklarını büktü. "'Kes sesini Nick, gazla, otur, getir.' Ben de seni seviyorum, Kelt."

Talon dik dik ona baktı. "Neden bir şeyler yiyip ağzını meşgul etmiyorsun?"

"Bunu yapabilirim elbet." Nick tabureden inerek mutfağa girdi.

"Hayır, onu bulamıyorum," dedi Ceara. "Tam yerini belirleyemiyorum. Güçlü bir şeyin koruması altında. Tanrıların gücü gibi geliyor bana."

"Camulus mu?"

"Emin değilim. Bir Kelt tanrısı olabilirmiş gibi ama onun dışında da bir şeyler var."

"Ne?"

"Daha çok bir güç birleşimi gibi. Kendini koruma altına alan iki tanrı gibi."

"Neden?"

Ceara omuz silkti.

Nick küfretti. "Burada yiyecek bir şey yok. Sadece ot, tofu gibi boktan şeyler var. Kola bile yok. P, Sevgilin kafayı yemiş."

Nick soya peyniri kalıbını alarak kokladı. "Bu yenebilir gibi görünüyor. Yani peynir de kötü olamaz ya, değil mi?"

"Evet, Nick. Peynir ye." Nick peyniri dilimlemek için bıçak arayışına girdiğinde Ceara'ya döndü. "Sunshine'ı serbest bırakacaklar mı?"

"Sana geleceği söyleyemem, Speirr. Kuralları biliyorsun."

"Yaşayıp yaşamayacağını öğrenmek zorundayım."

Ceara cevap vermeden önce küçük bir tereddüt yaşadı. "Bugün yaşayacak."

"Ya yarın?"

Ceara bakışlarını kaçırdı. "Sana bunu söyleyemem."

Talon küfretti.

Odaya bir anda bir ışık doldu. Talon gözlerini korumak için kıstı ve Acheron ile iki adamın kapıda belirişini izledi. Bu iki adamı daha önce hiç görmemişti ama onlara bir kez bakması Katagari olduklarını anlamasına yetti. Etrafa son derece saf, hayvani ve psişik güçler saçıyorlardı.

"Ah, dostum," diye terslendi Nick. "Şu belirme işinden nefret ediyorum. Ödümü kopardın Ash, sen de bu iğrenç peyniri yememe sebep oldun." Talon'a baktı. "Bu şey de ne?"

"Soya peyniri."

Katagariler iğrenerek birbirlerine baktılar.

"Bu herifi yemem artık imkânsız," dedi uzun boylu Katagari. "Tüm sistemi kirlendi. Hücrelerinin temizlenip yeniden yenilebilir hale gelebilmesi için bir hafta lazım."

Nick'in yüzü görülür şekilde soldu.

"Sunshine'ın peşine düşmeye hazır mısın?" diye sordu Acheron, Talon'a.

Talon çelik gibi kararlı gözlerle onayladı. "Hadi yapalım."

Acheron mutfakta duran Nick'e baktı. "Nick, senin Zarek'e gitmeni ve onu bu süre zarfında gözlerden uzak tutmanı istiyorum. Ev hapsinde ve onu dışarıda bir şeyler yaparken görürsem hem onun hem de senin başın derde girer."

Nick yüzünü ekşitti. "Tamam ama bir kadının hayatı tehlikede olmasaydı sana bu emirle başka bir şey yapmanı söylerdim."

Nick Katagarilerin önünden geçerek kapıya doğru ilerlerken hâlâ mırıldanıyordu. "'Nick arabamı getir, giysilerimi getir, bacayı temizle, yatağımı yap, psikopatıma bak, terliklerimi getir.' Evet, o terlikleri getireceğim ve çok uygun bir yere sokacağım." Talon tam

bitirdiğini düşünürken Nick son bir yorum daha yaptı. "Annem bana Fido[12] adını koysa olurmuş!"

"Hey, en yakın arkadaşımın adı Fido," dedi uzun boylu olan Katagari başını hafifçe çevirerek.

Diğer Katagari onu hafifçe itti. "Keser misin şunu!"

Acheron siyah kısa saçlı ve uzun boylu Katagari'yi başıyla gösterdi. "Talon, Fang'le tanış." Sonra da uzun saçlı ve yeşil gözlü olanı gösterdi. "Bir de ağabeyi Vane."

"Neden buradalar?" diye sordu Talon, Acheron'a.

"Kötü adamların halojen lambaları varsa bu lambalar Katagarileri seni etkilediği gibi etkilemeyecek diyelim."

"Evet," dedi Vane şeytani bir gülümsemeyle. "Işıklar bizi daha da saldırgan yapar."

Güzel, en azından onlara karşı bir sürprizleri vardı.

Şu Camulus'u bir eline geçirebilseydi.

"Pekâlâ, plan nedir kızlar?"

"Hiçbirimizin ölmemesi," dedi Acheron.

Vane onları daireden çıkararak Talon'un arabasına kadar gitmelerine öncülük etti. Talon orada iki adet gri-siyah Kawasaki Ninja motosiklet olduğunu gördü, Katagarilerin olmalıydı. Düşmanlarından kaçmak için yürümek yerine böyle araçları kullanmalarının nedeni güçlerini savaşa saklamak istemeleriydi.

Talon saatine baktı. Randevuya yirmi dakika vardı. Bir yanı Ash'in onları ambarda bir anda belirtmesini çok istiyordu ama bunu istememesi gerektiğini biliyordu.

Ash bu gücü konusunda son derece kaprisli bir tavır sergiliyordu ve ondan kullanması istendiğinde sinirleniyordu.

12 Ölen sahibine vefasıyla ünlü, 1941-1958 yılları arasında yaşamış köpek. (ed. n.)

Talon Viper'a, diğer üç adam da motosikletlerine bindiler. Talon diğerlerini de arkasına alarak aralıktan çıktı ve Commerce Sokağı'na doğru yol almaya başladı.

Birkaç dakika sonra Ambar Bölgesi'ne geldiler.

Sokaklar yerli halk ve turistlerle doluydu. Bu popüler bölge New Orleans'ın sanat semtiydi ve Güney'in SoHo'su olarak bilinirdi.

Talon'un 1980'lerde bir sanat galerisi olarak kullanılan, terk edilmiş ambarı bulması hiç de zor olmadı. 1990'larda kapanmıştı ve o günden beri boş duruyordu. Büyük pencereleri karanlıktı, bir kısmı tahtalarla kapatılmıştı, bir kısmı da kırıktı. Bir zamanlar kırmızı olan kapılar kırılmış ve boyaları dökülmüştü, iri bir asma kilitle birbirine tutturulmuştu.

Adamlar taşıtlarını bırakıp bir araya geldiklerinde içeride hiç ses yoktu.

"Çocuklar," dedi Fang kaskını çıkarırken, "bunun bir tuzak olduğunun farkındasınız, değil mi?"

"Hadi ya, öyle mi düşünüyorsun?" dedi Talon alaycı bir tavırla.

Fang gözlerini devirdi.

Talon güçlerini gözden geçirerek ne kadar hassaslaşmış olduklarına baktı. Bu iyi değildi.

Binada onları neyin beklediğini bilmiyordu ama Sunshine'ın güvenliğini sağlamak için tüm gücüyle savaşacaktı. Gücü olsun olmasın.

Binaya doğru yürüdüler. Ash en arkadaydı.

"Ooo," dedi Fang, Talon kilitle uğraşırken. "Haneye tecavüz! Eski güzel anılarım canlandı, öyle değil mi Vane?"

"Kes sesini, Scooby," dedi Vane. Katagariler bu lafı beyinsiz anlamında kullanırdı. "Sen arkanı kolla."

Talon kilidi ve kapıyı açtı. Kapı menteşelerinden çıkarak gürültüyle yere düştü.

Talon bir küfür savurarak kapıyı yana itti.

Sırayla binaya girerek mekâna dağıldılar. Karanlıkta durup her yanı yılların toz, kir ve örümcek ağlarıyla dolu olan alanı gözden geçirdiler.

Dışarıdan sürekli olarak arabalar geçiyor ve farlarıyla harap binayı aydınlatıyorlardı.

Üst kattan gelen ritmik vuruşların ve yerde kaçışan sıçanların çıkardıkları sesler dışında bina sessizdi.

"Nırı-nırı-nı," diyen Fang ikinci sınıf filmlerdeki ses efektlerini taklit etti. "Ash, kanımı emmek ister misin?"

Ash ona tuhaf gözlerle baktı. "Hayır, teşekkür ederim. En son istediğim şey senden parvo virüsü ya da başka bir tür köpek hastalığı kapmak."

Vane kardeşinin başının arkasına vurdu. "Bir dahaki sefere seni evde bırakacağım."

"Hey, bu acıttı," dedi Fang başını ovalayarak.

"Evet ama bunun acıtacağı kadar çok değil," diye bir ses duyuldu karanlığın içinden.

Talon havada dönen bir şeyin sesini duydu. Yolunu değiştirmek için başını sertçe sola hareket ettirdi ve onu omuzunun yanından geçerken yakaladı.

Kaşını kaldırarak elinde tuttuğu ortaçağ baltasına baktı ve onu Vane'e verdi.

Vane dudak kıvırdı. Katagari eğlenmişe benziyordu. "Hey mankafa, bir şeyi bilmen gerekir." Vane baltanın keskin tarafını başparmağıyla kontrol etti. "Kardeşime saldırırsan, beni gerçekten kızdırırsın."

Vane baltayı onu atana geri fırlattı.

Talon ışıldaklar karanlıkta parlamaya başladığı anda bir inilti duydu.

Talon ile Ash acıyla tısladılar, eğilerek, gözlerini korumaya aldılar.

Bir saniye sonra bir çatırtı duyuldu ve ışıklar söndü.

Ash köşeye bir şimşek gönderdi, yerini bulmuş olmalıydı çünkü Talon bir çığlık duydu. Mekânı yanık et kokusu sardı.

Sonra Daimonlar karanlığın içinden fırlayarak saldırıya geçtiler. Talon kendisine ilk ulaşanı yakaladığı gibi yere çarptı. Çizmesindeki bıçağı çıkardı ama onu kullanıp Daimonu öldüremeden önce bir diğeri onu belinden yakalayarak arkaya itti.

"Vay canına, yiyecek sıcak bir Daimon," dedi Fang gülerek. "Hey, Vane beyazını mı istersin karasını mı?"

Vane Daimonlardan birini bıçağıyla göğsünden yakaladı; tam kalbinden. Daimon toza döndü. Diğer Daimonla uğraşan kardeşine güldü. "Bir bacağını ben yakalasam diğerini de sen, sonra da çekiştirsek, ne dersin?"

Talon gözlerini devirerek onlara baktı ve sonra dönerek onu yakalamış olan Daimonun işini bitirdi.

Sonra Fang'e arkadan saldırmaya çalışan ilk Daimonun peşine düştü. Talon onu Katagariye ulaşamadan yakaladı.

Daimon tıslayarak ona döndü ve bıçaklamaya çalıştı. Talon onun bileğini kıvırarak bıçağı elinden düşürmesini sağladı.

"Yanlış hareket, mürekkepli," dedi Talon, Daimonu yumruklarken.

Daimon arkaya düştü. Talon bıçağını kullanarak onun işini bitirdi. Daimon çözünürken çalıntı ruhlar bedeninden kaçışarak tavana doğru yükseldiler.

Talon'un gözüne tuhaf bir şey çarptı. Başını çevirdiği anda etrafı Daimonlarla çevrili Ash'i gördü.

Ash sopasını kullanarak onlarla dövüşüyordu ama sayıları çok fazlaydı ve karınca sürüsünün ortasında onları süpürmeye uğraşır gibi bir hali vardı.

Talon yardımına gitti.

Bunca Daimon nereden çıkmıştı?

Yılın bu zamanında genellikle New Orleans'ta toplanırlardı ama lanet olsun, dünyadaki Daimon nüfusunun yarısı buraya toplanmış gibiydi.

Ash, Talon ve iki Katagari birlikte çalışarak en sonunda onların kökünü kuruttular.

"Teşekkürler," dedi Ash sonuncusu da çözünürken.

Talon başını sallayarak *srad*'ını yeniden tek bir hançer haline getirdi ve çizmesine soktu.

"Pekâlâ," dedi Fang ağdalı bir Güney aksanıyla. "Daimonların siz öldürdükten sonra kendilerini ortalıktan temizliyor olmaları gerçekten de güzel bir hareket. Bir Arkadyalıyı avlamaktan çok daha keyifli." Ellerini onlara uzattı. "Bak anne, hiç kirlenmedi."

"Fang'in kapatma düğmesi var mı?" diye sordu Talon, Vane'e.

Vane özür dileyen gözlerle bakarak hayır dercesine başını iki yana salladı.

Fakat Talon artık onlarla ilgilenmiyordu.

Odaklanması gereken çok daha önemli işler vardı. "Sunshine'ı bulmalıyız," dedi merdivene giderken.

"Dur," dedi Ash. "Yukarıda ne olduğunu bilmiyorsun."

Talon yavaşlamadı. "Oraya gidene kadar da bilemeyeceğim."

Talon Sunshine'ı kurtarmaktan başka bir şey düşünmeyerek üst katın sonundaki ritmik sesin geldiği kapıya doğru ilerledi. Vane, Fang ve Ash ona yetişmişlerdi.

Talon savaşmaya hazır bir şekilde kapıyı sonuna kadar açtı.

Yeni bir Daimon grubuyla karşılaşmak yerine küçük bir kandille aydınlatılmış olan odadaki yatağın ortasında bağlı bir şekilde yatmakta olan Sunshine'ı buldular. İnleyerek kıvranıp bükülüyordu, ateşi var gibiydi.

Ona bir şey olmasından korkan Talon, Vane ile Fang Daimon var mı diye odayı araştırırlarken Sunshine'ın yanına koştu.

Ona ne yapmışlardı?

Ona dokundular ya da zarar verdilerse hepsini bir bir avlayıp paramparça edecekti.

Talon onu yataktan çözdüğü anda Sunshine bir mengene gibi ona yapıştı.

"Selam bebeğim," diye kısık sesle soludu ona sürtünüp ellerini saçlarında ve bedeninde gezdirmeye başlayarak. "Sürekli olarak seni düşündüm ve bana gelmeni istedim," dedi.

Odada başkaları da olmasına rağmen onu ateşli bir şekilde öptü ve giysilerini çıkarmaya çalıştı. Talon bir an için kıpırdayamadı.

Sonra hormonları devreye girdi ve onu en az Sunshine'ın kendisini istediği kadar istedi.

Sunshine onu yatağa itti, üzerine tırmanarak onu bir anda hazır hale getirdi.

Bedeni bir anda tutuşmuştu; Talon böyle bir şeyi hiç görmemişti. Giysilerini üzerinde tutabilmek için savaşması gerekiyordu. Yalnız olsalardı bunu asla yapmayacaktı ama seyirci önünde performans sergilemeye hiç niyeti yoktu.

Acheron gözlerinde tuhaf bir ifadeyle Sunshine'ı izledi.

Bu ifadede aynı kâbusu yeniden yaşamak gibi bir durum sezmişti Talon.

"Sunshine?" dedi Talon zarar gören bir yeri var mı diye incelemeye çalışırken. "İyi misin?"

"Mmm-hımm." Sunshine çenesini ve boynunu öperken inledi. Talon'un bedeni bir anda ısınmış, sertleşerek ona hazır hale gelmişti.

"Hadi, bebeğim," diye fısıldadı kulağına. "Sana ihtiyacım var. Şimdi."

"Hey, Vane," dedi Fang. "İnsan dişilerinin kızıştığını hiç bilmezdim, sen bilir miydin?"

Vane kardeşine kızarak baktı.

Bu bakış Fang'i hiç etkilemedi. "Talon'yla işi bittikten sonra Katagari dişilerinin yaptığı gibi başkasına da ihtiyaç duyacak mı acaba? Normalde bu işi insanlarla yapmam ama bu parça için bir değişiklik düşünebilirim."

Talon köpürdü.

Vane elini kardeşinin ağzına kapayarak onu geri çekti. "Fang, Talon seni kurt kebabına çevirmeden sussan iyi olacak."

Ash transtan kurtulmak ister gibi başını iki yana salladı. Sunshine'ı çekerek Talon'dan uzaklaştırdı. Sunshine vahşi bir kedi gibi tıslayarak ondan kurtulmaya çalıştı. Ash, Sunshine'ın kulağına Talon'un anlamadığı bir dilde bir şeyler fısıldadığı anda Sunshine kucağına yığılıverdi.

"Ona ne yaptın?" diye sordu Talon öfkeyle.

"Tehlikeli bir şey değil." Sunshine'ı dikkatle Talon'un kucağına bıraktı. "Onu sakinleştirecek küçük bir uyku büyüsü böylelikle onu güvenle eve götürebileceksin."

Ash, Sunshine'ın elini kaldırarak kokladı.

Talon da Sunshine'ın bedeninden gelen garip, portakala benzeyen kokuyu aldı.

Ash Vane ile Fang'e döndü. "Çocuklar bizi aşağıda beklemenizin bir sakıncası var mı?"

Vane başını eğdi. "Saklanan başka Daimon olup olmadığına bir bakalım."

Kardeşini odadan çıkardı.

Talon Sunshine'ı göğsüne bastırdı, ona yeniden sahip olduğu için mutluydu ama ona ne yapmış olduklarını merak ediyordu. Ash'in garip tavırlarının da farkındaydı; adam her zamanki halinden çok daha garip bir haldeydi. "Sunshine'ın nesi var?"

Ash yorgun bir nefes verdi. "*Eycharistisi* denen bir ilacın etkisi altında." Talon kaşlarını çatınca bu bilinmedik kelimeyi açıkladı. "Haz."

"Anlamadım."

"Çok güçlü bir afrodizyak. Bedeni endorfinle doldurur ve tüm kontrolü ve çekingenlikleri ortadan kaldırır. Kullanan bir anda orgazm olmak zorunda olduğunu hissetmeye başlar."

Talon ona bunu niye yaptıklarını bulmaya çalışırken iyice öfkelendi. "Camulus'un onunla seks yapmış olduğunu düşünüyor musun?"

"Hayır, bunu bir başkası bana mesaj, sana da uyarı olsun diye yaptı."

"Nasıl yani?"

Ash'in yanakları kızardı, bu durum bu adam gerçekten çok kızdığı zamanlarda gerçekleşirdi. Talon bin beş yüz yılda Ash'in yanaklarının üç kez bu şekilde lekelendiğini görmüştü.

"Haz Atlantis'te çok revaçtaydı ve kıta suyun dibine battığı günden bu yana üretilmiyor."

Talon'un içine kötü bir his doğdu. Bu konu sadece Sunshine ve onunla ilgili değildi.

Gözlerini kısarak Acheron'a baktı. "Neler oluyor, T-Rex? Önce senin gibi görünen ama sen olmayan biri karşıma çıkıyor. Şimdi de

bu kişinin on bir bin yıl önce senin anavatanınla birlikte yok olmuş olan bir ilaca erişim imkânı var ve Camulus tarafından kaçırılmış olan Sunshine'a bu ilacı veriyor. Konu nedir?"

"Camulus'un bir başkasıyla birtakım oluşturduğunu söyleyebiliriz."

"Kiminle?"

Acheron her zamanki gibi cevap vermedi. "Bu işin dışında kalmanı istiyorum."

"Bu adam beni işin içine çekerken dışarıda kalmamın zor olacağını düşünüyorum. Sunshine tehdit edildiği sürece de kalamayacağım."

"Sana söylediğimi yap, Talon."

"Senin çocuğun değilim, Ash. Benimle bu ses tonuyla konuşmasan iyi edersin."

Ash'in yanakları daha da kızardı. "Otoritemi mi sorguluyorsun?"

"Hayır, yargılarını sorguluyorum. Bana neyle uğraştığımızı ve bu adamın neden Sunshine'a ilaç verdiğini anlatmanı istiyorum."

"Sana açıklama yapmak zorunda değilim, Kelt. Bilmen gereken tek şey bu eski düşmanın benmişim gibi davrandığı."

"Neden?"

"Benden hoşlanmadığı ve arkadaşlarımı kendi tarafına çekmek istediği ortada değil mi?"

Talon, Acheron'un kimseye geçmişinden bahsetmediğini düşünerek inledi. Bu kadar içe dönük olmak zorunda mıydı?

"Biçim değiştiren mi yoksa yarı tanrı mı?"

"Son gördüğümde insandı."

"O zaman neden sana o kadar çok benziyor? Akraban mı?"

"Seninle Yirmi Soruda Bil oyununu oynamayacağım, Talon. O seni ilgilendirmez. Sadece beni ilgilendirir."

"Peki, bana en azından gelecekte sizleri nasıl ayırt edeceğimi söylesen."

Acheron gözlüğünü çıkardı. "Gözlerimizden. Bu gözlerle doğan tek insan benim. Onunkiler farklı ve açığa çıkmamak için onları asla çıkarmayacaktır."

"Bu adam neden senin peşinde?"

"Ölmemi istiyor."

"Neden?"

Acheron ondan uzaklaştı. "Emirlerin gayet basit. Kızı bataklığa götür. Ona ne kadar ilaç verdiklerini bilmiyorum ama uyandığında hâlâ etkisinde olacaktır. Güven bana, yüzüne gerçekten kocaman bir tebessüm yerleştirecek."

"Sana güveneyim mi," dedi Talon. "Çok komik. Sen hayatındaki en basit konularda bile kimseye güvenmezken herkesin sana güvenmesini istiyorsun. Bunun sebebi ne Ash?"

Ash yine klasik olarak cevap vermedi. İşte o anda Talon, Sunshine'ın kendisine sorular sorarken neler hissettiğini anladı.

Ona tahammül etmiş olması bir mucizeydi.

"Hey, Ash," diye seslendi aşağıdan Vane. "Burada görmen gereken bir şey var."

Talon Sunshine'la birlikte kalktı, onu aşağı taşıdı. Ash arkalarındaydı.

Vane ile Fang ana büyük odanın yanında yer alan küçük bir odada duruyorlardı. Duvarlardan bir tanesinin üzerine Yunan sembolleriyle üç kadın ve bir kuğu sürüsü çizilmişti. Üzerine de üç ayrı not yapıştırılmıştı; her biri bir kadının kafasına.

Biri Talon, biri Sunshine bir de Ash içindi.

Acheron duvara gitti ve mektupları aldı, Talon'a ait olanı açarak yüksek sesle okumaya başladı. "'Beni dinlemedin, Kelt. Sana onu güvende olacağı bataklıkta tutmanı söylemiştim.

"'Şu an onu nerede, nasıl ve ne zaman öldüreceğimi bilememek seni mahvediyordur. Ama rahat ol, onu öldüreceğim.'"

Ash daha sonra Sunshine'ın mektubunu açtı ve onu da yüksek sesle okudu. " 'Talon, Sunshine'ın mektuplarını mı okuyorsun? Niye? Sevgiline güvenmiyor musun?

"'Üzülme. Sana sadakatsizlik etmedi. En azından henüz etmedi ama oldukça zorlandı. Onu hepimizi elden geçirmemesi için yatağa bağlamak zorunda kaldık.'"

Talon öfkeyle bağırdı. "O orospu çocuğunu bulayım kalbini sökeceğim."

Ash öfkeyle üçüncüyü açtı ama bu kez yüksek sesle okumadı.

Mektup onaydı. El yazısı da farklıydı.

Seni tanıyorum, küçük kardeşim. Yaptıklarını da biliyorum. Nasıl yaşadığını da biliyorum.

En önemlisi uyuyabilmek için kendine söylediğin yalanları biliyorum.

Karanlık Avcıların senin hakkındaki gerçekleri bilseler nasıl bir tepki gösterirlerdi acaba bana bir anlatsana.

Onları yolumdan çek yoksa hepsini öldürürüm.

Mardi Gras'da görüşmek üzere.

Ash mektubu avucunun içinde top haline getirdi ve sonra da düşünce gücüyle yok etti. İnanılmaz bir öfke her yanını sarmış kanını ateşe vermişti. Styxx savaş istiyorsa çok daha fazla Daimon toplaması gerekiyordu.

Styxx kiminle oyun oynadığının farkında değildi.

"Orada ne söylemiş?"

"Hiçbir şey. Sunshine'ı evine götür ve ilacın etkisi geçene kadar onu orada tut, sonra beni ara." Katagarilerle birlikte binadan çıkarlarken Ash gözlerini ovuşturdu.

Dışarı çıkınca Talon, Sunshine'ı arabaya yerleştirdi, diğerleri de arabanın yanında beklediler.

Vane kollarını göğsünde kavuşturarak Ash'e baktı. "Ne durumdasın?"

"Temelde hiç iyi değilim. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde polisler ulaşmadan Zarek'i buradan çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım, tahminimde yanılmıyorsam ezeli düşmanımın bir sonraki hareketi Kyrian ile Julian'a yeni komşularının kim olduğunu söylemek olacak."

Talon, Acheron'la göz göze geldi. "Dikkatinin dağılmasını ve odaklanamamanı istiyor."

Ash onayladı. "Evet, bu işte de oldukça başarılı."

Talon'un aklına bir fikir geldi. "Biliyor musun? Hepimiz bir şeyi unutuyoruz."

"Neymiş o?"

Talon Katagarileri işaret etti ve Acheron'a şehirdeki tek Avcı Adam grubunun kurt ailesi olmadığını hatırlattı. "Senin o arkadaşın Sanctuary'den habersiz değil mi? Sanırım gidip ayı klanına hazır olmalarını söylememiz gerekiyor. Papa Peltier ile oğullarının bize Mardi Gras'da yardım etmekten mutluluk duyacaklarından eminim. Bana borçlular ve Daimonlar bu geceki yoğunlukta ortaya çıkarlarsa alabileceğimiz her yardıma ihtiyacımız olacak."

"Doğru."

"Yerinde olsaydım, tıpkı önceden planladığın gibi gidip Kyrian'a Valerius'la ilgili haberi veririm. Zarek'i de şehirde hazır tutmaya devam ederim," dedi Talon.

"Polis ne olacak?"

"Güven bana, T-Rex, şehrimi iyi tanırım. Polis Mardi Gras'da o kadar meşgul olacak ki Zarek gidip onlara merhaba dese bile onu hatırlamayacaklar. Fakat yine yerinde olsaydım sadece izleyen 'dostun' için Zarek'i buradan göndermiş taklidi yapardım. Mike'ı çağır ve Erik'i karanlıkta onunla birlikte gönder, hepsi onun Z olduğunu sansın. Mardi Gras gecesine kadar da Zarek ile Valerius'u bir yerde sakla."

Acheron çenesini sıktı. "Riskli."

"Bataklıkta yaşamak da öyle."

Vane öne atıldı. "Talon'un evinin çevresine muhafızlar koyabilirim. Ona saldırmaya kalkışan biri olursa Fang'le ben anında yanında olabiliriz."

"Neden bize yardım etmek istiyorsun?" diye sordu Talon. "Politikanın Karanlık Avcıların başına ne geldiğini önemsememek yönünde olduğunu sanıyordum."

"Öyle ama Acheron'a borçluyum." Acheron'a döndü. "Bu iş sona erdiğinde borcum tamamıyla ödenmiş olacak."

Acheron onayladı. "Anlaştık."

Talon grupla vedalaştıktan sonra arabasına bindi ve eve doğru yola çıktı.

Bölgeden uzaklaşırken elini uzatıp Sunshine'ın elini sıkıca tuttu. Kemikleri kırılacak kadar inceydi ama Talon bu kadının sahip olduğu gücü biliyordu. Asaletini ve kararlılığını da.

Camulus onu götürdüğünde çok korkmuştu.

Bu korkuyla yaşamaktan hiç hoşlanmamıştı. Bir şey hissetmekten hoşlanmamıştı. O kadar uzun zamandır hisleri olmadan yaşamıştı ki şu an hepsi çok daha fazla canını yakıyordu.

O sükûnet dolu huzuru öylesine özlemişti ki. Kontrollü yaşama çok alışmıştı ve şu an Sunshine'a her bakışında hissettikleri yüzünden kontrolünü kaybediyordu.

Sunshine yüreğine öyle bir dokunmuştu ki bir daha eskisi gibi olup olamayacağını bilemiyordu. Bunun tek sebebi onun Nynia olması değildi. Sebep Sunshine'ın Sunshine olmasıydı.

Sunshine güçlü, cesur ve ateşliydi. Kendine has bir kadındı ve Talon onunla kapışmayı seviyordu.

Sunshine çok değerliydi.

Talon onu şu an insan olduğu zamankinden çok daha fazla seviyordu. Bu düşüncenin verdiği acı bile onu sürüdürüyordu.

Talon Sunshine'ı evine götürdü ve yatağa özenle yatırdı. Acheron'un ona tam olarak ne yaptığını bilmiyordu ama Sunshine oldukça huzurlu uyuyordu.

Telefonu çaldı.

Açtığında karşısında Ash'i buldu.

"Onunla birlikte eve döndün mü?"

"Evet, hâlâ uyuyor."

"Güzel. İkiniz için çok endişelendim."

Kaşlarını çattı. Ses Acheron'a aitti ama Acheron asla böyle bir şeyi dile getirmezdi.

Bir anda tüm içgüdüleri alarma geçti. Konuştuğu kişi kesinlikle Acheron değildi. Ses ve tonlama aynıydı ama artık onların iki kişi olduğunu biliyordu ve kişilik farklarını algılayabiliyordu.

Bu sahtesiydi.

"İlacın bedeninden temizlenmesi ne kadar sürer sence?" diye sordu Talon.

"Bilmiyorum. Tek dozun etkisi üç güne kadar sürebilir."

"Sahi mi? Bu konuda oldukça çok şey biliyor gibi görünüyorsun."

"Evet, tabii, ben ölümlüyken ona o kadar bağımlıydım ki uğruna ruhumu bile satmaya hazırdım."

"Peki, ya sen kimdin?" diye sordu Talon.

"Pardon, anlamadım."

"Acheron olmadığını biliyorum."

Kulağına karanlık bir kahkaha sesi geldi. "Çok iyi, Karanlık Avcı. Çok iyi. Sırf bu yüzden senin ve Sunshine'ın bir gün daha yaşamanıza izin vereceğim."

Talon homurdandı. "Bana ya da bana ait bir şeye bir tehdit savurmadan önce hakkımda bir şeyler öğrensen iyi olacak. Bir daha ona yaklaşırsan postundan kendime çizme yaparım."

"Ah, hiç sanmam ama bu kez beni tanımandan çok etkilendim. Bizi ayırt etmeyi başarıp başaramayacağını merak etmeye başlamıştım."

Talon elindeki telefonu daha da sıkı tuttu. "Ah, eğer Acheron'u taklit edeceksen onun hakkında biraz daha fazla şey öğrenmeye çalışmanda yarar olacak."

"İnan bana, Karanlık Avcı," dedi karşıdaki kötü ve kendinden emin ses. "Acheron'u hepinizden çok daha iyi tanıyorum. Onun hakkında bildiklerimi öğrensen öylece kalır ve ondan sonsuza kadar nefret edersin."

"Onu bin beş yüz yıldır tanıyorum. Şu ana kadar karakteri hakkında birkaç şey öğrenmiş olduğuma inanıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu alaycı bir sesle. "Ölmesine izin verdiği bir kız kardeşi olduğunu biliyor muydun? Birkaç adım ötesindeydi ve yardımını istiyordu. Acheron ise orada ilaçlarla kendinden geçmiş bir şekilde uzanıyordu ve kardeşi paramparça oldu."

"Sana inanmıyorum."

"İnanacaksın. Buradaki işim bitmeden önce hepiniz onun hakkındaki tüm gerçekleri öğreneceksiniz." Sahtekâr, telefonu kapadı.

Talon telefonu komodinin üzerine fırlattı ve elleriyle yüzünü ovuşturdu. Bu tam bir kâbustu.

Binlerce yıldır tanıdığı dostunu korumak ile ruhu ona kendi hayatından çok daha fazlasını ifade eden bir kadını korumak arasında kalmıştı.

Kendini daha çaresiz hissedemezdi. Dayısının katliamında bile bunları hissetmemişti. En azından o zaman elinde silahı vardı ve saldırganları görebiliyordu.

Bu kez tutunabileceği somut hiçbir şey yoktu. Dışarıda iki düşman vardı. Biri Acheron'u taklit ediyordu, diğeri de vahşi bir intikam peşinde koşan, kansız bir tanrıydı.

"Ne yapacaktı?"

Dönerek Sunshine'a baktı.

Saçları yastığın üzerinde siyah bir bulut oluşturmuştu. Yüzü son derece huzurluydu, teni çarşafların üzerinde çok güzel duruyordu. Şu an bile onun kollarının arasında olduğunu, bedeninin altındaki sıcaklığını, tenine dokunuşunu hissedebiliyordu.

Onu nasıl koruyacaktı?

"Morrigán'a inan, Speirr. Onun sana olan sadakatinden asla şüphelenme. Hareketlerini asla sorgulama. Elinden geldiği sürece sana yardımcı olacağını bil." Bunlar babasının ona söylediği son sözlerdi.

Talon gözlerini yumduğu anda babasının o gece ateşin önündeki yüzünü görebiliyordu. Yaşlı adamın ona sarılıp yatağına gönderirken gözlerinde parlayan sevgi ve gururu görebiliyordu.

Bu sözlere sımsıkı sarılmıştı ve kimse onu savaş alanında yenmeyi başaramamıştı. Pusular ve hileler bile buna yetmemişti.

Sonunda onu yıkan düşman ise yuvasından çıkmıştı. Şüphelendiği son insan.

Kuzeni kral olmayı öyle çok istiyordu ki sonunda bunu elde edebilmek için Talon ile Ceara'yı öldürmeye karar vermişti.

Dayısı ile yengesinin ölümünü kuzeninin hazırladığından hiç şüphelenmemişti Talon.

Druidler onu ve Ceara'yı katlettikten sonra bu ihaneti öğrenmişti.

O gece Talon klanından intikamını almak için ortaya çıktığında kuzeni Talon'dan kurtulmaya uğraşırken her şeyi itiraf etmişti.

Bunun bir anlamı olmamıştı. Genç, kızgın ve incinmiş olan Talon hepsinden intikamını almış ve sonrasında duygularından arınarak yüreğini sertleştirmişti.

Ta ki sessiz bir sokakta, iri kahverengi gözleriyle ona bakan bu sevimli güzelliği görene kadar.

Onu seviyordu. Kahkahasını, zekâsını.

Yeniden hissetmesini sağlamıştı. Onu tamamlamıştı.

Onsuz yaşamak istemiyordu.

Ama onun kendisi yüzünden öldürüldüğünü de görmek istemiyordu.

"Onu bırakmak zorundayım."

Başka seçeneği yoktu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

On Üçüncü Bölüm

Zarek Jackson Brewery'nin oradaki geçitte durup Wilkinson Sokağı'na baktı. Elini demir korkuluğa koyarak Decatur Sokağı'nda gezinen, dükkânlara, restoranlara ve kulüplere girip çıkan insanları inceledi.

Acheron'un, Mardi Gras'ya kadar evinde oturması gerektiğine dair komutunu almıştı. Muhtemelen dinlemesi gerekirdi ama emir almak çok da hoşlandığı bir şey değildi.

Ayrıca Alaska'nın zorlu şubat iklimi onu yeteri kadar ev hapsinde tutmuştu. Kendini kapana kısılmış gibi hissetmekten nefret ediyordu.

Fairbanks'ten ayrıldığında hava eksi 25 dereceydi. New Orleans şu an on üç dereceydi, nehirden esen soğuk rüzgâra rağmen bu onun için alışıldık bir durum değildi.

Ona göre çok hoş bir bahar akşamıydı.

Haziran sonu ve temmuz da ise sıcaklık otuzlu derecelere yükseliyordu ve güneş battıktan sonra bile hava tam olarak kararmıyor, sokağa çıktığında ürkütücü bir alacakaranlık oluyordu. Burada böylesine ılık bir geceyi yaşayabildiği için çok şanslıydı.

Tabii o Fairbanks'in ölümcül yazlarında güneş yeniden çıkmadan önce birkaç dakika sokakta kalmayı başarırsa kendini şanslı sayıyordu.

Dokuz yüz yıldır o sert koşullarda yaşamaya mahkûm edilmişti.

Uzun bir zamandan sonra cezası ertelenmişti.

Zarek gözlerini kapatarak yaşam dolu havayı içine çekti. Yemeklerin ve nehrin kokusunu aldı. Kahkahaları ve eğlenen sesleri dinledi.

Bu şehri gerçekten sevmişti. Talon ve Kyrian'ın burayı sahiplenmesinde şaşılacak bir durum yoktu.

Burada biraz daha kalabilmeyi diledi. Kendi türünden olanların yaşadığı yerde. Onunla sohbet edebilecek kişilerin olduğu bu yerde.

Sahip olamayacağı şeyleri istemeye de alışmıştı.

Sağ tarafındaki kapı açıldı ve küçük bir çocuk dışarı çıktı. Ufaklık gerçekten de çok sevimliydi. Kısa kahverengi saçları vardı ve ağlıyordu. Orada duran Zarek'i görünce durdu.

Zarek onunla ilgilenmedi.

"Hey, bayım?" diye seslendi çocuk sesi titreyerek. "Bana yardım edebilir misiniz? Kayboldum."

Zarek derin bir nefes aldıktan sonra korkuluğun yanından ayrıldı.

Talonli elini cebine sokarak ona döndü. "Evlat inan bana, bu hissi çok iyi bilirim."

Çocuğa diğer elini uzattı ve o elin ufaklığına ve güvenine şaşırdı. Hayatında uzandığı birilerinin onu incitmeyeceğine güvendiği tek anı bile hatırlamıyordu. "Kimi arıyoruz bakalım? Anneni mi babanı mı?"

"Annemi. Güzel ve iridir."

Zarek başıyla onayladı. "Adı ne?"

"Anne."

İşte bunun çok yardımı olmuştu. "Kaç yaşındasın, çocuk?"

"Bu kadarım." Gözyaşlarını yutarak dört parmağını havaya kaldırdı. "Sen kaç yaşındasın?"

"Dört parmaktan çok daha fazla."

Çocuk on parmağını da kaldırdı. "Bu kadar mı?"

Zarek her şeye rağmen gülümsedi. "Hadi gel," dedi kapıyı açarak. "İçeride anneni bulmamıza yardım edecek birinin olduğundan eminim."

Zarek onu içeri sokarken çocuk, koluyla gözlerindeki yaşları sildi. Bir kadın çığlık attığında çok da ilerlememişlerdi.

"Oğluma ne yapıyorsun?"

"Anne!" Çocuk, kadına doğru koştu.

Kadın kuşku ve nefret dolu bakışlarla Zarek'e bakınca, Zarek oradan hemen çıkmanın doğru olacağını düşündü.

Bazı geceler karanlık ve uğursuz görünmek pek faydalı olmuyordu.

"Güvenlik!" diye bağırdı kadın.

Zarek bir küfür savurarak hemen kapıya koştu. Korkuluğun üzerinden atladı ve hemen kalabalığa karıştı.

Ya da öyle sandı.

Wilkinson Sokağı'nı yarıladığı sırada karanlığın içinde bekleyen Acheron'u gördü.

Bu son ihtiyacı olan şeydi, Nick'i dolaba kapatıp evden kaçtığını öğrenince Acheron onu parçalayacaktı.

Zarek hırladı. "Yine kızmaya başlama, Acheron."

Acheron tek kaşını kaldırdı. "Neye kızacağım?"

Zarek'in ensesindeki tüyler ürperdi. Acheron çok rahattı ve onunla her karşılaşmalarında yaptığı gibi omuzlarını kasmamıştı.

Birbirlerinden iki bin yıldır hiç hazzetmiyorlardı.

Karşısındaki adam ise ona Acheron'un sevdiği Karanlık Avcılarından biriymiş gibi davranıyordu.

Birden ürperdi.

Nefrete ve öfkeye katlanabilirdi ama dostça davranan bir Acheron onu sinirlendiriyordu.

"Buraya beni azarlamaya gelmedin mi?" diye sordu Zarek.

"Neden böyle bir şey yapayım?" Elini Zarek'in omzuna koydu.

Zarek tıslayarak geri çekildi. "Sen de kimsin?"

"Ne oldu, Zarek?"

Bunun Acheron olması imkânsızdı.

Zarek, adamın güneş gözlüğünü çıkarmak için telekinezi gücünü kullandı. Cıva rengi gözlerin yerinde masmavi gözler vardı.

Yabancı gözlerini kısarak ona baktı. "Bu hiç akıllıca değildi."

Zarek bir anda tanrı şimşeğiyle vuruldu.

Sunshine uyandığında Talon egzersiz barına asılmış ters mekik çekiyordu.

Tıslayarak yataktan ağır ağır doğruldu. Mahmur mahmur. "Burası çok sıcak," dedi. Sesi kısık ve genizden geliyordu.

Talon onu izlerken bedenini gevşetti, parmak uçları yere değdi. "Nasılsın?"

Sunshine tişörtünü başının üzerinden çekerek çıkardı, Talon göğüslerini saran siyah dantelli sütyeni gördüğü anda gerildi.

"Açım," diye soludu Sunshine sütyeninin önde bulunan kopçasını açarak. "Yemeğe değil."

Talon onun ellerini göğüslerinin üzerinden pantolonuna kaydırışını seyrederken kaşını kaldırdı.

Ah, bu zalimlikti.

Sunshine baştan çıkaran hareketlerle pantolonunu çıkardı. "Sana ihtiyacım var, Talon."

"Bence soğuk bir duşa ihtiyacın var."

Sunshine salınan bir aslan edasıyla ona doğru ilerledi.

Sunshine ona ulaşıp ellerini bacaklarında gezdirmeye başlayınca Talon büyülenmiş bir şekilde olduğu yerden kıpırdayamadı. Sunshine başını eğerek dizlerinin arkasını yaladı.

Talon kendini çok iyi hissederek inledi. Ayaklarını bardan indirmek için kendini yukarı çekerken bedeni sertleşmiş ve zonklamaya başlamıştı. Ayaklarını indirmeyi başaramadı çünkü Sunshine dudaklarını ele geçirmiş onu tutkuyla öpmeye başlamıştı.

Sunshine geri çekilip onun gece karası gözlerine bakarken doğru düzgün düşünemiyordu. Vücudu heyecan içindeydi. Yanıyordu. Odaklanabildiği tek şey onu içinde hissetme ihtiyacıydı. Ellerini bedeninde gezdirmesi için duyduğu dayanılmaz istek.

Hiç böylesine güçlü bir şehvet hissetmemişti. Bu adamın bedenindeki her zerreyi tatmak, hissetmek için inanılmaz bir açlık duyuyordu.

Ah, onu nasıl da istiyordu.

Talon'un ellerini tutarak göğüslerinin üzerine koydu. "Benimle seviş, Talon, lütfen."

Talon tereddüt etti. "Bunu yapmamız doğru olur mu bilmiyorum. Sen ila..." Cümlesinin ortasında durdu. Sunshine şortunu dizlerine kadar itmişti.

İnanılmaz bir şehvetin esiri olan Sunshine, Talon'un hassaslaşmış leğen kemiğini ısırdı. Talon gırtlağından gelen bir inilti çıkararak Sunshine elini onun kısa tüylerinin arasında dolaştırıp onları parmaklarına sararken onu teşvik etti.

Talon bir haz dalgasından diğerine sürüklenirken kıpırdayamıyordu.

Sunshine elini penisinde gezdirerek daha çok sertleşmesine sebep oldu. "Hmm," diye soludu. "Bakalım burada ne varmış."

Penisinin ucunu ağzına aldı, diliyle etrafında daireler çizerek onu o ıslak sıcaklığa doğru yavaş yavaş çekti. Talon onun çıplak bacaklarına uzanarak zevkle inlerken Sunshine'ı daha da yakınına çekti.

Sunshine eliyle testislerini ovalarken ağzıyla da emmeye devam etti, Talon'un bedenine her an farklı bir haz yolluyordu.

Talon'un orada asılı olması inanılmaz keyifli bir durumdu. Ayakta duruyor olsaydı şu ana kadar yere düşmüş olacağından çok emindi çünkü bu mükemmel bir histi.

Talon gözlerini yumarak kendini okşayan, yalayan, emen dilin ve ağzın tadını çıkardı ayrıca eli de onu oldukça tehlikeli noktalara sürüklüyordu.

Talon koluyla Sunshine'ın belini sardı ve onun kalça kemiğini ısırdı. Sunshine inledi. Bu titreşim Talon'un bedenini sarstı.

Talon bacaklarını aralarken Sunshine titredi. Kollarını Talon'un beline sararak o bacak arasını okşarken Talon'la beslenmeye devam etti. Her hareketinde onun kasılan karın kaslarını hissediyordu. O çelik gibi kaslar Sunshine'ı delirtiyordu Talon onu ağzıyla aldığında Sunshine yüksek sesle inledi.

Başı dönüyordu, Talon büyülü bir şekilde ağzını bedeninde gezdirirken Sunshine da diliyle onunla oynamaya devam etti. Bu karşılıklı alışverişi daha önce hiç yaşamamıştı. Birbirlerine dokunmak ve zevk vermek için yaşanan bu karşılıklı ihtiyacı.

Talon'un dili merkeze doğru ilerledi, okşayıp örselemeye devam etti. Sunshine bacaklarının gücünü yitirdiğini hissetti. Ellerini onun sırtında ve omuzlarında dolaştırırken Talon'u iyice kendine bastırdı.

Tüm utanmazlığıyla ona asıldı. Talon onu yalarken Sunshine' da onun tuzlu bedenini tatmaya başladı.

Bedeni haz dalgaları her yanını sarmadan bir an önce mutlulukla titredi. Çığlık atarak huzurun ona gelmesine ve tüm bedenini sarmasına izin verdi.

Talon son sarsıntılar da bedenini terk edene kadar onu ısırmaya ve yalamaya devam etti.

Sunshine ancak o zaman geri çekildi. Talon ona bakarak gülümsedi. "Tadını çok seviyorum," dedi, sesi boğuktu.

Sunshine bu tebessüme karşılık verdi. "Yüzün *kıpkırmızı* oldu."

Talon kendini yukarı çekip ayaklarını bardan kurtarırken bir kahkaha attı. "Bu yüzden başım da ağrıyor ama kafam patlasa bile umurumda değil. Bundan çok daha fazlasına değersin."

Şortunu yukarı çekmeye yeltendi ama Sunshine onu durdurdu.

Ellerini ve dudaklarını çelik gibi karnında, bacaklarında gezdirerek ayakkabılarını ve şortunu çıkardı. "Seni baştan ayağa yalayacağım."

Talon kaşını kaldırdı.

Sunshine parmaklarını ayak parmaklarında gezdirerek onu ürpertti. "Seninle işim bitmeden önce merhamet dileneceksin."

Bu Talon'un kesinlikle yerine getirilmesini istediği bir vaatti. Sunshine ayak parmaklarını tek tek yalarken Talon gözlerini kapatarak inledi. Dili parmaklarının arasında kaydı, Talon'un tüm bedeni elektriklenerek daha da sertleşti. Gerildi.

Sunshine yukarı doğru ilerlerken tırnaklarını etlerine batırdı. "Sen benim oyuncağımsın," dedi kötü bir Slav aksanıyla.

Sunshine bacaklarında iyice yükseldiğinde Talon tısladı. Sunshine'in dili ve dişleri üst bacaklarında ve aralarında gezinmeye başladı.

Sunshine genizden gelen bir kahkaha atarak geri çekildi ve başını kaldırarak gülümsedi.

Sunshine göğüslerini avuçlayıp iki yandan penisine bastırıp onunla oynamaya başladığında Talon ateşli gözlerle onu izledi. Sunshine kendini yukarı aşağı ona sararak oynatırken ellerini yumruk yaptı.

"Bunu sevdin mi?" dedi yaramaz bir sesle.

"Evet," dedi Talon, sesi çok boğuk ve hışırtılıydı.

"Bakalım seveceğin başka neler bulacağız."

Sunshine onu şilteye doğru itti ve oturttu, emekleyerek ilerledikten sonra kalçasının üzerine bindi.

Talon parmaklarını içine sokarken Sunshine nefesini tuttu. Talon için ıslanmıştı ve alev alev yanıyordu. Dokunuşlarına ihtiyacı vardı.

Talon onu sırtüstü döşeğe yatırdı ve bacaklarının arasında diz çöktü.

Sunshine yüreği hızla çarparak ona baktı.

"Ayaklarını arkamdaki duvara yasla."

Sunshine söyleneni yaptı.

Talon onun kalçasını yukarı kaldırdı ve içine girdi.

Sunshine içi hazla dolarken haykırdı. Çok kalın ve sertti, içini tam olarak dolduruyordu, bacaklarının arasında gidip gelirken darbeleri ustacaydı. Bu pozisyonda içine tamamen nüfuz edebiliyordu, Sunshine kalçasını biraz daha kaldırınca her bir darbeye karşılık vererek onu daha da çok içine aldı.

Talon bu güzellik karşısında inledi. Ellerini kalçalarına koyarak hızlandı.

Bir kolunu döşeğe yaslayarak Sunshine'ın üzerine eğildi, serbest elini onun üçgenindeki tüylere kaydırıp çukurunu okşarken dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Parmaklar darbelerle aynı ritimde hareket etmeye başladığı anda Sunshine'ın tüm vücudu sarsıldı. Talon iyice içine girdi ve durdu,

oradaki nemli sıcağın tadını çıkardı. Ah, bu kadına nasıl da ihtiyaç duyuyordu. Onunla bağlantı kurmaya...

Aralarındaki şey sadece fiziksel değildi. Çok daha fazlasıydı.

"İşte bu bebeğim," diye fısıldadı kulağına. "Hadi beni istediğin gibi kullan."

Sunshine söyleneni yaptı.

Talon gözlerini yumarak orgazmını geciktirmeye çalıştı, Sunshine'ın şu an ne kadar keyif aldığını hissetti. Onu böyle seviyordu. Vahşi ve talepkâr. Kollarındaki kadın tamamıyla utanmazdı.

Onu ne çok özlemişti ve ona yeniden sahip olabildiği için nasıl da şükran doluydu.

Ona sahip olmak istiyordu. Onu sonsuzluğa kadar kendine bağlamak istiyordu.

Keşke nasıl yapabileceğini bilseydi.

Bu umutsuz ihtiyaçla yeniden dizlerinin üzerine oturarak kontrolü ele aldı.

Talon içine doğru hızla vurunca Sunshine zevkle hırladı, bu kez daha öncekilerden de derinlere ulaşıyordu. Bu darbelere vahşi bir ihtiyaçla karşılık verdi.

Sunshine ikinci orgazmını yaşarken Talon'un adını haykırdı.

Talon'un ona katılmadan önce kulağının dibinde güldüğünü duydu.

Talon üzerinden çekilip döşeğe uzanırken Sunshine gülümsedi. Onu öperek bir battaniye gibi üzerine uzandı.

"Mmm," diye soludu. "Seninle ilk tanıştığımız geceden beri bunu yapmak istiyordum."

"Neyi? Aklımı başımdan almayı mı?"

Sunshine keyifle Talon'un karnını çimdikledi. "O da var elbette ama hayır, battaniyen olmak istedim."

Ellerini saçında gezdirdikten sonra başını avuçladı. "Bebeğim, ihtiyaç hissettiğin her an battaniyem olabilirsin."

Sunshine bu ihtiyacı o anda hissetti. Baştan çıkarır bir tebessümle ona sürtünmeye başladı, sonra onu tutkuyla dudaklarından öptü.

"Seninle henüz işim bitmedi biliyorsun değil mi?" dedi Talon'un sözlerini kullanarak.

"Öyle mi?"

Başını iki yana salladı. "Daha yeni başladım."

Şafak sökerken Talon yorgundu ve ter içindeydi. Bir de ağrıyacağını hiç düşünmeyeceği yerleri ağrıyordu.

Bir daha seks yapmayı isteyeceğinden bile emin değildi...

Talon bu düşünceye güldü. Ya, oldu. Yine de yeni bir maratona başlamadan önce en az birkaç saat dinlenmek istiyordu.

Sunshine sonunda uykuya daldığında Talon hâlâ soluk soluğaydı. Sunshine'ın eli saçlarının, bacakları da bacaklarının arasındaydı.

Tanrım, Ash Sunshine'ın iştahı konusunda gerçekten de dalga geçmemişti. Talon'a yapma kapasitesine sahip olduğunu bilmediği hareketler yaptırmıştı. Şu an hiç enerjisi kalmamıştı. İşin aslında bir daha bu yataktan hiç çıkmak istemiyordu ve Sunshine bir kez daha ona dönüp bir kez daha isteseydi kesinlikle sızlanacaktı.

Bu düşünceyle inleyerek komodine uzandı, telefonunu aldı ve kontrol etmek için Acheron'u aradı. Bu kez telefonunun çalışacağını umuyordu.

Çalıştı.

Acheron her zamanki gibi ilk çalışta telefonu açtı.

"Hey, iyi Ash ile mi yoksa kötü olanıyla mı konuşuyorum?"

"İyi, kötü, fark etmez. Ben elinde tüfek olanım."

Talon bu cevaba homurdanarak güldü. Bu Acheron'un taptığı *Karanlığın Ordusu* adlı bir filmden alıntıydı. "Sadece gerçek Ash bu repliği söyleyecek kadar garip olabilir."

"Vay, teşekkürler, Kelt. Neler oluyor? Sunshine uyanmayı başardı mı?"

"Evet, başardı."

"Ve sen hâlâ yürüyüp hareket edebiliyor musun?"

"O konuya hiç girmeyelim."

Ash kısa bir kahkaha attı. "Peki, tamam. Neye ihtiyacın var?"

"Sunshine ile buraya döndüğümde senin taklitçinden bir telefon aldım."

Karşıda derin bir sessizlik oldu. Hattın statik sesini bile duyamıyordu.

"Hey, T-Rex, orada mısın?"

"Buradayım. Ne dedi?"

"Çoğunlukla senden nefret ettiğini söyledi. Önce sen olduğunu sandım ama birkaç şey söyledikten sonra bir terslik olduğunu anladım. Söyledikleri sana hiç uymuyordu."

"Ne gibi?"

"Onun yani *senin*, Sunshine'a verdiği o ilacın bağımlısı olduğunu söyledi. Oysaki senden senin hakkında özel bir bilgi almak aslanın dişini uyuşturucu kullanmadan çekmeye benzer."

Acheron'dan yine ses çıkmadı.

"Hey, dostum hâlâ orada mısın?"

"Başka bir şey söyledi mi?"

"Evet, bir kız kardeşin olduğunu ve ölmesine izin verdiğini. Ben de ona yalancı dedim, birbirimize birkaç hakaret savurduk sonra telefonu suratıma kapadı."

Talon, Nick'in Ash'i çağırdığını ve Zarek'in Nick'in onu bırakması için hırladığını duydu. "Bir terslik mi var?"

"Nick şu an Zarek'i getirdi. Yaralı. Kapatmak zorundayım."

"Tamam ama sonra ara ve neler olduğunu anlat."

"Arayacağım." Telefon kapandı.

Bu da garipti. Talon telefonu bırakarak Sunshine'a döndü.

Sunshine çığlık atarak uyandı.

Talon onu şilteden düşmek üzereyken yakaladı.

"Şişşt," diye mırıldandı saçlarının arasından. "Benim, Talon. Güvendesin."

Tir tir titriyordu. "Ben hâlâ..." Talon'a sımsıkı sarıldı. "Ah, Tanrım, Talon. Çok korktum."

Öfke Talon'un yüreğini deldi. "Özür dilerim, seni koruyamadım. Canını yaktılar mı?"

Başını iki yana salladı. "Sadece korkuttular. Özellikle de Styxx dedikleri o adam."

"Styxx mi? Antik Yunan nehri gibi mi?"

Sunshine başıyla onayladı. "Deli bakışları vardı. Ürkütücü. Gözleri nefretle doluydu ve sürekli olarak homurdanıyordu. Camulus onu sakinleştirmek zorunda kalıyordu."

Talon dişlerini gıcırdattı. Bu iki pisliği de bulup canlarını acıtmalıydı. "Özür dilerim bebeğim. Söz veriyorum bir daha sana dokunamayacaklar."

Sunshine kollarını biraz daha sıkılaştırdı. "Beni bulduğun için çok mutluyum, nerede olduğumu nasıl öğrendin?"

"Camulus beni aradı."

Bu haber Sunshine'ı şaşırttı. "Niye?"

"Bilmiyorum. Sanırım benimle oynamak için böyle bir yol seçti."

Sunshine oturdu, midesi bulanıyordu. "Bana ne verdiler?"

"Bir tür ilaç. Afrodizyak. Sana bir şey yapmaya kalkıştılar mı?"

"Hayır," dedi. "Beni içmeye zorladılar, sonra da yalnız bıraktılar. Çok iğrenç bir şeydi. Hâlâ başım dönüyor ve bir garibim." Talon'a bakarak gülümsedi. "Sana yaptıklarımı hatırlıyorum gerçi."

"Evet, ben de."

Sunshine bir kahkaha attı ama bedeni bu hareketine karşı koydu. "Senin de canın benim ki kadar acıyor mu?"

"Şöyle diyelim, yataktan kalkmak için bir telaşım yok."

Sunshine onunla birlikte güvende olduğunu hissedince parmağını dövmesinde gezdirmeye başladı. Onu hemen yanında hissetmek çok rahatlatıcıydı. Sesini duymak. Ona ateş edişlerini hatırladı, bu yaraların onu öldüreceğinden nasıl da korkmuştu.

Şu an vurulduğuna dair tek bir iz bile yoktu.

"Seni öldürmeyi başaramamış olmalarına çok sevindim," diye fısıldadı Sunshine.

"İnan bana ben de senin için aynı şeyi hissediyorum."

Elini Talon'un göğüs ucuna götürürken bir anda dondu, midesi bulanmıştı.

"Sunshine?"

Yataktan fırladığı gibi banyoya koştu.

Talon peşinden gitti ve ilacın kalanını kusarken onu tuttu.

Sunshine ne kadar süre orada kaldığını bilmiyordu. Kusması hiç bitmeyecek gibiydi.

Talon bu süre boyunca yanından ayrılmadı, saçlarını tuttu, yüzünü ıslak, soğuk bir havluyla sildi.

"İyi misin?" diye sordu Sunshine durmayı başardığında.

"Bilmiyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum."

Talon başını öptü. "Gidip sana kola ve biraz kraker getireceğim. Mideni rahatlatır."

Sunshine teşekkür etti, Talon kolayı getirirken dişlerini fırçaladı.

Banyodan çıktığında Talon'u yatakta onu beklerken buldu.

Yanına oturarak örtüleri üzerine çekti. Hâlâ titriyordu ve sersem gibiydi.

Talon ona krakerle kola kutusunu uzattı.

"Hımm," dedi onları alırken. "Beni yatağında kraker yememe izin verecek kadar çok seviyorsun demek ki."

Talon saçlarını yüzünden çekti. Bakışlarındaki yoğunluk Sunshine'ın içini yaktı. "Evet, seviyorum."

Bu sözler içini ürpertti. "Öyle mi Talon? Yoksa sevdiğin Nynia mı? Bana baktığında Sunshine'ı mı karını mı görüyorsun?"

"İkinizi de görüyorum."

Sunshine bu cevaba kırıldı. Duymak istediği bu değildi. Hayatı boyunca kendi olabilmek için çabalamıştı. Ailesi onu kabul etmişti ama çıktığı erkekler hep onu değiştirmeye çalışmıştı.

Jerry bile.

Son çıktığı çocuk onunla sadece eski kız arkadaşını hatırlattığı için ilgilenmişti.

Şimdi de Talon'a eski karısını hatırlatıyordu.

Kaybettiği için kazanamazdı.

Neden birileri onu sadece Sunshine olduğu için sevmiyordu?

Talon onun karısının reenkarnasyonu olduğuna inanmasa bu kadar şefkatli ve özenli olacak mıydı?

"Neyimi seviyorsun?" dedi krakeri ısırırken.

"Ateşini seviyorum, vücudunu seviyorum."

"Vay, teşekkürler. Yani kilolu ve çirkin olsaydım son hızla kaçacak mıydın?"

"Ben olsaydım sen kaçar mıydın?"

Pes. Bu adam çok hazırcevaptı. "Muhtemelen evet. Hatta kaçarken bir yerlerimi bile kırabilirdim."

Talon buna güldü. "Bunu yapsaydın ben de peşinden koşardım."

"Öyle mi?"

"Evet."

Ama Sunshine'ın mı yoksa Nynia'nın mı peşinden koşardı?

Bu soru onu rahatsız etti.

Sunshine eğilerek Talon'u alnından öptü. "Biraz uyumalısın. Gerçekten yorgun görünüyorsun." Talon onu dinledi.

Öğlen olmak üzereydi ve Sunshine'ın aksine o gün boyu uyanık kalmaya alışık değildi.

"Pekâlâ. Unutma Nick'in numarası dört ve diyez işareti. Bir şeye ihtiyacın olursa onu ara ve kulübeden çok uzaklaşma. Camulus geri dönecek ama bunun ne zaman olacağını bilmiyorum. Burada timsahların onu yavaşlatacağını biliyorum. Uzaklaşma ki bir şey olduğu takdirde sana hemen ulaşabileyim."

Sunshine başını salladı. "Kulübede yoksam, kapının önünde resim yapıyor olurum. Söz."

"Tamam." Şefkatle yanağına sürtündükten sonra onu öptü. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

Sunshine onu yatırdı, giyindi, ışıkları söndürdü ve usulca dışarı resim yapmaya çıktı.

Akşamüstü sundurmada otururken Talon'un burada yüzyıllardır yaşamış olmasına rağmen bataklığın gün ışığındaki güzelliğini hiç görmemiş olduğunu fark etti.

Güneşin sudaki yansımalarını hiç görmemişti. Rıhtımının kenarına yapışan küçük, yeşil göz alıcı yosunları da... Geceleri renkleri belli olmuyordu.

Bu şekilde yaşamaya mahkûm olmak çok zordu. Yeryüzünde yapayalnız ve...

İçinden *gün ışığı* kelimesi geçerken yüreği burkuldu.

"Tanrım," diye mırıldandı. "Bu ne ucuzculuk?"

Yine de yüreği onun için burkuluyordu işte.

Talon yalnızlığın ta kendisiydi.

Camulus yüzünden Talon kimsenin kendisine yaklaşmasına izin vermiyordu. Bu çok korkunç olmalıydı.

Güneş batarken resim malzemelerini toparladı ve Beth ona rıhtımdan gözlerini devirirken içeri girdi. Sunshine bu buyurgan timsaha burun kıvırdıktan sonra birkaç kraker attı.

Fiziksel olarak kendini daha iyi hissediyordu ama zihinsel olarak aynı durumda değildi.

Talon'un uyuyuşunu seyretti. O bir gece yaratığıydı. Kelimenin tam anlamıyla. Onu değiştiremezdi. Asla.

O ölümsüzdü.

Sunshine ise ölümlü.

Onlar için bir umut yoktu.

Bunu düşününce ağlamak istedi.

"Onlar için bir çıkış yolu var."

Ama Talon'un de buna ikna olması gerekirdi. Peki ya sonra ne olacaktı? Onun karısı mı olacaktı? Talon onun Nynia gibi mi olmasını isteyecekti?

Bu düşünceyle ürperdi. Alınmak yoktu ama Nynia iken bir sersemdi.

Bir erkeği mutlu etmek için yaşamak kötü bir şey değildi ama Nynia işi bütünüyle başka bir boyuttan ele almıştı. Talon'u hiç sorgulamamış, ona hiç karşı çıkmamıştı.

Talon atla dese ne yükseklikten atlayacağını sorgulamadan atlayıverirdi. Talon ne isterse yapardı, kendi düşüncelerini ve isteklerini umursamadan bunu yapardı.

O tam bir Stepford kadınıydı. Iyy!

Sunshine mecbur kalsa da bu şekilde davranamayacağını düşündü. O inatçı ve aklına geleni söyleyen biriydi. Bazen bencil olduğu bile söylenebilirdi.

Bir erkekle karşılıklı olarak paylaşabilecekleri bir ortaklık kurmak istiyordu. Onun sanatçı olmasını anlayabilecek birini. Onun karşısındakini tüm artı ve eksileriyle kabul edeceği gibi karşısındakinin de onu kabul etmesini.

Kendini seviyordu. Yaşamını seviyordu.

Talon ile birlikteyken onu Sunshine olduğu için mi sevdiğini yoksa Nynia olduğu için mi katlandığını asla anlayamayacaktı.

Gerçeği nasıl anlayacaktı?

Talon saçlarını okşayan yumuşak eli hissederek uyandı. Ona dokunanın kim olduğunu anlaması için gözlerini açmasına gerek yoktu. Onu yüreğinde hissediyordu.

Sunshine.

Gözlerini kırpıştırarak açınca yanında oturduğunu gördü.

"Günaydın," dedi Sunshine.

"İyi akşamlar."

Sunshine ona bir fincan kahve verdi. Talon çok kötü olduğunu düşünerek içti ama güzeldi. *Çok* güzel.

Şaşkınlığını gören Sunshine bir kahkaha attı. "Ailem barda kahve de satıyor. O şeyi içmiyor olabilirim ama nasıl yapılacağını bilirim."

"Çok güzel yapmışsın."

Sunshine'ın yüzü aydınlandı.

Talon yatakta oturarak onu seyretti. "Ben uyurken ne yaptın?"

"Çalıştım. Bir müşteriyle buluşmam ve ona benden istediği parçaları göstermem gerekiyor. Onları severse restoran zincirlerinde yer alacak resim ve heykeller için benimle bir kontrat yapacak."

"Sahi mi?" diye sordu, bu haberden etkilenmişti.

Sunshine'ın gözleri heyecanla parladı, yanakları pembeleşti. Talon bu tepkisinin onun için çok kıymetli olduğunu anladı. "Eğer o kontratı alırsam artık meydanda durmama gerek kalmaz. Sonunda kendi stüdyomu açacak kadar param olacak."

"Sana bu iş için para verebilirim, biliyorsun değil mi?"

Sunshine'ın gözlerinde bir hüzün belirdi. "Ailem de verebilir ama ben bu işi tek başıma yapmak istiyorum. Kimsenin bana bir şey vermesini istemiyorum."

Talon bunu çok iyi anlıyordu. Ölümlü yaşamının çoğunu kendini başkalarına ispatlamaya adayarak geçirmişti. "Yardım almak insanı incitmez."

"Biliyorum ama aynı şey olmuyor. Hem bir restorandan içeri girdiğimde bana ait eserlerin arasından yürümek de hoşuma gidecek."

"Evet, bu doğru. Umarım kontratı imzalarsın."

Sunshine yeniden gülümsedi. "Peki ya sen? Sen neler umuyorsun?"

"Umarım kulübem gündüz saatlerinde bir kasırgayla yıkılmaz."

Sunshine güldü. "Ciddi bir soru sordum."

"Çok ciddiyim. Bu çok çirkin olur."

Sunshine bacaklarının üzerine çöktü. "Gerçekten gelecek için herhangi planın yok değil mi?"

"Planlanacak bir şey yok Sunshine. Ben bir Karanlık Avcıyım."

"Hiç bırakmayı düşündün mü?"

"Asla."

"Şimdi bile mi?"

Bu konuyu düşünürken sessizliğe büründü. "Camulus'u geçmeyi başarabilirsem belki. Ama..."

Sunshine başıyla onayladı, tosladığı duvarın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Talon'u bir gün affedip affetmeyeceğini sorduğunda Camulus kahkahalarla gülmüştü.

"Dünya yok olmadan önce ona huzur vermem. Yaşadığım sürece oğlumun hayatını almasının bedelini ödeyecek."

Talon'a bunu söylemedi. Onu üzmek istemiyordu.

Camulus konusunda başka bir yol bulmalıydı.

"Pekâlâ," dedi Sunshine. "Bir daha bu konuyu açmayacağım. İçinde bulunduğumuz anın tadını çıkaralım."

"Bu iyi bir plana benziyor."

Geceyi sükûnet içinde oyunlar oynayıp konuşarak geçirdiler. Sunshine mutfağını karıştırdı ve yenebilir vücut boyası yapmak için gereken malzemeleri buldu.

Talon onu çikolatalı krema ile tanıştırdı ve Sunshine o kremayı yerken yüzündeki kendinden geçmiş ifadeyi izledi.

Ve finalde Talon onu çikolataya bulayarak yaladı.

Bir ressamın insanı bu kadar eğlendireceğini kim bilebilirdi?

Talon hayatı boyunca bu geceki kadar eğlenmemişti. Hiç bu kadar gülmemişti. Kendini çok rahat ve huzurlu hissediyordu. Sunshine'dan saklanmasına hiç gerek yoktu. O hem Karanlık Avcı hem de erkek olarak ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Sunshine geceyarısından biraz sonra uyuyakalarak Talon'u onları düşünmek üzere yalnız bıraktı.

Talon dışarı çıkarak sundurmaya oturdu. Dışarısı çok huzurlu ve soğuktu. Bataklığı saran sis oldukça yoğundu ve damlayan suların sesini duyabiliyordu.

Yüzyıllardır yalnız varlığını sürdürmüştü.

Burada kaç kez oturup karanlığı dinlediğini bilmiyordu.

Kapalı kapının diğer tarafında ise onu bir cennet bekliyordu.

Keşke onu tutabilseydi.

Bir insan bir tanrıyı nasıl yenerdi? Bu mümkün müydü?

Bir ölümlüyken bunu hiç düşünmemişti ama şimdi...

Şimdi merak ediyordu...

Talon güneş doğduktan birkaç saat sonra yatağa girdi. Sunshine'ın masasını karıştırdığını duyduğunda uyuyalı henüz birkaç saat olmuştu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu mahmurlukla.

"Teknenin anahtarlarını arıyorum."

"Niye?"

"Sana söyledim ya, bir müşteriyle buluşmam gerekiyor."

Talon puslu gözlerini ovuşturarak onun söylediklerine odaklanmaya çalıştı. "Ne?"

"Sana dün akşam bahsettim ya hatırlamıyor musun? Bugün tezgâhımın orada saat on birde onunla buluşmam gerekiyor. Onunla buluşacağım ve sonra hemen döneceğim."

"Bunu yapamazsın."

Sunshine duraksayarak ona baktı. "Sana bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlattım. Kariyerim için."

"Sunshine aptallık etme. Bahsettiğimiz senin hayatın."

"Evet, öyle." Masayı araştırmaya devam etti. "Hasta bir psikopatın hayatımın en önemli şansını yok etmesine izin vermeyeceğim. O garabet bugün yanıma yaklaşmaya kalkışırsa inan bana hayatının en büyük hatasını yapar. Bundan önce peşimde olduklarını bilmiyordum. Artık biliyorum ve kendimi koruyabilirim."

Ona saygısızlık etmesine sinirlenen Talon yataktan kalktı. "Buradan ayrılmana izin vermeyeceğim."

"Bana ne yapacağımı söyleme Talon. Babam bile bana ne yapacağımı söylemez. Yetişkin bir kadınım, kendime ait fikirlerim var ve hayatımı kimsenin yönetmeye kalkışmasına izin vermeyeceğim."

"Lanet olsun Sunshine, mantıklı ol. İncinmeni istemiyorum."

"Niye? Beni sevdiğin için mi?"

"Evet, seni seviyorum."

Talon bu sözleri öfkeyle söyledikten sonra ikisi de dondular.

Sunshine'ın yüreği çırpındı. Buna inanmak istiyordu. Umutsuzca. Doğru muydu?

"Gerçekten seviyor musun?" diye sordu boğuk bir sesle.

Talon onun masasında duran kadife kaplı gümüş kutuyu açışını ve boynundakiyle aynı, sadece boyutları daha küçük olan kolyeyi çıkarışını izledi.

Bir kadın kolyesi.

Nynia'nın kolyesi.

Sunshine açık kutuyu ona uzattı. "Yoksa sevdiğin kişi Nynia mı?"

Talon karısının kolyesini görmeye dayanamayarak gözlerini yumdu. Onu yüzyıllar önce yok etmeliydi.

Fakat bunu yapamamıştı.

Kutuyu kapatarak görüş alanından çıkardı.

Düşüncelerinden hiç çıkaramamıştı.

Sunshine kutuyu alarak masasına götürdü. "Bunu yapmak zorundayım. *Kendim için*. Hayatımı korkarak geçiremem. Camulus birlikte olduğumuzu biliyor. Beni burada da şehirdeki kadar kolaylıkla öldürebilir. O bir tanrı, Talon. Ondan saklanamayız."

Bu sözler onu parçalarken Talon gözlerini yumdu. Dayısının yanında kesilişini gördü. Ona yetişemeden önce öldürücü son darbenin üzerine gelişini gördüğünü hatırladı.

Yüreğine bir sancı saplandı. Sunshine'ın kendi olma ve kendini ispatlama çabasını çok iyi anlıyordu ama onu oraya korunmasız olarak, tek başına gönderemezdi.

Onu koruyabilmek ve onun adına savaşabilmek için tüm gücüne ihtiyacı vardı ve bu da biraz daha dinlenmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bu gece yorgun bir şekilde dışarı çıkarsa ikisinin de ölümüne sebep olabilirdi.

Sunshine tekneyi alırsa Nick ona diğer tekneyi getirene kadar burada kapana kısılırdı.

Lanet olsun.

"Pekâlâ," dedi telefonuna uzanarak. Ash'in dışında bir tanrıyla savaşma ve ondan kaçma yeteneğine sahip olabilecek tek kişi vardı. "Gidebilirsin ama yanına birini alacaksın."

"Kimi?"

Vane telefonu açınca Sunshine'a eliyle susmasını işaret etti.

Katagari, sesini duyduğuna hiç de mutlu olmadı. "Sana beni arama izni vermedim, Kelt."

"Boş versene, kurt çocuk. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Bunun karşılığında bana iyilik borçlanırsın."

Sunshine'a baktı.

Onun için her şeyi yapardı.

"Ödemek için dört gözle bekleyeceğim," dedi Vane'e.

"Pekâlâ, ne istiyorsun?"

"Gün ışığında insan formunu alabiliyor musun?"

Vane dalga geçer gibi homurdandı. "Elbette. O pençelerle telefonu açtığımı düşünsene. Ayrıca şu an seninle İngilizce konuşuyorum, kurt dilinde değil."

Talon bu alaylı sözlere hırladı. "Evet ama gündüz savaşma gücüne sahip misin?"

Vane buna da homurdandı. "Evet. Gün ışığı beni bozmaz."

"Güzel. Bu sabah Sunshine'ın kısa bir süre için Jackson Meydanı'na gitmesi gerekiyor."

"Bu konuda Ash'in onayını aldın mı?"

"Hayır."

Vane güldü. "Hayatı uçlarda yaşıyorsun. Hoşuma gitti. Tamam, ne yapmamı istiyorsun?"

"Gece olup işi ben devralana kadar onu korumanı istiyorum."

"Bekçi köpeği hemen geliyor. Bana oraya ulaşmam için yarım saat ver."

"Tamam, teşekkür ederim."

"Her zaman demek isterdim, Kelt ama bu bir sefere mahsus."

"Evet, biliyorum."

Talon telefonu kapatırken Sunshine kaşlarını çattı. "O da kimdi?"

"Vane."

"O da Karanlık Avcı mı?"

"Hayır, aşkım. Bir kurt adamla tanışmak üzeresin."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

On Dördüncü Bölüm

Vane sadece bir kurt adam değil, diye düşündü Sunshine. O yırtıcı bir kurt diye aklından geçirdi zorlu ve sert aurasına bakarak.

Üzerinde soluk bir kot, beyaz tişört ve eski bir motorcu ceketi, ayağında siyah çizmeleriyle kulübeye girdi, vücut yapısı trafiği karıştıracak cinstendi.

Gözlüğünü çıkardığı anda Sunshine'ın nefesi kesildi.

Talon'la aynı boydaydı ve muhteşemdi. O ürkütücü yeşil gözler ilk bakışta koyu kestane rengi gibi görünen ama aslında içinde bilinen her rengi barındıran saçlarıyla bir tezat oluşturuyordu. Kül, altın, kırmızı ve siyahın tüm tonları oradaydı. Hayatında bu renk bir saç görmemişti.

En azından bir insanda görmemişti...

Saçları yakasına kadar uzuyordu. Onlarla uğraşıyor muydu yoksa ıslakken elini arasından geçirip bırakıyor muydu karar veremedi.

Tüm bunlara rağmen Sunshine'ı en çok büyüleyen şey ondaki saf, erkeksi cinsellikti. Talon'un seksiliğiyle kapışan bir seksilik. Vane asil bir yırtıcı hayvan edasıyla salınarak ilerledi. Başı her an saldırıya hazır gibi eğikti.

Bu adam büyüleyici bir canavardı.

"Erkencisin," dedi Talon.

Vane omuz silkti, bedeni hareketlerin senfonisiydi. "Sürüyü bırakıp gelmem düşündüğüm kadar uzun sürmedi."

Kurtadam ona baktı ve dizlerinin bağını çözen bir şekilde gülümsedi. "Kadının konusunda bana gerçekten güveniyor musun Kelt?"

"Evet, güveniyorum. Bu bataklıkta *yönetici* benim."

Vane kaşını kaldırdı. "Bu bir tehdit mi?"

"Bir vaat, Vane. Ordum aileni korumak için kapının eşiğinde bekliyor. Ben de senden aynısını istiyorum."

"Güvenine saygı duydum, Kelt. Tek sebebi bunu ne kadar az sunduğunu bilmem."

Birbirlerini çok iyi anlayarak bakıştılar.

Vane güneş gözlüğünü taktı. "Hazır mısın bebek?"

Sunshine onun savurduğu bu sevgi sözcüğünden gerildi. Sevimli olabilirdi ama bu sözü yanına bırakmayacaktı. "Sevgilim ya da kardeşim değilsin. Bu 'bebek' işini bir kenara bırakalım, tamam mı?"

İnsanı öldüren gamzeleri ortaya çıktı. "Peki, hanımefendi." Sunshine'ın çıkması için kapıyı açtı. "Hava kararınca görüşürüz, Kelt."

"Evet, görüşeceğiz."

Sunshine sundurmada durarak buradan nasıl gideceklerini araştırdı. "Teknen nerede?"

"Ben o tekne denen şeyleri kullanmam. Çok gürültülü ve çok zaman kaybettiriyor."

"Peki, buradan nasıl gideceğiz?"

Vane şeytan gibi gülümseyerek elini uzattı. "Güven bana."

Dalga mı geçiyordu? "Hayır, seni tanımıyorum bile."

Vane bir kahkaha attı, sıcak, gürültülü, baştan çıkarıcı, etkileyici olduğu kadar da garip bir kahkahaydı bu ama Sunshine etkilenmedi. Tamam, çok çekiciydi ama kalbi ve sadakati Talon'a aitti.

"Pekâlâ, Dorothy," dedi. "Gözlerini kapa ve topuklarını üç kez birbirine vurarak, 'Ev gibisi yok,' de."

"Ne?"

Gözlerini kırpıştırmayı dahi başaramadan Vane elini tuttu ve bir anda etrafı ağaçlarla çevrili bir patikada olduğunu gördü. Nerede olduklarını bilmiyordu ama Talon'un kabini etrafta değildi.

Sunshine nefesini tuttu. "Ne yaptın?"

"Seni ışınladım."

"Nesin sen? Scotty mi?"

Huzursuzluğundan zevk alarak ona baktı. "Doğru olarak adlandırırsak yanal zaman atlaması. Seni yanal zamanda Talon'un sundurmasından alıp bataklığı geçirip motosikletimin saklı olduğu yere getirdim. Çok basit."

"Yanal zaman mı? Anlamadım."

"Zaman üç yönde akar," diye açıkladı. "İleri, geri ve yanal. Hiçbir şey yapmazsan zaman hep ileri akar ama Rytis'i doğru zamanda yakalarsan diğer yönlerden birini seçebilirsin."

Sunshine kafası iyice karışmış bir şekilde kaşlarını çatarak ona söylenenleri çözmeye çalıştı. "Rytis nedir?"

"Eksik bir tanım ama şöyle de diyebiliriz: Boşlukta dalgalanmak."

Sunshine kaşlarını çatmaya devam edince ceketini çıkardı. "Şöyle anlatayım." Ceketin omzunu sağ eliyle tuttu , sol eliyle de o omza bağlantılı kolun diğer ucunu. "Zaman bunun gibidir... Eğer buradan," sağ elini kaldırdı, "buraya gitmek istersen," sol elini kaldırdı, "mesafeyi görüyorsun değil mi?"

Sunshine başıyla onayladı. Bu arada bu adamın ne kadar uzun kolları vardı.

"Rytis etrafımızda sürekli olarak bulunan görünmeyen dalgalardır. Evrendeki her şeyin etrafında dönerler. Yankılanır, akar, bazen de

bükülerek birleşirler. Yani kısaca şunu yaparlar." Ellerinin arasındaki kolu büzdü ve iki eli yan yana durmaya başladı. "Bak şimdi bir elden diğerine uzanmak saatler yerine sadece birkaç saniyelik iş oldu."

"Vay," diye soludu Sunshine, anlamıştı. "Yani dilediğin yönde zamanda hareket edebiliyor musun? Zamanda geri de dönebiliyor musun?"

Vane başıyla onayladı.

"Peki, bunu nasıl yapıyorsun? Rytis'i yakalamayı?"

Omuz silkerek ceketini giydi. "Bebek, ben bu dünyada kudretli bir Oz büyücüsüyüm ve yapamayacağım pek bir şey yok."

Ah, bu adam huzur bozmaya başlamıştı. "Bana bebek demeyi kes."

Başını eğerek, bir ağaca doğru ilerledi. İki saniye sonra orada koyu gri bir motosiklet belirdi.

"Pekâlâ, bunu nasıl yaptın?"

"Kısacası ben bir büyücüyüm. İnsanoğlu tarafından bilinen ve bilinmeyen tüm fizik kurallarını çürütebilirim."

Sunshine etkilenmişti. "Bu oldukça ciddi bir yetenek."

Yine karanlık bir kahkaha geldi. "Bebek, Talon'la birlikte olmasaydın sana esas yeteneğimin ne olduğunu da gösterirdim."

Doğru söylediğinden emindi.

Sunshine'a kask verdi.

"Beni huzursuz etmek için sürekli olarak bebek diyorsun, değil mi?"

"Babam hep hayatı ona cehennem etmek için doğmuş olduğumu söylerdi. Sanırım buna engel olamıyorum."

"Bana bir iyilik yap. Dene."

"Peki, o zaman söyle bana," dedi Sunshine. "Bu kadar büyülü işler yapabilmene rağmen neden şehre motosikletle gidiyoruz? Zamanda sıçrayarak meydana hemen gidemez miyiz?"

Kaskının bağını çenesinden bağladı. "Bunu yapabilirim ama Acheron bir şeyi yapabilmen yapman gerektiği anlamına gelmez der. Sonuçta birinin laboratuvar deneyi olmak istemem bu nedenle gerekmediği sürece kalabalık yerlerde birdenbire ortaya çıkmam."

Bu Sunshine'a mantıklı geldi. "Zamanda yolculuk yapabildiğin için dönüp geçmişi değiştirmeyi hiç düşündün mü?"

"Evet."

"Hiç yaptın mı?"

Başını iki yana salladı ve yüzüne karamsar bir ciddiyet geldi. "Dünyada kullanılmaması gereken birtakım güçler var. Birinin kaderini değiştirmek de bunlardan bir tanesi. İnan bana kader tanrıçaları alanına girmeye çalışan aptalların canını çok acıtabilir."

Bu meşum sözler Sunshine'ın kulaklarında çınladı. Vane'in sesi bir zamanlar bu hatayı yapmış gibi çıkmıştı, sormak istedi ama içindeki ses bu konuyu bırakmasını söyledi.

Sunshine kaskını taktı, motosikletin arkasına atladı ve aralarındaki mesafeyi korumak için elinden geleni yaptı. Vane yakışıklı bir adamdı ama ondaki bir şey Sunshine'ı her nedense rahatsız ediyordu, bu kurtadam ya da zamanda yer değiştirebilen bir adam olmasından değildi.

Onda güvenemediği bir şeyler vardı.

Sunshine'ı tezgâhını koyduğu küçük sanat galerisine götürdü, oradan arabasını alıp Jackson Meydanı'na götürmesine yardım etti.

Meydana vardıklarında saat onu biraz geçiyordu ve oldukça yoğun bir kalabalık vardı.

"Anlamıyorum," dedi Vane arabayı Selena'nın arabasının yanına yerleştirirken. "Sadece müşterinle görüşeceksen neden bütün tezgâhı kuruyorsun?"

"Cameron satmakta olduğum her şeyi görmek istediğini söyledi. Ona göstermek için her şeyi getirdiğime göre almak isteyen başkalarına da bu arada satış yapabilirim."

Vane'e neler yapması gerektiğini gösterdi.

Vane istediklerini yaptı ama hiç mutlu görünmüyordu.

Selena onları gördü ve sonra başını kaldırıp ikinci kez baktı. "Bu da yeni biri mi Sunny?"

"Hayır, o sadece..."

"Bekçi köpeği," dedi Vane elini Selena'ya uzatarak.

"Sen Selena Laurens'sın değil mi? Amanda'nın ablası."

"Amanda'yı tanıyor musun?"

"Kyrian'ı tanıyorum."

"Bana mı öyle geliyor yoksa herkes Kyrian'ı tanıyor mu?" diye sordu Sunshine.

Selena güldü ve Sunshine'ın daha ucuz çömleklerini yerleştirdiği bölümü açmakta olan Vane'e döndü. "Şu an gündüz yani sen bir KA değilsin. Yardımcılardan mısın?"

Vane gerildi. "Bana hakaret etme. Kimseye hizmet etmem."

"Çok dost canlısı değil," dedi Sunshine yan tezgâhtaki arkadaşına. "Ya kuduz ya da öyle bir hastalığı var."

Vane ona yarı eğlenen yarı tedirgin bir tebessümle baktı. "Biliyor musun Sunshine? Ruh haline hayranım."

Sunshine cevap vermeye hazırlandığı sırada birinin onu izlediğini hissetti.

Endişe ve korku dolu gözlerle kalabalığı süzerken en az kendi yüzü kadar tanıdık olan parıltıyla gülümseyen yüzü gördü.

Sunshine yerinden sıçradı.

Çok uzun boylu değildi, kalabalığın arasında duran bu ileri yaştaki kadını seçilir kılan üzerine giymiş olduğu parlak kırmızı gömlek de değildi. Bu kadının da en az Vane ve Talon kadar güçlü bir maneviyatı ve varlığı vardı.

Beyaz saçları örülerek başının etrafına sarılmıştı. Yüzünde yaşadığı mutlulukların ve tebessümlerin oluşturduğu çizgilere sahipti, koyu kahverengi gözleri parlak ve şefkat doluydu. O gözler insanların bu bilge kadına çekilmesine sebep oluyordu.

"Büyükanne!" dedi Sunshine yaşlı kadın ona doğru yürürken. "Burada ne arıyorsun? Senin Mardi Gras sırasında bir daha New Orleans'a adımını atmamaya dair yemin ettiğini sanıyordum."

Büyükannesi ona sıkıca sarıldıktan sonra yüzüne bakmak için geri çekildi.

Ah, büyükannesini yeniden görmek çok büyük mutluluktu!

Büyükannesi elini Sunshine'ın kolunda gezdirdi, iyi olduğundan emin olmak ister gibi bir hali vardı. "Aslında niyetim buydu ama annen aradı ve senin bir zamanlar bir Kelt olduğun konusunda birtakım soruların olduğundan bahsetti. Ben de burada belirip sana bir sürpriz yapmaya karar verdim."

"Kesinlikle bunu başardın. Burada olmana çok sevindim."

Büyükannesi, Vane'i görünce kaşını kınarcasına kaldırarak konuştu. "Ya siz, bayım?"

"Vane Kattalakis."

Büyükannesi yeniden Sunshine'a baktı. "Annenin bana bahsettiği şu Talon denen adam nerede?"

"Daha geç saatte burada olacak büyükanne."

Büyükannesi başıyla onayladıktan sonra gömleğinin içinde duran küçük bir madalyonu çıkararak Sunshine'ın boynuna taktı.

"Bu nedir?"

Büyükannesi onu Sunshine'a bakan herkesin görebileceği şekilde yerleştirdi. "Bunu kalbine yakın bir yerde tut, küçüğüm. Eğer o adam yeniden peşine düşerse seni kimin koruduğunu bilsin."

"Hangi adam?" diye sordu Sunshine büyükannesinin kaçırıldığından haberdar olmadığını umarak.

Haberdardı.

"Ne olduğunu biliyorum, Sunny. Bildiğimi sen de biliyorsun."

Kahretsin. Büyükannesinin gerçekten de ürkütücü psişik yetenekleri vardı.

"Kolyenin onu korkutacağını hiç sanmıyorum, büyükanne."

"Şaşıracaksın o zaman. Ayrıca korkutmazsa başına gelecekleri hak etmiş demektir." Büyükannesi omzunu okşadıktan sonra Selena'ya döndü. "Sana gösterdiğim egzersizleri yapıyor musun Bayan Laurens?"

"Evet. Güçlerimin her gün daha da geliştiğini hissediyorum."

"Güzel. Ben artık Starla'nın yanına dönsem iyi olacak. Eğer o rezil piç kurusu bebeğime yaklaşmaya kalkışırsa..."

"Büyükanne!" diye inledi Sunshine. Büyükannesinin bugüne kadar böyle sözler sarf ettiğini hiç duymamıştı.

"Ama öyle. Benim torunuma bulaşıyor. Onun tüm uzantılarını kazanda kaynatır kafasını da beslenmeleri için kurtlara atarım."

Vane neredeyse boğuluyordu. "Kurtların kafa yemekten hoşlanmadığını biliyorsunuz, değil mi? Et tamam ama kafalar gerçekten de çene ağrıtıyor. Kafatasının diş arasına kaçtığından bahsetmeme bile gerek yok."

"Bana ukalalık mı taslıyorsun evlat?"

"Evet."

"Bak, genç adam," dedi büyükannesi mağrur bir ifadeyle, "annen sana görgülü davranmayı öğretmedi mi?"

"Annem bana sadece bir şey öğretti ve emin olun bu görgülü davranma değildi."

Büyükannesi başıyla onayladı. "Bunu görebiliyorum ama hâlâ hayatta alacağın çok önemli bir ders daha var."

"Neymiş o?"

"Günün birinde birinin sana erkek ve kız kardeşinden çok daha yakın olmasına izin vermen gerekecek."

Vane'in yüzü taşlaştı, bakışları vahşi ve acımasız oldu. "Kardeşlerim hakkında ne biliyorsun?"

"Sandığından da fazlasını. Önünde zorlu bir yol var, Vane Kattalakis. Keşke bunu senin için daha kolay bir hale getirebilseydim ama bu senin tek başına yapman gereken bir yolculuk. Sadece sandığından çok daha güçlü olduğunu hiç unutma."

"İnan bana hanımefendi gücümden hiç şüphe etmedim."

Büyükannesi bu sözlere gülümsedi. "Birbirimize söylediğimiz yalanlar ne muhteşem, değil mi?"

Büyükannesi, Vane'e sırtını döndü. "Selena, Sunshine. Kendinize dikkat edin. Sunshine, bugün akşam olduğunda yüreğinin sesini dinle. Onun söylediklerini yap seni yanıltmayacaktır."

"Tamam, büyükanne yapacağım."

Büyükannesi yanağından öptü ve St. Anne'e doğru yürümeye başladı.

O gözden kaybolunca oldukça kötü görünmekte olan Vane'e döndü. "Özür dilerim. Bunu pek çok kişiye yapıyor. O an aklına geleni söyleyiveriyor işte."

Vane cevap vermedi. Kollarını göğsünde kavuşturarak meydanı çevreleyen siyah demir çite yaslandı.

Sunshine tezgâhını hazırlama işini bitirdikten sonra saatine baktı.

Cameron'ın gelmesine biraz daha vardı, eskiz defterini çıkararak bir şeyler karalamaya başladı.

Farkında olmadan onu kaçıran adamın resmini çizmişti.

Vane çizime baktı. "Bu büyük bir benzerlik."

Sunshine dondu. "Bu adamı tanıyor musun?"

"Evet, elbette tanıyorum. Talon da tanıyor. Selena bile tanıyor olabilir."

"Selena," dedi Sunshine arkadaşına dönerek. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

"Elbette, o Acheron."

"Acheron kim?" diye sordu. Etrafındaki herkes bu adı söylüyordu ama onun kim ya da ne olduğu hakkında en ufak bir fikri dahi yoktu.

"Kısa bir açıklama yapmak gerekirse," dedi Vane, "Talon'un patronu."

"Talon'un patronu beni niye kaçırsın? Beni Talon'dan uzaklaştırmak mı istiyor?"

Vane buna güldü. "Hiç onun tarzı değil. Ash senin Talon'dan uzak durmanı istese kapında belirir ve ödünü koparır. Ayrıca dün seni kurtarma operasyonunu yöneten oydu."

Eh, bunu bilmek güzeldi.

Ama onu kaçıran adama niye bu kadar çok benziyordu?

Kaşları iyice çatıldı. "Talon beni Camulus'tan kurtarırken orada mıydı?"

"Evet, ben de oradaydım. Hatırlamıyor musun?"

Başını iki yana salladı. Tek hatırladığı Talon'du. "Talon ile Acheron'u ne kadar tanıyorsun?" diye sordu Vane'e.

Vane omuz silkti. "Talon'la yeni tanıştım ama Acheron'la yolumuz yüz ya da iki yüz yılda bir çakışır."

"Sen de ölümsüz müsün?"

Başını hayır anlamında iki yana salladı. "Benim türüm insanlardan biraz daha uzun yaşar."

"Ne kadar?"

"Yaklaşık bin yıl, yüz eksik yüz fazla olabilir."

Vay, bu uzun bir süreydi.

Sunshine bu kadar uzun bir geleceği planlamayı hayal dahi edemedi. İçinden bir ses bunu yalnız yaşamak zorundaysan gerçekten çok büyük bir lanet olduğunu söyledi ona.

Vane etraftaki kalabalığı gözleriyle tararken Sunshine onu seyretti. Bu yeşil-ela gözler her şeyi görüyordu sanki.

"Talon bu konuda hiçbir şey söylemezken sen nasıl bu kadar açık olabiliyorsun?"

Vane yine omuz silkti. "Ben gizlilik yemini etmedim ve son günlerde yaşadıklarına bakarsak hakkımda bir şeyler biliyor olmak senin en küçük sorunun. Hatta sana aslında insan taklidi yapan gerçek bir kurt olduğumu sıkıyorsa başkalarına söylemeni de tavsiye ederim."

Durdu ve şeytanca gülümsedi. "Bunu yapmanı çok isterim," dedi usulca. "Böylelikle seni bir tımarhaneye kapatırlar."

Sunshine'ın bundan hiç kuşkusu yoktu. Bu "farklılıkları" konusunda neden bu kadar özgürce konuşabildiğini çok iyi anlatıyordu.

"Gerçekten bir kurt musun?"

Başıyla onayladı.

"Peki, insan olmayı nasıl başarıyorsun?"

"İnsanlardan daha farklı bir türüz. Irkım dokuz bin yıl önce büyük büyük dedemin oğullarının hayatını, DNA'larını büyülü bir şekilde diğer hayvanlarla değiştirerek korumaya çalışmasıyla başlamış. Böylelikle biz doğmuşuz. Ortaya iki tür yaratık çıkmış. İnsan kalbine sahip olanlar ve hayvan kalbine sahip olanlar. Ben hayvan soyundan geliyorum."

"Yani sende kurt kalbi mi var?"

Yine başıyla onayladı. "Haliyle tüm erdemleri ve kendini koruma içgüdüsü de."

"İnsan olmayı hiç istedin mi?"

"Hayır, asla. Bunu neden isteyeyim?"

Sunshine onun hâlâ bir şeyler sakladığını hissediyordu. İtiraf ettiğinden çok daha fazlasını hissediyordu ama Sunshine'ın oralara girmesini de kesinlikle istemiyordu.

Konuyu değiştirdi. "Şekil değiştirirken canın acıyor mu? Filmlerdeki gibi kemiklerin çatırdayıp kıllanıyor musun?"

Bu durumu aşağıladı. "Hayır. O tam bir Hollywood dramatizasyonu. Doğuştan büyü gücüne sahip olduğumuz için çoğumuz bu işi hiç acısız gerçekleştiririz. Seni Talon'un kabininden motosikletimin bulunduğu yere götürürken hissettiğim kadar bir acı hissediyorum. İçimde küçük bir elektriklenme oluyor. Doğru yapıldığında insana keyif bile verebiliyor."

"Bunları yapabilmek hoş olmalı." Başını eğdi, gözlerini kıstı ve Vane'e baktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Senin bir kurt olarak nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışıyorum."

"Bunun olmaması için dua edeceğim."

Sunshine ondan bir adım uzaklaştı. "Biliyor musun, sizin insanları gerçekten korkuttuğunuzu düşünüyorum."

"Bazen bunu yaparız."

Sunshine daha fazlasını öğrenmeye pek istekli değildi, beklemeye devam etti.

Maalesef Cameron ortaya çıkmadı.

Vane onu Talon'a geri götürmek istedi ama Sunshine bunu reddetti. "Belki de gecikmiştir. Belki de bir toplantısı vardır. Öylece çekip gidemem."

Vane son derece kısık, ulumaya benzer bir ses çıkardı ve sonra tezgâhın arkasındaki tabureye oturup siyah demire yaslandı, Sunshine da yanında oturmuş çömlek ve resimlerini satmaya uğraşıyordu.

Akşamüstü oldu ama hiçbir gelişme olmadı.

Cameron ortaya çıkmadı.

Selena saat dörtte kısa bir ara vermek üzere yanlarından ayrıldı.

Vane bu kez Sunshine'ın arkasındaki kaldırımın üzerinde oturuyordu. Uzun bacaklarını sokağa uzatmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmıştı. Yere koymuş olduğu kollarına yaslanıyordu. Bu pozisyonu tişörtünün o mükemmel bedenine iyice yapışmasına sebep olmuştu.

"Bu işi her gün yapıyor musun?" diye sordu Vane.

"Çoğunlukla."

"Ah, bu çok sıkıcı. Delirmemek için ne yapıyorsun?"

"Eskiz ya da resim yapıyorum ve ben fark etmeden gün bitmiş oluyor, evime dönüyorum."

"Hiç anlamıyorum."

Sanatçı olmayanlar zaten hiç anlamıyordu.

"Merhaba Sunshine, yeni bir şeyler var mı?"

Sunshine döndü ve tezgâhın diğer yanından kendisine yaklaşmakta olan Bride McTierney'yi gördü. Uzun boylu, her yanından cinsellik fışkıran, oldukça iri ve toplu bir kadındı, Boticelli meleklerinin yüz hatlarına sahipti. Saçları çok koyu kestane rengiydi, sokağa çıkmadığı sürece herkes onları siyah zannederdi. Güneşte ise bir anda kızıla dönerlerdi. Bride onları genelde yüzüne düşen bir şekilde açık olarak kullanırdı.

Çok tatlı bir insan olan Bride, Sunshine'ın sürekli müşterilerindendi. Onun resimlerini satın alır ve onları butiğine asardı.

"Hayır," dedi Sunshine, "üzgünüm. Son dönemde fantastik bir şeyler ya da Jackson Meydanı'yla ilgili bir resim yapmadım. Ismarlanmış parçalar üzerinde çalışıyordum."

"Tüh, yeni bir eve taşındım ve o iğrenç duvarları göze hoş gösterecek bir şeylerin olduğunu umuyordum."

Sunshine kaşlarını çattı. Bride, Iberville'de yaşadığı evi çok severdi. "Neden taşındın?"

"Taylor geceleri şehre inmek için o kadar uzun yol yapmak istemiyordu, ben de işine yakın olan bir yere taşınmanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Ama sen orada çalışıyorsun."

"Biliyorum. Hepimiz aşk için birtakım fedakârlıklar yaparız." Sunshine'a gülümsedi ama Sunshine bunun göstermelik olduğundan şüphelendi.

İşte bu Sunshine'ın en korktuğu şeydi.

Neden aşk için hep kadın fedakârlık yapıyordu? Bunu bir kez olsun bir erkek yapamaz mıydı?

Bride içini çekti. "Seveceğim türde yeni bir şeyler yaparsan beni ara, tamam mı?"

"Arayacağım. Bu arada harika görünüyorsun. Kilo mu verdin?"

Bride bir anda ışıldadı. "Kırk altı bedene indim. Ama sürekli aç geziyorum."

"Evet ama başarmışsın."

"Teşekkür ederim. Taylor beni kulübünde haftada dört kez gitmem için aerobiğe yazdırdı ve bunun çok faydası oldu."

"Bundan pek hoşlanmışa benzemiyorsun."

Bride gözlerini kaçırırken oradaki acıyı gördü. "Eşofmanını giyip bu derslere ihtiyacı varmış gibi tavırlar takınarak üzerinde mayolarıyla orada duran sıfır beden kadınların arasından yürümekten nefret ediyorum. Bu içimin Krispy Kreme'e gidip bir şeyler yemek hissiyle dolmasına sebep oluyor."

Sunshine güldü. "Bence on bedenin altındakileri çuvalla örtmeliler."

Bride gülümsedi. "Elbise bedenleri ve zayıf kadınlardan bahsetmişken, dükkânıma dönsem iyi olacak. Kendine iyi bak tamam mı?"

"Sen de."

Bride dükkânına doğru ilerlemeye başladı.

"O kimdi?" dedi Vane ayağa kalkmış parlayan aç gözlerle Bride'ın arkasından bakıyordu.

Bunu nasıl yapıyordu? İnsan ya da kurt fark etmez ürkütücü bir sessizlik içinde hareket ediyordu.

"Adı Bride McTierney. Iberville'de bir butiği var."

"O... Çok hoş."

Sunshine böyle düşünmesine şaşırmıştı. Erkeklerin çoğu Bride'ın uzun boyu ve dolgun yapısından ürkerdi.

Vane ise şu an sıfır beden bir modele bakar gibiydi.

Bu güzel olabilirdi...

Vane gözlerini kırpıştırdıktan sonra yeniden kaldırıma oturdu.

"İstersen sizi tanıştırabilirim."

Sunshine'a baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. Sunshine o yeşil gözlerde bir pişmanlık gördü.

"Kurtlar insanlarla kaynaşmaz. Siz ne olduğumuzu öğrenince kaçmaya çok meraklısınız. Kadınlarınızın son derece kırılgan olduğundan bahsetmeme bile gerek yok. Çiftleşirken partnerimin yaralanmasından ya da ölmesinden korkmayı hiç istemem."

"İnsanlar da benim hep aklıma geleni söylediğimi söyler. Tanrım. Şimdi bir şey söyleyeceksin değil mi?"

"Söyledim sana, insan değilim. Senin yasakların bende yok."

Sunshine bunun doğru olduğunu düşündü. Ama acıydı. Bride onu olduğu gibi kabul eden, zorlu diyetlere sokmayan, egzersiz yaptırmayan bir adamla çok daha mutlu olurdu.

"Pekâlâ," dedi Vane birkaç dakika sonra. "Kelt'le arandaki durum nedir? Sadece cinselliği mi paylaşıyorsunuz yoksa fazlası var mı?"

"Niye sordun?"

"Çünkü sen bana tam biyografimi sordun. Ben de sorumun adil olduğunu düşünüyorum."

Sunshine onun yanına oturdu. "Bilmiyorum. Talon'la birlikteyken çok uyumlu olduğumuzu düşünüyorum. Sanki o benim bir parçam ve onu bulana kadar bu parçamın eksik olduğunun farkında bile değilmişim gibi."

"O da aynı şeyi hissediyor mu?"

Özlemle içini çekti. "Kim bilir? Söz konusu o olunca bunu söylemek zor. Sevdiğinin ben olduğumdan emin değilim."

"Doğru. Duygular onun güçlü yanı değil ama beni çağırdığına göre ona çok şey ifade ediyor olmalısın."

"Bunu nereden anladın?"

"Acheron'un emirlerine karşı gelmek bir Karanlık Avcı için hiç de akıllıca bir hareket değildir. Yaşamları onun dudaklarının arasındadır. Ayrıca Talon senin güvende olabilmen için benimle bir anlaşma yaptı. Bu da hiç akıllıca değil."

"Neden? Onu incitmeyeceksin değil mi?"

"Şu an bunu yapmayacağım ama insanlarımın içinde bulunduğu tehlikeyi düşünürsen bir Katagari Katili'yle anlaşma yapmak aptallığın daniskasıdır."

"Ne katili?

"Ne olduğumun tam adı."

Sunshine kaşlarını çatarak ona baktı. "Tamam, anladım da Katagari Katili tam olarak ne anlama geliyor?"

"Hiç pişmanlık duymadan öldürebilen kişi."

Sunshine'ın tüyleri ürperdi ama böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanamıyordu. Vahşiydi, buna hiç şüphe yoktu ama söylediği kadar vicdansız da görünmüyordu. "Bunu gerçekten yapar mısın?"

"Bebek, annemi öldürmek için bile iki kez düşünmem."

Büyükannesinin onun kardeşleri hakkında söylediklerini hatırladı. "Evet ama kız kardeşinle erkek kardeşini öldürür müsün?"

Vane bakışlarını kaçırdı.

Sunshine onun omzuna sürtündü. "Görünmek istediğin kadar erdemsiz değilsin, Vane Kattalakis. Sanırım insan tarafın düşündüğünden daha ağır basıyor."

Sunshine tezgâhının başına dönerek taburesine oturdu. Etrafındaki insanları süzmeye devam etti, güneş battığında Cameron hâlâ gelmemişti ve Sunshine ortalıkta tehdit unsuru taşıyan kimseyi de göremiyordu.

Koruması dışında.

Talon güneş batmadan önce kalkıp giyinmişti. Bir an önce gidip Sunshine'a kavuşabilmek için kulübesini arşınlıyordu.

Endişeyle Vane'i aradı.

"Hâlâ yaşıyor ve başına bir şey gelmedi," dedi Vane merhaba bile demeden. "Sunshine," diye seslendi, "Kelt arıyor, seni yemediğimden ya da başka bir şey olmadığından emin olmak istiyor."

Talon Sunshine'ın telefonu almasını beklerken Vane'in bu saçma esprisi karşısında yüzünü ovuşturdu.

"Talon?"

"Hey, bebeğim, iyi misin?" diye sordu Talon. Onun yumuşacık Güneyli aksanını duyar duymaz rahatlamıştı.

Bu hayatında duyduğu en kutsal sesti.

"İyiyim. Hiçbir şey olmadı. Gerçekten çok sıkıcı bir gündü. Vane dışında. Oldukça ilginç biri, Cujo'ya[13] benzer yönleri de var."

Talon gülümsedi. Sunshine'ın iyi olduğunu duyunca kendini hafiflemiş hissetmeye başladı. "Eminim. Dikkatli ol ve ben de en kısa sürede orada olmaya çalışacağım."

"Tamam. Görüşürüz."

Sunshine'ın öpücük gönderen sesi kulağına geldiğinde yüreği sıkıştı. Hey tanrılar, bu kadını ne çok seviyordu.

"Ah, Talon ben de seni yalıyorum."

13 Stephen King'in aynı adlı romanındaki St. Bernard cinsi kuduz köpek. (ed. n.)

"Kes sesini apış arası koklayıcısı. Benimle samimi olma iznin yok, anca gidersin."

Vane homurdandı. "Biliyorsun değil mi, bunu günün birinde gerçekten sana ödeteceğim."

"Tamam, gelirken yanımda biraz köpek maması da getiririm."

Vane güldü. "Bu yaptığım işin karşılığında bana bir tabak birinci sınıf pirzola borçlusun, bataklık faresi."

"Söz. Nasılsın bu arada? İnsan formunu sorunsuz korumayı başarabiliyor musun?"

"Harikayım. Giysilerimin çoğunu hâlâ üzerimde tutmayı başarabiliyorum."

"Evet, bunu yapsan iyi olacak. O cılız bedeninin Sunshine'ın gözlerine bir zarar vermesini istemem."

"Eğer senin o yağlı ve kıllı popona bakıp kör olmadıysa benimkini görünce inan başına hiçbir şey gelmez."

"Kıllı mı? Pardon ama beni kardeşinle karıştırıyorsun."

Vane yeniden güldü.

"Ciddiyete dönersek güneş on beş dakika sonra batacak ve hemen yola çıkacağım."

"Kaleyi koruyorum, General Custer. Endişelenme."

"Teşekkürler, Oturan Boğa. Az sonra görüşürüz."

Talon telefonu kapadı ve güneşin battığını bildiren tenindeki karıncalanmayı hissetmeyi bekledi, böylelikle güvenle dışarı çıkabilecekti.

Hava kararddıktan kırk beş dakika sonra Sunshine, Vane'e köşedeki içecek tezgâhına gidip kendisine bir şey alıp alamayacağını sordu.

Vane karşı çıktı ama Sunshine onu görüş alanında olacağına ve o dönene kadar ayağa bile kalkmayacağına söz vererek onu ikna etmeyi başardı.

Vane sıraya girdiğinde Sunshine, Selena'nın kısık ıslığını duydu.

"Şuradaki adam oldukça tehlikeli görünüyor. Üzerinde seri katil damgası taşır gibi."

Sunshine döndü ve köşeyi dönen aşırı uzun boylu, siyah saçlı adamı gördü. Decatur Sokağı'nda kaldırımın yanına sıralanmış olan atlar adam önlerinden geçerken huysuzlandı.

Adamdan kötü bir şeyler hissetmiş gibi bir halleri vardı.

Adamın tekin olmayan görüntüsü Sunshine'ın midesine kramp girmesine sebep oldu. "Vane'i çağırmam gerekir mi?"

"Bilmiyorum." Selena tezgâhından doğruldu ve Sunshine'ın tezgâhına geldi. "Sana bir şey yapmaya kalkıştığı anda ben onu tutarım sen de çığlık atarsın."

"Tamam. Belki de önümüzden geçip gider."

Adam bunu yapmadı.

Tezgâha baktı, aynı hizaya geldi ve durdu.

Sunshine'ın bakışları bu vahşi görünümlü adamın sol elindeki gümüş pençelere kaydı.

Adam tezgâhına yaklaşırken tek kelime bile etmedi. Sunshine yutkunarak içgüdüsel bir hareketle Selena'ya biraz daha yanaştı. Adam bu kadar acımasız bir tavırla durmasa aslında çok yakışıklıydı.

Sunshine endişeli gözlerle Selena'ya baktı.

Karanlık, ölüm saçan bakışları Sunshine'ın bir müze kataloğunda görerek uyarladığı Yunan tarzı kâseler üzerinde durdu. Sunshine'ın ondan hiç ummayacağı bir yumuşaklıkla elini üzerinde kırmızı desenler olan kâsede gezdirdi.

Bakışlarında sanki o kâse onu geçmişinde bir yerlere götürmüş gibi bir özlem belirdi. "Bunları sen mi yapıyorsun?"

Sunshine o siyah gözler kendisininkilerle buluşunca irkildi. Son derece derin ve kışkırtıcı bir sesi vardı, aksanı da çok ağdalıydı. Sunshine soruyu anlamakta zorlandı. "Ben yapıyorum."

"Güzel çalışma."

Adam bir silah çıkarıp onu vursa bu kadar şaşırmazdı. "Teşekkür ederim."

Adam cebine uzandığında Sunshine, Vane'i çağırmak üzere çığlık atmaya hazırlanıyordu ki adamın cüzdanını çıkardığını fark etti. "Ne kadar?"

"Burada ne yapıyorsun?"

Sunshine adamın arkasından yaklaşmakta olan Talon'u gördü. Uzun, kızgın ve vahşi adımlarla yanına geldi. Hızla.

"Bu seni hiç ilgilendirmez, Kelt," diye hırladı yabancı.

"Sunshine'dan uzaklaş Zarek, yoksa yemin ederim seni yere indiririm."

Zarek cüzdanını cebine koyduktan sonra Talon'a döndü. "Denesene Kelt, ben de elimle kalbini sökeyim."

Talon öne atılarak onu itti.

Zarek ona bir yumruk savurdu ama Talon eğilerek bundan kurtulurken onu yeniden itti.

Vane bir anda orada belirerek onları ayırmaya çalıştı. "Hey, hey, hey!" diye hırladı Talon'a onu Zarek'den uzaklaştırarak. "Neler oluyor burada?"

"Seni bir daha onun çevresinde görmeyeyim, Zarek. Ciddiyim."

Zarek pençeli eliyle ona hareket çektikten sonra arkasını dönerek öfkeli adımlarla Presbytere binasına doğru yürümeye başladı.

Sunshine Talon'un yüzünde gördüğü vahşi ifade karşısında dehşete kapılmıştı. Gerçekten de birini öldürebilecek gibi duruyordu.

"Talon?"

"Olduğun yerde kal," diye uyardı Vane. "İyi misin, Kelt?"

Talon cevap veremedi. Tek hissettiği içindeki giderek büyüyen öfkeydi.

Zarek'i gördüğü anda aklına daha önceki gecelerin birinde onu kurbanıyla gördüğü anı hatırlamıştı.

Sunshine'a bu şekilde yaklaşırsa tanrı gerçekten de bu adamın yardımcısı olmalıydı.

Onu tüm koşulları göz ardı ederek öldürürdü.

Talon hiçbir yorum yapmadan Sunshine'ı kendine çekti ve onu orada tuttu. Elini saçlarına götürdü ve paçuli kokusunu içine çekti ve onu kollarının arasında tutarak huzura kavuştu.

"Ona bakıyor olmalıydın, Vane," diye hırladı Avcı Adam'ya.

"O sadece Zarek'ti, Kelt. Sakin ol. Tabaklarına bakmaktan başka bir şey yapmıyordu."

"Onu incitebilirdi."

"Ama incitmedi."

"Evet, şansın varmış."

Zarek Pirate Geçidi'ne doğru ilerlerken hâlâ burnundan soluyordu.

Ne zaman öğrenecekti? Ne zaman birine yardım etmeye çalışsa bu ona karın ağrısı olarak geri dönüyordu.

Kadını görür görmez tanımış ve Talon'un onu neden korunmasız bıraktığını merak etmişti.

Dişlerini sıktı. "Tamam. Ölsün o zaman."

Niye umursuyordu ki?

Geçidin sonuna geldiğinde durdu. Hiç bilinmedik, buz gibi bir duygu etrafını sardı. İnsanlıktan Karanlık Avcılığa geçtiğinden bu yana bu duyguyu hiç tatmamıştı.

"Zarek."

Döndü ve karşısında Dionysos'u gördü. Yunan tanrısının kahverengi saçları kusursuz bir biçimde taranmıştı. Boğazlı lacivert bir kazağın üzerine koyu renkli tüvit bir ceket giymişti ve yüksek maaşlı üst düzey bir yöneticiye benziyordu.

"Beni patlatacaksan bunu hemen yap, Dionysos."

Dionysos güldü. "Lütfen bana Dion de. Dionysos çok modası geçmiş bir terim."

Tanrı yanına yaklaşınca Zarek gerildi. Bu varlığın gücü reddedilemezdi ve etrafındaki havanın elektriklenmesine sebep oluyordu. "Neden benimle konuşuyorsun?"

Dionysos başparmağıyla trafiğe kapalı bölgeyi gösterdi. "Talon'la küçük kapışmanızı duydum. Seninle bir anlaşma yapabileceğimizi düşündüm. Sadece sen ve ben."

Zarek bu fikri aşağıladı. "Bu şeytanla anlaşma yapmaya benzer."

"Evet ama ben kükürt kokmam. Daha güzel giyinirim. Luc her zaman bir pezevenk gibi görünmüştür." Zarek'e sigara paketini uzattı. "Hadi bir tane al. Sevdiğin markadan."

Zarek bir sigara aldı ve o sigarasını yakarken kuşkulu gözlerle onu izledi. "Teklifin nedir?"

"Basit. Şehirde bana iyilik yapan bir oğlan var. Dün gece ona rastladın. Patronuna benzeyen."

"Evet, o piçi biliyorum ve henüz ödeşemedik."

"Biliyorum. Bu şekilde karşılaşmış olmanız büyük bir şanssızlık. Şu öfkeni bir kenara bırakırsan teklifimin çok özel olduğunu göreceksin."

"Neymiş o?"

"Benim oğlanın birkaç şeye ihtiyacı var. Aslında seni hemen öldürebiliriz ama senin gibi 'özel yetenekleri' olan birinin bizim tarafımızda olmasının seni sonsuzluğa bedensiz bir gölge olarak yollamaktan çok daha iyi olacağını düşünüyorum." Dionysos durdu.

"Devam et."

"Şu an için tek arzum yakalanmaman. Acheron'un da söylediği evine git ve Mardi Gras'ya kadar orada kal. Kutlamalarım sırasında Styxx seninle irtibata geçecek. Ona son hazırlıklarında yardımcı ol ve ben de sana en çok istediğin şeyi vereyim."

"En çok istediğim şey neymiş?"

"Çektiğin acıların son bulması."

Zarek Tanrı'ya hakkını vermeliydi, ne sunacağını çok iyi biliyordu. "Beni kandırmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

"Styx Nehri'nin üzerine yemin ederim ki bize yardımcı olursan seni tüm acılarından kurtaracağım. Tamamıyla. Kandırmaca yok. Hile yok. Tek bir hareket ve ölümün bile ötesine geçeceksin."

"Peki ya yapmazsam?"

Dionysos şeytanca gülümsedi. "Tartaros'un güzel bir köşesinde Hades seni bekliyor olacak."

Zarek sigarasından bir nefes alarak güldü. "Sanki bu beni çok korkutur da. Ne yapacak? Etimi mi sökecek? Kemiklerimi mi kıracak? Beni bir yere asacak, kan revan içinde kalana kadar bana vuracak ya da o kürek işkencesini mi yapacak? Daha önce de oraya gitmiştim hatta elimde kaydı bile var."

Dionysos'un gözleri alevlendi. "Artemis'in yaşamana izin vermiş olmasına inanamıyorum."

"Ben de senin daha iyi tehditler savuramayan bir tanrı olmana inanamıyorum. Ama sakın üzülme," dedi Dionysos ona vurmaya

hazırlanırmış gibi görünürken. "Bu pisliklerden her şıkta nefret ediyorum ve kaç tanesinin gölgeye dönüşeceğini de hiç umursamıyorum."

Tanrı hemen sakinleşti.

"Telefon numaramı bildiğini sanıyorum," dedi Zarek.

Dionysos onayladı. "Görüşürüz."

"Tamam. Salı günü görüşürüz."

Sunshine, Talon'un ısrarıyla tezgâhını topladı ve adamların arabayı sanat galerisine götürmelerine izin verdi. Adamlar arabayla yola çıktıkları sırada Sunshine onları durdurdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Talon, Sunshine arabanın yanındaki küçük kapağı açarken.

"Hiçbir şey."

Sunshine, Zarek'in bakmakta olduğu kâseyi eline alınca Talon kaşlarını çattı. Sunshine kâseyi Vane'e verdi. "Bunu benim için Zarek'e götürmenin bir sakıncası var mı?"

Talon donakalmıştı. "Delirdin mi sen?"

"Hayır, Talon. Adam acı içindeydi. Bence birinden nezaket görmeye çok ihtiyacı var."

Vane homurdandı. "Kıçını tekmelemek de iyi olabilir."

"Vane, lütfen." Sunshine onu kâseyi almaya zorladı.

Vane istemeye istemeye aldı. "Tamam ama bana atarsa karşılığında bir şey isterim."

Sunshine onu yanağından öptü.

"Bu yetmez ama yanımızda Talon var diye kabul ediyorum."

Vane kâseyi aldı ve sokakta son hızla ilerledi.

Sunshine hâlâ kaşlarını çatmaya devam eden Talon'a döndü. "Zarek onu ilk fırsatta duvara fırlatarak kıracak."

"Hiç sanmıyorum ama bunu yapsa bile ben her zaman bir kâse daha yapabilirim."

Talon arabasını kilitlemesine yardım etti ve sonra sokakta ilerlemeye başladılar. "Çok cömert bir kalbin var."

"Hep öyle derler. Pekâlâ, Styxx avına çıkacak mıyız?"

"Kesinlikle hayır. İncinmeni göze alamam."

Sunshine ona hırladı. "Dinle beni, büyükannem bu akşamüstü bir şey söyledi. Bana bu gece yüreğimin sözünü dinlememi söyledi. Ne demek istediğini anlamadım ama ona güvenirim. Sıradışı bir medyumdur. Bana söylediği her şey hep gerçekleşti."

"Bak, Sunshine. Onun ne söylediğini bilemem ama sana bir şey olmasına izin verecek değilim. Nynia öldüğünde kayboldum, buz kestim ve ondan sonra bir daha ısınamadım. Ta ki senin ellerini üzerimde hissedene kadar. Sensizliğe tahammül edebilmemin tek yolu duygularımı gömmem ve bunu da artık yapamıyorum. Seninleyken tek yapabildiğim hissetmek ve ihtiyaç duymak."

"Ben de öyleyim."

"Peki, bu bizi nereye götürüyor?"

"Bilmiyorum, Talon. Keşke bilseydim."

Meydanda yürürlerken Talon kolunu omzuna doladı. Etraflarındaki diğer çiftlere baktı.

Mortgage borcundan başka sorunu olmayan o normal çiftlerden biri olmayı diledi.

Ama öyle olamazlardı.

Camulus ikisiyle birden oynuyordu ve Sunshine incinecekti.

Talon onları koruyabilmek için sadece bir yol biliyordu.

"Peki, nereye gidiyoruz?" diye sordu Sunshine.

"Bir mucize hakkında bir tanrıyı görmeye."

On Beşinci Bölüm

Artemis ellerini uzun sarı saçlarının arasından geçirirken Ash dişlerini gıcırdattı. Artemis bir lüleyi parmaklarının arasına geçirip onunla oynarken gözlerini kıstı.

"Gitmeliyim," dedi Ash.

Artemis baştan çıkaran bir tavırla dudaklarını sarkıtırken, elini Ash'in çıplak göğsünde gezdirdi, tırnakları hafif hafif tenine batırıyordu. "Gitmeni istemiyorum."

"Beni serbest bırak artık, Artie. Birilerini daha incitmeden önce Styxx'i bulmalıyım. Dün gece Zarek'i neredeyse öldürüyordu."

"Kimin umurunda? Zarek ölse daha iyi durumda olurdu."

"Bu pek çoğumuz için söylenebilir."

Tırnaklarını acıtarak yatağın direklerine yumuşak altın kordonlarla bağlamış olduğu kollarına geçirdi. "Bu şekilde konuşmandan nefret ediyorum. Senin için yaptığım onca şeyden sonra çok nankör tavırlar sergiliyorsun."

Ah elbette, onun *için* çok şey yapmıştı. Daha çok *ona* bir şeyler yapmıştı, hiçbiri kibar ya da eğlenceli değildi.

"Artie, kordonları zorla çözmeme sebep olma." Onun "özel" kordonlarını çözmek için güçlerini kullanırsa bu hemen Olympos'a sinyal göndererek diğer tanrıları, Artemis'in tapınağında olduğundan haberdar edecekti. Ash'in güçleri onu her "ziyaretinde" ciddi bir

şekilde kısıtlanıyordu. Kapıları dokunmadan açmak ya da giysilerini çıkarmak gibi basit işleri yapabilirdi ama bundan fazlası Olympos tanrılarını uyarır ve bu gücün nereden kaynaklandığını araştırmalarına sebep olurdu.

Artemis'in tek korkusu buydu.

"Bunu yapmayı çok isterdin, değil mi? Zeus'un ya da diğerlerinden birinin seni yatağımda bulmasını."

"O zaman bırak gideyim."

Altın kordonlar bileklerinden çözülüverdi. Ash içini çekerek şafaktan bu yana ilk kez kollarını oynattı, kan dolaşımı yeniden başladı.

Bir yorgunluk dalgası her yanını sardı ama bundan hemen kurtuldu.

Artemis her zaman olduğu gibi birlikte oldukları süre zarfında uyumasına izin vermemişti ve iki gündür uyanıktı.

Çok yorgundu ve uyumaktan başka bir şey yapmak istemiyordu.

"Ah, tahmin et bakalım senin için ne buldum?" dedi Artemis. "İşe yaramazın teki olan ağabeyim Dion seninkiyle ve Galyalı savaş tanrısı Camulus ile bir araya gelip güçlerini birleştirmiş. Bu tam bir ahmaklık, değil mi?"

Acheron dondu. "Ne dedin sen?"

"Dion ile Cam eski tanrılıklarını geri alabileceklerini sanıyorlar ve elebaşları da senin kardeşin. Hiç şansları yok değil mi?" Bir kahkaha attı. "Bir düşünsene unutulmuş bir Galya savaş tanrısı, tek şanı şarap içip yatmak olan ağabeyim ve tek özelliği sana benzemek olan kardeşin bir araya geliyor ve bu şekilde zafere ulaşabileceklerini sanıyorlar." Aşağılayan bir ses çıkardıktan sonra bir kahkaha daha attı. "Bu eziklerin ne planladığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Acheron ona baktı. Artemis diğerlerinin yeteneklerini küçümseyebilirdi ama Ash onların ne yapmaya niyetlendiklerini galiba biliyordu.

Mardi Gras günü Atlantisli Yokedici'nin bulunduğu dünya ile bu dünya arasındaki bariyer inceliyordu.

Styxx'i planlarına dâhil etmelerinin tek sebebi olabilirdi.

Yokedici serbest bırakmak istiyorlardı ve bunu yapmanın tek yolu Ash'i öldürmekti.

Ash öyle ya da böyle bunun gerçekleşmeyeceğinden emin olmalıydı.

Mardi Gras geldiğinde hepsi büyük bir sürprizle karşılaşacaktı.

Neyle uğraştıkları konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Yokediciyi kontrol etmeleri mümkün değildi. Serbest kaldığı anda yeryüzünün en eski ve en acımasız tanrıçasıyla karşılaşacaklardı. Ailesinin tüm fertlerini katletmiş bir tanrıçayla. Bunun ardından durdurulup hapsedilmemiş olsaydı tüm dünyayı yok edecekti.

Camulus ile Dionysos, Ash'i öldürdükten sonra onunla bir pazarlığa girişebileceklerini sanıyorlarsa çok aldanıyorlardı.

Onların tanrıçayı mantıklı olmaya davet etmeleri düşüncesi neredeyse gülmesine sebep olacaktı. Mardi Gras gecesi son derece ilginç olacaktı, bu kesindi.

"Bu arada," dedi Artemis çıplak bir şekilde uzanmış ayağını Ash'in omurgasında gezindirirken, "çocukların sen buradayken hiç uslu durmadılar."

Ash bileğini ovmayı bırakıp ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Emirlerine karşı geldiler, Zarek bu akşamın erken saatlerinde dışarıdaydı, o ve Talon Fransız Mahallesi'nde kavga ettiler."

Ash bir anda öfkelendi. "Ne? Ne zaman?"

"Yaklaşık iki saat önce."

"Lanet olsun, Artemis," diye hırladı. "Bana neden söylemedin?"

Artemis omuz silkerek ilgisini çekmek umuduyla elini kendi çıplak göğsünde gezdirdi. "Burada olmandan mutluydum ve söyleseydim gitmeye kalkışacaktın."

Ash ateş püsküren gözlerle ona baktı. Bu kadının bencilliğinin sınırı yoktu. Ona kızarak parmağını şaklattı ve giysileri bedenindeki yerlerini aldı. Saçlarını siyah yaptı ve yerden sırt çantasını aldı.

"Sende o rengi hiç sevmiyorum," dedi Artemis huysuzlanarak ve saçlarını yeniden sarıya çevirdi.

Ash gerildi. "Neyse ki sarıdan daha da çok nefret ettiğim bir renk var, o da kestane rengi." Saçlarını siyah yaptıktan sonra Artemis'inkini de aynı renk yaptı.

Ash kendini zihin gücüyle New Orleans'a yönlendirdiğinde Artemis'in çığlığı tapınakta yankılandı.

688 Ursulines Caddesi'ndeki motorcu barına yaklaşırlarken Sunshine bedenindeki adrenalinin arttığını hissetti. Burası dostlarla buluşup yiyip içmek için en güzel yerdi, her tür eğlence vardı.

"Bana Sanctuary'ye gittiğimizi söyleme sakın."

Talon kaşlarını çattı. "Sanctuary'yi biliyor musun?"

"Tatlım, bu şehirde Sanctuary'yi bilmeyen tek kadın bile bulamazsın, Islah Olmaz Tanrılar Bölgesi. Ben ve kız arkadaşlarım oraya hep birlikte gidip Mama Lo'ya vücudu düzgün olmayanları işe almama politikasından dolayı ödül vermek istiyoruz."

Talon'un yüzündeki rencide olmuş ifadeyi görünce güldü. "Senin vücudun da düzgün. Sanctuary'deki seksi adamların karşısında kesinlikle durabilirsin. Ama bununla yüzleş lütfen, buranın kadınların Hooters'ı[14] olduğunu hiç fark etmedin mi gerçekten?"

14 Genç ve güzel kadınların garsonluk yaptığı restoran ve bar zinciri. (ed. n.)

"Hayır. Sanctuary'deki erkeklerin ne harika göründüklerini hiç fark etmediğimi tüm dürüstlüğümle söyleyebilirim. Umursadığım da söylenemez."

1801 yılında inşa edilmiş kulüp tipik bir New Orleans binasıydı. Pas rengi tuğladandı ve eski tip salonların kapısına benzeyen kapısının üzerinde kocaman bir levha sallanıyordu. Üzerinde dolunayın bulunduğu tepede duran bir motosiklet resmi vardı ve iri puntolarla Sanctuary Howlers'ın Evi yazıyordu. Howlers kulüpte sürekli çalan gruptu ve oldukça yakışıklı erkeklerden oluşuyordu.

Bar haftanın yedi günü yirmi dört saat açıktı ve sahipleri Peltier ailesiydi. Sahibesi Mama Lo'nun on bir yakışıklı oğlu vardı. Bu oğullarla bile şehri güzelleştirdiği için ona ödül verilebilirdi.

Her biri kadınların nefesini kesecek kadar özel birer yaratıktı.

İçeri girdiklerinde Dev Peltier kapıda duruyordu. Dördüzlerden biriydi ve *bodyguard*'lık görevini üstlenmişti. Sunshine bu dördüzlerden birini evine götürmek istemeyen bir kadınla karşılaşmamıştı bugüne kadar. Aslında hepsini birden eve götürüp kitap desteği olarak kullanmak istiyorlardı. Araya konulacak olan nesne kitaplar değil kendileriydi elbette.

Dev'in delici mavi gözleri ve sırtının ortasına kadar uzanan, sapsarı saçları vardı. Dev'i diğer kardeşlerinden ayırabilme sebebi kolundaki ok ve yay dövmesiydi.

Sunshine bunun Talon'un kolundakiyle aynı olduğunu fark edince durdu.

"Hey dostum," dedi Dev insanın içini titreten sıcacık Fransız-Cajun aksanıyla Talon'u görünce. İkisi ellerini birbirlerine vurdular. "Nerelerdeydin?"

"Orada burada. Ya sen?"

Dev ona hain hain sırıttı. "Çoğunlukla içeride dışarda."

Talon güldü. "Bu konuya girmeyeceğim."

Dev, Sunshine'a bakıp göz kırptı. "Hey, küçük Sunshine, bu ezikle ne yapıyorsun? Bir iddia falan mı kaybettin?"

"Öyle bir şey," dedi Sunshine gülümseyerek.

"Dev'i tanıyor musun?" diye sordu Talon, bu fikir onu kıskandırmış gibi vücudu sertleşmişti.

"Evet," diye cevap verdi Dev, Sunshine konuşamadan. "Buraya çok sık gelir. Aimee'yle arka tarafta bilardo oynarlar."

"Buraya yalnız mı geliyorsun?"

Sunshine, Talon'u eğlenerek omzundan itti.

"Şunu keser misin lütfen? Babam değilsin ve burada Dev'le kardeşleri varken kimse canımı sıkacak bir şey yapamaz."

"Bu doğru, Talon. Politikamı bilirsin. Kadınlar taciz edilmeyi istemediği sürece Sanctuary'de kimse kadınları taciz edemez."

"Hele de Aimee'yle birlikteysen," diye ekledi Sunshine, kendine engel olamamıştı. Peltier ailesinin tek kızı olan Aimee'nin yanına ağabeyleri ya da iri yarı, uzun boylu ve kaslı babaları olmadan kimse yanaşamazdı.

"Bu da çok doğru." Dev kapıdan girince kulübün hemen sağında duran tabutu başıyla gösterdi. "Kardeşime çıkma teklif eden son aptal orada yatıyor."

Talon yeniden güldü. "Orası da gitmek istemediğim diğer bir yer. Eros'u arıyorum, henüz gelmedi mi?"

"Yukarıda, deponun yanında Rudy, Justin ve Etienne'le birlikte poker oynuyor."

"Teşekkürler." Talon, Sunshine'ı masaların ve oturma bölmelerinin bulunduğu barın ön tarafına doğru yürüttü. Bar bu gece oldukça kalabalıktı ve Howlers son derece gürültülü çalıyordu.

"Hey, Talon," diye bağırdı Sunshine kulağına. "Neden Dev'le aynı dövmeyi taşıyorsun?"

Talon, Dev'in durduğu yere baktı. "Dev bunun komik olduğunu düşünüyor yani üzerinde taşıdığı işaretin bir..." Sesi iyice kısıldı ama Sunshine gözlerindeki parıltıdan ne demek istediğini anladı.

Bu yay işareti Karanlık Avcıların simgesi olmalıydı. "O da öyle mi?"

"Hayır, o tamamıyla bambaşka bir *soydan*."

Sunshine bir anda anladı. "Vane'inki gibi bir soy mu?"

Talon duraksadı, duyulmak için başını eğerek devam etti. "Evet, aynı zamanda da hayır."

O da başka bir tür avcı türü olmalıydı. "Bu bütün ailenin," müşterilerden birinin yaklaştığını görerek hemen frene bastı, "giysilerini tamamıyla yenileme yeteneğine sahip oldukları anlamına mı geliyor?"

Talon onayladı.

Vay! Kim bilebilirdi? Bir tür avcı aile şehrin en popüler mekânını işletiyordu. Çok şık.

Talon sırtını dikleştirdi ve bilardo masalarının bulunduğu arka tarafa doğru ilerledi. Burada üst kata çıkan oymalı çam bir merdiven vardı, oraya da ek masalar konmuştu, insanlar yemeklerini yerken aşağıda çalan orkestrayı seyredebiliyorlardı.

Bu gece üst kat bile tıklım tıklımdı.

Talon hiç durmadan onu müşterilerin arasından geçirdi ve sol köşeye yerleştirilmiş son masaya doğru yürüdü.

Masada beş kişi oturuyor ve dördü poker oynuyordu. Etienne Peltier, ağabeyi Dev'den daha ince yapılıydı ama kas yapıları aynıydı. Omuzlarına kadar uzanan sarı saçları ve meleklere benzeyen bir yüzü vardı. Sunshine o yakışıklı bedende şeytanın ta kendisinin olduğunu öğrenmişti. Kimse yolunun Etienne'le çakışmasını istemezdi.

Rudy St. Michel, Etienne'in yanında oturuyordu. Ortalama bir görüntüye sahipti, uzun siyah saçları, teninin her yerini kaplayan renkli dövmeleriyle sıradan bir New Orleans serserisi gibi görünüyordu. Burada çalışmaya yaklaşık bir yıl önce başlamıştı ve alt kattaki makine oyunlarından sorumluydu.

Bir diğer *bodyguard* olan Justin Portakalian sırtını duvara vermiş, deri pantolonlu bacağını bir sandalyeye uzatmış Rudy'ye iki kart vermekle meşguldü. O da Peltier'ler kadar muhteşemdi, orta uzunluktaki koyu kahverengi saçlarının altındaki ela gözleri melanetle parlıyordu. İki metrelik boyu ve huysuz kelimesinin anlamını insana tekrar tanımlatacak bir ruh haline sahip olması sebebiyle Sunshine'ın hep uzak durmaya çalıştığı bir tipti. Çok konuşmazdı ve Sunshine'ın son erkek arkadaşını kelimenin tam anlamıyla arka kapıdan dışarı fırlatıvermişti.

Justin'in cinayetten yattığı hapisten yeni çıkmış olduğuna dair bir söylenti de duymuştu, tehlikeli duruşu bu söylentilerin doğru olabileceği anlamına geliyordu.

Sunshine masadaki diğer iki kişiyi tanımıyordu. Bir tanesi kucağında neredeyse hiçbir şey giymemiş olan bir kızılı tutan sarışın bir motorcuydu. Başını kaldırıp Talon'u gördüğü anda dudaklarındaki tebessüm silindi. "Burada ne arıyorsun, Kelt?"

"Seninle konuşmam gerekiyor."

"Kazandığımı görmüyor musun?"

Talon adamın dirseğinin dibinde duran poker fişlerine baktı. "Evet, ayrıca hile yaptığını da görüyorum."

"Ne?" Diğer adamlar bir anda dikildiler.

"Talon, seni pislik!" Sarışın adam boğazını temizledi. "Şaka yapıyor. Bana bir dakika izin verin. Tamam mı?"

Rudy elindeki beş kartı yerleştirirken Justin ile Etienne'e homurdandı. "Neden dırdır yaptığınızı anlamıyorum. İkiniz de hile yapıyorsunuz."

Justin eğlenerek Rudy'ye bakarken Etienne de o çekici şeytani gülümseyişini kullandı.

Sarışın motorcu masadan uzaklaştı, sonra son hızla dönerek kartlarını aldı.

"Her ihtimale karşı," dedi diğerlerine.

Sarışın da yanlarına gelince Talon onları tanıştırdı. "Sunshine, Eros ve Psykhe ile tanış."

Sunshine meraklı gözlerle onlara baktı. "Sadece bu isimlerin sevimli olduğunu düşünüyorlar değil mi? Gerçekte Eros ile Psykhe değiller."

Eros ona sinirle baktı. "Neden benimle konuşuyor?"

"Cupido," dedi Talon uyaran bir tonlamayla. "Akıllı ol." Psykhe'ye döndü. "Bana bir iyilik yapar mısın Psykhe? Ben kocanla ilgilenirken Sunshine'ı oyalar mısın?"

"Elbette tatlım." Psykhe kolunu Sunshine'ın omuzlarına koydu. "Hadi gel, bakalım aşağıda başımıza ne tür bir bela açabiliriz."

Sunshine alt kata inen ve sahneden uzak olmayan oymalı merdivene doğru Psykhe'yi izledi. Pist dans edenler, Howlers'ı yakından dinlemek isteyenler ve yakışıklı grup üyelerini yakından süzmek isteyen kadınlarla doluydu.

Birlikte Nick Gautier denen bir adamla Sanctuary'nin komilerinden biri olan Wren'in bilardo oynadığı masaya doğru yürüdüler. Wren sessiz, hatta utangaç bir tipti, aurası görünmez olmayı tercih ettiğini gösteriyordu. Yine de tehlikeli görünüyordu. Onun içe dönük boşluğunu taciz etmeye kalkışacak ilk aptalı dövmekten çok mutlu olacak gibiydi.

Koyu sarı saçları uzundu, rastalı değildi ama çok farklı da durmuyordu. Gözleri o kadar açık bir griydi ki renksiz gibi duruyordu.

Nick Gautier'yi ise Sunshine burada birkaç kez görmüştü. Annesi aşçılardan bir tanesiydi ve adam akşamları yemek için uğradığında Wren'le hızlı bir bilardo oynardı.

"Selam hanımlar," dedi Nick o hafif Cajun aksanıyla.

Psykhe istekayı onun elinden aldı. "Toplarını diz, Nick. Oynamak istiyoruz."

Nick güldü. "Psykhe, bir kadın bir erkeğe asla toplarını dizmesini söylememeli."

Psykhe onu umursamadan Wren'e döndü. "Sence bir sakıncası yok değil mi?"

Wren başını iki yana sallayarak istekasını Sunshine'a verdi. Tek kelime bile etmeden kalabalığa karıştı.

"Sizi rahatsız etmek istemezdik çocuklar," dedi Sunshine, Nick'e.

"Ah, hiç endişelenme. Wren ile çok oynuyoruz. Zaten mutfağa dönmesi gerekiyordu. Hanımlar içecek bir şeyler ister misiniz?"

"Bira," dedi Psykhe.

"Su."

Nick başını sallayarak yanlarından ayrıldı.

Sunshine Nick'in kalabalığın arasından ilerleyişini seyrettikten sonra Psykhe'ye döndü. "Sen ve Eros buraya çok geliyor musunuz?"

Psykhe başıyla onayladı. "Seni burada birkaç kez gördüm. Genellikle Aimee ve siyah saçlı bir kızla takılıyorsun."

"Trina."

"İşte o."

Psykhe beyaz topu aldı ve yerine koydu. "Evet," dedi atışını yaparken, altı topu deliklere gönderdi. "Ben tanrıçayım ve Eros da tanrı."

"Nereden bildin..."

"Ben bir tanrıçayım. Zihnindeki her düşünceyi duyabilirim." İstekasının ucunu tebeşirlerken Sunshine'a gülümsedi.

"Bunu bilmek çok rahatsız edici."

"Öyle, değil mi?" Psykhe istekanın ucuna üfledi ve tebeşiri yerine koydu. Sonra üç topu daha deliklere gönderdi. "Ne düşündüğünü bildiğim için de cevabım evet."

"Neye cevabın?"

"Talon'un seni sevip sevmediğine dair olana."

Psykhe kalan topları da yerlerine gönderirken Sunshine yüzünü ekşitti. "Bilmiyorum. Bazen beni Nynia'dan ayıramadığını düşünüyorum. Sanırım onu benden çok seviyor."

Psykhe topları yeniden dizdi. "Alınma ama bu çok aptalca. Sen ve Talon ruh eşisiniz. Sen ne ya da kim olursan ol hep seni sevecek. Kambur bir balina da olsan seni sevecekti. Buna engel olamaz. İkiniz de birbiriniz için yaratılmışsınız."

"Evet ama..."

"Aması yok Sunshine." Tam karşısında durdu. "Ben ruh ve ruh eşlerinin tanrıçasıyım. Diğer Olympos tanrılarının aksine birbirleri için yaratılmış iki insan gördüğümde bunu anlarım. Eğer Talon ve sen bu gece ölseniz ve sonra dünyanın iki ayrı ucunda yeniden doğsanız yine bir şekilde bir araya geleceksiniz. Ruh eşi olmanın sırrı budur. Tek başına yaşayabilirsin ya da lanet olası başka biriyle olabilirsin ama ikiniz de birbiriniz olmadan bir bütün olamazsınız." Başını kaldırarak adamları bırakmış oldukları üst kata baktı. "Bununla

savaşmayı da seçebilirsiniz ama sadece kendinizi çok daha sefil bir duruma sokarsınız."

Sunshine'ın omzuna hafifçe vurdu. "Bana inanmadığını biliyorum. Bunu kabul etmenin zaman alacağını biliyorum. Buradaki sorun onun seni sevip sevmemesi değil. Sorun onun bunu düşünmeye dahi cesaret edememesi."

"Neden?"

"Çünkü bunu düşündüğü anda Camulus seni öldürecek. Talon bunu biliyor. Yeniden öleceğin korkusuyla seni sevemez."

Bu sözleri duyan Sunshine yutkundu, her şey dönüp dolaşıp o huzur bozucu, huzursuz Kelt tanrısına geliyordu. "Camulus'u ikna etmenin bir yolu yok mu?"

"Olabilir."

"Olabilir mi? En iyi cevap bu mu?"

"Hey, hayırdan iyi bir cevap."

Doğru ama yine de bundan daha fazla bir umut istiyordu.

"Peki ya Artemis?" diye sordu Sunshine. "Camulus'u geçsek de sırada o var."

Psykhe elindeki istekayı çevirirken bu hiç unutulmaması gereken gerçeği düşündü. "O biraz alengirlidir. Onunla anlaşırken çok dikkatli olman gerekir."

"Yani onunla konuşmam mümkün mü?"

"Mümkün."

Bu düşünce Sunshine'ın kafasını doldurdu. Onlar için gerçekten bir umut olabilir miydi?

Talon, Eros'u depoya soktuktan sonra kapıyı kapadı. Quinn Peltier burayı otuz yıl kadar önce ses geçirmez hale sokmuştu. Peltier'lerin

ya da özel dostlarının gerektiğinde özel konuşma yapabilmeleri için hazırlanmıştı.

Bu oda aslında kulüp doluyken birileri birdenbire ayıya dönüşüverirse onu kapatmak için inşa edilmişti ama zaman içinde kardeşlerden birinin istekli bir kadınla birlikte olmak için bekleyemeyecek bir dürtü hissettiklerinde kullandıkları güvenilir bir yere dönüşmüştü.

Tabii bu başka bir hikâyeydi.

Talon tepedeki ışığı kıstıktan sonra Eros'a döndü. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"İyilik mi? Yanıma yaklaşan Karanlık Avcıları buharlaştırmam gerektiğini bilmiyor musun sen?"

Talon ona alay eden gözlerle baktı. "Bunu bir daha Psykhe'nin haberi olmadan benden poker için borç para istediğinde hatırlayacağım."

Eros gülümsedi. "Güzel cevap. Pekâlâ, senin için ne yapabilirim?"

Talon tereddüt etti. İçinden Eros'un ona korktuğu cevabı vermemesi için dua ediyordu.

"Kelt tanrısı Camulus'u tanıyor musun?"

Eros omuz silkti. "Tam olarak değil. O Ares, Kel, Ara ve onlar gibi olan diğer savaş tanrılarıyla takılır. Aşk ve şehvet tanrısı olarak onlarla pek görüşmem. Neden?"

"Çünkü onun tarafından lanetlendim ve bu laneti kırmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyorum."

"Ciddi misin?"

"Evet."

"Genellikle yoktur. Savaş tanrıları hiç affedici değildir. Bu, toplu katliam mantıklarıyla el ele bir olgu. Gerçi senin ne yaptığına ve onun hangi laneti kullandığına bağlı olarak değişebilir."

"Oğlunu öldürdüm ve o da beni sonsuza kadar bir insanı sevmekten men etti. Bunu yaptığımda onları öldürüyor."

"Ooo," dedi Eros. "Üzgünüm dostum ama bu kırılabilir bir şey değil. İntikam duygusu savaş tanrılarının iliklerine işler. Eğer şecerende tanrı kanı olsaydı yine bir şansın olabilirdi. Var mı?"

"Hayır, tamamıyla insanım, her şeyimle."

"O zaman tamamıyla mahvolmuşsun."

Bu gerçek onu şaşırtmamıştı ama yine de çenesi kasıldı. Şu ana kadar Sunshine ve kendisi için bir gelecek planlamaya başladığını fark etmemişti.

Zihninin gerilerinde ufak da olsa bir umut besliyordu demek ki.

Ama boş bir umuttu.

"Sunshine'ı tutabilmemin bir yolu yok."

Eros konuşmaya başlayana kadar bu cümleyi yüksek sesle söylemiş olduğunun farkında bile değildi. "Onu seviyorsan kızın bunun bedelini ödeyeceğinden eminim."

Talon kendini yapması gereken şeye hazırladı. Bu yüreğini paramparça ediyordu, ağlamak istiyordu ama yapması gerektiğini biliyordu.

Sunshine'ı korumanın tek yolu buydu.

"Pekâlâ, o zaman son bir ricam var."

Eros ona anlayışlı gözlerle baktı. "Sizi aşkınızı öldürmem için kurşun okumla vurmamı istiyorsun."

Talon onayladı.

Eros yay kolyesini boynundan çıkararak büyüttü.

Tam onu hedeflediği sırada Talon elini yakaladı. "Henüz değil. Tamam mı? Onunla kısa bir zaman daha geçirmek istiyorum. Geceyarısına kadar bekleyebilir misin?"

Eros yayını yine kolye boyutlarına küçültürken başını sallayarak Talon'un omzuna vurdu. "Aşk acıtır, dostum. İnan bana çok iyi biliyorum."

Talon Psykhe'yi düşündü ve içi kıskançlıkla doldu. "Evet ama sen aşkını koruyabiliyorsun."

"Doğru. O konuda çok şanslıyım." Eros bir şey onu rahatsız etmiş gibi kıpırdandı. "Sizi nerede vurmamı istiyorsun?"

"Acıtmayacak bir yerden olsun."

Eros gözlerini devirdi.

Talon bu kez ciddi cevap verdi. "Runningwolf'ta. Onu geceyarısı oraya götüreceğim."

Eros başıyla onaylayarak iki adım uzaklaştı. "Geceyarısı görüşürüz."

"Teşekkürler Eros, sana borçlandım."

"Evet, kesinlikle."

Talon anlaştıklarını belirten bir şekilde başını eğdi. Artık Eros ile Vane'e borçluydu. Bu hızla giderse her şey sona erene kadar ruhundan çok daha fazlasını da kaybedecekti.

Bunların sonunda Sunshine'ın hayatını kaybetmemesi için dua ediyordu sadece.

Şu an bunu da düşünmemeliydi. Sevdiği kadınla geçirebileceği birkaç saati kalmıştı sadece.

Sunshine ondan nefret etmeyi öğrenmeden önce kalan bu saatlerin tadını çıkarmak istiyordu.

Talon odadan çıktı ve aşağıda Psykhe'yle bilardo oynayan Sunshine'ı görünce durdu.

Çok güzeldi. Sahne ışıkları siyah saçlarında oynaşıyordu. Ve o dolgun, tatlı bedeni... Bu mükemmeliyetti.

Sunshine onun her şeyiydi.

Orta boylu zayıf bir adamın Sunshine'a bir şeyler söylediğini ve Sunshine'ın da durumdan hiç hoşnut olmadığını fark ettiği anda bu düşünceleri dağıldı.

Bu konuşma bir anda söz dalaşına dönüştü. Sunshine harekete geçerek parmağıyla adamı dürttü ve gerilemeye zorladı.

Psykhe istekasını bırakarak aralarına girdi.

Talon delirdi.

Müşterileri hiç düşünmeden elini korkuluğa koydu ve bacaklarını üzerinden aşırarak aşağı atladı.

Aşağıda bulunanlar inleyerek kaçıştılar.

Bacağına bir acı saplandı ve ilk adımını attığı anda kendini daha da kötü hissetti. Umursamadı. Gördüğü tek şey Sunshine'ın sinirli yüzüydü. Duyduğu tek şey de öfkeli sesi.

"Bunu bana nasıl yaparsın Jerry? Pis yılan!"

"Sana daha önce de söylemiştim, Sunny. İş dünyasında her şey mubahtır."

"Ama o *benim* müşterimdi. Orada bütün gün oturup onu bekledim."

"Olabilir, uyanık olmazsan kaybedersin."

"Bir başka söz daha var," dedi Talon adamı yakalayıp kendine çevirerek. "Kimse benim kızıma bulaşamaz."

Sunshine, Talon'un yüz ifadesini gördüğü anda dondu. Çok korkunçtu. Jerry'ye birazdan Jerry fileto olacakmış gibi bakıyordu.

"Sorun değil, Talon," dedi başının belaya girmesini istemeyerek, bir serseriyi dövdüğü için tutuklanabilirdi.

Jerry'nin yüzünde saçma sapan bir şeyler söyleme isteğini görüyordu ama Talon'un yüzündeki öfke onun dudaklarını sımsıkı kapamasına sebep oldu.

Sunshine, Talon'un kolunu tuttu. "Hadi, sevgilim. Gidelim."

Talon bu adamı gerçekten paramparça etmek istiyordu. Sunshine'ın müşterisini çalmaya nasıl cüret ederdi? Bunun ona ne çok şey ifade ettiğini biliyordu.

Öfkesi bir anda arttı ve sağlamaya çalıştığı kontrolünü darmadağın etti.

"Kim bu pislik?" diye sordu Talon, Sunshine'a.

"Eskiden kocasıydım. Ya sen kimsin?"

Talon'un gözleri ateş saçtı. "Aynen."

Jerry, Talon ona vursa bu kadar şaşırmazdı.

Talon, Sunshine'a baktı. Bir başkasıyla evlenmiş olduğu için bir yanı kendini ihanete uğramış hissediyordu. Geçmişteki hayatlarını hatırlayıp hatırlamamasının bir önemi yoktu.

Yine de can yakıyordu.

Sunshine özür dileyen gözlerle ona baktı. "Sana söyleyecektim."

"Ne zaman, Sunshine?"

Sunshine dönerek Jerry'ye baktı. "Sen pisliğin tekisin. Seninle evlenmek gibi bir aptallık yapmış olduğuma inanamıyorum."

Sessiz kalabalığın içinden ilerlemeye başladı.

"Hey, Sunny," diye seslendi Jerry arkasından. "Bir ara Fallini'ye git ve çalışmalarıma bak. Onlara bakınca iyi olanın kazandığını görürsün."

Talon, Sunshine'ın yüzündeki yaşları gördü.

Öfkesi patladı.

Omuzlarını çevirerek döndü ve Jerry'ye ayaklarını yerden kesecek bir yumruk attı. Jerry havalandı ve bilardo masasının üzerine düştü, toplar her yana savrularak zıplayıp yuvarlandı.

Kameralar çalıştığı anda ayı klanından birkaç kişi küfürler savurdu.

"Kendini gizlemek için iyi bir yöntem," dedi Justin alayla yanında belirerek.

Talon panterle ilgilenmedi. Sunshine'ın elini tuttu ve onu kalabalığın arasından yürüttü.

Nick onlarla kapıda buluştu. "Dostum, Ash bunu öğrendiğinde köpürecek. Mardi Gras kalabalığının önünde böyle bir şey yaptığına inanamıyorum. Zarek'ten de betersin."

"Ortalığı temizlediğinden emin ol."

"Temizlemek mi? Lanet olsun. Kaç kameranın senin üst kattan uçuşunu çektiğini biliyor musun sen? Annem artık Kyrian'ın sattığından şüphelendiği uyuşturucuları kullandığından emin. Bittik. Hayatım kaydı. Şimdi uyuşturucu satıcılarıyla çalışmakla ilgili söylevler dinleyeceğim... Yine. Annem o kadar iyi niyetli o kadar saf bir kadın ki ayılara hizmet ettiğinin farkında bile değil. Mahvoldum ben."

"Bu konuda endişelenme," dedi Dev yanlarına gelerek. "Arkanı toplarız, Kelt. Bu tip işleri temizlemek özelliğimizdir. Buradaki insanların hiçbiri yarın olanları hatırlamayacak ve hiçbir elektronik alet hiçbir şey göstermeyecek. Herkes çektiğinin karanlık bir sayfa olduğunu görünce biraz sinirlenecek."

"Peki ya ben?" diye sordu Nick. "O beyin eriten şeyi istemiyorum."

"İnsanlar dedim, Nicky."

Nick alınarak baktı.

"Teşekkürler," dedi Talon Dev'e.

"Her zaman. Yarın Mardi Gras'da görüşürüz."

Talon, ayıyı başıyla selamladı ve bacağının acısına rağmen Sunshine'ı dışarı çıkardı, bacağı muhtemelen kırılmıştı.

Sokağa çıktıkları anda onunla yüzleşti. "Evliydin demek."

"Yedi yıl önceydi, Talon. Genç ve aptaldım."

"Evliydin demek," diye tekrarladı. "Hem de *onunla*."

Sunshine derin bir nefes alarak iç geçirdi. "Evet."

"Buna inanamıyorum."

"Ah, yapma Talon, bir dur. Varlığından bile haberdar olmadığım zamanda yaptığım bir şeyi bana karşı kullanma. Birinin kızma hakkı varsa sanırım o kişi benim."

"Pardon?"

"Selena bana ününü anlattı, dostum. New Orleans'taki bütün kadınlarla nasıl yatmış olduğunu. Sen bana bundan bahsetmek ister misin?"

"O farklıydı."

"Neden? Ben kadın olduğum için mi? Bakire olmadığımı biliyordun, Talon. Ne bekliyordun?"

Talon da bilmiyordu. İşin aslında bir önemi de yoktu.

Bu geceden sonra Sunshine zaten ondan nefret edecekti. İstediği son şey son saatlerini onunla kavga ederek geçirmekti.

Ellerinde sadece bu vardı.

"Pekâlâ, Sunshine. Haklısın. Özür dilerim."

Sunshine donakaldı. Bir erkeğin bir şeyi bu kadar çabuk kabullendiğini ilk kez görüyordu. "Ciddi misin?"

"Evet," dedi, bakışları içtendi. "Kavga etmek istemiyorum tamam mı? Hadi bunu unutalım ve yemeğe gidelim."

Sunshine onun elini dudaklarına götürerek parmaklarını öptü. "Kulağa hoş geliyor."

Iberville'deki küçük kafeye doğru yürürlerken Talon'un topalladığını fark etti. "İyi misin?"

"Evet, korkuluktan aşağı atlarken bacağım döndü," dedi. "Sinirlendiğim zamanlarda Karanlık Avcı güçlerimi kaybediyorum ve onlar olmayınca bedenim insana dönüşüyor."

"Doktor gerekiyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Sakin kalmayı başarırsam biz yemek yerken iyileşir."

Talon restorana ulaşıp oturana kadar onu yanından ayırmadı. Onunla ilgili her şeyi ezberledi. Onu hep bu şekilde hatırlayacaktı bu anıları da Nynia'nınkilerin hemen yanında yer alacaktı.

Yoksa Eros onu vurduğunda anıları da yok olacak mıydı?

Onu bir daha sevmemesi için atılan ok beyninde hasara yol açacak mıydı?

Bu düşünceyle midesi düğümlendi. Nynia ve Sunshine'ın huzur veren anıları olmadan yaşamak nasıl bir şeydi?

Onun dokunuşlarının yumuşaklığını, tenine sinen paçuli kokusunu hatırlamamak...

Dişlerini gıcırdatarak bunları düşünmemeye ve o acıyı yüreğinde hissetmemeye çalıştı.

Bu onunla ya da kaybedecekleriyle ilgili değildi.

Bu Sunshine'la ilgiliydi.

Bunu onun için yapmalıydı.

Karşısında oturuyordu ve yerken başı öne eğikti. Mum ışığı koyu renkli saçlarından yansıyordu ve tenini kremaya benzetiyordu. İştahını her zaman açan o krema ten.

Talon, Sunshine'ın nohutlu bezelye salatasını yerken ellerinin yaptığı zarif hareketleri izledi. Bu ince uzun parmakları seviyordu. Onları ağzına almayı, bedeninde dolaşmalarını seviyordu.

"Neden ressam oldun?" diye sordu.

"Ellerimle çalışmayı seviyorum."

Masanın üzerinden uzanarak sol elini tuttu. O mükemmel eğrisini inceledi ve avucunun içinde nasıl da narin durduğunu fark etti. "Çok güzel ellerin var."

Sunshine gülümseyerek onun elini sıktı. "Teşekkür ederim. Onlar bir sanatçının sahip olabileceği en değerli şeyler. Bir zamanlar onlara bir şey olacak diye kâbuslar görürdüm, ciddi bir yara ya da yanık çömlek yapmamı ve resim çizmemi hayat boyu engelleyebilir. Sanat benim hayatım. Yaratamazsam ne yaparım bilemiyorum."

Talon gözlerini yumdu, içini büyük bir acı kapladı. Duyguları su yüzüne çıkıyordu, onları aşağı bastırdı. Bastırmak zorundaydı.

Saat onlar için ilerliyordu.

Sunshine ona salatasından yedirdi ve Talon tiksintisini göstermemek için elinden geleni yaptı.

"Gözlerin neden artık kehribar rengi değil?" diye sordu Sunshine.

Lokmasını yuttuktan sonra bir yudum şarap içti. "Karanlık Avcı paketinin bir parçası. Daimonları izleyip avlayabilmek için yırtıcı hayvanlara dönüşüyoruz. Gözlerimiz siyah oluyor ve göz bebeklerimiz genişliyor böylece karanlıkta da görebiliyoruz."

"Ya dişlerin? Onları kan emmek için mi kullanıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Kan hiçbir zaman damak zevkime uygun olmadı. Dişler de paketin bir parçası."

"Yaptığın işi seviyor musun?"

"Eğlenceli ve zorlu zamanları var, bazen de sıkıcı. Sanırım pek umursamıyorum."

Sunshine bunu kabullenmiş gibi göründü.

Yeniden konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika süreyle yemeğini yedi. "Talon, ruhunu neden sattın?"

Bakışlarını kaçırdı. Zihninde o günü çok net olarak görebiliyordu. Sunakta yatıyordu ve elleri başının üzerinde bağlanmıştı, göğsü çıplaktı ve üzerine kurbanlık sembolleri işlendiği için kan revan içindeydi. Serin bir gündü ve orada bulunan tüm klan üyelerini hatırlıyordu.

Siyahlara bürünmüş bir Druid rahibi başını eğerek ona baktıktan sonra zalimce gülmüştü.

"Ceara'yı getirin."

Kuzeninin sözleri beyninde yankılandı. Neler olduğunu anlaması bir dakikasını aldı. Talon dehşet içinde adamlarının kız kardeşini yakalayışını izledi.

"Speirr! Yardım et, ağabeyim, lütfen!"

Bilekleri kesilip kan revan içinde kalana kadar onları saran iplerle savaştı. Diğerlerine kardeşini bırakmaları için haykırdı.

Kafese kapatılmış bir hayvan gibi ona ulaşmaya çabaladı.

Ceara da hiç durmadan ona seslendi.

"Annenizin yaptıkları yüzünden tanrılar ikinizin de ölmesini istiyor."

Kuzeni, Ceara'nın kalbine hançerini sapladı.

Ceara, Talon'a baktı, nefes almaya çalışırken gözleri yaşlarla doldu.

En kötüsü o gözlerde gördüğü hayal kırıklığıydı.

Ceara ona inanıyordu, onu koruyacağına güveniyordu.

Adamlar Ceara'yı bıraktı, Ceara dizlerinin üzerine düştü sonra da ellerinin.

"Speirr?" Sesi titriyordu, kanlı elini Talon'a uzatmıştı. *"Ölmek istemiyorum,"* diye fısıldadı bir çocuğun sesiyle.

Gözlerinin önünde öldü.

Öfkeyle savaş çığlığını atarak hepsini lanetledi. Morrigán'ın gazabını çağırdı ama Morrigán onunla ilgilenmedi.

İntikam çağrısını cevaplayan Artemis oldu.

Talon'un son gördüğü şey Druidlerden bir tanesinin başını geriye doğru çekerek boğazını vahşice kesişiydi.

Talon hızla soluyarak bu anıları gömmeye çalıştı. Bunlar geçmişte kalmıştı ve şu an koruması gereken Sunshine vardı.

"Gençlik öfkesiydi," dedi hiç hissetmediği bir sükûnetle. "Çok kısa zamanda çok kayba uğramıştım; yengem, dayım, sen ve oğlumuz. Seni kaybettikten sonra karanlık bir azapla dolanıp durdum. Günün her dakikası bununla savaşmaya çalıştım. Beni ayakta tutan tek şey klanın ve Ceara'nın bana ihtiyacı olduğuydu.

"Druidler bana gelip klanın tek kurtuluş yolunun benim hayatımı klanı koruyan tanrılara adamam olduğunu söylediklerinde aslında içim rahatlamıştı. Onların beni kurban sunağına yatırmalarına itiraz bile etmedim."

Talon zihninde yine kız kardeşini görünce dişlerini gıcırdattı. "Ceara ağlıyordu ama güçlü olmaya çalışıyordu. Her şey yolundaydı ama Murrdyd ona dönerek klandakilere onu getirmelerini söyledi. İkimizin de tanrılara kurban edilmemiz gerektiğini iddia etti."

"Bu doğru muydu?"

"Hayır. Kral olmak istiyordu. Biz yasal vârisler olduğumuz için ikimizin de yolundan çekilmesi gerekiyordu. Benim ölümümü istemesini anlıyorum ama Ceara'yı öldürmek zorunda değildi. İşin dayanamadığım kısmı buydu."

Sunshine elini elinin üzerine koydu. "Bebeğim, çok üzgünüm."

Gözlerini kırpıştırarak acısını yutmaya çalışırken o eli sıktı. Hayatında onu rahatlatan tek şey bu kadının dokunuşuydu. "Sonunda onlar da üzüldü."

"Sen ne yaptın?"

Talon o gecenin anılarını ve pişmanlıkları susturmaya çalışarak yutkundu. Köyün içinde dolanan, öfkeli, tek amacı olan bir canavara dönüşmüştü.

Tek derdi kuzenine ulaşmaktı.

O pisliğin cezasını vermek.

"Köyü dolaştım ve Ceara'yı öldürenlerle arama giren herkesi öldürdüm. Ben Murrdyd'e doğru ilerlerken kadınlar çocuklar sağa sola kaçışıyordu. Ondan intikamımı aldıktan sonra tüm köyü yaktım."

"Ve o günden beri de Artemis'e hizmet ediyorsun."

Başıyla onayladı.

"Hiç onunla tanıştın mı?"

"Sadece ruhum için benimle pazarlık etmeye geldiğinde. Benimle ara bölgede buluştu, ruhun bu dünyadan ayrıldığı ama henüz diğerine geçmediği yerde."

"Onu bir daha hiç görmedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Tanrılarla temasa geçmemiz yasak. Bizden iğreniyorlar."

"Peki ya Eros?"

Derin bir nefes aldı. Bu eğlenmeyi seven, saygısız aşk tanrısını düşünmek içini acıttı. "O biraz farklı. Her nedense bizimle takılmayı seviyor."

Sunshine yemekleri bitene kadar bu sözleri düşündü. Zavallı Talon. Çok acı çekmişti. Çok fazla yas tutmuştu.

Aynı zamanda Talon'un onu hâlâ Nynia'yla karıştırıyor olması da canını sıkıyordu. Aynı ruha sahip olabilirlerdi ama çok farklı iki insandı onlar.

Zaten bir önemi de yoktu. Artemis'e bağlıydı ve Camulus tarafından lanetlenmişti ve asla özgür olamayacaktı. Asla bir geleceği olmayacaktı.

Psykhe'yle konuşurken Tanrıça Sunshine'ın Artemis'e nasıl ulaşabileceğini söylemişti.

Sunshine bu Tanrıça'yla küçük bir sohbet yapmayı ve Talon'un özgürlüğünü kazanıp kazanamayacağını öğrenmeyi çok istiyordu. Bunu yaptıktan sonra belki Camulus'u durduracak bir şeyler bulabilirlerdi.

Hesabı ödedikten sonra restorandan çıktılar ve Sunshine'ın babasının kulübüne doğru ilerlediler.

Sunshine, Talon'un onu neden evine götürmek istediğini bilmiyordu ama içeri sızmalarını sağladı böylelikle birkaç saat daha yalnız kalabileceklerdi.

Talon onu dans pistine götürdü.

Sunshine daha önce dans eden bir erkeğin bu kadar seksi olabileceğini hiç düşünmemişti. Hatta dans eden erkekleri biraz şapşal bulurdu.

Ama Talon öyle değildi. Hayatında gördüğü en seksi yaratıktı.

Şarkı sona erince Talon onu babası ve ağabeyiyle tanıştırması için zorladı. Bir kenarda oturmuş evrak işi yapıyorlardı, kulüp hesaplarını tutmada Wayne de onlara yardım ediyordu.

"Selam, baba, Storm, Wayne."

Başlarını kaldırdılar ve arkasında duran Talon'u görene kadar gülümsemeye devam ettiler.

"Sunshine, iyi misin?" diye sordu babası.

"İyiyim. Sadece Talon ile tanışmanızı istedim. Talon, babam Daniel Runningwolf."

Talon elini uzattı ama babası reddetti.

"Ben şamanım ve sana dokunamam."

Talon onu anladığını belirten bakışlarla başını salladı. "Özür dilerim, hiç düşünmedim." Wayne izin istedi.

O gittikten sonra babasının koyu kahverengi gözleri Sunshine'a bakarken sertçe parladı. "Starla bana erkek arkadaşının ruhsuz olduğunu söylemedi, pisicik."

"Muhtemelen çok kızacağını düşünmüştür. Kızdın mı?"

"Evet."

Sunshine hızla konuyu değiştirdi. "Annem nasıl bu arada?"

"İyi. Sen nasılsın?"

"İyiyim, baba. Endişelenme."

"Ben babanım, Sunshine. Senin için endişelenmek benim tam zamanlı işim."

Sunshine ona gülümsedi. "Bunu da çok iyi yapıyorsun."

Babası hâlâ sakinleşmiş görünmüyordu.

Talon bir adım ilerledi. "Daniel seninle biraz konuşabilir miyim?"

Sunshine, Talon'un sesindeki tekin olmayan tonlamayı duyunca kaşlarını çattı. Babasının gözleri kısıldı ama başıyla teklifi kabul etti. "Sunshine, Storm'la kal."

Sunshine ikisinin uzaklaşmasını seyretti ve içini bir dehşet kapladı. Bir terslik vardı.

Talon, Sunshine'ın babasını barın diğer köşesine götürdü. Oradan Sunshine'a bakınca yüreği burkuldu.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Daniel.

"Bak, benden hoşlanmadığını biliyorum."

"Senden hoşlanmamak mı? Sen ruhsuz bir katilsin. Tamam, bunu koruma amaçlı yapıyorsun ama bu artık bir insan olmadığın gerçeğini değiştirmiyor."

"Bunu biliyorum. Bu yüzden buradayız. Sunshine'ı bu gece sizin korumanıza bırakacağım. Ona zarar vermek isteyenler var ve onu korumanız altına alırsanız çok mutlu olacağım. Ben yarın akşama kadar peşine düşenler yine bir şeyler yapmaya kalkışırsa diye yakınlarda olacağım, o beni görmeyecek."

"Karımın söylediğine göre Sunshine seni gönüllü olarak bırakmayacak."

"Dört dakika sonra bana bakmayacak bile. Size söz veriyorum."

Daniel kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Talon barın üzerindeki duvarda asılı Budweiser saatine bakarak yutkundu.

Vakit dolmak üzereydi.

Lanet olsun, kader tanrıçaları.

"Hiçbir şey," dedi usulca. "Sadece bana güvenin, kızınız sizindir."

Daniel başıyla onayladı.

Talon, Sunshine'ın yanına dönerken tüm varlığı acıyordu. Eros'un yapacağı şeyi düşünmeye bile tahammülü yoktu. Bu onu inanılmaz derecede yaralamıştı.

Ama yapılmalıydı.

Birlikte olamazlardı. Bunu düşünmek bile aptallıktı.

Onun hayatını güvene almak zorundaydı.

Göz ucuyla Eros'un tanrı formunda belirdiğini gördü. İnsanlara görünmez olan Aşk Tanrısı, Talon'un Karanlık Avcı duyularıyla rahatça algılanabiliyordu.

Eros'un, "Emin misin?" diyen sesi beyninde yankılandı.

Talon eğilerek Sunshine'ı dudaklarından yavaşça öptü ve başıyla onayladı.

Yüzünü avuçlarının arasına aldı ve o kahverengi gözlerin içine bakarak oraya nefretin dolacağı anı bekledi. Geri çekilerek kendisine küfür etmesini.

Eros yayını kaldırdı ve atışını yaptı.

Talon acı bir beklentiyle yutkundu.

Elveda, aşkım.

Sunshine yüzünü ekşitti. "Ay! Talon, bana sen mi vurdun?"

Başını iki yana sallayarak o gözlerde nefretin belirmesini bekledi.

Belirmedi.

Saniyeler geçtikçe Sunshine'ın kaş çatışı derinleşti.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi. Kalbinin üzerini, tam Eros'un vurduğu yeri ovaladı.

Sonra şaşırtıcı bir şekilde başını kaldırarak Eros'a odaklandı. "Eros?"

Eros asabi bir tavırla etrafına bakındı. "Beni görebiliyor musun?"

"Eee, evet," dedi.

Eros kıpırdandı ve biraz da sarardı.

Talon içini kötü bir his sararken kaşlarını çattı. "Ne oldu Eros? Neden benden nefret etmiyor?"

Eros daha da huzursuz gibi duruyordu. "Ruh eşi olma ihtimaliniz var mı?"

"Evet," dedi Sunshine. "Psykhe öyle olduğumuzu söyledi."

Eros aptal aptal gülümsedi. "Eyvah. Sanırım gidip karımla konuşmam gerekecek. Lanet olsun, bana söylemeliydi."

"Eyvah mı?" dedi Talon. "Eros *eyvah* senin kelime haznende olmasa iyi olur."

Eros boğazını temizledi. "Kimse bana ruh eşi olduğunuzu söylemedi. Bunu görüyor musun?" Yayını gösterdi. "Sadece ihtiras ve kara sevda olduğunda işe yarar. Ruh eşleri başka bir meseledir. O tür bir aşkı ben öldüremem. Hiçbir şey öldüremez."

Ne olduğunu anlayan Sunshine'ın ağzı açık kaldı. O an Talon'u boğmak istedi. "Senden nefret etmemi sağlamasını mı istedin?"

Artık Talon da Eros kadar şaşkın görünüyordu. "Tatlım, açıklayabilirim."

Vücudunun her bir parçası öfkeyle sarsılırken ona baktı. "Ah, elbette açıklayacaksın. Zihnim ve yüreğimle oynamaya nasıl cüret edersin? Böylesine bir sinsilik yapabileceğini hiç sanmazdım."

"Sunshine," dedi babası. "Haklı. Bu adamla bir geleceğin yok. O insan değil."

"Ne olduğu umurumda bile değil. Paylaştığımız bir şeyler var ve böyle bir hareket yapacağını hiç düşünmezdim."

"Onunla görüşmeni yasaklıyorum." Babasının sesi çok ciddiydi.

Öfkesini babasına yöneltti. "Ben de on üç yaşında değilim. Yasaklayıp yasaklamaman umurumda bile değil, baba. Bu onunla benim aramda."

"Yeniden ölmeni izlemeyeceğim," dedi Talon usulca, her kelimede acı çekerek.

"Ben de senin tarafından kontrol edilmeyeceğim. Senden de vazgeçmeyeceğim."

Talon arkasını dönerek kulüpten dışarı fırladı, duyguları çalkalanıyordu. Bunu yapamazdı. Yapamazdı.

Onu bırakmalıydı.

İkisi içinde en iyisi buydu.

Arkasına bile bakmadan motosikletine bindi ama motoru çalıştıramadan Sunshine kolunu yakaladı.

"Benden bu şekilde kurtulamazsın."

Ona dişlerini gösterdi. "Ne olduğumu anlayamıyor musun?"

Sunshine yutkundu. Bir anda Psykhe'nin söyledikleri anlamlandı. O Speirr değildi, bir klanın lideri değildi. Yaşayabilmek için yüreğini taşlaştırmış küçük bir çocuktu. Nynia'nın kalbini çalan ve ona bir başkasının olmayacağı sözünü veren adam.

Bu Talon idi, sonsuza kadar yabancıları gecenin kötülüklerinden koruyacak olan Karanlık Avcı.

Onu daha da çok sevdi.

Yüreğinin şakımasına sebep oluyordu. Onsuz bir geleceği hayal dahi edemiyordu.

Aralarında duran şeylerle nasıl savaşacağını bilmiyordu ama o savaşmaya değerdi.

"Ne olduğunu biliyorum, Talon. Sevmek için doğduğum insansın. Sevmek için doğduğum *tek* adamsın."

"Ben insan değilim. Artık değilim."

"Benimsin ve seni savaşmadan bırakmayacağım."

Talon ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Sunshine'ın sesi içini paralıyordu.

Ona sarılmak ve orada sonsuza kadar tutmak istiyordu.

Onu itip küfretmek istiyordu. Nefret etmesini sağlamak istiyordu.

Sunshine kollarının arasına girerek onu öptü.

Talon tadını aldığı anda inledi. Yapmaması gerektiğini bile bile onu motosikletine aldı, motoru çalıştırdı ve trafiğin içine girdi.

Sevgisi ve öfkesi birbirine karışmıştı. Şehirden çıktı, bataklığına gidiyordu. Bu zaman zarfında kokusu her yanını sardı, duyguları daha da patlamaya hazır hale geldi. Odaklanabildiği tek şey bedenine yaslanmış bedeniydi.

Sıcaklığı, aşkı.

Ona sahip olmalıydı.

Buna daha fazla karşı koyamayarak motoru ormana çekti ve motoru kapadı.

Sunshine onun vahşetinden biraz da olsa ürktü.

Onu tutup kaba bir tavırla öperken gözleri tutku ve şehvetle parlıyordu.

Açlığının ona olması Sunshine'ı kışkırtmaya yetti. Kollarını omuzlarına dolayarak benzin deposunun üzerine uzandı.

Talon'u hiç böyle görmemişti. Tüm duygularının kontrolünü yitirmişti, sadece Sunshine'a dokunmak için yaşıyordu. Boynunu ve yüzünü öperken göğüslerini avuçlayabilmek için bluzunu açtı.

Son derece vahşiydi ve sanki ikiden daha fazla eli vardı. Her yanına aynı anda dokunabiliyordu.

Sunshine onu delice istiyordu. Onunla aynı ihtiyacı paylaşıyordu.

Dudaklarını öptü, şişmiş kasığına sürtünürken tişörtünü çıkardı. Ellerini geniş göğsünde gezdirerek kaslarının kasılışını hissetti.

Talon eteğini kalçasına kadar sıyırdı.

"Sana ihtiyacım var, Talon," diye fısıldadı Sunshine.

Talon ona sahip olmak istiyordu. Vücudunun her yanı bu ihtiyacı haykırıyordu. Hayatında hiç böyle bir şey hissetmemişti. İçine girmeliydi. Ona dokunmalıydı. Ellerini teninde, nefesini boynunda hissetmeliydi.

Bu ihtiyaç öylesine güçlüydü ki sarsıldı.

Sunshine el yordamıyla fermuarını bularak açtı ve erekte olmuş penisini özgür bıraktı. Sunshine onu avuçlarken Talon titredi.

Ellerini üzerinde hissettiğinde neredeyse boğulacaktı. "İşte bu, Sunshine," diye soludu saçlarının arasından. "Beni yuvama götür."

Sunshine'ın sırtı büküldü ve eliyle onu o ıslak sıcaklığa götürdü. Talon onu hissettiği anda kükredi.

Tam bir hayvan gibi büyük bir vahşetle sevişmeye başladı.

Arzudan zayıf düşmüş ve soluk soluğa kalmış olan Sunshine o darbelerini sürdürürken Talon'a sımsıkı yapıştı, başı hazdan dönmeye başlamıştı. Tanıştıklarından bu yana ilk kez dişlerini ondan saklamadı. Sunshine'ın gerçekte ne olduğunu görmesine izin verdi.

Ona insan vücudunu ele geçirmiş vahşi bir hayvan olduğunu gösterdi.

Bakışları kenetlendi, Talon bacaklarının arasında ileri geri sallanırken kendinden geçmiş bir şekilde ona baktı.

Talon'un yüzünü bu yırtıcı adamdan büyülendiğini gösterir bir şekilde avuçlarının arasına aldı.

Hayatı boyunca ölümsüz varlıklar ve kurbanlarını ele geçiren vampir hikâyelerini dinlemişti.

Bu gece onun olmak istiyordu.

Talon'un onunla birlikteyken kontrolünü yitirdiğini biliyordu. Duyguları onu ele geçiriyordu ve düşünemiyordu. Sadece hissediyordu. Tek odak noktası Sunshine'dı. Her şeyi.

Kokusu başını döndürdü, bedenini örterek duyularını daha da artırdı.

Damarlarında akan kanın sesini duydu, göğsünün altında atan kalbini hissetti. Tenine sürtünen o yumuşacık dişi tenin sıcaklığını hissetti.

Al onu!

Bu ölümcül bir emirdi.

İlkel.

Israrcı.

Aklı başında olsa kendini kontrol ederdi. Edemedi.

İşte şimdi geceleri gezen canavara dönüşmüştü. Tek düşüncesi onu almaktı, daha derinlere doğru kayarken dişlerini boynuna batırdı.

Sunshine'ın bir an şaşırdığını hissetti ve inanılmaz bir cinsel haz ikisini de içine çekti.

Bedenleri ve zihinleri birleşti. Kenetlendi.

Talon onun zihnindeki her düşünceyi hissetti. Her duyguyu. Her korkuyu. Her sevinci.

Yüreğinin içini ve onu Nynia kadar çok sevmediğine dair korkusunu gördü. Hiç onun kadar sevilemeyeceğine dair korkusunu. Umutsuzluğunu ve azmini.

En çok da ona olan sevgisini.

Uluyarak özünün her yerini sarmasına izin verdi. Varlığının her yanına sızmasına. Aralarında artık sırlar yoktu. Saklanacak hiçbir yer kalmamıştı.

Sunshine da onun kadar çıplaktı.

Ona olan aşkı Talon'un hiç yaşamadığı inanılmaz bir tecrübeydi.

Talon en derine girdiği anda zihni ve bedeni patladı. Orgazmları öylesine şiddetliydi ki motosikleti dik tutmayı başaramadı. Talon ne olduğunu anlamadan yere düştüler, hâlâ birbirlerine karışmış duruyorlardı ki aklı başına geldi.

Sunshine ay ışığında başını kaldırıp ona baktı, giysileri dağılmıştı ve yüzü tapılasıydı.

Sunshine zihninde hâlâ onun düşüncelerini duyabiliyordu. Onu kaybetme korkusunu, onu koruma ihtiyacını.

Kardeşinin ölmesine izin vermekten dolayı hissettiği suçluluğu da gördü. Nynia'ya yapılan yanlışlığı düzeltme isteğini gördü.

İçinde sürekli olarak yaşayan hüzün ve yası gördü.

En çok da onu tutma ihtiyacını. Sunshine'ı yüzüstü bırakmama isteğini gördü.

Talon'un gücünü ve kuvvetini hissetti, hayal edemeyeceği dozdaydı. O bir yırtıcıydı.

Ayrıca sevdiği adamdı. Onu seven ve onun için her şeyi yapmak isteyen adam.

Kendi hayatından bile vazgeçebilirdi.

"Seni seviyorum, Talon," diye fısıldadı.

Talon elini onun boynunda gezdirirken yapmış olduğu şeye inanamadı ve oradaki kan izlerini sildi. Tadı zihnine ve duyularına sinmişti.

Zarek haklıydı, bu tadılabilecek en ileri seviyedeki hazdı. Artık Sunshine'ın yüreğini görebiliyordu.

Tanrılar aşkına, ne yapmıştı?

Bir anlık şehvet dolu bir dikkatsizlik sonucunda ikisinin de felaketinin tohumlarını atıvermişti.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

On Altıncı Bölüm

Talon onu kulübesine götürdü ama hiç konuşmadı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Sunshine onu ısırmasını umursamamış gibi görünüyordu ve bu çok iyi bir şeydi.

Ama Talon bu yaptığını aklından çıkaramıyordu.

Tadını.

Duygularını.

Sevgisini.

Bunlar sonsuza kadar onu ele geçirmişti.

Talon masa lambasını yakarken Sunshine toparlanmak üzere banyoya gitti.

Birkaç saniye sonra biri kapıyı vurdu.

Talon çizmesinden *srad*'ını çıkardı. Bu eve pek fazla ziyaretçi gelmezdi.

"Kim o?"

"Ben Ash, Kelt. Kalp krizi geçirmene gerek yok."

"Acheron mu Styxx mi?"

"T-Rex ve gözlük takmıyorum."

Talon yine de her tür kandırmacaya hazır bir dikkatle açtı kapıyı. Gerçekten de o ürkütücü gözlerle karşılaştı ve hiç mutlu olmadı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Talon.

"Daimonlarla savaşıyorum. Ya sen?"

Ash'in sesindeki alayı ve suçlamayı kaçırmadı. "Daimonlar buralarda mıydı? Nerede?"

"Katagari inine saldırdılar ve ben de Vane ile Fang'e yardıma gittim."

Talon bu habere irkildi. Oradaki savaşa yardım etmiş olmalıydı. Lanet olsun gerçekten de her şeyi batırmıştı. "İyiler mi?"

"Hayır. Kız kardeşleri ve yavruları savaş sırasında öldü."

Talon'un yüreği sıkıştı. Bu çok iyi bildiği bir acıydı. Ağabeyleri bu kayıpla yıkılmış olmalıydı. "Dostum, üzgünüm."

"Neredeydin?"

Talon ağzını açamadan Ash onun yerine soruyu cevapladı. "Dur, bu sorunun cevabını biliyorum. Sanctuary'de fotoğraf makineleri ve video kayıt cihazları olan bir otobüs dolusu Japon turiste güç gösterisi yapıyordun. Tebrik ederim, dostum. Dünyaya açıldık."

Talon yüzünü eliyle örttü. "Aman Tanrım, ciddi misin?"

"Şaka yapar gibi bir halim mi var?"

Hayır, Ash gerçekten de çok kızgındı.

"Buna inanamıyorum," dedi Talon.

"Sen? Sen mi inanamıyorsun? Götünü kurtarmak için Artemis'e gitmek zorunda olan benim. Zaten Zarek onu çıldırtıyordu, şimdi de Bay Serin-Sakin-Kendine Hâkim'in bir bar dolusu turiste Örümcek Adam olduğunu gösterişini ve olayın Tokyo basınında Amerikan kültürünün nesi var tartışmalarına yol açtığını anlatmak zorunda kalacağım."

"Sorum şu aslında. Bir dakikadan kısa bir süre içinde kaç kuralı ihlal etmeyi başardın?

"İşin en kötü yanı da siz kendinizi sırayla teşhir edip dururken Nick'in beni arayıp siz yapmazken onun neden sır saklamak zorunda olduğunu sorması. Bu küçük hıyar siz tutamazken sır tutabildiği için maaşına zam bile istedi."

"Açıklayabilirim."

"Pekâlâ, bekliyorum."

Talon yaptıklarına mantıklı bir sebep bulmaya çalıştı.

Bulamadı.

"Tamam, açıklayamam. Bana bir dakika ver."

Ash gözlerini kıstı. "Hâlâ bekliyorum."

Sunshine banyodan çıktı ve Acheron'u gördüğü anda bembeyaz oldu. Talon'un duvarda asılı sopalarından birini alarak üzerine doğru yürüdü.

Sunshine sopayı başına geçirmek üzereyken Acheron onu yakaladı. "Hey!"

Sunshine, Talon'a döndü. "Beni kaçıranlardan biri o."

"Ben yapmadım," dedi Acheron homurdanarak sopayı onun elinden alırken.

"Bu benim patronum, Sunshine. Acheron."

Sunshine'ın ağzı açık kaldı. "Vane çok benzediğinizi söylemişti. Dalga geçmiyormuş. Şu an daha sakin olarak bakınca o kadar da benzemiyorsunuz. O korkunçtu ama sen... Sen *gerçekten* korkunçsun."

"Daha fazla zamanım olsaydı bunu kompliman sayardım." Sopayı Talon'a verdi. "Dışarı gel, Kelt. Konuşmamızı bitirmemiz gerekiyor."

Talon emir almaktan hiç hoşlanmazdı ama şu an seçme şansı yoktu.

İşleri gerçekten karıştırmıştı ve Ash esip gürlemekte haklıydı.

Talon hepsini kötü bir duruma sokmuştu.

Ash'in ellerini beline koymuş bir şekilde onu beklemekte olduğu iskeleye çıktı.

Ash'in yüzü yine öfkeden beneklenmişti. "Bu gece gerçekten mükemmeldi. Kyrian ile Julian'a Valerius'un şehirde olduğunu söyledim, Romalının peşine düşmelerini engellemek için, ah, bilmem ki, üç, dört saatimi harcamam gerekti. Sonra tam rahatlayıp işime bakacakken bataklıkta Daimonlar olduğunu ve onları öldürmesi gereken Talon'un orada olmadığını öğrendim. Talon neden orada değildi? Çünkü Tarzan, Jane'i Çita'dan kurtarmak için balkondan aşağı atlamakla meşguldü.

"Şimdi burada durup tek yapabildiğim şey de sıradaki fiyasko gelsin, lütfen demek, anlatabildim mi?"

Talon öfkeyle ona baktı. "Bu kadar alaycı olman gerekmiyor. Çuvalladığımı biliyorum, tamam mı?"

"Hayır, *çuvallamak* Sunshine'ın dairesinde pantolonsuz yakalanmaktır. Bu çuvallamaktan çok daha büyük bir şey."

"Bu yüzden özür dilemeyeceğim."

Ash bakışlarını başka yöne çevirdi, çenesinde bir kas seğirmeye başlamıştı. "Yarın gece konusunda hâlâ havada uçuşan birtakım şeyler var. Bilinmeyen bir sürü şey. Bildiklerimiz ise hiç de iyiye alamet değil.

"Julian ve Kyrian, Val'i tabuta sokmak istiyor. Val Roma soyundan gelmeyen kimse için parmağını bile kıpırdatmak istemiyor. Bu gece yaşananların intikamını almak isteyen kızgın iki kurt var. Zarek en iyi olduğu günde bile tüm New Orleans'ı peşine düşürebiliyor. Nick psikopatların arkasını temizlemekten bıktığını ve işi bırakacağını söylüyor. Kızgın Tanrıça herkesin kafasını koparmak istiyor ve elimdeki tek güvenilir Avcı sensin."

Ash durdu ve büyük bir ciddiyetle ona baktı. "Dostum, alınma ama bugünlerde hiç güvenilir değilsin."

"İyiyim, T-Rex."

"Hayır, Talon değilsin. Balkonlardan atlıyorsun, Sunshine yüzünden masum insanları yumrukluyorsun. Bir kadının duyguları incinmesin diye sadece kendini değil, bütün Peltier'leri tehlikeye atıyorsun. Aklın neredeydi?"

Öfke bir anda onu ele geçirdi. "Çocuk değilim, Ash. Önceliklerimi biliyorum."

"Normal şartlar altında, evet, biliyorsun. Fakat beyninle değil, kalbinle düşünüyorsun ve bu yüzden hepimiz öleceğiz. Biz Karanlık Avcıyız, Talon, hissetmeyiz."

Başka bir zaman olsa onunla aynı fikirde olduğunu söylerdi ama Talon şu an büyük bir öfke hissediyordu. Buna ihtiyacı yoktu. Tüm riskleri ve tehlikeleri Ash'den bile iyi biliyordu. Her şeyin tehlikede olduğunun farkındaydı.

"Kontrolüm altında."

"Öyle mi?" diye sordu Ash. "Benim durduğum yerden hiç öyle görünmüyor. Sana Sunshine'ı burada tutmanı söylediğim halde emrime karşı geldin. Katagariler ve Eros'la anlaşma yaptın ve sen bu değilsin. Sen bu tür yükümlülükler altına girmezsin, Talon. Bunların seni oyun dışı bırakabileceğinin farkında mısın?"

"Yapmak zorundaydım. Karımı korumak zorundaydım. Bedeli umurumda bile değil."

"Karın mı?" Ash başını iki yana salladı. "Talon, bana bak."

Talon baktı.

Ash onu inceledi, bakışları soğuk ve duygusuzdu. "Karın *öldü*. Bundan bin beş yüz yıl önce öldü ve anavatanında gömülü. Sunshine, Nynia değil."

Talon acı ve öfkeyle kükredi. Bu doğru değildi. Sunshine onun karısıydı. Bunu hissediyordu. Biliyordu. Tek umursadığı oydu.

Tek umursadığı.

Hiç düşünmeden Acheron'a saldırdı. Atlantislinin boğazını ellerinin arasına alarak anlaması için onu sarstı.

"O ölmedi," diye hırladı. "Lanet olsun sana, o ölmedi."

Ash onun elinden kurtuldu ve güçlerini kullanarak onu hareketsiz kıldı.

Talon tıslayıp hırlayarak serbest kalmaya çalıştı ama başaramadı.

İşte o anda ne kadar ileri gitmiş olduğunu fark etti.

Acheron'a saldırdım.

Bu düşünce onu ayılttı. Ash haklıydı. Sakinleşip kendini toplamazsa hepsinin ölümüne sebep olacaktı.

Hepsinin.

Ash derin bir nefes aldıktan sonra onu bıraktı. "Talon, vermen gereken bir karar var. Karanlık Avcıların karısı yoktur. Bizim ailemiz olmaz. Günün sonunda hep yalnız kalırız. Sorumluluğumuz, *yegâne* sorumluluğumuz kendilerini Daimonlardan koruma gücüne sahip olmayan insanlara karşıdır. Bunu iyice anla."

"Biliyorum." Talon hırıltılı nefesler alıyordu.

Ash başıyla onayladı. Sonra gözleri garip bir gümüş rengine dönüştü.

"Bana ne istediğini söyle. Artemis'le ruhunu bırakması için konuşayım mı?"

Talon bunu düşündü. Şu an hiç olacağını düşünmediği bir uçurumun kenarında duruyordu. Karanlık Avcı yaşamı süresince Nynia'nın dönme ihtimalini hayal etme cüretini bile göstermemişti.

Ona döneceğini...

Gözlerini yumdu ve irkildi.

Nynia dönmemişti. Acheron haklıydı.

Nynia ölmüştü.

Şu an kulübesinde duran kadın karısı değildi.

O Sunshine'dı. İçinde bir ateş yakan canlı, cesur, sevecen kadın.

Karısının ruhunu taşıyor olabilirdi ama bambaşka biriydi. Yokluğuyla yaşamak istemediği biri.

Yanında tutmaya.cesaret edemediği biri.

Kalbinin parçalandığını hissetti. Sunshine insandı. Zaman içinde Talon'u unutarak yaşamına devam edebilirdi. Sevecek başka birini bulabilirdi.

Bu düşünce içini deşti ama bunu yapmak zorundaydı.

Yoksa onu kaybedecekti. En azından bu şekilde onu öldürmeyecek bir mutluluğa sahip olabilirdi.

"Hayır," dedi Talon usulca. "Sunshine'ı Camulus'un gazabından dolayı kaybedeceğimi bile bile ruhumu geri isteyemem. Ruhumu bu bedel karşılığında geri alamam."

"Emin misin?"

Başıyla önce onayladı sonra hayır anlamında iki yana salladı. "Acheron, dürüst olmam gerekirse artık hiçbir şeyden emin değilim." Ona baktı. "Hiç birine âşık oldun mu?"

Acheron bakışlarını bir metanetle karşıladı ve soruyu cevaplamadı. "Yaşam ve aşk sürekli olarak değişir oysa insanlar aynı sıklıkla değişmez. Bu kadını gerçekten seviyorsan ona sahip olmak için özgürlüğünü elde etme şansını kullanman gerekmez mi?"

"Ama ya onu kaybedersem..."

"Bu da 'eğerlerden' biri, Kelt. Bunu denemezsen onu kaybedeceğin kesin."

"Onu bırakırsam en azından hayatta olacak."

"Yani Nynia öldüğünden beri yaşadığın yolu tercih edersen."

"Bu hiç adil değil."

"Adil olmak için ücret almıyorum. Daimonların kafasını kırmak için alıyorum." Acheron yorgun bir nefes verdi. "Yüzyıllar önce Çin'de bilge bir adamla karşılaşmıştım. Bana, 'Korkunun seni yönetmesine izin verirsen başında hep korkacağın biri olur,' demişti.

"Konfüçyüs mü?"

"Hayır. Minh-Quan. Yeryüzündeki en iyi *zong zi*'yi[15] sattığı söylenen bir balıkçıydı."

Talon bu beklenmedik yoruma kaşlarını çattı. İşte Acheron böyleydi, ne zaman ne yapacağı belli olmazdı.

"Değişik bir adamsın Acheron Parthenopaeus. Benim yerimde olsan ne yapardın söylesene bana."

Acheron kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kendimden başkası olmam mümkün değil, Talon. Yapacaklarının sonuçlarına katlanacak olan kişi ben değilim. Bu kararı yalnızca sen verebilirsin."

Talon içini çekti. "Bir tanrıyla savaşmak ve kazanmak mümkün mü?

Acheron'un bakışları dondu. Talon onu merakla izledi. Acheron'un geçmişinde sorusuyla ilgili bir şeyler vardı. Çok derin ve karanlık bir şey, Acheron'un yüzünden bu anlaşılıyordu.

"Kelt ve Yunan tanrıları birbirlerine çok benzerler. Hata yaparlar. Bu hataları da bizi ya batırır ya da çıkarır."

"Şimdi de bir kâhin gibi konuştun."

"Ürkütücü değil mi?"

"Ürkütücü değil huzur bozucu." Talon ondan uzaklaştı.

"Talon"

15 Bambu yaprağına sarılmış pirinç ve farklı dolgu malzemelerinden oluşan geleneksel bir Çin yemeği. (ed. n.)

Durdu ve yüzünü yeniden Acheron'a döndü. "Sorunun cevabı şu. Evet, bir tanrıyla yaptığın savaşı kazanabilirsin ama anlaşmak daha kolaydır." Acheron'un tonlaması bu işte tecrübeli olduğunu gösteriyordu.

"Sonsuza kadar acı çekmeni isteyen bir tanrıyla nasıl anlaşırsın?"

"Büyük dikkatle, kardeşim. Büyük dikkatle." Acheron bakışlarını bataklığa çevirdi. "Çok önemli bir şeyi gözden kaçırdığını düşünüyorum."

"Neymiş o?"

"Çok azımıza kaybettiğimiz bir şeyi ikinci kez kazanma şansı verilir. Nynia sana döndüyse belki de bir sebebi vardır."

Acheron kollarını indirdi. "Numaram sende var, Kelt. Eğer isteğin konusunda fikrini değiştirirsen bana haber ver. Ama kararını çabuk vermelisin. Yarın akşam sana zihnin berrak bir haldeyken ihtiyacım var."

"Kyrian'a tanımadığın bir şansı neden bana tanıyorsun? Artemis'e, ruhunu Amanda'ya vermesi için Kyrian'ın haberi bile olmadan başvurmuştun."

Acheron omuz silkti. "Kyrian'ın seçme şansı yoktu. Ruhu olmadan Desiderius onu öldürebilirdi. Sen ruhunu geri almadığın sürece hayatın tehlikede değil, Talon. Sadece yüreğin tehlikede. Sen de yüreğin olmadan yaşayabileceğini en az benim kadar biliyorsun. Ama bunu gerçekten istiyor musun?"

Bazen Acheron'un on bir bin yaşında bilge bir adam olmak yerine gerçekten de göründüğü gibi yirmi bir yaşındaki o sümüklü çocuk olmasını nasıl da istiyordu.

Bu an da onlardan biriydi.

"Sunshine'ı şehre götüreceğim."

"Hayır," dedi Talon otomatik olarak. "Onu koruyabilmem için burada kalacak."

"Bu bir soru değildi, Kelt. Düşünebilmen için ondan uzak olman gerekiyor. Yarın akşamdan önce tüm düşüncelerin temizlenmeli."

Talon tartışmaya başlayacakken Ash'in haklı olduğunu fark etti.

Zaten bir şekilde Sunshine'ın gitmesine izin verecekti. Bunu şimdi yapması daha iyiydi.

İkisi için de daha kolay olurdu.

"Tamam, onu getireyim."

Sunshine, Talon'un kapıdan girişini gördüğü anda bir terslik olduğunu anladı.

Yüzünde hiç tekin olmayan, karanlık bir ifade vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Sunshine.

"Acheron seni dairene geri götürecek." Sesi o kadar ilgisizdi ki Sunshine'ın midesi kasıldı.

"Anlıyorum. Onunla aynı fikirdę misin?"

"Evet. En iyisinin bu olacağını düşünüyorum."

Sunshine gitmek istemiyordu. Burada kalma isteğinin yoğunluğu onu bile korkutuyordu. "Anladım."

İfadesiz bir suratla eşyalarını topladı. İçin için ölüyordu.

Talon onu böyle görmeye daha fazla dayanamayacaktı. Onu elinden tutup kimsenin onları bulamayacağı bir yere kaçmak istiyordu. Onu güven altına almak.

Tek sorun vardı. Kimse bir tanrıdan saklanamazdı.

Er ya da geç Camulus onları bulacaktı ve Sunshine ölecekti.

Sunshine sırt çantasına uzandığında Talon çantayı aldı. "Ben hallederim."

Sunshine başıyla onayladı, gözleri yaşlarla parlıyordu.

Acheron'un beklediği yere doğru yürürken ikisi de konuşmadı. Talon çantayı Ash'e verdi.

"Şey... Eğlenceliydi Talon," dedi. "Seni bir daha görebilecek miyim?"

Talon kaşlarını kaldırmış bir şekilde kendi adına da bu cevabı beklemekte olan Ash'e baktı.

"Hayır," dedi usulca.

Sunshine boğazını temizledi ama bir şey söylemedi. Acheron'a doğru yürüdü. "Hazırım."

Ash geri çekilerek katamarana binebilmesi için yolu açtı. "Kelt," dedi, "konuştuğumuz şeyler hakkında fikrini değiştirirsen ara beni."

Talon onayladı.

Sunshine'ın kemerini bağlayışını seyrederken yüreği parçalandı. Ash tekneyi çalıştırdı ve bataklıkta ilerlemeye başladı.

Bitmişti.

Gitmişti.

Ben Karanlığım. Ben Gölgeyim.

Ben Gecenin Efendisiyim.

Ben insanlar ile onlara zarar vermek isteyenler arasında tek başıma dururum. Ben Gardiyanım.

Ruhsuz Bekçi.

Ne İnsan ne Apollit, Yaşam ile Ölüm arasında bir yerdeyim.

Ben Karanlık Avcıyım.

Ve Ebedîyim... Ta ki bana asla ihanet etmeyecek saf bir yürek bulana kadar. İnancı ve cesareti ile ruhumu bana döndürecek ve beni yeniden ışığa çıkaracak biri olana kadar.

Camulus olmasaydı...

"Çok azımıza kaybettiğimiz bir şeyi ikinci kez kazanma şansı verilir. Nynia sana döndüyse belki de bir sebebi vardır."

İçi acıyarak Sunshine'ın gidişine arkasını döndü ve kulübesine doğru yürüdü. Kapıyı kapadı ve etrafına bakındı.

Sunshine'ın gidişinin ardından burası daha da boşalmıştı. O evini mutlulukla doldurmuştu. Daha da önemlisi Talon'un içini mutlulukla doldurmuştu.

Bakışları masanın üzerinde duran pembe makyaj çantasına takıldı. Onu, saç fırçasını ve tokalarını unutmuştu.

Zavallı Sunshine hayatı boyunca bir şeyleri unutacaktı.

"Speirr?"

Son hızla döndü ve yanında duran Ceara'yı gördü. "Hadi bakalım, sen de beni yargılamak için mi geldin?"

"Hayır, ağabeyim buraya seninle konuşmaya geldim."

"Ne hakkında?"

Ceara elini uzattı ama ona dokunamayacağını hatırlayınca aşağı indirdi. "Gitmeden önce sana Tanrı Bran ile yeniden doğmak üzere anlaşma yaptığımı söylemek istedim."

Talon'un içi daraldı.

Kıpırdayamadı.

Nefes alamadı.

Ceara gidiyor muydu?

Hayır! Bu kelime onu yıktı.

Onu bırakamazdı. Şimdi değil. Bunca zamandan sonra olmazdı. O hayatındaki son avuntuydu.

Bunu ona söylemezdi elbette. Onun kalmasını ne kadar çok istediğini söyleyemezdi…

Kalmasına nasıl da *ihtiyacı* vardı.

Bunu söylerse Ceara istediğini yapar ve geleceğinden vazgeçerdi…

Bu kadar bencil olamazdı.

"Sonunda bunu kabul etmene sebep nedir?" diye sordu Talon sesini kısık ve sevecen tutmaya özen göstererek.

"Artık zamanı geldi, Speirr. Yeniden hayatımı yaşamak istiyorum. Son seferinde yaşayamadıklarımı yaşamak. Aşk. Çocuklar. Hatta bir iş ve mortgage."

Bu espriye gülemedi, içindeki acı bu kadar safken, bu kadar yıkıcıyken bunu yapamadı ama yüreği haklı olduğunu biliyordu. Yüzyıllardır reddettiği şeylere sahip olma zamanı gelmişti.

Onun çok daha fazlasına sahip olmasını istiyordu. Yaşamın ona getireceği her mutluluğu hak etmişti. "Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim, ağabeyim."

Ona gülümsemeye çalıştı ama beceremediğini biliyordu. "Sana en iyisini diliyorum. Yüreğim seninle birlikte."

"Biliyorum Speirr. Ben de seni seviyorum ama sen artık Nynia'ya sahipsin. Ben gidince yalnız kalmayacaksın."

Evet, kalacağım. Çünkü onu da tutamıyorum.

Başıyla onayladı. "Seni hiç unutmayacağım, Ceara."

Ceara'nın gözleri hüzünlüydü, pişmanlıkla içini çekti. "Gitsem iyi olacak. Elveda, Speirr."

Talon bu vedayla boğulduğunu hissetti. Kelimeyi söyleyemedi. Bunu söylemek canını yakıyordu. Söylemek olayı gerçeğe dönüştürecekti ve Talon bunu istemiyordu.

Kötü bir rüya olduğunu düşünmek ve uyanmak istiyordu.

Fakat rüya değildi. Gerçekti. Hepsi.

Sunshine gitmişti.

Ceara gitmişti.

Kimsesi yoktu.

Hisler gitmişti. Ceara'nın yok oluşunu izledi.

Yüreği parçalandı, dizlerinin üzerine çöktü ve Nynia gömüldüğünden beri yapmadığı bir şeyi yaptı.

Ağladı.

Zihninde babasının Saksonlar tarafından kesilişini ve küçük Speirr'in annesini ve kardeşlerini bu katil savaşçılardan koruyuşunu gördü.

Annesi ve kız kardeşinin çiçek hastalığı yüzünden ölüşünü gördü. Ona acı çektirmekten garip bir haz duyan Gara için çalıştığı günleri gördü. Geceleri kardeşlerine bakıyordu. Hastalığının son aylarında kendine bakamayacak duruma geldiğinde annesine de bakmıştı.

Yatıştırılamayan bir bebek olan Ceara'yı ve ona bakmak için çırpınışlarını gördü. Gara'nın bir gece vakti gidecek yerleri yokken onları sokağa atışını…

O gece kar yağıyordu ve tek düşünebildiği şey kardeşini hayatta tutmaktı.

O sahip olduğu tek şeydi.

Onu o kar fırtınasında çığlıklar atmaya devam ederken kucağında taşımıştı. Donmuş topraklarda yürüyerek annesinin halkını bulmuştu.

Kardeşi için onlara yalvarmış ve onu ayakta duramayacak hale getirene kadar dövmelerine izin vermişti.

Kendisi için hiçbir şey istememişti.

Nynia'yı bulana kadar.

Onu almış, kendinin yapmış ve sonra aptallığı yüzünden kaybetmişti.

Asla birlikte olamazlardı. Asla.

Ben yalnızlığım.

Ben hüzünüm.

Talon öfkeyle bağırdı.

Bir anda sağ tarafında duran bir şey dikkatini çekti. Kaşlarını çattı.

Oraya doğru ilerleyerek onu çekti.

Kalbi atmayı bıraktı. Sonra yeniden çarptı.

Sunshine onun için bırakmıştı. Kulübesinin, rıhtımın ve sundurmasından görünen manzaranın resimleriydi bunlar.

Gün ışığındaki manzaranın içerdiği o canlı renklere baktı.

Hepsi çok güzeldi ama hiçbiri onları bırakan kadın kadar güzel değildi.

Ona hayatındaki en güzel hediyeleri veren kadın kadar…

İki resmin arasına sıkıştırılmış bir not buldu.

Onu açarken midesi düğümlendi.

Burası benim gördüğüm bataklık ama seni nasıl gördüğümü tuvale aktarmam mümkün değil.

Hiçbir fırça ya da boya senin içindeki kahramanı göstermemi sağlayamaz. Adımı fısıldarken sesinin nasıl çıktığını asla çizemem. Bana dokunduğunda tenimin nasıl ürperdiğini…

İçimde uyandırdığın tutkuyu.

Seni seviyorum Talon. Seni tutamayacağımı biliyorum. Kimse vahşi bir canavarı ehlileştiremez.

Yapılacak işlerin var. Benim de öyle. Tek umudum beni her düşündüğünde yüzünde bir tebessüm oluşması.

Daima sevgiyle,

Sunshine

Notu dört kez okudu.

Yüzyıllar boyunca Nynia'yı sevmişti ama Sunshine'a karşı çok daha fazlasını hissediyordu.

"Evet, bir tanrıyla yaptığın savaşı kazanabilirsin." Acheron'un sözleri zihninde gezindi.

Talon yorgun bir nefes aldı.

Evet, kazanabilirdi. Yarın akşam dışarı çıkacak ve Acheron için Mardi Gras'nın icabına bakacaktı.

Ama Mardi Gras sona erince...

Gidip Camulus'u bulacak ve bu işe bir son verecekti.

Çarşamba günü şafak vaktinde ya o ya Camulus ölmüş olacaktı.

On Yedinci Bölüm

Sunshine dairesine girdiğinde Ash'i nasıl değerlendireceğini bilemedi. Zayıftı ve inanılmaz bir boya sahipti, hele o gözleri...

Ürperdi.

O gözlerde öyle bir şey vardı ki Sunshine adamın içini görebildiğini düşünüyordu. Sanki her düşüncesini duyuyordu.

Sırt çantasını koltuğun yanına koydu ve Ash'in içeride kimse olmadığından emin olmak için dairesini dolaşmasını izledi. Aslında yalnız olduklarını anlaması için bu hareketi yapmasına gerek yoktu. Bu sadece bir alışkanlıktı.

Son derece ölümcül ve bir o kadar da asil bir duruşu vardı. Bir yırtıcının adımlarına sahipti. Bu adamın özünde bir cinsellik vardı. Zorlayıcı ve baştan çıkarıcı bir şey. Sadece yanında durmak bile insanın ona uzanıp dokunmak istemesine sebep oluyordu.

Adam sanki feromon salgılıyordu ama Sunshine aynı zamanda da ondan korkuyordu. Doğadaki kucaklamak istediğiniz ölümcül ama güzel hayvanlara benziyordu, her an onu kucakladığınız kolunuzu koparabilirdi.

Çekim alanı çok güçlüydü, öfkesi de. Sunshine kapıya doğru koşup kaçmak istiyordu.

Konuştuğunda sesinin gücü yerinden sıçramasına sebep oluyordu ama onu en çok şaşırtan bu sesin erotikliğiydi. Çok derin bir sesti ve her bir heceyi öylesine bir etkiyle söylüyordu ki omurgasında

baştan çıkarıcı bir okşama hissediyordu. Bugüne kadar kadınları cinsel açıdan böylesine etkileyen bir erkek görmemişti.

Bu işe yarıyor muydu?

"Ağabeyin Storm aşağıda temizlik yapıyor. Yukarı gelip geceyi seninle geçirmesini isteyebilirsin."

"Storm'un aşağıda olduğunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

Sunshine kaşlarını çattı, bu adam büyükannesinden de gizemliydi. "Neden sen kalmıyorsun?"

"Kalmamı istiyor musun?"

Hayır, istemiyordu ama onu kırmak istemedi. "Muhtemelen yapılacak işlerin vardır."

Ona gerçek cevabı duymuş gibi dudaklarını kasarak gülümsedi. "O zaman iyi geceler, Sunshine."

Kapıya doğru ilerledi.

"Acheron, dur."

Durup ona baktı.

"Talon'un gitmesine izin vererek doğru şeyi mi yapıyorum?" diye sordu. "Ona ihtiyacın var değil mi?"

Cıva renkli gözler üzerine dikildi. "Ben büyükannenin söylediğini yapman gerektiğini düşünüyorum, Sunshine. Yüreğini dinle."

"Bunun nereden biliyorsun?"

Hafifçe gülümsedi. "Pek çok şeyi biliyorum."

Çok acayip bir adamdı. Sunshine onun Addams ailesinin kayıp bir üyesi olup olmadığını düşündü.

Acheron arkasını döndü ve kapıdan çıktı.

Sunshine orada birkaç dakika boyunca durdu, Talon konusunda ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

Aslında yüreğinin ne yapmasını istediğini biliyordu...

Psykhe'ye bir tanrıçayı çağırıp çağıramayacağını sormuştu. Psykhe cevabında dürüst müydü bilemiyordu, anlamanın tek yolu vardı.

"Artemis," diye seslendi. "Seni insan formunda buraya çağırıyorum."

Hiçbir şey olmadı.

Ne bir ses ne çakan bir şimşek.

Hiçbir şey.

Morali bozuk bir şekilde yatak odasına yürümeye başladı.

"Sen de kimsin ve niye beni çağırdın?"

Arkasından gelen hırçın ve aksanlı konuşmayı duyduğu anda dondu.

Arkasını döndüğü anda çok uzun boylu, güzel bir kadının koltuğunun yanında durduğunu gördü. Artemis'in kestane rengi, uzun yüzünü çevreleyen bukleli saçları vardı ve o çarpıcı yeşil gözlerinde burada bulunmaktan hiç hoşnut olmadığını gösteren bir ifade vardı.

Tanrıça bedenini bir kılıf gibi saran, uzun beyaz bir elbise giymişti ve elleri belinde orada duruyordu.

"Sen Artemis misin?"

"Dur bakalım, bir düşünelim. Sen Artemis'i mi Peter Pan'i mi çağırdın?"

Tamam, Artemis kesinlikle geç saatlerin kadını değildi. Huysuz kelimesine yepyeni bir anlam kazandırıyordu. "Ben Artemis'i çağırdım."

"Yeşiller giymediğime, bir kadın vücuduna sahip olduğuma ve ergen olmayan bir çocuğa benzemediğime göre sanırım ben oyum."

"Hep bu kadar hırçın mısın?"

"Sen hep bu kadar aptal mısın?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak Sunshine'a baktı. "Bak insancık, hiç sabırlı değilimdir. İlgi alanım değilsin ve o boynundaki madalyon beni çok rahatsız ediyor. Bana ne istediğini bir an önce söyle ben de sana anca gidersin diyeyim ve konu kapansın."

Bu hiç de iyi değildi. Talon'un patroniçesi kaltağın tekiydi. "Sana Talon'un ruhunu geri alıp alamayacağımı soracaktım."

Artemis soruyu duyunca başını kaldırdı. "Morrigante'lerin Speirr'den mi bahsediyorsun? Morrigán'dan çaldığım Kelt klan reisi."

"Evet."

"Hayır."

"Hayır mı?" dedi Sunshine inanamayarak.

"Burada yankı mı var? Hayır, insan, onun ruhu bana ait ve alamazsın."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle diyorum."

Sunshine dehşete kapılmıştı. Öfkelenmişti de. Artemis hiçbir zaman Sempati Güzeli seçilemezdi. Bu Tanrıça'nın kişisel ilişkiler konusunda birtakım seminerlere katılması gerekiyordu. "Yani bu da durumu resmîleştiriyor, öyle mi?"

Artemis tek kaşını kaldırdı. "Küçük kız, kiminle ve neyle uğraştığın konusunda en ufak bir fikrin dahi var mı?"

Sunshine derin bir nefes alarak sabırlı olabilmek için dua etti. Talon'un ruhunu elinde tutan birinin karşısında kendini kaybetmeyi göze alamazdı.

Bir tanrıça olarak Artemis'in onu çok sinirlendirdiği takdirde bir anda öldürebileceğini düşünmeye bile gerek yoktu.

"Biliyorum, Artemis. Özür dilerim. Seni gücendirmek istemedim. Talon'a âşığım ve onunla birlikte bir geleceğimin olmasını istiyorum.

Onu yanımda tutabilmek için her şeyi yaparım. Bunu anlayamıyor musun?"

Artemis'in yüzü hafifçe yumuşadı, ilgilenmiş gibiydi. "Evet, anlıyorum."

"O zaman ben..."

"Cevabım hâlâ hayır."

"Neden?"

"Çünkü yeryüzünde hiçbir şey karşılıksız değildir. Talon'un ruhunu istiyorsan bunun bedelini ödemelisin."

"Nasıl?"

Artemis omuz silkti. "Ödeyemezsin. Senden istediğim, değerli olan hiçbir şeyin yok yani seninle pazarlık edemem."

"Hadi ama, ciddi misin?"

"Hem de çok." Artemis buharlaşarak yok oldu.

Of! Sunshine kadını boğmak istiyordu. Nasıl bu kadar bencil olabilirdi?

"Artemis!" diye bağırdı kendini tutamadan. "Çok iğrençsin!"

Sunshine gözlerini kapatarak içini çekti. Şimdi ne yapacaktı? Bu bencil domuzdan Talon'un ruhunu alma şansı yoktu.

Ne yapacaklardı?

Amanda Devereaux-Hunter sabah yedi buçukta uyandı. Boş gözlerle saate baktıktan sonra gözlerini kapadı, sonra bir anda saatin ona ne ifade ettiğini hatırlayarak yerinden sıçradı.

Saat yedi buçuk olmuştu ve bebeği Marissa onu saat beş emzirmesi için uyandırmamıştı.

Çok paniklemedi ama bebeği için endişelenerek hemen yanlarındaki bebek odasına gitti.

Beşiğe yaklaştığında kalbi neredeyse duruyordu.

Beşik boştu.

Henüz üç haftalık olan Marissa'nın oradan kalkıp gitmiş olması mümkün değildi.

Aman Tanrım, bu Desiderius'un işiydi!

Onlar için geri dönmüştü!

İçini bir korku sardı. Kyrian o canavarı yendiğinden beri sürekli olarak onun intikam için geri döneceğine dair kâbuslar görüyordu.

"Kyrian!" Yatağa koşarak kocasını uyandırdı.

"Ne oldu?" dedi kocası mahmur bir sesle.

"Marissa. Gitmiş."

Kyrian oturdu, uyanmıştı. "Nereye gitmiş?"

"Beşiğinde yok. Nerede olduğunu bilmiyorum."

Kyrian yataktan fırlayarak yerden pantolonunu kaptı. Amanda, Kyrian'ı beklemeden üst katı dolaştı, kalbi son hızla çarpıyordu.

Bebeği nerede olabilirdi?

Bebeğini kaybetmek en kötü kâbusuydu.

Hızla aşağı inerek ön kapının açık olup olmadığını kontrol etti. Belki de biri gelip onu almıştı.

Salonun önünden geçerken duruverdi. Bakışları hayatında görebileceğini hiç düşünmediği bir görüntüye takıldı.

Acheron kaslı göğsünün üzerine koyduğu Marissa'ya sarılmış bir şekilde yatıyordu.

Tabut şeklindeki sehpanın üzerinde bir paket bebek bezi ve boşalmış bir biberon duruyordu.

Hem huzura kavuştu hem de gördüğüne inanamadı.

Bir yıl önce Acheron'la tanıştığında onun hayatında gördüğü en korkunç şey olduğunu düşünmüştü. Bu adamın inanılmaz güçleri

ve çelişkileri vardı ve şu anda bütün bunlardan arınmış bir şekilde o koca ellerinin arasında kızını tutmuş yatıyordu.

"Bir şey mi..." Kyrian'ın sesi ikisini gördüğü anda kesildi.

Amanda başını çevirerek ona baktı. "Ash'in bebekleri sevdiğini bilmiyordum."

"Ben de. Marissa'ya karşı gösterdiği uyumsuz tavırlardan onlarla hiç ilgisi olmadığını düşünmüştüm."

Kyrian haklıydı. Ash Marissa'dan mümkün olduğunca uzak durmaya çaba gösterirdi. Marissa ne zaman ağlasa, yüzünü buruşturarak oradan ayrılırdı. Amanda onun kızına şefkat göstereceğini kırk yıl düşünse akıl edemezdi.

Odada ilerledi ve bebeğine uzandı.

Ash öyle bir öfkeyle uyandı ki Amanda inleyerek geri çekilmek zorunda kaldı.

Ash koltukta doğruldu ama başka bir hareket yapmadı.

Gözlerini kırpıştırdı ve Kyrian ile Amanda'yı gördü.

"Özür dilerim, sen olduğunu fark etmemişim."

"Sadece Marissa'yı alacaktım."

Ellerinin arasında uyumakta olan Marissa'ya baktı. "Ah, gaz çıkarmasını beklerken uyumuş olmalıyım."

Marissa'yı ona öyle bir uzattı ki bu, Amanda'ya pek çok şey anlattı. Acheron'un onu tutuşu birkaç seferde elde edilecek bir tecrübe değildi, çok daha ustacaydı.

"Seni korkutmadığımı umarım," dedi Ash özür diler bir tavırla. "Geldiğimde ağlıyordu, iyi mi diye bakmak için yukarı çıktım." Oldukça solgun görünüyordu, bir bebeğin ağlayışı canını acıtıyor gibiydi. "İkiniz de uyuyordunuz ve ben uyanıktım, bir molaya ihtiyacınız olduğunu düşündüm.

Amanda eğilerek onu yanağından öptü. "İyi bir adamsın, Ash. Teşekkürler."

Ash'in yüzü acıyla doldu ve geri çekildi. Koltuktan kalkarak yerden sırt çantasını aldı. "Yukarı yatmaya gidiyorum."

Kyrian onu koridorda durdurdu. "İyi misin Acheron? Sarsılmış görünüyorsun."

Ash buna güldü. "Ben ne zaman sarsılmışım ki?"

"Güzel cevap."

Kyrian'ın omzuna vurdu. "Sadece yorgunum."

"Evet, dünü nerede geçirdiğini merak ettim. Buraya uyumaya gelmedin."

"İlgilenmem gereken bir şey vardı. Bekleyemeyecek bir şey."

Amanda içini çekti. "Ash, günün birinde birine güvenmeyi öğreneceksin."

"İyi geceler, Amanda," dedi Ash. Kyrian'ı başıyla selamladı ve merdivene yürüdü.

Acheron üst kata çıkıp gözden kaybolduğunda Amanda kocasının yanına geldi. "Onu iki bin yüz yıldır tanıyıp hakkında bu kadar az şey biliyor olmana inanamıyorum, gerçek saç rengini bile söyleyemiyorsun."

Kyrian omuz silkti. "Ash içe dönüktür ve son derece kontrollüdür, kimsenin onun isminden başka bir şeyini bildiğini sanmam."

Sunshine sabaha kadar yatağında yatıp Talon'un uyurken aldığı derin nefeslerin sesini hatırladı. Onun bacağını bacaklarının üzerine atışını, kolunu göğsünün üzerine sahiplenircesine koyarken sol elini saçlarına gömüşünü hatırladı.

Onu nasıl da özlemişti.

Sonra düşünceleri geçmişe kaydı. Diğer yaşamına...

"Gitme, Speirr. Bu işte bir şeytanlık var. Biliyorum."

Öfkeyle kolunu ondan kurtardı. "Dayımı öldürdüler, Nynia. Onu gözlerimin önünde kestiler. İntikamımı alana kadar huzur bulmayacağım."

Nynia iken ısrarcı olduğu anda onu kaybedeceğinden korkardı. Bu nedenle onunla ilgili her şeyi ertelemişti. O kocasıydı. Ama yüreğinde yaptığı hareketlerin asla geri döndürülemeyecek sonuçları olacağını biliyordu.

Haklıydı da.

Tıpkı bu gecenin şu ya da bu şekilde her şeyi belirleyeceğini bildiği gibi.

Ya Talon'u kaybederse?

Hayatını onsuz geçirme düşüncesine de onu kaybetme düşüncesine de tahammülü yoktu.

Etrafına bakındı, her şey tanıdıktı.

Jerry'den boşandığı günden itibaren sadece kariyerini, sanatını düşünmüştü.

Şimdi her şeyi buradaydı ama gözüne hiç de o kadar önemli görünmüyordu.

Sanatı geceleri ona sarılmıyordu. Onu güldürmüyor ya da baştan çıkarmıyordu. Bedenini arzuyla titretmiyor ya da orgazma ulaştırmıyordu.

Jerry'nin burnuna bir yumruk geçirmiyordu.

Bunları sadece Talon yapmıştı.

Sadece Talon *yapabilirdi*.

Bakışları Snoopy şeker kutusuna ilişince gözünden yaşlar boşandı. "Gitmesine izin veremem."

Onu tutmanın yolunu keşke bilebilseydi.

Zarek salonun karanlık köşesinde oturmuş, uyanan şehrin gürültüsünü dinliyordu. Aslında uyuyor olmalıydı, geceye hazır olmalıydı ama ihtiyacı olan huzuru bir türlü bulamamıştı.

Telefonu çaldı.

Açınca karşısında Dionysos'u buldu.

"Geceye hazır mısın?"

Zarek cevap vermeden önce votkasını yudumladı. "Sorun çıkarmaya her zaman hazırım."

"Güzel. Talon artık Styxx'ten haberdar, bu yüzden de geceye hazırlanmak biraz daha çaba gerektiriyor. Sunshine'ı Kelt'ten uzaklaştır ve bana getir. Saat on bir buçukta ambarda olması lazım. Şimdi dinlen, Talon ve Valerius'u öldürmeye hazır ol."

Bu sorun çıkmadan yapabileceği bir işti. "Peki ya Acheron?"

"Onu bize bırak."

Telefon kapandı.

Zarek telefonu bir kenara atarak dikkatini votkasına verdi. Zaten üç duble içmişti. Karanlık Avcıların sarhoş olmaması kötü bir durumdu. Bu nedenle bir türlü kendilerini kaybedemiyorlardı. Haz alabildikleri tek şey insan kanıydı.

Gözlerini kapatarak dün gece tadını aldığı kadını düşündü. Tutkuyla doluydu. Kahkahalarla. Hatta aşkla. Zarek de kısa bir süre boyunca onu saran acıyı unutmuştu.

Başını duvara yaslayarak votkasını bitirdi, tadının boğazını yakmasına izin verdi.

Orada öylece otururken Sunshine'ın tadının nasıl olduğunu merak etmeden yapamadı...

Talon terebentin kokusunun sinmiş olduğu çarşaflarının arasında tek başına uyandı. Onları yıkaması gerekirdi ama onun en ufak bir parçasını bile kaybetmeye tahammülü yoktu.

Sunshine'ını istiyordu. Ona ihtiyacı vardı.

Ne yazık ki onu sonsuza kadar yitirmişti.

İç çekerek kalktı, duş aldı, giyindi ve şehre doğru yola çıktı.

Bu gece her şey sonuçlanacaktı.

Güneş batar batmaz motosikletiyle Ash'in herkesin toplanmasını istediği Sanctuary'ye gitti.

Onlarla barda buluşmak yerine yine ayı klanının sahip olduğu komşu binaya girdi.

Barın mutfağına bir kapıyla bağlanan bu binada ayılar ve bazı çalışanlar yaşıyordu. Ev derme çatma bir hastaneydi, doktor ve veteriner de vardı.

Sanctuary aslında bir bardan çok daha fazlasıydı. Yardıma ihtiyacı olan Karanlık Avcılar ya da Avcı Adamlar için güvenli bir sığınaktı.

Talon Peltier evinin salonuna girdiğinde Peltier dördüzleri çoktan Mardi Gras kalabalığındaki Daimonları belirlemek üzere devriyeye çıkmıştı.

Julian ile Kyrian üst kattaki hücreye kapatılmışlardı Mama Lo Peltier sabaha kadar onlara bekçilik yapacaktı. Talon salondan bile onların Valerius'u öldürmekle ilgili savurdukları tehditleri duyabiliyordu. Valerius şöminenin yanında yüzünde alaycı bir sırıtışla oturuyordu.

Nick yumuşak bir koltukta oturmuş, bir poşet patates cipsini yemekle meşguldü, Eric St. James ise kanepede oturmuş boşluğa bakıyordu.

Otuz yaşındaki Eric çok daha genç görünüyordu. Uzun siyah saçları ona bu havayı kazandıran faktörlerden biriydi.

Topluluklarına ikinci nesil bir yardımcı olarak katılmıştı ama bağımsız yardımcı olmayı seçmişti yani belirli bir Avcı'ya hizmet etmiyordu. İhtiyacı olan herkese yardımcı oluyordu.

"Acheron, beni buradan çıkarsan iyi olacak," diye bağırdı Kyrian üst kattan. "Duyuyor musun beni?"

"Sanırım partiyi kaçırdım," dedi Talon ilerideki duvara yaslanarak durmakta olan Ash'e.

"Tahmin dahi edemezsin. Kyrian ile Julian'ı yarın sabaha kadar kilit altında tutmanın en iyisi olacağına karar verdim. Amanda ve Grace'i arayıp onları merak etmemelerini de söyledim."

"Onları serbest bırakmanı çok isterdim," dedi Valerius, Ash'e.

Ash cevap bile vermedi.

Talon'a baktı. "Bu gece oldukça normal görünüyorsun. Böyle kalabilecek misin?"

"Sana kendimi tutabileceğimi söyledim." Şu ana kadar işe yaramıştı.

Talon şafak vakti Camulus'la karşılaşacağını düşünerek huzur bulmuştu.

Ash konuşmak üzere ileri doğru bir adım atınca Talon, Zarek'in orada olmadığını fark etti.

O da yukarıda mıydı?

"Zarek nerede?" diye sordu Ash'e.

"Sunshine'ı koruyor."

İşte bu durum sükûnetini bozmuştu.

"Asla olmaz!" diye kükredi Talon.

"Güven bana, Talon. Zarek'in doğruyu yapacağına inanıyorum."

Talon'un cevabı son derece açıktı. "Ona güvenmiyorum. Hem de hiç. Ayrıca bundan sonra sana da güvenebileceğimi sanmıyorum."

"Münakaşayı bırak," dedi Ash. "Sana söylediğimi yap, her şey yolunda gitmeli."

"Gitmeli mi?" diye sordu Talon.

Ash konuşurken sesinde garip bir tını vardı. Talon, Ash'in bildiklerinin ne kadarını onlara söylediğini merak etti. "Kaderimiz önceden belirlenmiştir, Talon ama insan iradesi onu aşabilir. Eğer herkes söylediğimi aynen yaparsa o zaman işler olması gerektiği şekilde ilerleyecek."

Talon dişlerini sıktı. "Peki ya yapmazsak?"

"Mahvoluruz."

"Ah, Ash," dedi Nick alaylı bir tavırla, "insanın içine su serpiyorsun."

Ash ona baktı. "En azından bunun için uğraşıyorum."

Nick'in cevabı çok sadeydi. "Hayran olunur derecede başarısızsın."

Talon hâlâ kaynıyordu.

Ash hepsine birden hitap etti. "Bilmenizi istediğim şey bu gecenin gerçekten çok uğursuz şeylere gebe olduğu. Dionysos ile Camulus güçlerini birleştirmişler ve eski tanrılıklarını kazanmak için bir şeyler planlıyorlar."

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyorlar peki?" diye sordu Valerius.

"İkisinin gücü bunu yapmaya yetmez. Onlara yardım edecek üçüncü bir tanrıya ihtiyaçları var."

"Hangi tanrı?" diye sordu hepsi birden aynı anda.

"Apollymi."

"Apollymi de kimin nesi?" diye sordu Talon. "Ondan bahsedildiğini hiç duymadım."

Ash'in dudakları müstehzi bir şekilde kıvrıldı. "Benim zamanıma dayanan çok eski bir tanrıçadır. Güçleri yaşam, intikam ve ölüm üzerinedir. Atlantisliler ondan Yokedici diye bahsederler."

"Hades gibi mi?" diye sordu Valerius.

"Ah, hayır," dedi Ash hiç de tekin olmayan bir sesle, "Hades bu tanrıçanın yanında bir izci gibi kalır. Apollymi kurbanlarının işini demir bir çekiçle bitirir ve korkunç görünümlü Daimonlardan oluşan bir orduya hükmeder.

"Son serbest bırakılışında dünyayı veba ve acılar sardı.Atlantis'i de suyun dibine gönderdi. Sonra Yunanistan'ı hedef aldı ve ülkeyi bir çöplüğe çevirdi, yeniden hücresine döndüğünde Yunan kültürünü binlerce yıl geri götürmeyi başarmıştı. Yokedici bu dünyayı bir cehenneme çevirecek. İşe New Orleans'tan başlayacak."

"Ay, ne şeker," dedi Nick alayla. "Bunları bilmek ne hoşuma gidiyor."

Ash onu duymazdan geldi.

"Peki, Yokedici'yi nasıl serbest bırakmayı planlıyorlar?" diye sordu Talon.

Ash derin bir nefes aldı. "Bunu yapmanın tek yolu bir Atlantislinin kanını kullanmak."

"Senin kanını," dedi Talon. Bu barizdi, hayatta kalan tek Atlantisli Ash'ti.

Ash onayladı. "Geceyarısı bu dünya ile onun yaşadığı dünya arasındaki eşik çok incelecek. Onu serbest bırakırlarsa..."

"Benden başka ülseri olan var mı?" diye sordu Nick.

Talon soruyla ilgilenmedi. "Onları nasıl durduracağız?"

"Bol inançla ve söylediklerime harfiyen uyarak."

Nick homurdandı. "Benim dışımda Ash'in bu konuda çok belirsiz şeyler söylediğini düşünen var mı?"

Ash dışında herkes elini kaldırdı.

"Hiç komik değilsiniz," dedi Ash onlara.

Ash Valerius'a baktı. "Senin Peltier'lerle birlikte sokaklarda gezmeni istiyorum. Saat on bir buçukta Dionysos Daimonlarını dikkatimizi dağıtmak üzere sokaklara salmayı planlıyor. Bulduklarınızı hemen yok edin.

"Nick, sen ve Eric ihtiyaç duyulduğu anda gerekenleri gereken yerlere ulaştırmak üzere hazır olmalısınız."

Yardımcılar onayladılar.

Ash gözlüğünü taktı. "Talon, sen benimle kal. Biz Dionysos ile ekibinin peşine düşeceğiz."

"Sırf meraktan soruyorum," dedi Talon, "bütün bunları nereden biliyorsun?"

Ash cevap vermedi.

"Pekâlâ, çocuklar," dedi Ash, "dışarı, sokakları korumaya."

"Son bir soru sorabilir miyim?" dedi Eric.

"Elbette."

"Belki biraz kalın kafalılık ediyorum ama bu adamlar bu güçlerini geri alma işinin peşine neden şimdi düştüler? Neden geçen yıl ya da daha önceki bir zamanda yapmadılar? Neden beklediler?"

Ash'in cevabı hiç de rahatlatan cinsten değildi. "Bu ilk denemeleri değil zaten ama şu an başarıya en yakın oldukları an."

"Tamam," dedi Eric usulca. "Peki, güçleri ilk başta neden yok olmuştu?"

Talon Ash'in yerine cevap verdi. "Bir tanrıya tapanlar azaldığında güçleri de azalır. Bir tanrı diğer bir tanrı tarafından yenilirse güçleri diğer tanrı tarafından emilir ve yenilen tanrı eski pozisyonunu kazanacak gücü yeniden elde edemez."

Eric bunu da onayladı. "Tamam, son bir şey daha. Güçlerini geri alırlarsa ne olur?"

Ash başka bir tarafa baktı. "Bunu öğrenmek zorunda kalmayacağımızı umalım."

"Neden?"

"Çünkü Atlantis efsanesine göre Yokedici bize Telikos'u yani dünyanın sonunu getirecektir. Dionysos ve Camulus serbest bıraktıklarında Apollymi'nin onlara şükran borçlanarak hiç düşünmeden güçlerini onlarınkilerle birleştireceğini düşünüyorlar."

"Atlantis tanrılarının Apollymi'yi hapse mahkûm etmelerinin gerçek nedenini ise bilmiyorlar. Tüm tanrılar Apollymi'nin gazabından korkardı ve o sonunda hepsini öldürdü. Elimizden geleni yapmalıyız ve onun kaçmasına izin vermemeliyiz. Eğer serbest kalırsa bu yaşam hakkında bildiğiniz her şey değişecek. Her şey."

"Dünyayı kurtarmayı da sevmek lazım," dedi Talon. "Bir günümüz daha böyle geçecek."

Ash derin bir nefes aldı. "Artık işe koyulmalıyız."

Talon onayladı ama içinden Sunshine'ı bir kez daha görebilmeyi diledi.

Onun yüzünü bir kez daha görmeden ölmek istemiyordu.

Görev dediğin ne iğrenç şeydi.

Dışarı ilk Valerius çıktı.

Talon, Nick ve Eric arka kapıdan çıktılar, en arkada Ash vardı.

Ash dışarı çıkar çıkmaz kapı çarparak kapandı ve uzun siyah ceketi kapıya sıkıştı.

Ash sıçrayarak durdu ve bir küfür savurdu.

Nick, Acheron'un kapana kısılmış halini görünce kahkahalarla güldü. "Havanı bir anda söndürmesine izin verme."

Ash kaşını kaldırdı.

Kapı kendi kendine açıldı ceketi bıraktıktan sonra tekrar kapandı.

Nick hemen ciddileşti. "Böylece aynı derecede havalı oldun."

Ash küçük kardeşiymiş gibi Nick'in saçlarını karıştırdı. "Arkanı kolla ve Kyrian dönene kadar Amanda'yı sakinleştir."

"Oldu bil."

Ash ile Talon süslü avludan çıkarak bir sis gibi yoğun olan şehirliler ve turistlerden oluşan kalabalığın içine daldılar.

Dışarıda yüzlerce insan vardı. Kaderlerinin aralarında ağır adımlarla dolaşan iki siyah giysili adama bağlı olduğunu bilmeyen yüzlerce kişi.

İki adam da bu gece yorgundu. Bıkkın.

Bir tanesi sorumluluklarının ağır yükü dışında her şeyi hissetmeyi çok uzun zaman önce bırakmıştı.

Ash bir günlüğüne de olsa yatıp dinlenmekten başka bir şey istemiyordu. Bir gün bir anlık huzuru bulacaktı.

Sonsuzluğu ikinci bir şansı bekleyerek geçirmişti.

Geçmişinin enkazından ve geleceğini oluşturan lanetten kaçmayı beklemişti.

Bu gece on bir bin yıl sonra ilk kez erkek kardeşiyle karşılaşacaktı.

İkisi hiçbir zaman eşit şartlarda olmamışlardı. Styxx doğduğu andan beri ondan nefret etmişti.

Ash için çok, hem de çok uzun bir gece olacaktı.

Talon'un düşüncelerinde Sunshine vardı. Yüzünün o asil hatları. Dokunuşlarının güzelliği.

Dairesinde resim mi yapıyordu?

Onu düşünüyor muydu?

"Seni seviyorum." Sunshine'ın sözleri içini parçalıyordu.

Talon ona dokunabilmeyi dileyerek dişlerini sıktı. Bu gecenin sonunda onun Camulus'tan tamamıyla kurtulmuş olmasını diledi.

"İnancını yitirme, Talon," dedi Ash düşüncelerini anlamış gibi.

"Çalışıyorum."

Talon derin bir nefes aldı.

Ölecek olması onu endişelendirmiyordu. Ölmesine izin veremediği kişi Sunshine idi. Doğru ya da yanlış bu işi halledecekti ve yarın sabahtan itibaren Sunshine güvende olacaktı.

Neye mal olursa olsun.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

On Sekizinci Bölüm

Sunshine Zarek'in direktiflerini dinleyerek Ambar Bölgesi'ne doğru ilerledi ama yoğun trafikte bunu başarmak hiç de kolay değildi. Yürüseler daha hızlı giderlerdi.

Normalde trafik canını sıkmazdı ama Zarek hiç dost canlısı değildi. Onun sevimsizliği sokaklarda tökezleyerek yola savrulan sarhoşlarla birleşince sinirleri iyice bozulmuştu.

Bu gece neden sokağa çıkmak zorunda olduklarını anlayamıştı ama Zarek Sunshine'ın güvende olması için bunu Ash'in istediğini söylemişti.

Ona Sunshine'ın güvenli bir yerde saklandığından emin olduğu takdirde Talon'un Camulus ve Styxx ile daha iyi savaşabileceğini söylemişti.

"Sen ne zamandır Karanlık Avcısın?" diye sordu aralarındaki gerilimi azaltacak bir şeyler yapabilmek için.

"Umurunda bile değil, neden soruyorsun ki?"

"Sen de Bay Sıcak ve İçten çıktın doğrusu."

Zarek soğuk gözlerle ona baktı. "Yaşamak için bir şeyleri öldürdüğünde sıcak ve içten olma hakkı elinden alınıyor."

"Talon öyle değil ama."

"Aferin ona."

Önüne atılan adama çarpmamak için frene asılırken hırladı. Adam arabanın kaputuna vurdu ve bağırdı, sonra sokakta ilerlemeye başladı.

Sunshine yeniden ilerlemeye başladı, bu kez daha da yavaş gidiyordu, trafikte tampon tampona ilerliyorlardı. "Talon'u sevmiyorsun değil mi?"

"Onu her gördüğümde ölmüş olmasını diliyorum."

Zarek'in tonlamasındaki bıkkınlık kaşlarını çatmasına sebep oldu. "Bunda ciddi olup olmadığını anlayamadım."

"Ciddiyim."

"Niye?"

"O pisliğin teki ve hayatımda yeterince pislik var."

"Ash'ten de nefret ediyor musun?"

"Bebek, ben herkesten nefret ediyorum."

"Benden de mi?"

Cevap vermedi.

Sunshine onu daha fazla zorlamadı. Zarek'in gerçekten de ürkütücü bir hali vardı. Soğuk ve ulaşılmaz. Sanki herkesi kendinden uzaklaştırmaktan zevk alır gibiydi.

Zarek kendiliğinden bir soru sorarak onu şoka uğrattığında aradan en az yirmi dakika geçmişti. "Kelt'i seviyorsun değil mi?"

"Evet."

"Neden? Nesini seviyorsun?"

Zarek'in bundan çok daha derin bir şeyleri sorguladığını hissetti. Sanki sevgi ona çok yabancı bir şeymiş de ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

"Beni güldürmeyi başaran iyi bir adam. Bana baktığı anda bir anda eriyip yere yapışıyorum. Onunlayken uçabileceğimi bile hissediyorum."

Zarek başını diğer tarafa çevirerek Mardi Gras kalabalığını seyretmeye başladı.

"Hiç âşık oldun mu?" diyen Sunshine bir deneme daha yaptı.

Zarek yine cevap vermedi. Bunun yerine ona St. Joseph Sokağı'ndaki ambarı gösterdi.

Burası son derece karanlık ve ürkütücüydü. "Gerçekten gelmemiz gereken yer burası mı?" diye sordu Sunshine.

Zarek onayladı.

Binanın arkasındaki aralığa park etti ve arabadan indiler.

Zarek onu arka kapıdan içeri soktu ve merdivenlerden yukarı çıkardı. Koridorun sonundaki kapıyı açtı ve Sunshine'ın önden geçmesine izin verdi.

Sunshine içeri adımını attı. İlk bakışta karşısındaki uzun boylu sarışın adamın saç rengini yine değiştirmiş olan Acheron olduğunu düşündü. Ama yanında duran Camulus'u gördüğü anda o olmadığını anladı.

Camulus ile tanımadığı esmer bir adamın ortasında duran kişi Styxx'ti.

Sunshine kaçmak üzere arkasına döndü.

Zarek kapıyı kapatarak engelleyen bir tavırla önünde durdu. Yüzündeki ifade Sunshine'a oradan çıkamayacağını anlatıyordu.

"Gel, gel demiş örümcek sineğe," dedi Camulus.

Sunshine çenesini dikerek adamlara döndü. Camulus çok yakışıklıydı ama şeytanın gülüşüne sahipti.

Zarek'ten bile kötüydü ve bunu başarmak gerçekten zordu.

Tanımadığı adam çok uzun boyluydu, açık kahverengi saçları ve keçi sakalı vardı. Son derece rafine ve iyi yetiştirilmiş gibi bir havaya sahipti.

"Kafadan atıyorum ve senin Dionysos olduğunu tahmin ediyorum," dedi Sunshine, Selena'nın Mardi Gras tanrısının kim olduğunu söylemiş olduğunu hatırlayarak.

Adam gururla gülümsedi. "Suçluyum."

Camulus bir soluk verdi. "Çok zeki. Onu öldürmek gerçekten yazık olacak. Ama... Olsun."

"Onu incitemezsiniz," dedi kapının önünde duran Zarek. "Bana onu buraya getirirsem başına bir şey gelmeyeceğini söylediniz."

"Yalan söyledim," dedi Dionysos. "Dava et beni."

Zarek Tanrı'ya doğru ilerlemeye başladı ama Sunshine onu durdurdu. Aslında bunu niye yaptığını bilmiyordu ama bu odadaki tek yandaşı oydu sanki.

Camulus'a döndü, Talon'u incitmek için ne yapmayı planladığını gayet iyi biliyordu. "Beni Talon'un gözleri önünde öldürmene izin vermeyeceğim."

Hepsi güldüler. Zarek dışında.

"Bizi durduramazsın," dedi Camulus.

Zarek, Sunshine'ı süzdü ve sonra kolyesini gördü ve bir daha yüzüne baktı. "Ah, tanrılar sanırım bir şeyi unuttunuz."

Dionysos dudaklarını büzdü. "Hiçbir şeyi unutmadık."

"Ah, tamam," dedi Zarek eğlenerek, "O zaman İşaretlenmiş Madalyonu taşıdığının da farkındasınız demektir."

Hepsi bir anda ciddileşti.

"Ne?" diye hırladı Camulus.

Sunshine büyükannesinin kolyesini gömleğinin dışına çıkardı ve onlara doğru tuttu. Bunun yardımı olacağını hiç düşünmemişti ama bu noktaya geldikten sonra her şey denenebilirdi. "Büyükannem Morrigán'ın beni hep koruyacağını söylerdi."

Camulus küfretti. "Bu doğru olamaz." Bir küfür daha savurdu.

"Bu gerçekten de işe yarıyor," diye fısıldadı Zarek'e.

"Tahmin ettiğinden çok daha fazla," diye fısıldadı Zarek. "Morrigán'ı kızdırmadan seni öldürmesi mümkün değil."

"Ah, kim bilebilirdi ki?" dedi bu bilginin etkisiyle büyülenmiş bir şekilde. "Hoş."

"Evet," dedi Zarek. "Drakula'ya haç çekmekten daha iyi."

Sunshine mutlu oldu. "Dionysos'a karşı da işe yarıyor mu?"

Zarek onayladı.

Ah, bu iyiydi. Çok, çok iyi. "Evet, hadi konuşmaya başlayalım."

"Neyi konuşacağız?" diye tısladı Dionysos.

"Seninle değil. Onunla." Başıyla Camulus'u gösterdi. "Talon'un laneti hakkında konuşmak istiyorum."

Camulus'un gözleri öfkeyle parladı. "Neyi konuşacakmışız?"

"Onu kaldırmanı istiyorum."

"Asla."

Madalyonu ona doğru tuttu. "Bunu yap yoksa..." Yan gözle Zarek'e baktı. "Bunun onu incitecek bir gücü var mı?"

"Önce o seni incitirse."

Lanet olsun. Bu ne tür bir korumaydı? Bu işleri iyi bilen biriyle konuşması gerekiyordu.

Camulus'un gözlerinde kurnaz bir ışık belirdi. Sıkılmış gibi bir nefes verdi. "Tamam, madem seni öldüremiyorum o zaman sanırım Talon'u öldürerek kendimi tatmin edeceğim."

Sunshine'ın içini bir dehşet kapladı. "Ne?"

Camulus lakayt bir tavırla omuz silkti. "Derdim onun acı çekmesiyken seninle mutlu bir ömür sürmesini sağlamanın hiçbir anlamı yok. Sen ölemediğine göre o ölecek."

Madalyonu tutan eli titredi ve bir anda ter içinde kaldı. "Artemis askerlerinden birini öldürmene kızmaz mı?"

Camulus, Dionysos'a bakarak kahkahalara boğuldu. "Artemis, çok da sevimlidir, kesinlikle umursayacaktır ama bu konu için Kelt tanrılarına savaş açmaz. Cam benim tam tersime onun gazabına maruz değildir."

"Ne kötü değil mi?" diye sordu Camulus. Gülümsemesi acı sözleriyle çakışıyordu. Sunshine ağlamak istedi, bu olamazdı.

Kendini kurtarırken Talon'u ölüme mahkûm etmişti.

Hayır! Bunun olmasına izin veremezdi. "Pekâlâ, mutlaka başka bir yolu olmalı."

Camulus gözlerini kısarak meseleyi değerlendirdi. "Belki de vardır. Sunshine söyle bana. Talon'un mutluluğu sana ne ifade ediyor?"

"Her şeyi," dedi samimiyetle.

"Her şey demek. Bu oldukça büyük bir şey." Bakışları çelikleşerek ürkütücü oldu. "Ruhun kadar çok şey ifade ettiği anlamına mı geliyor?"

"Sunshine," dedi Zarek. "Yapma."

"Sen karışma," diye hırladı Dionysos.

Zarek eklemlerini çıtırdattı. "Bana ne yapacağımı söyleme. Hiç hoşlanmam."

Sunshine ikisiyle de ilgilenmedi. "Bana ne söylemeye çalışıyorsun, Camulus?"

Camulus onun ölümsüz kaderinden değil de hava şartları gibi basit bir konudan bahsediyormuşçasına ellerini ceplerine soktu. "Basit bir alışveriş. Onun lanetini kaldırırım. Senin ruhunu alırım."

Sunshine tereddüt etti. "Bu çok basit görünüyor."

"Öyle."

"Peki, ruhumu alınca ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey, Artemis'in Talon'un ruhunu tuttuğu gibi elimde tutacağım sadece."

"Peki ya bedenim?"

"Bir bedenin işlevini yerine getirmesi için ruha ihtiyacı yok."

Zarek elini Sunshine'ın omzuna koydu. "Bunu yapma Sunshine. Bir tanrıya asla güvenemezsin."

"Elbette güvenebilirsin," dedi Styxx. "Onlara güvenmek hayatımda yaptığım en iyi şeydi."

"Bilmiyorum," diye soludu Sunshine ne yapması gerektiğini bulabilmek için yüreğini ve aklını araştırarak.

Acheron ile Talon kalabalık sokakta durdular. Her yer insanlarla doluydu, Mardi Gras kutlamaları dolayısıyla çoğu sarhoştu.

Talon önünde dans eden kocaman bir çocuk bezi takmış, sahte altın kanatlı adamı görünce ona dikkatle bir kez daha baktı. Uzun sarı saçları altın bir saç bağıyla geriye doğru toplanmıştı, bir elinde yay diğer elinde de bir şişe Jack Daniels vardı. Bu sarhoş adam yanından geçtiği insanlara altın oklar atıp duruyordu.

"Eros!" diye terslendi Talon yayı elinden kaparak. "Ne yapıyorsun?"

"Kutluyorum."

Acheron Eros'un "kostümüne" baktı.

"Bu kıyafetin anlamı ne?"

Eros omuz silkti. "Onları yenemiyorsan aralarına katılacaksın. Eros'un bezli olmasını istiyorlar, işte buradayım. Sevimli Eros bezini takmış." Talon'un omzuna kolunu attı. O kadar sarhoştu ki tek başına ayakta duramıyordu. "Hey, çok ilginç bir şey öğrendim. Dion bu geceki eğlenceler için başka bir tanrıyla bir araya gelmiş. İnanabiliyor musun! Senin bana sorduğun adamla. Adı neydi? Camululu mu?"

Talon ismi duyduğu anda buz gibi oldu. "Camulus."

"Evet, işte *o*. Dion senin kadınınla bir parti yapacaklarını söyledi. O Alaska'dan gelen psikopat Avcı, kızı onlara götürecekmiş."

Kanı kaynamaya başlayan Talon, Eros'u iterek arabasına doğru yürümeye başladı.

Acheron onu yakaladı. Ash'in yüzündeki ifadeyi gördüğü anda Ash'in bunu zaten bildiğini anladı. "Talon..."

"Biliyordun!" diye hırladı Talon. Bu ihanetti. "Bunu nasıl yaptın?"

Ash ona dik dik baktı. "Sorun yok, Talon."

"Elbette var." Öfke onu ele geçirmişti. Acheron ona nasıl ihanet ederdi? Sunshine'ı bu tanrılardan birinin onu cezalandırmak istediğini bile bile nasıl bu adamların eline teslim ederdi?

"Lanet olsun sana, cehennemin dibine kadar yolun var!"

Acheron'un çenesine yumruk attı.

Ash bu yumruğu hiç irkilmeden kabullendi ama Talon bir kez daha vurmak için öne atıldığında kolunu yakaladı. "Bu hiçbir şeyi halletmez."

"Kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor."

Ash onu deri ceketinin omzundan yakalayarak hareket etmesini engelledi. "Beni dinle Talon. İkinizi de güvende tutmanın tek yolu senin sükûnetini koruman. Güven bana."

"Sana güvenmekten yoruldum, Ash. Özellikle de sen bana güvenmediğin için. Bana orada ne olduğunu anlat. Zarek'in onu ellerine teslim edeceğini bile bile neden Sunshine'ı onunla gönderdin?"

"Olması gereken buydu."

Öfkesi yine kabardı. Kader hakkında söylev verilecek bir çocuk değildi o.

"Bunu sen mi söylüyorsun? Saçma sapan emirlerin ve ürküten güçlerine rağmen bir tanrı değilsin. Geleceği benim bildiğimden fazla bilmiyorsun." Talon ona hırladı. "Sunshine ölürse inan bana seni öldürürüm."

"Dinle beni, Kelt," dedi Ash sert bir sesle. "Camulus'un lanetini kırmak istiyorsan bu gece ikiniz birlikte onun karşısına çıkmalısınız. Bu ondan kurtulmak için tek şansın."

Talon bundan hiç hoşlanmamıştı. Ash ve onun sırları. Lanet olsun. "Neredeler?"

"Bir ambardalar. Sakinleşirsen seni oraya götüreceğim."

"Gece daha yeni başladı, Talon. İçine bak ve sahip olman gereken huzuru bul. Onu bulmayı beceremezsen daha başlamadan savaşı kaybedersin."

Talon bunu yapmaya çalıştı ama çok zordu. Nerdeyse imkânsızdı. Başka seçeneği yoktu. Kendini dizginlemeliydi yoksa Sunshine'ın hiçbir işine yaramazdı.

Zihni temizlenince Acheron onu bıraktı.

"Bunu koru." Ses Talon'un içinden geliyordu sanki.

Ash elini omzuna koydu.

Bir an Bourbon Caddesi'ndeyken diğer anda ambarın önünde duruyorlardı.

"Ne yaptın sen?" diye sordu Talon kaç kişinin oradan yok oluşlarını gördüğünü merak ederek.

"Yapmam gerekeni yapıyorum. Endişelenme, kimse ayrılışımızı ya da buraya varışımızı görmedi. O tür hatalar yapmam."

Talon öyle olmasını umdu.

Ash kapıyı onun için açtı ve Talon binaya girdi.

Ana ambarın yarısına kadar ilerlemişlerdi ki yukarıda bir şimşek çaktı. Ortalığı çığlıklar sardı.

Talon sükûnetini yitirerek merdivene koştu. Ash peşindeydi.

Kapıya doğru koşarken neredeyse kanlarla kaplı bir halde kucağında Sunshine'ı taşımakta olan Zarek'in üzerinden geçeceklerdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Talon görüntüden dehşete kapılarak. "Ona ne oldu?"

Zarek cevap veremeden önce kapı çerçevesinden kurtularak patladı.

"Koş," diye bağırdı Zarek.

Hiç biri bu şansa sahip olamadı. İğrenç kanatlı bir iblisler ordusu odayı doldurdu. Talon küfretti. Hiç bunlar gibisini görmemişti. Pas rengiydiler ve üzerlerine doğru uçarken ölüm perileri gibi çığlıklar atıyorlardı.

Üçer adet dikenli kuyrukları vardı ve onları kamçı olarak kullanıyorlardı.

Acheron ellerini kaldırdı ve onları elektrik enerjisiyle püskürttü. İrkildiler ama gelmeye devam ettiler.

"Sunshine'ı buradan çıkar," diye emretti Acheron.

Merdivene yöneldiklerinde yukarı çıkmakta olan Daimonlarla karşılaştılar.

Talon onlara iki *srad* atarak yaratıkların dört tanesini yere serdi ama bu onları yavaşlatmadı. "Etrafımız sarıldı."

Acheron, Talon'un anlamadığı bir dilde bir şeyler söyledi. Daimonlar durdu ve emriyle sersemlemiş gibi ortalıkta uçuştu.

"Bu onları uzun süre tutmaz," diye bağırdı Ash. Kanat sesleri ve gökgürültülerinin arasında sesi güçlükle duyuldu.

Ash ellerini kaldırdı ve Daimonlar aralarında beliren, görünmez bariyere çarptılar.

Talon başka bir çıkış yolu bulma umuduyla Zarek'i koridorda yürütmeye başladı.

Bir kapıyı açtı ve küçük bir odaya girdiler.

"Sanırım ölüyor." Zarek'in sesi buz gibi ürpermesine sebep oldu.

"Ölmüyor."

"Talon, ölüyor galiba," diye tekrarladı Zarek.

Daimonlar o anda unutuldu, Talon Sunshine'ı Zarek'in kolları arasından alarak yavaşça yere yatırdı.

Yüzü o kadar solgundu ki Talon sarsıldı.

"Sunshine?" diye soludu, yüreği son hızla çarpıyordu. "Bebeğim, bana bakabilir misin?"

Baktı, Talon o gözlerde alıştığı canlılığın yerinde acı ve pişmanlık gördü.

"Özgürsün, Talon," diye fısıldadı. "Onun laneti kırmasını sağladım."

"Ne?"

"Seni serbest bırakması karşılığında ruhunu Camulus'a sattı." Zarek dudaklarını bükerek ona baktı. "Ona bunu yapmamasını söyledim, içinde hile olduğunu söyledim. Beni dinlemedi. Teklifi kabul ettiği anda o pislik onu çarptı."

Talon boğulacak gibi oldu. "Hayır!" diye kükredi ikisine birden.

"Sunshine, neden?"

"Seni öldüreceğini söyledi. Sadece ruhumu alacağını düşünmüştüm Talon. Bunu yapacağını bilmiyordum. Beni öldürmeden ruhuma sahip olamayacağını bilmiyordum."

Talon madalyonu Sunshine'ın boynundan sökerek aldı.

"Lanet olsun Morrigán," diye bağırarak onu duvara fırlattı. "Onu da mı yüzüstü bıraktın?"

Sunshine buz gibi elini dudaklarına bastırdı. "Şişşt, bebeğim. Sakın bunu söyleme. Benim hatamdı."

"Ona işin içinde hep bir tuzak bulunduğunu söyledim ama doğru soruları sormadı."

Sunshine'ın nefes alma çabasını seyrederken yaşlar Talon'un yanaklarından aktı. Zihninde bu hayatında ve bir öncekinde onunla geçirdiği her anı teker teker canlandırdı.

İlk sevişmelerinde Sunshine'ın pırıl pırıl parlayan şefkatli yüzünü gördü. Onun şövalesi için Beth ile kapışmasını...

Çizim yaparken *Puff the Magic Dragon* adlı şarkıyı mırıldanışını.

Ellerini tutarak öptü, boya, terebentin ve paçuli kokusunu içine çekti. O nefes kesen sanat eserlerini yapan elleri.

Basit bir dokunuşuyla onu paramparça edebilen o elleri...

"Seni yeniden kaybetmeyeceğim," diye soludu. "Bu şekilde olmaz."

Zarek öne atıldı. "Ne yapıyorsun, Kelt?"

"Benden uzak dur."

Talon ellerini Sunshine'ın göğsündeki yaranın üzerine koyarak gözlerini kapadı. Kendini sakinleşmeye zorladı, duygularının onu terk etmesine uğraştı ve Karanlık Avcı güçlerini çağırdı, her yanını sarmalarını sağladı. Ölümsüz gücü dalgalanarak akmaya başladı. Ellerinden Sunshine'ın bedenine doldu.

Sunshine'ın yarasını kendi göğsüne alırken kolları yandı.

Normal şartlarda da bu işi yaparken canı acırdı. Bu gece acı çok fazlaydı çünkü Sunshine'ın yarası hiç de ufak değildi.

Öldürücüydü.

Kalbi parçalanırken acıyla inledi ve sırtüstü yere düştü.

Sunshine acının geri dönmesini bekleyerek yatmaya devam etti.

Dönmedi.

Ölmüş olduğundan korkarak elini göğsüne, Camulus'un şimşeğini yolladığı yere götürdü. Artık orada yara yoktu.

"Talon?" Doğrulduğunda Talon'a bakan Zarek'i gördü.

"Tanrım, hayır!" diye çığlık attı kanlar içinde yerde yatan Talon'u görünce. Yanına giderek onu kollarının arasına aldı. "Sen ne yaptın?"

"Yaralarını kendi vücuduna aldı," diye açıkladı Zarek. "Şimdi senin yerine o ölecek."

"Hayır, Talon, hayır! Lütfen ölme," diye yalvardı Sunshine.

"Şişşt," dedi Talon usulca. "Sorun yok."

Ash koşarak kapıdan içeri girdi, onlara baktıktan sonra bir küfür savurdu. "Ne oldu?"

"Kelt, kadının yaralarını içine aldı." Zarek'in sesi bir fısıltı halinde çıkmıştı ve olana hâlâ inanamıyordu.

Bir şey kapıya vurdu. Sertçe.

"Endişelenmeyin," dedi Ash. "Odayı kalkan korumasına aldım. Tanrılar onu delmeden önce burada beliremezler."

"Evet ama bu hızla giderlerse kapıyı birazdan indirmeyi başaracaklar," dedi Zarek. Ash'i Talon'a itti. "Git, onu buradan çıkar. Ben arkanızı kollarım."

"Emin misin?" diye sordu Ash.

Zarek onayladı.

"Hadi bana yardım et, köle," dedi Dionysos kapının diğer tarafından. "Seni buna pişman edeceğim."

Zarek soğuk soğuk güldü. "Gel de yap."

Ash odanın diğer ucundaki kapıyı açtı.

Sunshine dehşete kapılmıştı. Ne olduğunu anlayamıyordu. Hâlâ Zarek'in taraf değiştirerek onlara yardımcı olduğuna inanamıyordu. Talon'un kanla kaplı görüntüsüne de.

Her şey çok hızlı gelişiyordu, Sunshine kaçıp bir yerlere saklanmak istiyordu ama yapamazdı.

Talon güçlü olmasını isterdi ve onu yüzüstü bırakamazdı.

Zarek'ten uzaklaşırken adam ona seslendi.

"Hey, Sunshine."

Dönüp ona baktı.

"Kâse için teşekkür ederim." Sonra arkasını dönerek tanrıların Ash'in bariyerini ve kapıyı kırmalarını beklemeye başladı.

Bu hareketiyle şaşkına dönen Sunshine, Talon'u koridordan soldaki odaya doğru taşımakta olan Ash'e yardıma koştu.

Ash, Talon'u özenle yere yatırdı, sonra güçlerini kullanarak odayı mühürledi.

Talon'un yanına çömelirken Sunshine'ın eli titriyordu. Talon çok solgundu ve titriyordu. Tüm vücudu ter ve kanla kaplıydı. "Dayan bebeğim," diye fısıldadı, artık onu duyduğundan bile emin değildi.

"O ölümsüz değil mi?" diye sordu Ash'e. "İyi olacak."

Ash başını iki yana salladı. "Kalbi parçalandı. Atmayı bıraktığı anda ölecek. Yeniden."

Yüzü çok ciddiydi, Tavana doğru baktı. "Artemis!" diye bağırdı. "O kıçını hemen buraya getir!"

Tanrıça yanında belirirken çıkan ışık Sunshine'ın gözlerini neredeyse kör edecekti.

Artemis kızgın gözlerle Acheron'a baktı. "Derdin ne senin?"

"Talon'un ruhuna ihtiyacım var. Hemen."

Artemis kuşku dolu bir kahkaha attı. "Özür dilerim, Acheron ama bunun bedelini ödemedin."

"Lanet olsun Artie, adam ölüyor. Pazarlık yapacak vaktim yok."

Artemis omuz silkti. "O zaman onu iyileştir."

"Yapamam ve sen de bunu biliyorsun. Bu ölümcül bir tanrı şimşeği yarası. Buna karışma iznim yok."

Sunshine odada bir elektriklenme hissetti.

Bencil Tanrıça'ya bakarken öfke gözlerini kararttı. Tanrıça'ya saldırmak üzere ileri atılırken Ash onu yakaladı.

Sunshine öfke ve korkuyla titriyordu.

"Onu bana ver, *şimdi*." Acheron'un sesi gökgürültüsü gibi çıkmıştı. "Bunu yap ve ben de sana bir hafta boyunca teslim olayım."

Artemis'in gözlerinde kurnaz bir ifade belirdi. "İki hafta diyelim."

Sunshine, Ash'in gözlerindeki öfke ve pes edişi gördü. "Anlaştık."

Artemis elini uzattı ve avucunda bordo renkli iri bir taş belirdi.

Ash onu almaya gittiğinde Artemis taşı geri çekti. "Şafakla birlikte bana geleceksin."

"Geleceğim, yemin ederim."

Artemis tatminkâr bir tavırla gülümsedikten sonra taşı Ash'e verdi. Ash, Talon'a döndü. Sonra Sunshine'ın gözlerinin içine baktı. "Sunshine bunu eline almalısın ve ruhu oradan çıkıp vücuduna girene kadar tutmaya devam etmelisin."

Sunshine taşa uzandı ama Talon bileğini yakaladı. Bilincinin hâlâ yerinde olduğunun farkında değildi, kolunu tutan elin gücünün zayıfladığını hissetti.

"Bunu yapamaz, Ash."

"Talon!" dedi, Sunshine onu durdurduğu için sinirlenerek. "Ne yapıyorsun?"

"Hayır, Sunshine," diye fısıldadı Talon, sesi zor çıkıyordu. "Onu tutarsan elini yaralar. Bir daha resim yapamayabilirsin."

En büyük korkusu.

Talon'un acı dolu gözlerine baktı.

En büyük aşkı.

İkisi birbiriyle yarışamazdı.

Taşı Ash'in elinden kaptı ve teni yanınca bir çığlık attı.

"Talon'un gözlerine bak." Ash'in sesini zihninde duydu. "Ve Zeus aşkına ruhunun gitmesine sakın izin verme. Odaklan..." Bunu yaptı ve acı azaldı ama taşın hâlâ elini alazladığını hissediyordu.

Talon'un kapkara gözlerine bakarken zaman durdu. Bu hayatının ve bir önceki hayatının anıları zihninde birbirine karıştı. Kendi ölümüne döndü ve Talon'un ona sımsıkı sarılışını hissetti.

Eğilerek onu öptü. "Seninleyim, aşkım."

Talon son nefesini aldı ve gevşedi. İçini saran dehşet Sunshine'ın kalbini neredeyse durduracaktı.

Lütfen, lütfen bu işe yarasın!

Ash elini Talon'un ok ve yaydan oluşan işaretinin üzerine koydu. Isı yavaşça azaldı ve taş soluk bir renk aldı.

Sunshine'ın eli hâlâ yanıyordu.

Tamamıyla soğuduktan sonra taşı bırakarak beklemeye başladı.

Talon kıpırdamadı.

Nefes almadı.

Orada öylece yattı.

"Talon?" diye seslendi tüm bedeni ölmüş olduğu korkusuyla titrerken.

Tam öldüğünden emin olduğu sırada Talon derin bir nefes alarak gözlerini açtı.

Sunshine mutlulukla çığlık atarken onun kehribar rengi gözlerini gördü. Arkalarındaki kapı hızla açılırken ona sarıldı.

Daimonlar, iblisler ve iki tanrı odaya doluştu. Zarek ortalıkta yoktu. Sunshine onu öldürmediklerini umuyordu.

Talon sıçrayarak onlarla Sunshine'ın arasına girdi.

Ash kavgaya hazır bir şekilde ayağa kalktı.

"Geceyarısı oldu," dedi Dionysos bir kahkaha atarak. "Eğlence başlasın."

İblisler iki yana açıldılar ve ortalarında Acheron'un "ikizi" belirdi.

"Merhaba, Acheron," dedi Styxx hiç de hoş olmayan bir sesle. "Epey zaman oldu değil mi? On bir bin yıl mı?"

Talon nefesini tuttu. Gördüklerine inanamıyordu.

Bundan kuşkulanmıştı ama gerçeği şu an keşfetmişti. Ash'in bir ikizi vardı.

Neden bunu saklamıştı? Ve Styxx nasıl hâlâ hem hayattaydı ve bir Karanlık Avcı değildi? Bu çok anlamsızdı.

Styxx Acheron'a yaklaştı.

"Geri çekil, Styxx," dedi Ash sert bir sesle. "Seni incitmek istemiyorum ama gerekirse yaparım. Onu serbest bırakmana izin vermeyeceğim."

Styxx, Talon'un gözlerinin içine bakarak güldü. "Tam bir pembe dizi gibi değil mi? İyi ikiz, kötü ikiz."

Sonra öfkeli bakışlarını Acheron'a çevirdi. "Ama biz gerçek ikiz değiliz, değil mi Acheron? Sadece aynı rahmi bir süreliğine paylaşmışız."

Styxx iyice gerilen Ash'in arkasına geçip durdu. Ash bu hareketi hiç kimsenin yapmasına izin vermezdi ama görülmeyen bir gücün etkisiyle donmuş gibiydi.

Styxx ona çok yakın duruyordu, aralarında bir el mesafesi ya vardı ya da yoktu.

Değmiyorlardı.

Styxx eğilerek kısık sesle Ash'in kulağına mırıldandı. "Onlara iyi olanın kim olduğunu söyleyelim mi Acheron? Ona hangimizin hayatını onuruyla yaşadığını söylemeli miyim? Hangimize Yunanlar ve Atlantislilerce saygı duyulduğunu ve hangimize gülündüğünü?"

Styxx elini Acheron'un boynuna, yarasının genellikle durduğu o noktaya koydu.

Ash'i kendine doğru çekti ve kulağına Talon'un anlayamadığı bir dilde bir şeyler fısıldadı.

Ash kâbus sancıları çekiyormuşçasına solumaya başladı.

Gözlerinde hiç tekin olmayan bir parıltı belirdi, nefesi hırıldamaya başladı. Yine de Styxx'in elinden kurtulmaya çalışmadı.

Talon ne yapması gerektiğini bilemeden onları izlemeye devam etti. Ash'in bugüne kadar bir şeyi halledemediğini görmemişti.

"İşte bu, Acheron," dedi Styxx kenetlenmiş dişlerinin arasından. "Geçmişi hatırla. Geçmişte ne olduğunu hatırla. Yaptığın her hatayı yeniden yaşa. Ailemin senin için döktüğü her gözyaşını. Sana her baktığımda benimle aynı yüzü paylaştığın için büyük bir utanç duyuyorum."

Talon, Ash'in gözlerinin yaşlarla dolduğunu görünce sarsıldı. Ash'in sırrının ne olduğunu bilmiyordu ama onu bu şekilde etkiliyorsa gerçekten iğrenç bir şey olmalıydı.

Bireysel olarak Ash'in geçmişte ne yapmış olduğu onu hiç ilgilendirmiyordu. Bin beş yüz yıldır bu adamı herkesi umursayan, son derece dürüst bir adam olarak tanıyordu.

Sırlar olsun olmasın onlar dosttu.

"Bırak onu," diye emretti Talon.

Styxx başını kaldırdı ama Ash'i bırakmadı. Boğazını daha da sıkı tutmaya başladı. "Estes'in öldüğü zamanı hatırlıyor musun Acheron? Babamla birlikte seni ne halde bulduğumuzu? Bunu asla unutamayacağım. Seni her düşündüğümde gözümün önüne gelen şey bu. Berbat birisin. İğrençsin."

"Öldür onu," dedi Dionysos. "Geçiş kapısını aç."

Styxx onu duymuyor gibiydi, tüm dikkatini Ash'e vermişti.

Camulus hançeriyle birlikte onlara doğru ilerledi. Talon üzerine atladı ve silahını almak için onunla savaştı.

Styxx, Ash'i aşağılamaya devam ederken iblisler saldırıya geçti.

"Öldür onu, Styxx," diye tekrar emir verdi Dionysos. "Yoksa kapının açılışını kaçıracağız."

Styxx hançerini ceketinden çıkardı.

Camulus ile kavgayı bırakan Talon onlara ulaşmaya çalıştı.

Başaramadı.

Styxx kolunu kaldırdı ve hançeri Ash'in tam kalbine sapladı. Onu kabzasına kadar içeri soktu.

Ash inledi ve bir şey onu ele geçiriyormuş gibi geriye doğru büküldü. Hançer havada uçarak Dionysos'un başının üzerinden geçti ve arkasındaki duvara saplandı. Yaradan bir ışık çıktı ve yara kapandı.

Bunun ardından odada bir şok dalgası oluştu ve herkesin ayağı yerden kesildi. Styxx diğer köşeye fırlarken tanrılar yere mıhlandılar.

Acheron yerden yükseldi, kol ve bacakları iki yana açılmıştı.

Talon bu görünmeyen gücün karşısında ayakta kalmayı başaramadı, Sunshine'a doğru emekleyerek ona sarıldı, her ne oluyorsa kadınını korumaya hazırlandı.

Kimse ayakta durmayı başaramadı. Tanrılar bile.

Pencereleri ve ışıkları parçalayan şimşekler Acheron'un bedenini doldurdu. Her taraf elektrik enerjisiyle yüklendi. Şimşekler gözlerini ve ağzını delerken Acheron başını arkaya eğdi. İçine girip çıkıyorlardı, her yana ışık saçılıyordu.

Daimonlar ve iblisler parlak bir ışık çakmasıyla patladılar.

Acheron'un kolunun altından kanatlı bir ejderha çıkarak onu sarmaladı, sanki onu koruyordu.

Ya da yiyordu.

Talon bunca yıllık ömründe hiç böylesini görmemişti.

"Bu da nedir?" diye sordu Camulus. "Styxx ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey. Bu kapının açılışından dolayı mı oluyor?"

"Hayır," dedi Dionysos. "Bu bambaşka bir şey. Kimsenin bana anlatmadığı bir şey." Tavana baktı ve bağırdı. "Artemis!"

Artemis belirdi ve diğerleri gibi yere mıhlandı.

Talon ona sığınan ve tir tir titreyen Sunshine'ı daha sıkı tuttu.

Artemis, Acheron'a baktı ve yüzü öfkeyle kıpkırmızı oldu. "Hangi salak Acheron'u kızdırdı?" diye sordu.

İki tanrı Styxx'i gösterdi.

"Sizi aptallar!" diye hırladı Artemis. "Bunu yaparken ne düşünüyordunuz?"

"Yokedici'yi serbest bırakmak için bir Atlantisli öldürmemiz gerekiyordu," dedi Dionysos. "Acheron son kalandı."

"Ah, ne kadar aptalsın!" diye tersledi onu Artemis. "Planının kötü bir şey olduğunu tahmin etmiştim zaten. Onu sadece bir hançerle öldüremezsiniz. Farkında değilseniz diye söylüyorum o insan değil. Beynin nerede senin?"

Dionysos dudaklarını büzerek ona baktı. "Ev hayvanının bir tanrı katili olduğunu nereden bilebilirdim? Hangi salak kadın kendini öyle bir şeye bağlar?"

"Peki ya ne yapsaydım?" dedi Artemis son hızla. "Bay Her Güce Sahip Tanrı Katili ile ilişki kurmak yerine kendime bir Mardi Gras gösteri kamyonu alıp onunla mı takılsaydım?" Bu yorumundan oldukça alınmış olan Camulus'u gösterdi. "Sen bir aptalsın," dedi kardeşine. "Sarhoş erkeklerin hamisi olmana hiç şaşırmıyorum."

"Pardon," dedi Talon. "Siz tanrılar bir an için de olsa dikkatinizi toplayabilir misiniz lütfen, burada halledilmesi gereken bir durum var."

"Ah, kes sesini," diye tersledi onu Dionysos. "Sana arabayla çarptığımda arkamı daha da kuvvetli tutmam gerektiğini biliyordum."

Talon'un ağzı açık kaldı. "Gösteri kamyonuyla bana çarpan sen miydin?"

"Evet."

"Lanet olsun evlat," dedi Camulus Dionysos'a. "Çok aşağılara düştün. Dün bir Yunan tanrısıydın bugün bir gösteri kamyonu sürücüsü. Ben seninle mi takıldım? Aklım neredeydi acaba? Artemis haklı, hangi salak ölü karısıyla eve gidebilsin diye bir adama gösteri kamyonuyla çarpar? Onu öldürüp bütün planı mahvetmediğin için oldukça şanslısın."

"O şeylerden birini hiç kullanmayı denedin mi? Hiç kolay değil. Ayrıca o bir Karanlık Avcı. Kızın onu eve götürmesi için yeterince

yaralamam gerekiyordu. Sana yaptığım şeyin işe yaradığını hatırlatabilir miyim?"

Artemis ikisine de hırladı. "İkiniz de acınacak haldesiniz. Ortak genlere sahip olduğumuza bir türlü inanamıyorum."

Kardeşine bir kez daha baktıktan sonra onları yerde tutan o görünmez güçle savaşmaya çalıştı ama Ash'e ulaşamadı.

"Acheron!" diye seslendi. "Beni duyabiliyor musun?"

Bedensiz bir kahkaha odayı doldurdu.

Ash başını ileri doğru uzatınca oda daha fazla ışıkla doldu. Ejderhaya benzeyen yaratık Ash'in bedenine daha da sıkı sarılarak Tanrıça'ya ateşli bir nefes üfledi.

Artemis, Ash'in bacağına ulaşmaya çalıştı ama ondan uzaklaşmaya zorlandı.

"Biliyor musunuz millet?" diye bağırdı Camulus. "Fikir Acheron'u öldürmek, Apollymi'yi serbest bırakmak ve tanrılıklarımızı geri kazanmaktı. Onu kızdırmak ve dünyanın sonunu getirmek değil. Şahsen ben hiçbir şeye hâkim olmak istemiyorum ama biri bu adamı durdurmazsa yaptığı büyü yaşamı öldürecek ve bildiğimiz anlamda yaşamı sona erdirip dünyayı yok edecek."

"Ne yapacağız?" diye sordu Sunshine Talon'a.

Talon'un aklına tek bir şey geldi.

Ash'in aklını başına getirmeliydi.

Talon Sunshine'ı dudaklarından öptükten sonra ondan uzaklaştı. Kendini ölüme onu hemen kaybetmek için atmamıştı.

Kalan güçlerini toplayarak etrafına bir koza ördü. Artık Karanlık Avcı ölümsüzlüğüne sahip değildi ama kendisine verilmiş olan diğer psişik güçleri yerli yerinde duruyordu.

Bunların yetmesini umdu.

Yavaşça ayağa kalktı.

Üzerine bir şimşek geldi.

Talon onun yönünü değiştirdi. Kargaşanın içinde ağır adımlarla ilerleyerek Ash'in yanına ulaştı. Sakin kalmayı başardığı sürece Ash'in gazabından korunabilecekti.

"Bırak artık, T-Rex."

Ash onunla anlamadığı bir dilde konuştu.

"Geri çekil yoksa ölürsün," diyor diye tercüme etti Styxx. "Yokedici'yi çağırıyor."

"Bunu yapmana izin veremem," dedi Talon.

Kahkaha yeniden odada yankılandı.

Acheron'un dikkatini yapmakta olduğu büyüden başka tarafa çekmek için ne yapması gerektiğini tam olarak bilemeyen Talon onun üzerine atıldı.

Ash'i bedeninin ortasından yakalayarak yere çarptı. Ejderha dikilerek çığlık attı.

Talon, Ash'i yumruklarken onunla hiç ilgilenmedi.

Sunshine nefesini tutarak ikisinin kavgasını izledi. Bina yıkılacak gibiydi.

Altındaki yer sallanıyordu.

İki ilkel canavar gibi birbirlerine kenetlenmişlerdi ve dünyanın kaderi kimin kazanıp kimin kaybedeceğine bağlıydı.

Sunshine onları seyrederken bir dua mırıldanmaya başladı. kavgalarının güzelliği ve zarafeti karşısında ağzı açık kalmıştı.

Zarek kanlar içinde kapıdan girer girmez duvara yapıştı.

Artemis bir kez daha Acheron'a ulaşmaya çalıştı ve o Talon ile kavgasına devam ederken yine geri püskürtüldü.

"Oğlanın hakkını veriyorum," dedi Camulus. "Her zaman iyi bir savaşçıydı."

Talon bu sözleri duyduğu anda kavgayı kesti.

"Yerini asla bilmeyeceksin, Speirr. Ne zaman kılıcını bırakıp uslu durman gerektiğini hiç bilemeyeceksin."

Camulus haklıydı. Talon şu ana kadar ne zaman savaşıp ne zaman geri çekilmesi gerektiğini hiç öğrenememişti.

Sakin olmak onun Ash'e ulaşmasını sağlamıştı.

Sonra Acheron'un Karanlık Avcı olduğu gece ona söylediklerini hatırladı. *"Sana acını derine gömmeyi öğretebilirim, o kadar derine gömersin ki seni bir daha rahatsız etmez. Ama uyarmam gerekir, hiçbir şey karşılıksız değildir ve sonsuza kadar sürmez. Bir gün karşına bir şey çıkacak ve onu hissedeceksin. Bu da yüzyılların acısını üzerine çökertecek. Tüm sakladıkların dışarı çıkacak ve hem seni hem de yanında bulunanları yok edecek."*

Şu an bu sözlerin kim için söylenmiş olduğunu merak ediyordu. Onun için mi Ash için mi?

Başını kaldırıp Ash'e baktığında ona saldıran adamın öfkesini gördü. Ash'in o gece söylediği buydu.

İkisi de o kadar uzun bir zaman kendilerini tutmuşlardı ki öfke gözlerini karartmıştı. Geri çekilip savaş taktiğini yeniden düşünmeleri gereken yerde saldırıya devam etmelerine sebep olmuştu.

Talon gözlerini yumarak Acheron'un öğrettiği şekilde sükûnetini topladı.

Ash üzerine saldırdı.

Talon bu kez savaşmak yerine onu bir ağabey gibi kucakladı.

Daha önce hiç sahip olmadığı bir güçle Ash'in yüzünü avuçlarının arasına alarak eski dostunun onu görmesini sağlamaya çalıştı.

Ash'in hatları artık yakışıklı değildi ve insana benzemiyordu. Bir şeytana dönüşmüştü. Gözleri kanlı ve sarıydı ve orada hiç merhamet yoktu. Buz gibi. Vahşi.

Renkler sürekli olarak dönüyor, ateş gibi dans ediyordu.

Talon bunu daha önce hiç görmemişti.

Ash'in böyle bir güce sahip olduğunu kim bilebilirdi?

Onu durdurmak zorundaydı.

Öyle ya da böyle.

"Acheron," dedi usulca, büyük bir sükûnetle. "Yeter."

Önce Ash'in onu duymadığını düşündü. Ash başını yerde duran Sunshine'a çevirene kadar.

"Talon," diye soludu boğuk bir sesle. Ash'in gözleri parladı ve başını yeniden ona çevirdi.

Bir anda odayı ilkinin ters yönünde bir şok dalgası sardı. Sanki serbest bırakılan güçler yeniden Acheron'un içine dönüyordu.

Ejderha tavana doğru uçtu ve yok oldu.

Ash'in yüzü yine Talon'un yüzyıllardır tanıdığı eski haline döndü.

Ash gümüş renkli gözlerini bir kâbustan uyanıyormuş gibi kırpıştırarak etrafına bakındı.

Tek kelime bile etmeden Talon'dan uzaklaştı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve hiçbir şey olmamış gibi odada ilerledi.

Artemis onu yanından geçerken yakaladı ama Ash onu iterek yoluna devam etti.

Artemis kardeşine dönerek hırladı. "Babam bunları yaptığını öğrenene kadar bekle."

"Benim mi? Bu gece için ne planladığımı biliyordu. Ben ona Acheron'dan bahsedene kadar bekle bakalım."

Artemis dudaklarını büktü. "Ah, kes sesini mızmız çocuk." Elini uzattı ve onu odadan ışınladı.

Artemis ona dönünce Styxx iyice büzüldü.

"*Sen*," dedi Artemis, sesi nefretle kalınlaşmıştı.

Styxx'in yutkunma sesi odada duyuldu. "Onun gibi birini nasıl korursun? Ben öldükten sonra Cennet Bahçeleri'ne gönderildim o ise..."

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Artemis sözünü keserek. "Sen ve kıymetli ailen ona sırtınızı döndünüz ve hiç hatası olmayan bir konuda onu mahkûm ettiniz."

"Hatası yok mu? Yapma." Styxx bir şeyler daha söylemeye çalıştı ama sesi bir anda duyulmaz oldu.

"Böylesi daha iyi," dedi Artemis. "Komik, ikiniz çok benziyorsunuz ama sen sızlanıyorsun. Zeus aşkına, Acheron bu iğrenç özelliğe sahip değil. O hep bir erkekti. Hiç sümüklü bir çocuk olmadı."

Styxx'i duvara kadar geriletti. "Sana inanamıyorum. Sana mükemmel bir yaşam verdim. İstediğin her şeyle dolu olan bir adan var ve sen ne yaptın? Sonsuzluğu Acheron'dan nefret ederek ve onu öldürme planları yaparak geçirdin. Merhameti hak etmiyorsun."

"Beni öldüremezsin," diye gıcırdadı Styxx. "Bunu yaparsan Acheron da ölür."

"Kader tanrıçalarının yaşamlarınızı bağladığı güne lanet ediyorum." Onu olduğu yerde parçalarına ayırmak istermiş gibi gözlerini kısarak baktı. "Haklısın, seni öldüremem ama hayatını tahmin edemeyeceğin bir cehenneme çevirebilirim."

"Bana ne yapacaksın?" diye sordu Styxx.

Artemis şeytanca gülümsedi. "Göreceksin küçük insan, göreceksin."

Styxx yok oldu.

"Ruhuna iyi bak, Speirr," dedi Talon'a. "Çok büyük bir bedel karşılığı elde ettin onu." Artemis de yok oldu.

Camulus ile yalnız kaldılar.

"Pekâlâ," dedi Talon, Kelt tanrısına. "Arkadaşların seni terk etti."

Camulus iç geçirdi. "Ne yazık. Aşırılık, Savaş ve Yıkım. Bir arada ne kadar da eğlenecektik halbuki. Neyse. Ben de kendimi kızı yine elinden alarak tatmin edeyim. Zaten bana ruhunu verdi. Yapmam gereken sadece onu almak. Elbette bu ruhlar hakkındaki en komik şey sadece ölü bedenden alınabiliyor olmaları."

Camulus, Sunshine'ın üzerine doğru yürüdü.

Talon *srad*'ını çıkararak savaşa hazırlandı.

Odada bir anda parlak bir ışık belirdi. Sonra Sunshine'ın Talon kadar çok sevdiği bir forma dönüştü.

"Büyükanne," dedi Sunshine inanamayarak.

Büyükannesi Camulus ile aralarına girdi. Kelt tanrısına dik dik baktı. "Korkarım bu olmayacak tatlım, hiçbir şeye sahip değilsin."

Onun ortaya çıkışı Camulus'u hayrete düşürmüştü. "Morrigán? Burada ne arıyorsun? Bu seni ilgilendirmez."

"Ah, elbette ilgilendirir." Büyükannesi küçük yaşlı kadından Talon'un ölümlüyken tanıştığı güzel savaş tanrıçasına dönüştü.

Talon buz gibi oldu.

Sunshine püskürdü. "Pardon? Bu da ne böyle?"

Büyükannesi özür dileyen gözlerle ona baktı. "Bu şekilde öğrenmeni istemezdim küçüğüm ama Acheron'la birlikte Apollymi'nin özgür kalmasını engellememiz gerekiyordu. Talon'un serbest kalması için de ikinizin birden burada Camulus ile yüzleşmesi gerekiyordu."

Talon'un ağzı açık kaldı.

Ash bunları biliyor muydu? Neden ona söylememişti?

Morrigán Camulus'a döndü. "Üzgünüm, Cam. Bu sefer satır aralarını okumayı unuttun. Nynia'nın yeniden doğması için Bran ile anlaştığında ölümlü anne ve babadan doğmasını şart koşmuştun. Atalarının da ölümlü olması gerektiği yazmıyordu orada.

"Sana ve Artemis'e savaş açmadan Talon'u senin lanetinden ve Artemis'in elinden kurtaramazdım ben de karısını ona kimsenin dokunamayacağı bir şekilde göndermeye karar verdim. Nynia Sunshine olarak yeniden doğarken benim etimden ve kanımdan doğdu. Speirr onun kanını emdiği andan itibaren onun damarlarında da benim kanım dolaşmaya başladı ve artık o da korumam altında."

Camulus küfretti.

Büyükannesi burun kıvırdı. "Ne kötü değil mi? Benimle savaşmak istemediğin sürece ikisini de öldüremezsin."

Talon Sunshine ile şaşkın şaşkın bakıştı.

"Günün birinde Morrigán, günün birinde..." Camulus odadan ışınlandı.

Morrigán rahat bir nefes alarak onlara döndü. "Tebrik ederim çocuklar."

"Özgür müyüm?" diye sordu Talon, buna hâlâ inanamıyordu.

Morrigán onayladı. "Karanlık Avcı güçlerin de duruyor."

Sunshine tereddüt etti. "Hâlâ Karanlık Avcı mı?"

"Hayır," dedi büyükannesi. "Artemis onu yemininden azletti ve ruhunu da geri verdi. Birine psişik güçler verildiğindeyse sonsuza kadar onunla kalırlar."

Sunshine gülümsedi. "Yani artık güneşe çıkabilir mi?"

"Evet." Morrigán bir anda huzursuzlandı. "Bu arada size söylemem gereken bir şey daha var."

"Ne?" diye sordu ikisi aynı anda söyleyeceği şeyden korkarak.

"Bizde işler bu şekilde ilerlediği için ikiniz de..." Dudaklarını ısırarak ellerini yoğurdu.

"İkimiz de neyiz?" diye üsteledi Talon arkasından ne geleceğinden iyice korkmaya başlamıştı. Söz konusu bir tanrıysa kişi hiçbir zaman yeterince dikkatli olamıyordu.

"Tersini istemediğiniz sürece ölümsüzsünüz."

Sunshine gözlerini kırpıştırdı. "Neyiz?"

Büyükannesi boğazını temizledi. "Sen ve ağabeylerin ölümsüz olarak doğdunuz tatlım. Otuzuna dayandığın halde hâlâ bir bebek gibi görünmenin sebebi bu."

"Bu annemin de ölümsüz olduğu anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Baban ölümsüz olmadığı için annen bu hakkından vazgeçip onunla birlikte yaşlanmak istedi. Ama yine de benden aldığı kan dolayısıyla bu özellik ondan sana senden de Talon'a geçti."

Talon bir anda çok mutlu oldu. "Yani bir daha onun ölümünü izlemek zorunda kalmayacağım."

"İstemediğin sürece asla."

"Hayatta istemem," diyerek bir kahkaha attı Talon.

"Ben de öyle olmasını ummuştum." Morrigán bir adım geriledi. "İkinizin yapacak çok şeyiniz olduğundan eminim. Evlilik planları gibi. Gidin ve bir sürü bebek yapın." Ellerini aldı ve birleştirdi. "Sizden çok sayıda torun torunu bekliyorum."

Morrigán onları hayranlıkla birbirlerine bakarken bırakarak ortalıktan yok oldu.

Sunshine ona bakarken dudaklarını yaladı. Bu gece olanlara inanamıyordu.

En çok da Talon'un ona ait olduğuna inanamıyordu. "Pekâlâ, ilk olarak ne yapacağız?"

"Acheron, sen ne düşünürsen düşün ama irademe boyun eğmenden kesinlikle bir haz almıyorum. Buraya kendi isteğinle gelmeni isterdim. Bir zamanlar olduğu gibi."

Ash gözlerini kapatarak o günleri hatırladı. O zamanlar Artemis'i çok sevmişti. Yanından ayrılmak zorunda kalmak içini acıtırdı.

Ona inanmıştı ve hiç kimseye vermediği tek şeyi ona vermişti: güvenini.

Artemis dünyasıydı. Sığınağı. Kimsenin onu tanımadığı bir zamanda Artemis onu yaşamına kabul etmiş ve ona istenmenin nasıl bir şey olduğunu göstermişti.

Birlikte gülmüş, sevişmişlerdi. Daha önce hiç kimseyle paylaşmadığı şeyleri onunla paylaşmıştı.

Sonra ona en çok ihtiyacının olduğu zamanda buz gibi bir tavırla ona sırtını dönmüş ve acı çekerek tek başına ölmesine göz yummuştu.

O gün Acheron'un aşkını elinin tersiyle itmiş ve ona ailesinin yaptığı gibi ondan utandığını ispat etmişti.

Artemis'e hiçbir şey ifade etmiyordu.

Hiç etmemişti.

Bu gerçek canını çok acıtmıştı ama zaman içinde bununla başa çıkmayı öğrenmişti. Artemis için hiçbir zaman bir meraktan öte bir şey olmamıştı. Yanında eğlenmek için tuttuğu küstah köpeğiydi sadece.

Yine nefret ettiği hareketlerden birini yaparak Artemis arkasında diz çöktü, dizleri kalçasına sürtünüyordu. Elini omzunda gezdirdikten sonra kolundaki kuş dövmesinin üzerine koydu.

"Mmm," diye mırladı saçlarına yüzünü bastırırken. "Seni bu kadar çok istememe sebep olan şey nedir?"

"Bilmiyorum ama bulursan bana söyle o özelliğimi hemen yok edeyim."

Tırnaklarını dövmesine batırdı. "Acheron'um, hep küstah. Hep can sıkıcı."

Tişörtünü parçalayarak üzerinden çıkardı.

Sırtını göğüslerine yapıştırıp ellerini çıplak göğsünde gezdirmeye başladığında Acheron nefesini tuttu. Bedeni her zamanki gibi ona ihanet ederek Artemis'in dokunuşlarına cevap veriyordu.

Dili köprücük kemiğinde gezinirken yine sıcak nefesini ensesinde hissetti. Artemis deri pantolonunun bağlarını açarken başını sağa eğerek Artemis'e yardımcı oldu.

Nefesi iyice düzensizleşen Acheron ellerini bacaklarının üzerinde tutarak bir sonraki hareketin ne olacağını bekledi.

Artemis şişkin erkekliğini serbest bırakarak avucunun içine aldı.

Dili ensesinde gezinmeye devam ederken sağ eliyle erkekliğini okşamaya başladı, Acheron fazlasıyla sertleşmişti ve canı acıyordu. Artemis diğer elini de indirip aşağı kısımdan da avuçladığı anda Acheron inledi.

"Çok iri ve kalınsın Acheron," diye fısıldadı boğuk bir sesle hareketlerini hızlandırıp onu kendi ıslaklığıyla mest ederken. Hızlı. Sert. "Ellerimin arasındaki halini çok seviyorum."

Saçlarının arasından derin bir nefes aldı. "Kokunu." Yüzünü omzuna sürttü. "Adımı söylerken çıkardığın sesi." Dilini kürek kemiğinden ensesine kaydırdı. "Kendini ortaya koyduğunda yanaklarının kızarmasını."

Kulağını ısırdı. "İçime girdiğinde yüzünün aldığı ifadeyi."

Göğüslerini omurgasına sürttükten sonra son cümlesini söyledi. "Ama en çok da *tadını*."

Uzun köpek dişini ensesine geçirdiği anda Acheron gerildi. Anlık acı bir anda fiziksel bir hazza dönüştü.

Acheron elini yukarı uzatarak onun başını ensesine bastırırken sallanmaya başladı, Artemis'in elleri daha da hızlandı. Acheron onu ve güçlerinin içine akışını, seksten çok daha fazla bir mahremiyetle birleştiklerini hissetti.

Başı dönüyordu ve hiçbir şey göremiyordu. Tek hissettiği Artemis'ti. İstekli elleri, boynundaki sıcak nefesi ve onunkiyle aynı anda atan kalbi.

Senkronize oldular. Artemis'in hazzı onun da hazzıydı ve tek yüreğe sahip bir yaratığa dönüşmüşlerdi, insanların bunu anlayabilmesi çok zordu.

Artemis'in arzusunu içinde hissetti. Zihnini, yüreğini ve bedenini sahiplenme ihtiyacını. Acheron boğulduğunu hissetti. Artemis onu sanki kendinden çekerek uzaklaştırıyordu, bir daha dönüş yolunu bulamayacağı karanlık, soğuk bir hücreye doğru ilerliyordu.

Zihninde fısıltısını duydu. *"Benim için gel Acheron. Bana gücünü ver. Kuvvetini. Olduğun her şeyi ver."*

Bu isteğiyle savaştı ama her zaman olduğu gibi bu savaşı kaybetti.

Sonunda ona istediğini vermekten başka çaresi kalmadı.

Tüm bedeni orgazm sarhoşluğuyla sarsılırken başını geriye atarak kükredi. Artemis onu içmeye, özünü ve gücünü kendi bedenine çekmeye devam etti.

Acheron ona aitti. Ne düşünürse düşünsün, ne hissederse hissetsin hep ona ait olacaktı.

Nefes nefese kalan Acheron sırtını ona yasladı ve göğsünden aşağı sızan ince kanı izledi…

Son Bölüm

ÜÇ AY SONRA

Sunshine küçük yağlı boya kutusunu salona taşırken gülümsedi. Onları Talon'un bataklığına bakan yeni stüdyosuna götürecekti ama kocasının yapmış olduğu resimleri eski kulübesinin duvarlarına asmakla meşgul olduğunu gördüğü anda durdu.

Talon orada olduğunun farkında değilmiş gibi duruyordu. Çekiç arka cebinde dururken çerçevelenmiş manzara resmini kaldırdı ve duvara yerleştirdi.

Mardi Gras'nın ertesi günü Sunshine'ın dairesinden çıktıkları anda Talon onlara bir ev yapmaya karar vermişti.

Her detayı birlikte planlamışlardı. Son derece büyük bir bilgisayar odası ve oyuncaklarını barındıracak bir garaj ve Sunshine için de havadar ve önü açık bir stüdyo. Bir oyun odaları da vardı ve rafları Talon'un devasa şeker kutusu koleksiyonuyla doluydu. Snoopy en orta rafta özel bir konumdaydı.

Sunshine'ın en sevdiği oda ana yatak odalarına bağlı olan küçük odaydı. Günün birinde bebek odası olmasını umduğu oda.

"Ortalamayı başarabildim mi?" dedi Talon arkasında olduğunu bildiğini gösterip onu şaşırtarak.

"İyi görünüyor."

Talon başını çevirerek baktığında Sunshine'ın gözlerinin popposuna dikilmiş olduğunu gördü.

"Resimden bahsediyordum."

"Ben de popondan bahsediyordum ama resim de iyi görünüyor."

Talon yanına gelip kutuyu elinden alırken güldü.

Elini saçlarında gezdirdikten sonra dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Sunshine kalçasına uzanarak poposunu hafifçe sıktı.

"Bunu yapmaya devam edersen," dedi Talon boğuk bir sesle, "bugün eşya açma işlemine daha fazla devam edemeyeceğiz.

Sunshine şeytanca sırıttı. "Sorun değil. Taşınmak için sonsuza kadara vaktimiz var."

"Madem öyle..." Kutuyu kenara bıraktı ve Sunshine'ı kollarının arasına alarak ayaklarını yerden kesti.

Talon evin içinde bulunan havuza doğru ilerlerken Sunshine güldü. "Beni nereye götürüyorsun?"

Çok seksiydi. "Şu ana kadar kullanmadığımız tek odaya."

"Doyumsuzsun."

"Biliyorum. Hepten fenayım."

Yemek odasından geçerlerken Sunshine kısa bir süreliğine yere inerek orada duran sarılı bir paketi aldı.

Talon kaşlarını çatarak onu omzuna aldı ve evin arka tarafına doğru koştu.

Onu havuzun hemen yanına bırakırken Sunshine hâlâ gülüyordu.

"Bu da ne?" dedi Talon, Sunshine hediyesini ona verince.

"Sana küçük bir ev hediyesi."

Paketi açınca Eddie Munster şeker kutusunu gördü.

Yüzünde kocaman bir tebessüm belirdi. "Bunu bulduğuna inanamıyorum."

Sunshine onun yaralı sağ elini tuttu ve dudaklarına götürerek öptü. Sonra içini çevirerek yanık izlerini inceledi.

Talon o gece dairesine döndükleri anda taşın sebep olduğu yanığı onun elinden kendine almıştı.

Şimdi bu iz Sunshine'ın eli yerine onunkinde duruyordu.

"Seni seviyorum Talon," diye fısıldadı. "İnanamayacağın kadar çok."

Kehribar renkli gözleri içtenlikle yanarken sol eliyle yanağını okşadı. "Ben de seni seviyorum Sunshine. Dayanıklılığına hayranım ve soya ürünlerinden vazgeçtiğin için de çok teşekkür ederim."

Sunshine bir kahkaha attıktan sonra onu tutkuyla öptü.

Talon bir adım geri çekildi ve gözü Sunshine'ın birkaç dakika önce oraya getirmiş olduğu kutuya ilişti. Bu kutuda Talon'un masasının üzerinde duran eşyalar vardı, Nynia'nın kolyesi da oradaydı.

"Bir şey yapmak istiyorum." Talon boynundaki tasma kolyeyi çıkararak Nynia'nınkinin yanına koydu.

Sunshine onun arka sundurmaya çıkan kapıyı açıp bataklığa doğru ilerlediğini görünce kaşlarını çattı.

"Ne yapıyorsun?"

"Geçmişi bir kenara bırakıyorum. Nynia'yı çok sevdim ama seni çok daha fazla seviyorum ve seninle sevişirken gözlerinin içine baktığımda herhangi bir şüphe izi bile görmek istemiyorum."

Kolyeleri fırlatmak üzere kolunu gerdi.

Sunshine elini yakaladı. O kolyelerin Talon için öneminin farkındaydı ve onun için neden vazgeçtiğini çok iyi biliyordu.

Talon'u dudaklarından öptü ve tasmaları elinden aldı. Gülümseyerek geri çekildi. "Senden asla şüphe etmeyeceğim, Talon."

Kolyeyi Talon'un boynuna taktı.

Talon şefkatle gülümsedikten sonra diğer kolyeyi Sunshine'a taktı.

Sunshine Talon'un ellerini boynunda hissettiği anda teni karıncalandı.

Gözlerinin içine bakarak onunla karşılaştığı geceyi hatırladı. Üzerine doğru gelen gösteri kamyonunu.

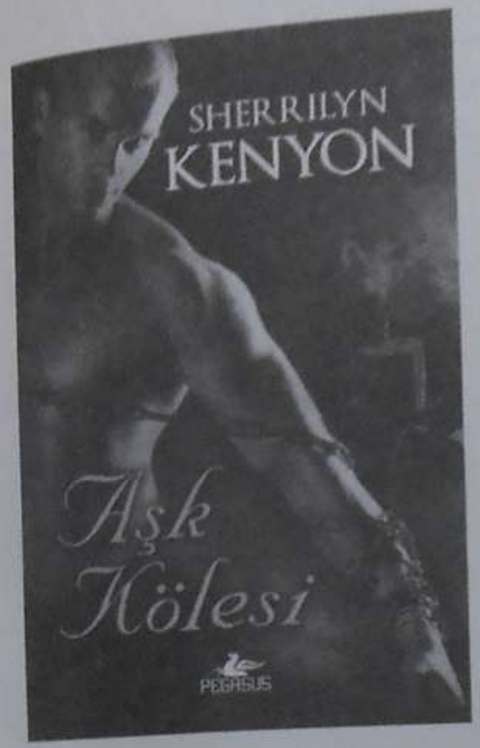
Onlara yaptıklarından dolayı Dionysos'tan nefret etmesi gerekirdi ama bunu başaramadı.

Bu beceriksiz Tanrı olmasaydı bambaşka bir hayat hikâyesi olacaktı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

Aşk her şeyin ilacı olabilir ama iki bin yıllık bir laneti ortadan kaldırabilir mi?

"Kenyon'ın eserleri ayrıntılı, ironik, seksi ve son derece yaratıcı."
—The Boston Globe

"Muhteşem!"
—Teresa Medeiros

"Sıradışı ve dolu dolu… Karakterler unutulmaz ve öykü heyecan verici."
—Romantic Times

O kehribar renkli gözlere çok tanıdık bir ifade geldi. "Bebek yapmayı deneyelim mi?"

Sunshine bir kahkaha attı. "Kulağa hoş geliyor ama kulübene gitmek muhtemelen geceni geri kalanını alacak."

"Doğru ama senin dairen hiç de uzak değil..."

Sunshine gülümsedi. "Hayır, değil."

Talon onun elini öptü ve odadan çıkardı.

Binadan ayrıldılar ve Mardi Gras'nın korkunç kalabalığına girerek eve doğru ilerlediler. El ele yürürlerken Sunshine'ın yüreği uçacak gibiydi. Sokağa varana kadar.

Bir anda inleyerek Talon'u geri çekti ve bir Mardi Gras kutlama kamyonu onu sıyırarak geçti.

"Bu kamyonlarla aranda ne var?"

"Kamyonlar değil, hayatım, seninle ilgili. Sen ne zaman yanımda olsan etrafımdaki her şey gözümden kaçıyor."

Sunshine yaramaz bir tavırla dudağını ısırdı. "Bu şekilde konuşmaya devam edersen, seni eve götüreceğim, kapıyı kilitleyeceğim anahtarı da sokağa atacağım."

"Benim için hiçbir sakıncası yok, çıplak olduğun sürece her şeyi yapabilirsin."

On Dokuzuncu Bölüm

Zarek, Talon ile Sunshine'ın kalabalığın içinde yok oluşlarını izledi. Sunshine için mutluydu ama o ikisinin birbirlerine olan hislerini hâlâ anlayamıyordu.

Bu tür bir sevgiyi hiç tatmamıştı.

"Siktir et," diye hırladı topallayarak binadan uzaklaşırken. Evine dönmesi gerekiyordu.

"Dionysos peşine düşecektir."

Arkasından gelen Acheron'un sesini duyunca durdu. "Yani?"

Ash onu kenara çekerken içini çekti. "Barış yapamaz mıyız?"

Zarek bu düşünceye homurtuyla cevap verdi. "Neden? Karşılıklı nefret ikimize de yakışıyor."

"Z, bundan çok yoruldum. Bana Artemis'e karşı kullanabileceğim bir şey ver. Sana ikinci bir şans vermesini sağlayacak bir şey."

Zarek acı acı güldü. "Ne demezsin. Seni içeride o halde gördükten sonra iplerinin Artemis'in elinde olduğuna inanmamı beklemiyorsun değil mi? Karşıdan aptal gibi mi görünüyorum?"

"Hiçbir şey göründüğü gibi değildir."

Olabilirdi ama Zarek bu konuda pes etmeyecekti. Bu gece kendini köşeye kıstırmıştı. Tanrılara karşı geldiği an itibarıyla bunu ona ödeteceklerini biliyordu zaten.

Umursamıyordu.

Diledıklerini yapabilirlerdi.

"Bak," dedi Acheron'a arkasını dönerek. "Yorgun ve açım ve yaralarım iyileşene kadar yatmak istiyorum, tamam mı?"

"Tamam."

Zarek gülüp eğlenerek önlerinden geçen bir grup üniversite öğrencisini bekledi. Meraklı gözlerle onları inceledi.

Köşeyi dönerek gözden kayboldular.

Bu kez etrafında gülerek kutlama yapan turist ve yerli halka baktı. Saat sabahın biriydi. Kalabalık biraz azalmıştı ama şehir hâlâ yaşıyordu.

"Ne zaman geri döneceğim?" diye sordu Zarek alacağı cevaptan korkarak.

"Yarın. Nick seni saat ikide alacak. Camları karartılmış bir minibüsle seni alana götürecek."

Zarek gözlerini yumdu, yeniden Alaska'ya dönme düşüncesi içini ürpertti. Birkaç hafta sonra bahar gelecekti.

Yeniden eve kapanmak zorunda kalacaktı.

Soldan gelen ani bir ışık dikkatini çekti. Üç saniye sonra kalabalığın arasından bir Daimon koşarak ona doğru geldi. Daimon neyle karşı karşıya olduğunun farkında değilmiş gibi Zarek'e dişlerini göstererek hırladı.

Zarek kötü kötü gülümsedi, ne yapacağını merakla bekliyordu.

"Nesin sen?" diye sordu Daimon onu korkutamadığını görünce.

Zarek dudaklarını büktü. "Ah sana hemen iş tanımımı yapayım. Ben Karanlık Avcıyım. Sen de Daimon. Vururum, kanarsın. Öldürürüm, ölürsün."

"Bu kez değil." Daimon saldırdı.

Zarek içgüdüsel bir tavırla onu boğazından yakaladı ve pençesini kullanarak onu öldürdü.

Valerius koşarak kalabalığın arasından gelirken Daimon buharlaştı.

Romalı hızla soluyordu, Daimonu uzun zamandan beri takip ediyor olmalıydı. Valerius, Ash'e baktı ve başını eğdi, sonra Zarek'i gördü ve dondu.

Zarek onun bakışlarını gözünü bile kırpmadan karşıladı. Ash'in emrinden sonra keçi sakalını kesmişti.

Orada gözünü bile kırpmadan duran Valerius'un gözlerinde bir kararma oldu.

Zarek alaylı bir tavırla gülümsedi. "Sürpriz," dedi usulca. "Bunun olacağını bilmediğine bahse girerim."

Başka bir şey söylemeden Valerius ile Acheron'u orada bırakarak kalabalığa karıştı.

Yirminci Bölüm

ŞAFAK SÖKERKEN NEW ORLEANS

Kardeşler. Girişteki mermer büste bakarken Valerius'un yüreğinde bu kelime vardı. Karşısındaki babasının suratıydı.

Kardeşinin suratıydı.

Zarek.

Geçmişi bugünle barıştırmaya çalışırken canı acıyordu. Benzerliği nasıl da hiç fark etmemişti?

Artık biliyordu. Bu geceden önce Zarek'e hiç doğru düzgün bakmamıştı.

Rezil bir köle olarak doğan Zarek kendisinden o kadar aşağıdaydı ki, ona bir kez olsun dikkat bile etmemişti.

Onu hayatı boyunca yalnızca bir kere tam anlamıyla görmüştü.

Zarek'in ne sebepten dayak yediğini şu an hatırlayamıyordu. Hatta Zarek'in cezalandırılmasına hangi kardeşinin sebep olduğunu da hatırlamıyordu. Bu kendi işi bile olabilirdi.

Hatırladığı tek şey Zarek'i ilk kez insan yerine o zaman koyduğuydu.

Zarek taşların üstünde yatıyordu, kan ve yara bere içindeki sırtı açıkta kalacak şekilde kollarını göğsüne kapatmış, çırılçıplak öylece duruyordu. Valerius'u en çok etkileyen şey Zarek'in gözlerindeki bakıştı. Çocuğun gözleri yoktu sanki. Boş bakıyordu. Bir damla gözyaşı bile akmamıştı.

Valerius o günlerde Zarek'in böylesine sert bir şekilde dövülürken niye ağlamadığına çok kafa yormuştu, sonra Zarek'in zaten

hiç ağlamadığını fark etmişti. Onu döverlerken tek bir kelime bile çıkmamıştı ağzından. Ne söylerlerse söylesinler, ne yaparlarsa yapsınlar o küçük çocuk hepsini koca bir adam gibi karşılıyor, ne ağlıyor, ne yalvarıyordu. Sadece sonuna kadar sabrediyordu.

Valerius kendinden küçük birinin böylesine güçlü olabilmesini anlayamıyordu.

Ne yaptığının farkında olmadan uzanmış ve Zarek'in sırtındaki izlerden birine dokunmuştu. Çok yeni bir izdi ve kanıyordu, o kadar acı verici gözüküyordu ki tüm sırtının bu halde olması bir yana, Valerius bu izlerden birini bile taşımanın nasıl olacağını hayal edemiyordu. Zarek kıpırdamadı

"Bir şeye ihtiyacın..." Valerius cümlesinin sonunda tıkandı. Zarek'e yardım etmek istiyordu ancak biri onu bunu yaparken görürse ikisinin birden cezalandırılacağını biliyordu.

"Ne yapıyorsun?" Babasının kızgın sesi onu yerinden zıplattı.

"B-b-ben şey... B-ben şey onun sırtına bakıyordum," diye dürüstçe cevap verdi.

Babası gözlerini kıstı. "Niye?"

"M-me-merak ettim." Valerius babasının yanında böyle kekeliyor olmaktan nefret ediyordu.

"Niye? Canının acıdığını mı düşünüyorsun?"

Valerius cevap veremeyecek kadar korkuyordu. Babasının gözlerinde yine o ara sıra gördüğü ölümcül bakış vardı. Bildiği sevecen babası gitmiş yerine gaddar ordu komutanı gelmişti. Babasını ne kadar severse sevsin, komutandan her zaman korkmuştu çünkü komutan kendi oğullarına bile her türlü acımasızlığı yapabilirdi.

"Cevap ver bana, çocuk. Sence canı mı acıyor?"

Başıyla evet dedi.

"Canı acısa umurunda olur mu?"

Valerius gözyaşları kendisine ihanet etmeden gözlerini kırparak onları içeride tutmaya çalıştı. Gerçek, önemsediğiydi. Ancak bunu söylerse babasının köpüreceğini biliyordu. "H-h-hayır. Umurumda o-o-ol-maz."

"Kanıtla o zaman." Valerius gözlerini kırpıştırdı, duyduğunun anlamından korkmuştu. "Kanıtlamak mı?"

Babası kırbacı aldı ve ona uzattı. "On kez vur, yoksa sana yirmi kez vurdurturum."

Valerius elleri titreyerek, kalbi sıkışarak kırbacı aldı ve babasının dediğini yaptı.

Kırbaç sallamaya alışık olmayan elleri Zarek'in sırtını sürekli olarak ıskalamıştı. Darbeleri Zarek'in yarasız kol ve bacaklarına gelmişti. Daha önce hiç zarar görmemiş bakir derilere.

Zarek ilk defa yediği kırbaç darbelerinin ardından bir acı belirtisi veriyordu. Son kırbaç darbesi Zarek'in yüzüne, tam sağ kaşının altına geldi.

Zarek çığlık attı, kan kirli parmakları arasından fışkırırken elleriyle gözünü kapatmaya çalışıyordu.

Babası, köleyi kör ettiği için onu tebrik etmeye başladığı anda Valerius kusmamak için kendini zor tutuyordu.

Babası onun sırtını sıvazlamıştı. "Aferin oğlum. Hep en savunmasız olduğu yerlerden vur. Bir gün çok başarılı bir general olacaksın."

Zarek o an ona baktı ve o boşluk gitmişti. Yüzü sol gözü dışında kanlar içindeydi. Zarek içindeki tüm acı ve nefret sol gözünden dışarı atıyordu âdeta.

Bugüne kadar o görüntü Valerius'un aklından silinmemişti.

O bakış babası, Zarek'i bir kez daha dövmüştü.

Zarek'in hepsinden nefret etmesi bir sürpriz değildi. Hakkı vardı. Şimdi babasının kim olduğunu öğrendikten sonra Valerius daha da net görüyordu her şeyi.

Zarek'in gerçeği ne zaman öğrendiğini merak ediyordu. Ona neden kimse söylememişti?

Öfkeyle babasının büstünü kavradı.

"Neden?" diye sordu, artık bir cevap almasına imkân olmadığını bile bile.

O an babasından her zamankinden daha çok nefret etti. Damarlarında akan kandan tiksindi.

Sonuçta o da Romalıydı.

Bu onun mirasıydı.

Doğru ya da yanlış, bunu inkâr edemezdi.

Başını kaldırdı, odasına çıkmak için merdivenlere yöneldi.

Birkaç adım sonra durdu, son bir kez içinden geleni yaptı.

Arkasını döndü, kaideye bir tekme savurdu.

Babasının büstü mermer zemine düştü ve paramparça oldu.

NEW ORLEANS, O ÖĞLEDEN SONRA

Helikopter havalanırken Zarek arkasına yaslandı. Eve gidiyordu.

Orada öleceğine şüphe yoktu.

Artemis öldürmese, Dionysos öldürecekti. Dionysos'un tehdidi kulaklarında yankılanıyordu. Sunshine'ın mutluluğu için ona geçmişteki işkencelerin çok daha ötesinde acılar çektirecek bir tanrıyı karşısına almıştı.

Zarek bunu neden yaptığını hâlâ bilmiyordu. Keyif aldığı tek şey olan insanların sinirini bozmak dışında bir sebep bulamıyordu.

Gözü sırt çantasına takıldı.

Neden olduğunu kendi bile anlamadan, el yapımı kâseye uzandı ve kucağına aldı. Sunshine'ın oyduğu ince işlemeler üzerinde elini gezdirdi, kimbilir kaç saatini harcamıştı bunu yapmak için.

Sevgi dolu elleriyle sarmalamıştı...

"Saçma bir bebek uğruna tüm zamanlarını harcıyorlar ve o bir anda hayatlarının merkezi oluveriyor; biri onu ellerinden aldığında da zırlamaya başlıyorlar..."

Küçük Prens'teki bu sözler aklından geçti. Sunshine bu kâseye çok vakit harcamıştı ve emeğini ona hediye etmişti. Bu basit hediyesinin Zarek'i ne kadar etkilediğini muhtemelen hiç fark etmemişti.

"Gerçekten acınacak haldesin," diye iç geçirdi ve kendinden nefret ederek dudaklarını ısırdı. "Onun için hiçbir anlamı yoktu ve sen bu değersiz çamur parçası için kendini ölüme mahkûm ettin."

Gözlerini kapadı, yutkundu, bu doğruydu.

Bir kez daha, bir hiç uğruna ölüme gidiyordu.

"Ne olacak yani?"

Bırak ölsün. Belki o zaman bir teselli bulabilirdi.

Kendi salaklığına kızarak kâseyi düşünceleriyle parçalara ayırdı. Cebinden müzik çalarını çıkardı, Nazareth'ten *Hair of the Dog*'u açtı. Kulaklıklarını taktı ve Mike'ın helikopterin camlarını aydınlatmasını, öldürücü güneş ışıklarını içeri almasını bekledi.

Sonuçta Dionysos bu yardımcıya bunu yapması için yeterince para ödemişti.

TARTAROS

Karanlığı delen çığlıklar Styxx'in her yanını sardı. Bir şeyler görebilmek için elinden geleni yaptı ama sadece yetersiz ışıkları görebildi.

Burası soğuktu. Buz gibiydi. Kayalardan oluşmuş duvarları elleriyle hissederek ikiye ikilik bir hücrede bulunduğunu anladı. Rahatça yatabileceği bir mesafe bile yoktu.

Aniden yanında bir ışık belirdi. Işık koyu kızıl saçlı, açık tenli genç ve güzel bir kadına dönüştü, yeşil tanrıça gözlerine sahipti. Onu hemen tanıdı.

Mnimi idi, Anı Tanrıçası. Tapınaklarda ve parşömenlerde resimlerini sayısız kez görmüştü.

Elinde eski model bir gaz lambası vardı, Styxx'i inceledi.

"Neredeyim?" diye sordu Styxx.

Sesi kristal yaprakların arasında esen bir yel kadar kısık ve zarifti. "Tartaros'tasın."

Styxx öfkesini yuttu. Sonsuzluk kadar uzun bir süre önce öldüğünde Cennet Bahçeleri'ne yerleştirilmişti.

Tartaros ise Hades'in işkence etmek istediği kötü ruhları kapattığı yerdi.

"Buraya ait değilim."

"Nereye aitsin?" diye sordu Mnimi.

"Aileme."

Mnimi'nin ona bakan gözleri hüzünle doldu. "Hepsi yeniden doğdu. Sana kalan tek aile nefret ettiğin kardeşin."

"O benim kardeşim değil. *Asla* da olmadı."

Mnimi çok uzaklardan gelen bir sesi dinliyormuşçasına başını eğdi. "Garip. Acheron sana karşı hiç böyle bir şey hissetmedi. Ona yaptığın tüm zalimliklere rağmen senden hiç nefret etmedi."

"Ne hissettiği umurumda bile değil."

"Doğru," dedi Mnimi iç düşüncelerini, hislerini ondan iyi biliyormuş gibi.

"Seni hiç anlamıyorum, Styxx. Yüzyıllar boyunca Ufuk Adası evindi. Dostların vardı ve her lükse sahiptin. Orası da Cennet Bahçeleri kadar huzurlu ve güzel bir yerdi ama sen hep Acheron'dan intikam almak üzere planlar yapıp durdun. Seni rahatlatmak için sana, ailene ve evine dair en güzel anıları verdim, huzurlu çocukluk günlerini... Onlardan keyif almak yerine nefretini körüklemek için kullandın."

"Beni mi suçluyorsun? Benden her şeyi çaldı. Sevdiğim ya da umut ettiğim her şeyi. Onun yüzünden ailem öldü, krallığım yok oldu. Hayatım bile *onun* yüzünden sona erdi."

"Hayır," dedi Mnimi usulca. "Kendine yalan söyleyebilirsin Styxx ama bana söyleyemezsin. Kardeşine ihanet eden sendin. Sen ve baban. Ona olan korkunuz gözünüzü kör etti. Yaptıklarınız sadece onu değil, sizi de mahkûm etti."

"Sen nereden bileceksin? Acheron kötüdür. Günahkârdır. Dokunduğu her şeyi mahveder."

Mnimi parmaklarını lambanın ateşinin içinden geçirdi, alevler karanlık hücrede ürkütücü şekiller oluşturdu. Bu sırada gözlerinde de yoğun bir ifade belirdi. "Anının güzelliği de bu değil mi? Gerçeklerimiz her zaman onları çarpıtmamızın etkisiyle bulutlanır. Sen olayları tek yönlü olarak hatırlıyorsun ve kardeşini işler onun açısından nasıldı hiç bilmeden kafana göre yargılıyorsun."

Mnimi elini Styxx'in omzuna koydu. Elinin ısısı Styxx'i alazladı. Konuşmaya başladığında kısık sesi son derece uğursuz ve sinsiydi. "Sana hediyelerin en kıymetlisini vereceğim, Styxx. Sonunda anlayacaksın."

Styxx kaçmaya çalıştı ama başaramadı.

Mnimi'nin ateşli dokunuşu onu hareketsiz kılmıştı.

Zaman içinde geri giderken başı döndü.

Güzel annesini yaldızlı yatağında yatarken gördü, bedeni terle kaplıydı, yüzü kül rengiydi, bir görevli ıslak sarı saçlarını solgun mavi gözlerinin üzerinden çekti. Annesinin o günkü kadar mutlu olduğu başka bir günü hatırlamıyordu.

Oda resmî yetkililerle doluydu, kral olan babası vekilleriyle birlikte yatağın yanında ayakta duruyordu. Yüksek, vitraylı pencereler açıktı ve denizden gelen esinti sıcak yaz gününün havasını rahatlatıyordu.

"Güzel bir erkek daha," dedi ebe mutlulukla yeni doğmuş bebeği bir battaniyeye sararken.

"Aara, tatlı Apollymi'nin izniyle beni çok gururlandırdın!" dedi babası odada yankılanan zafer dolu bir sesle. "İkizler ikiz adalarımızı yönetecekler!"

Annesi gülerek ebenin ilk doğanı temizleyişini izledi.

İşte o anda Styxx, Acheron'un doğumundaki gerçek dehşeti öğrendi, babasının ondan sakladığı şeyi.

İlk doğan erkek Acheron'du. Styxx değil.

Şu an Acheron'un bebek bedeninde olan Styxx yeni doğmuş ciğerlerine hava çekmeye çalıştı. Sonunda derin bir nefes almayı başardığı sırada bir çığlık duydu.

"Zeus aşkına, büyük olanı kusurlu, Majesteleri."

Annesi başını kaldırdı, alnı endişeyle kırışmıştı.

"Nasıl?"

Ebe onu, ikinci doğan bebeği göğsünün üzerinde tutmakta olan annesine götürdü.

Korkmuş olan bebek sadece huzura kavuşmak istiyordu. Bunca ay aynı rahmi paylaştığı kardeşine uzandı. Ona dokunabilse her şey yoluna girecekti. Bunu biliyordu.

Annesi kardeşini uzaklaştırdı. "Bu olamaz," diye hıçkırdı annesi. "Kör."

"Kör değil, Majesteleri," dedi kalabalığın arasından bir adım öne çıkan bilge kadın. Beyaz elbisesi ağır altın işlemelerle süslüydü, beyaz saçlarının üzerinde altın bir taç vardı. "Size tanrılar tarafından gönderildi."

Kral kızgınlıkla gözlerini kısarak Kraliçe'ye baktı.

"Bana ihanet etmişsin," diye suçladı Aara'yı.

"Hayır, asla."

"O zaman bacaklarının arasından nasıl çıktı? Hepimiz buradaydık."

Odadaki gözler biri onu tutup huzur ve sıcaklık versin diye çığlıklar atmakta olan bebeğe bakan bilge kadına çevrildi.

"Bu çocuk bir yok edici olacak," dedi, sesi herkesin duyabileceği bir gürlükteydi. "Dokunuşu pek çok kişiye ölüm getirecek. Tanrılar bile onun gazabından korunamayacak."

"O zaman onu hemen öldür." Kral muhafızına kılıcını çıkarmasını ve bebeği kesmesini emretti.

"Hayır!" dedi bilge kadın muhafız, Kral'ın isteğini yerine getirmeye hazırlanırken. "Bu bebeği öldürürseniz sizin çocuğunuz da ölür Majesteleri. Yaşam güçleri birbirine bağlı. Tanrılar onun büyüyüp erkek olmasını istiyorlar."

Bebek etrafında hissettiği korkunun ne olduğunu anlayamadan hıçkırdı. Tek isteği kardeşinin tutulduğu gibi tutulmaktı. Biri ona sarılmalı ve her şeyin yolunda olduğunu söylemeliydi.

"Bir canavarı büyütmeyeceğim," dedi Kral.

"Seçme şansınız yok." Bilge kadın bebeği ebeden alarak Kraliçe'ye uzattı. "Sizin bedeninizden doğdu Majesteleri. Sizin oğlunuz."

Bebek, annesine ulaşmaya çalışarak daha yüksek sesli çığlıklar attı. Annesi geri çekildi ve ikinci doğan oğlunu sımsıkı göğsüne bastırdı. "Onu emzirmeyeceğim. Ona dokunmayacağım. Alın gözümün önünden."

Bilge kadın bebeği babasına götürdü. "Ya siz Majesteleri? Siz onu tanıyacak mısınız?"

"Asla. O çocuk benim oğlum değil."

Bilge kadın derin bir nefes aldıktan sonra bebeği odadakilere gösterdi. Bebeğe dokunuşunda bir sevgi ya da ilgi yoktu.

"O zaman ona acı nehrinin adı olan Acheron adı verilecek. Yolculuğu bu yer altı nehri gibi karanlık, uzun ve ebedî olacak. Hayat verebilecek, hayat alabilecek. Tüm yaşamını terk edilmiş ve yalnız olarak geçirecek, hep şefkat arayacak ve hep zulüm bulacak."

Bilge kadın ellerinin arasında duran bebeğe baktı ve varlığı boyunca peşini bırakmayacak olan gerçeği dile getirdi. "Tanrıların merhameti seninle olsun, küçük adam. Başka kimseninki olmayacak."

OLYMPOS DAĞI

Ash, Artemis'in tapınağına vardığında, devasa çift kanatlı kapıyı düşünceleriyle açtı.

Başını dimdik tutarak siyah süet sırt çantasının sapını daha da sıkı tuttu ve Artemis'in başka bir kadının çaldığı liri dinleyerek oturmakta olduğu tahtının bulunduğu odanın yaldızlı kapısından içeri girdi.

Dokuz çift kadın gözü bir anda merakla ona döndü.

Sekiz görevli kadın kendilerine bir şey söylenmeden eşyalarını toparladılar ve her gelişinde yaptıkları gibi odadan ayrıldılar. Kapıyı arkalarından kapatarak onu Artemis'le baş başa bıraktılar.

Ash Olympos'ta bulunan Artemis'in bu özel mülküne ilk kabul edilişini hayal meyal hatırladı. Genç bir erkek olarak taht odasını çevreleyen girift oymalarla dolu mermer sütunları gördüğü anda çok şaşırmıştı. Altı metre yükseklikte olan bu sütunlar altın döşeme yerden yukarıda bulunan altın kubbeye uzanıyordu. Kubbeli tavanda yine oldukça girift bir işçilikle yapılmış doğa manzaraları vardı. Bu odanın üç yanında duvar yoktu. Göz hizasında uçuşan masmavi bulutlar ve gökyüzü görünüyordu.

Taht oymalı değildi ve son derece rahat görünüyordu. Büyük, uzun bir şezlongdu. Aslında çift kişilik bir yatak olarak da algılanabilirdi. Odanın tam ortasında duruyordu ve üzeri altın püskül ve işlemeli fildişi renkli yastıklarla doluydu.

Bu tapınağa sadece iki erkeğin adım atmasına izin veriliyordu. Artemis'in ikizi Apollo ve Acheron.

Bu Acheron'un memnuniyetle vazgeçebileceği bir onurdu.

Artemis bedenini gözlerinin önüne seren transparan bir peplos giymişti. Koyu pembe göğüs uçları saydam kumaşı zorluyordu, eteği bacaklarını ve bacak arasındaki koyu renkli üçgeni gözler önüne seren bir kısalıktaydı.

Baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle Acheron'un dikkatini o mükemmel güzel yüzüne çekti. Uzun kestane renkli bukleleri de yeşil gözleri kadar yanardöner bir görüntüye sahipti. Acheron'u büyük bir ilgiyle izledi. Yan yatarak kolunu şezlongun arkasına yasladı ve çenesini de elinin üzerine koydu.

Ash derin bir nefes alarak aralarındaki mesafeyi kapadı ve tam önünde durdu.

Artemis aç gözlerle bedenini incelerken o mükemmel kaşlarından birini kaldırdı. "İlginç. Her zamankinden çok daha küstah bir duruşun var, Acheron. Bana söz verdiğin teslimiyete dair bir şey göremiyorum. Talon'un ruhunu geri mi çağırmalıyım?"

Acheron onun böyle bir güce sahip olup olmadığından emin değildi ama işini şansa bırakmayacaktı. Sonrasında pişmanlık duymamak için onun blöfünü görmedi.

Sırt çantasını çıkararak yere fırlattı. Sonra deri ceketini çıkararak onu da çantanın üzerine attı. Dizlerinin üzerine çökerek ellerini deri pantolonunun üzerine koydu ve dişlerini gıcırdatarak başını eğdi.

Artemis şezlongdan kalktı ve ona yaklaştı. "Teşekkür ederim, Acheron," dedi soluk soluğa yanında durmak üzere ilerlerken. Elini saçlarına götürdü, onları altın sarısına çevirerek örgüsünü açtı ve saçları omuzlarına ve göğsüne döküldü.

Artemis saçlarını boynunun soluna doğru iterek tenini ortaya çıkardı. Uzun tırnağını oraya sürterek Acheron'un kollarındaki ve göğsündeki tüylerin ürpermesine sebep oldu.

Ve sonra Acheron'un en nefret ettiği şeyi yaptı.

Ensesine üfledi.

Acheron kendini zor tuttu. Bu histen niye nefret ettiğini bilen tek kişi Artemis'ti. Dünyasındaki yerini hatırlatması gerçekten zalim bir hareketti.